Ion Bucheru

Imperiul

Editura Planet

Ion Bucheru

Imperiul

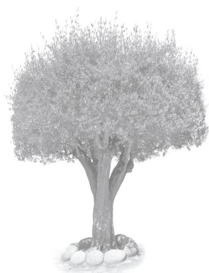
Editura Planet

Pentru Ancuța

Ion Bucheru - Ștefan Iureș

Imperiul

roman

1

Şalupa părăsi debarcaderul turistic din Manhattan, îndreptându-se către insuliţa Liberty; la jumătatea distanţei, se încrucişă cu şalupa geamănă, aflată în cursa retur. Aşa că toţi cei 63 plătitori de bilet, plecaţi să viziteze Statuia Libertăţii, încercară să surprindă pe feţele acelora care pipăiseră, pe dinăuntru, monumentul simbol al Americii, euforia la care se aşteptau şi ei pentru ora imediat următoare.

Reacţii standard puneau stăpânire pe comportamentul turiştilor cu fiecare fracţiune de milă marină parcursă. Obiectivul se oferea din ce în ce mai impunător privirii, iar ţăcănitul aparatelor fotografice şi torsul camerelor de luat vederi traduceau, în limba tehnicii, apelul milenar de oprire a clipei. Cumva, oricum...

— Te-ar deranja să...? întrebă un sexagenar cărunt, bine clădit, care, lansând cu un surâs întrebarea, întinse grăbit, fără fasoane, un Cannon automatic unui tânăr companion de bord. Cu aceeaşi lipsă de mofturi, cel

invitat s-o imortalizeze pe Miss Liberty ca fundal al zâmbitorului domn luă aparatul în mâna-i dreaptă, în timp ce arătătorul stângii se ridică spre cer.

— Numai o clipă. Cară-te, norule!

Norul, speriat sau nu, debarasă prompt soarele. Declicul se auzi şi filmul se rulă singur, cu precizie matematică.

— Eşti un vrăjitor, fiule.

După alte câteva cadre însorite, fotograful de ocazie se auzi poftit să fie, la rându-i, fotografiat. Refuză politicos.

— Dar de ce? insistă celălalt. Developez azi. Mâine îţi iei copiile, îmi dai adresa şi...

— Asta-i problema, sir. N-am adresă. Abia am picat în SUA.

— I-auzi! Eu sunt pe punctul să părăsesc Statele. Nici o problemă, o să ne întâlnim să-ţi dau pozele. Tipul se scotoci în buzunarul cămăşii cadrilate, de unde extrase un cartonaş-prospect. Uite adresa hotelului, fiule. Camera 1019. Întrebi de australianul din Brisbane. Mă cheamă Sidney Shepherd. Spune-mi Sid.

Până la acostarea pe insuliţă, domnul originar din ţara cangurilor şi a bumerangului află – însă îi fu imposibil să reţină, cu atât mai puţin să rostească - numele binevoitorului tânăr, un nume lung, complicat şi ciudat. Posesorul acestuia venea din estul Europei.

Cât timp petrecură în postamentul lui Miss Liberty, o vastă încăpere cu aer de buncăr, folosită şi ca muzeu al istoriei monumentului de de-asupra, cei doi rămaseră alături. Dar cu nuanţe diferite de concentrare. Australianul se dovedi un receptor ideal pentru bombardamentul de informaţii revărsate din difuzoare: cât cântărea statuia, câte macarale o montaseră, câte trepte are în interior, câţi vizitatori pe zi, lună, an, deceniu, secol primise, cât costă întreţinerea... Era religiozitatea provincialului în faţa Molohului Cuantificat? Sau doar calculul reflex, conform căruia preţul unui bilet de intrare - oriunde! - trebuie amortizat prin informaţia echivalentă? Poate şi una, şi alta. Omul venit din est, în schimb, contempla cu precădere şirul capetelor de expresie ale unor precursori de-ai săi, de prin anii l890, imigranţi pârliţi, abia debarcaţi din clasa a III a a transatlanticelor. Zeci şi zeci de toamne scuturaseră frunzele deasupra mormintelor lor din ţintirimele de pe cele 50 de State ale Uniunii, în vreme ce chipurile transfigurate de teamă, speranţă, nelinişte şi exaltare, în acea primă zi americană, stăteau încremenite în rame-tip, furnizate de Immigration

Office. Iar dacă şi fiinţele vii dimprejur trezeau interes esticului, era, bunăoară, prin geamătul sincer al vreunei vizitatoare de vârsta a treia, “O, Doamne Sfinte, pot eu să urc, fără infarct, atâtea sute de trepte? Câte spun ăştia că sunt?” împreună cu liniştitorul răspuns al cuiva avizat: “Numai 300, socotindu-le şi pe cele din piedestal... Din cauza aglomeraţiei, la câte cinci trepte o să moţăim câte 5 minute. Fiţi calmă, doamnă”.

Începutul urcuşului fu, ce-i drept, asemănător cu parcurgerea unei banale case a scării, în patru unghiuri de câte 90^0, astfel că lungul şir de turişti, practic o imensă omidă, se ondulă cu spor. Australianul fu lăudat că este în plină formă. El întoarse complimentul noii sale cunoştinţe, despre care află că vine de la poalele unor munţi - Carpaţii, dacă aţi auzit -, fiind român. Fără nici o tranziţie, un orificiu îngustă spectaculos calea de acces, iar paşii, brusc şovăitori, se puseră unul câte unul pe trepte dispuse în spirală. Interjecţii înăbuşite de emoţie salutară un hău vertical, sumbru, lămpile proiectoare îngăduind numai pe transversală perceperea unei mărginiri negricioase cu, ici-colo, muchii verzui, de bronz coclit, cu patină. Variaţia laterală a spaţiului până la perete şi mai ales jocul umbrelor produceau un efect psihologic copleşitor, însă toţi trebuiau să urce şi, încleştându-se de bara balustradei, urcau. Se aflau în interiorul faimoasei Liberty Enlightening the World*.

Opririle, frecvente într-adevăr, calmară inima persoanei speriate de efortul ascensiunii. Flash-urile luminau câte un turist, ba şi câte un grupuscul, aflat pe o spirală a fantasticului tirbuşon. Încet, încet, oamenii îşi recăpătară graiul. Dobândiseră o stare de spirit specială, uşor aferată, vag condescendentă, new - yorkeză prin definiţie.

— Şi cum ziceai că te cheamă, amice?

Amicul se uită ager la peretele negru-verzui şi aprecie, pentru sine, că punctul unde se află s-ar situa undeva, între genunchiul şi încheietura şoldului giganticei făpturi.

— Eu repet, dar degeaba; îmi pare rău pentru toţi câţi vor să mă cunoască. O.K., scrântiţi-vă limba, domnilor. Mă numesc Mircea Răzvan Întorsureanu.

Australianul îl privi ţintă.

— Mitchell...?

— Nu Mitchell, sir. Sunteţi departe. Mircea!

— Reza...? Rău-numitul pufni.

— Şi domnii de la Imigrare au crezut că îmi fac o propunere foarte onorabilă: să fiu Reza. Ca şahul Persiei. Nu sunt Reza, sunt Răzvan, cu voia dumneavoastră.

Buzele domnului Sidney Shepherd emiseră timid câteva stranii sunete, ca nişte bâzâituri, din care nici unul dintre prenumele europeanului estic nu izbuti să se işte. Cum numele de familie îi sunase, de la început, ca un soi de versant abrupt şi ameţitor, oftă din rărunchi şi se dădu bătut.

— Ai avut dreptate.

Pe durata suişului dintre probabilele coapse şi probabilul piept, tandemul australo-românesc se cunoscu cât de cât. Cel puţin în datele generale, legate de traiectoriile cu punct terminus în uriaşa fierărie dimprejur. Turistul Sid trăise de două ori mai mult decât imigrantul M.R., dar, în mod paradoxal, comparată cu păţaniile tânărului, biografia sa semăna cu grafia cardiogramei unui mort. Turme de oi moştenise, turme de oi lăsa şi dânsul moştenire. Fireşte, multiplicate cu zece. Totuşi, în esenţă, nimic nou. Modernizări în fabricile textile, dezvoltări în lanţul de magazine proprii, lărgiri la reţeaua exportatoare. Ce fuseseră toate acestea? Schimbări, desigur, dar nici o răsturnare de destin. Ca popoarele fără istorie, domnul Sidney Shepherd era un fericit. Ocupat să facă bani, nu prea voiajase. Mai precis, niciodată de dragul călătoriei în sine. Acum, când se retrăsese din afaceri, misiunea fiilor Shepherd era să facă bani, iar a tatălui - să mai cheltuie parte dintr-înşii la întâlnirea cu Bucuria, cu Frumosul, cu Măreţia şi alte asemenea trufandale, pentru el scrise cu literă mare.

Mircea Răzvan acumulase, în trei decenii şi ceva, o admitere strălucită la Arhitectură, o excludere cu tam-tam politic, o trecere frauduloasă a frontierei, trei săptămâni de lagăr sârbesc şi un an de puşcărie românească; apoi hamalâc la atelierele Fondului Plastic, o săptămână de vârtej revoluţionar zi-noapte în pieţele Bucureştiului, într-o mulţime de oameni tineri, toţi anonimi, toţi ministeriabili; cinci ani mai târziu - o încercare ratată de traversare a Oceanului într-un container, expedierea acasă şi, după alte câteva ierni penibile urmate de tot atâtea primăveri păguboase, bum! bingo şi superbingo! câştigarea unuia dintre cele 400 de locuri la loteria vizelor de emigrare în SUA. Dacă existase un factor comun pentru toate aceste episoade, el era tocmai răsucirea, cotitura, întoarcerea. Ceea ce,

încercase el să explice (de altfel fără succes) autorităţilor americane, sunt feluritele conotaţii ale numelui său de familie: Întorsureanu.

Popasul luă, iarăşi, un temporar sfârşit. Un grup numeros ivindu-se la coborâre, dincolo de linia mediană a scării răsucite, aspiranţii la extaz se puseră grăbit în mişcare. Un băieţaş număra tare şi fără greş treptele, aritmetica lui exasperând-o pe doamna cu probleme respiratorii, dar satisfăcându-i pe mulţi alţii, mai viguroşi. Evidenţa avansului îl stimula pe frecventul vizitator al statuii, cel avizat. “Dacă vreţi să ştiţi, comunică el doct, suntem la jumătatea distanţei dintre tălpi şi torţă”. ”Adică ce se vede afară în dreptul nostru, acum? Fii mai precis!” Expertul în Miss Liberty primi provocarea, pesemne că şi o aştepta: “Se vede mâna stângă. Aia care ţine Carta Drepturilor!”

Nici Paine, nici Jefferson nu auziseră de vreo întorsură, a Buzăului, a Carpaţilor sau a cui o mai fi, gândi proaspătul câştigător al vizei de imigrare în Statele Unite. Dar că tot ce stă înscris în Cartă se referă şi la mine, asta-i sigur. Birocraţii care m-au sfătuit, cu glasul ăla al lor care foşnea a hârtie, să-mi schimb numele, să mi-l yankeizez ca, ziceau ei, să-mi fie viaţa mai uşoară, habar n-au de integralitatea drepturilor mele. Eu acestei bunăvoinţe i-am spus nu. Am făcut bine? Am făcut rău? Oi trăi şi oi vedea.

Peste încă şapte minute, străbătuseră gâtul zeiţei şi o lumină albă, ca o irizare, începuse să se infiltreze de sus. Nu lămpile fluorescente erau sursa, ci însuşi bătrânul Soare. În sfârşit! Ferestre mari, de două ori mai mari decât hublourile unui vapor serios, ornau cununa de pe creştetul lui Miss Liberty. Sid Shepherd şi Mircea Răzvan Întorsureanu se uitară unul la altul. Într-un gest spontan, deloc jenaţi de propria lor solemnitate, îşi strânseră mâna bărbăteşte.

— Dac-ai şti, omule, în câte sute de timbre, de post-cards, de pliante şi tot soiul de albume am văzut, pe dinafară, femeia asta celebră, încununată cu raze!

— Asta nu-i nimic, râse M.R., eu mă întrebam, tot zgâindu-mă la reproduceri, ce-o fi în capul ei.

— Ei bine, şi acum ce răspuns ai?

— Noi suntem în capul ei, domnule! Dumneata, eu, băiatul de colo, doamna care-l ţine de mână, japonezul acela mititel, fermierii ăia din Kentucky, toţi. Sper că n-are gânduri negre... Sper că nu-i provocăm vreo migrenă!

Se fotografiară reciproc, apoi - prin amabilitatea altcuiva - şi împreună, în dreptul ferestrei. Ce păcat că nu puteau zăbovi acolo... Trebuiau să facă loc altora, la fel de dornici să dea bătăi de cap fecioarei. Şi mai aveau de urcat, prin braţ, prin mâna dreaptă, pe o scară spiralată încă şi mai strâmtă, spre platforma torţei ilustre. Se auzi o tuse, doamna de vârsta a treia renunţa, se alătura alaiului coborâtor, văzuse destul, emoţiile puteau fi covârşitoare. Sid şi M.R. suiră, nici o putere din lume nu le-ar mai fi răpit etapa finală, încoronarea operei din acea splendidă dimineaţă de septembrie a anului 2000, în faţa întâiului megalopolis planetar, New-York City.

... Oricât de mică, în valoare absolută, era circumferinţa platformei supreme, a o parcurge de două ori, era, prin regulament, interzis. Rolul unei funcţionare drăguţe, plasată la uşă, consta tocmai în a ghida lumea înşiruită prin acea uşă, odată ce se consuma o rotire completă. Vizitatorii călcau încet, mărunţindu-şi mersul, ca în transă. Manhattan, vitrină a lui New-York City, aşa cum oraşul era vitrina Americii, scânteia din milioane de raze reflectate, geometrica lui ţâşnire încremenită fiind o poveste de care nici soarele, nici pescăruşii nu se plictisiseră încă. Fantastic, exclamă domnul ce toată viaţa sa trăise din oi, şi trăise bine, doar că la alt capăt al lumii. Extraordinar, striga tot el pe cealaltă parte a platformei circulare, pe când oceanul îl învăţa, în diafane jocuri de mercur şi atlaz, ce va să zică alfabetul infinitului. Într-acolo, spunea el prea tare - dar cine să se supere de exuberanţa lui? - într-acolo este Australia mea, dar linia trece şi peste Europa dumitale, tinere...

Ce curios, îşi spunea tânărul, am o bucurie mai seacă decât fericirea bătrânului, mai uscată decât ţopăiala copilului, mai - cum naiba? - cu coada între picioare. Şi cât am vrut să ajung aici! Şi câte tumbe al dracului de periculoase am făcut ca să am zgârie-norii ăia la stânga, Atlanticul la dreapta, acum îi am, poftim... dar de ce nu mă simt încărcat de toată dulceaţa raiului, ăă? Nu cumva, coborî el mai adânc în marea nedumerire din sine, nu cumva aşa e normal să se-ntâmple, da, normal, dacă toate imaginile astea le-ai arvunit şi le-ai plătit cu şuier de gloanţe pe lângă urechi, cu nopţi pe ciment de carceră, cu pielea zbârlită, într-un container îngheţat ca mormântul? Da, cam asta trebuie să fie, asta o fi ultima tură normală a unei sarabande de iad: amorţirea. Sunt amorţit.

Ajunsese la uşă şi tânăra în uniforma pazei de coastă îi zâmbi, invitându-l, cu o mişcare a mâinii, să înceapă coborârea.

De astă dată săreau din treaptă-n treaptă, destul de rapid. Nimeni, după ce văzuse largul uscatului şi largul apei, nu ţinea să mai întârzie în nişte măruntaie de fier, fie ele chiar unice în lume. Australianul comenta în continuare, exultând, experienţa încă neîncheiată de-abinelea şi îşi mângâia, protector, teaca micului Cannon automatic în care dormeau treizeci şi şase de imagini Eastman color. Nici vorbele, nici gesturile lui n-ajungeau la celălalt. Nu cumva, se întreba Intorsureanu, amorţirea n-o fi singura explicaţie? Bine, ea este un efect, dar la rândul ei ce provoacă? Un al şaselea sau al nouăzeci şi noulea simţ nu bâiguie ceva intraductibil, dar important? E o presimţire, ori ce naiba e? Simt sau presimt că undeva, pe aici, pe dedesuptul acestei lumi feerice e ceva tulbure, nedefinit, şi tocmai d'aia neliniştitor. Mă rog, om trăi şi om vedea. Eu nu pricep, la urma urmei, de ce un fior metafizic ar trebui să mă răvăşească mai mult decât vântul american care-mi suflă prin buzunarele încă româneşti!

Bineînţeles, se sui în aceiaşi şalupă cu Sidney Shepherd, dar, odată ajuns pe debarcaderul continental, refuză invitaţia la masă. Ca să contrabalanseze gestul, de a cărui ţanţoşă inutilitate avea să se căiască mai către seară, îi promise australianului, la modul cel mai ferm, că îl va căuta la hotel peste o zi sau două.

2

Către orele 17, traficul către Avenue One, pe care se află sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite, atinsese cote incredibile. Numai iscusinţa echipajelor aeriene din serviciul municipalităţii new-yorkeze salva noul Babilon de iminenţa unui colaps rutier. Băieţii din cele patru elicoptere dirijau impecabil punctele în criză şi evitau orice embolie.

Pericolul de super-ambuteiaj fusese uşor prevăzut, iar cauza se etala pe toate titlurile presei: Astăzi Secretarul general al ONU, ajuns la încheierea mandatului, va fi salutat prin tradiţionalul Farewell Party*. E un eveniment care se află, prin celebritate mondenă, cu un pas în urma decernării premiilor Oscar, dar asta pentru că îi vine rândul doar la cinci ani odată, nu anual.

In parcajul zveltului palat al naţiunilor se aliniau un număr record de limuzine, adevărat salon mondial, ca noutate şi eleganţă în materie. Inventariind pe de o parte fanioanele arborate lateral - o policromă, sui -

generis hartă politică a lumii -, iar pe de altă parte mărcile titanilor producţiei auto prezente aici, un ochi expert ar fi desluşit vectorii concurenţei nemiloase de pe piaţa zeului cu patru roţi. De la portierele berlinelor somptuoase către uşile de cristal incasabil, şi de acolo către lamele glisante ale ascensoarelor de mare capacitate treceau, într-un flux continuu, toată protipendada politică, diplomatică şi mediatică, lumea bună a afacerilor, crema culturii, ştiinţei şi artelor, pe scurt - aleşii tuturor cercurilor influente din societate.

O jumătate din ultimul etaj şi, datorită vremii frumoase, terasa toată se ofereau desfăşurării petrecerii. Cuvântarea de adio rostită de secretarul general (încă în funcţiune pentru câteva zile), deşi generos răspândită prin difuzoare la o intensitate care să o impună, nu izbutea să acopere zumzetul conversaţiilor paralele. Nu că era scrisă prost, sau intonată fără relief dramatic. Omul de care organizaţia mondială se despărţea festiv nu era, ca persoană, nici mai bun, nici mai rău decât majoritatea predecesorilor în importanta funcţie. Numai că, în ultimii cinci ani, omenirea aşteptase cu sete soluţii la numeroase şi grave probleme globale, ca să constate acum, la expirarea mandatului, că nici întâlnirea mileniilor nu rezolvase nimic. “Doamnelor şi domnilor, regret nespus că predau succesorului meu situaţia de penibilă sărăcie şi cronica, arhicunoscuta ineficienţă a Organizaţiei Naţiunilor Unite...” se insinua ca o melopee dezolantul bilanţ al înaltului demnitar pe picior de plecare. Pe fondul acestui regret, invitaţii îşi desfăşurau cu sârg acţiunea de fărâmiţare a prăjiturelelor mici cât o falangă a degetului mic. Toate maxilarele se opriră însă din măciniş, la turnanta aceleeaşi fraze: “... Dar sunt convins că lucrurile se vor schimba radical din momentul când un reprezentant al Statelor Unite, conform schemei de rotaţie şi pentru prima dată în istoria ONU, va prelua frâiele secretariatului general”. O mulţime de oameni lăsară brusc fursecurile pe farfurioare ca să poată aplauda nestânjenit.

Doamna Elisabeth Knight, şefa serviciului Protocol al Secretarului General, fu cea dintâi care observă eforturile unui bătrân de a se apropia, prin valurile mulţimii, de sărbătoritul acelei după-amieze.

— Domnule Martin Weaver, se repezi ea cu braţele întinse protector. N-aveţi idee cât mă bucur că nu lipsiţi nici de astă-dată... De necrezut: l-aţi condus la plecare şi pe U-Thant!

Pentru cei 87 de ani ai săi, Martin Weaver auzea bine şi riposta excelent:

— Ba aş fi fost în măsură să-l petrec şi pe Dag Hammarskjold, dacă nu pierea stupid în accidentul ăla aviatic. După mine, încă de acum 55 de ani ar fi trebuit votată o lege: Terra îşi alege secretarul general, iar secretarul general nu se desprinde de Terra. Nici pentru un ceas!

Îşi croiră drum, împreună, către mica tribună improvizată, unde veteranul armatei funcţionăreşti ONU ţinea să strângă mâna celui ce abia îşi încheiase cuvântarea.

— Bessie dragă, după buluceala de aici, bag de seamă că nici acum nu aveţi parte de serviciile unui om pe postul pe care l-am deţinut eu, în antichitatea instituţiei. Sau aveţi unul?

Bessie râse tinereşte, deşi nici pensionarea ei nu era departe.

— Maestru de ceremonii la Protocol? O, ce vremuri apuse! Acum, de la o zi la alta suntem ameninţaţi cu tăierea curentului şi cu decuplarea telefoanelor. Domnule Weaver, vă amuzaţi, dar nu-i de glumă. Să ştiţi că riscăm într-adevăr să tragem obloanele!

Picioarele octogenarului se mişcau cu unghiuri bizare, de mecanism cu puncte de ungere neglijate.

Vederea, în schimb, funcţiona fără greş.

— Mda... După ceea ce zăresc, şi mai ales nu zăresc pe mese, bate un vânt straşnic de austeritate... lucie. Săracii de voi! Ce-ar mai avea de făcut, în palatul ăsta, un maestru de ceremonii?!

Douglas Forrest, şeful biroului de presă al Secretariatului, îi lăsă pe cei doi să treacă pe lângă dânsul şi se roti în loc. Tocmai la timp pentru a surprinde momentul când Colin Fletcher, cel mai îndreptăţit candidat la premiul Pullitzer dintre copiii teribili neînregimentaţi în redacţiile presei new-yorkeze, îşi închidea, plictisit, reportofonul. Hello Colin, hello Doug, ce bine că te văd, şi eu pe tine... şi aşa mai departe. După aceea se putea spune şi ceva cu oarecare miez. ‘Sper că n-ai de gând să faci, cu 2500 de cuvinte, reportajul unei înmormântări de lux, pentru presa din Middle West”. “O, nici vorbă de aşa ceva, abia de acum, când scapă de aici, ex-ul o să trăiască. Ştiu sigur că i s-a perfectat numirea în conducerea lui Orion Oil Company. Nu-i aşa, Doug? Sursa mea de informaţii e greşită?” Nu, e absolut corectă.

Cu abilitatea sa recunoscută, şeful biroului de presă dispăru mai înainte ca Fletcher să obţină de la el vreo informaţie interesantă: unde e candidatul cu cele mai mari şanse la succesiunea Secretarului general?

Contracandidaţii, doi la număr, iată, erau vizibili, treceau alert de Ia un grup la altul, având mare grija să nu-şi suprapună traseele. Lipsea însă tocmai Quentin Dexter Singleton. Adică omul pe care toate sondajele îl desemnau câştigător fără emoţii la scrutinul de peste o săptămână. In comparaţie cu perspectivele legate de Singleton, acordurile din jurul personalităţii secretarului general pe ducă reprezintă, orice s-ar zice, funeralii. De morţi, numai bine, căscă Colin Fletcher, întrebându-se cum ar putea reduce la l800 de cuvinte relatarea fără să-şi ciuntească drepturile băneşti cu un procentaj semnificativ. Ca să se pună în acord cu propria-i conştiinţă profesională, era totuşi dator să mai absoarbă câte ceva de pe-aici. Dumnezeul ziariştilor îi rezervă surpriza de a-l plasa lângă Hazel Zimmermann. Era exact persoana de care avea nevoie. Atacă frontal.

— Miss Hazel! Tot drăguţă, Miss Hazel! Femeia zâmbi. Complimentele astea de doi bani!

— Drăguţă? Dacă vă referiţi la atitudinea mea faţă de presă, evident, sunt. Cât despre alte sensuri, dumneavoastră apreciaţi.

— Şi tot drăguţa coordonatoare tehnică a Comisiei pentru Demografie?

— Tot. “Demografie şi Calitatea Vieţii”, dacă vreţi să reţineţi titlul exact al comisiei.

— Îl ştiu, toată presa îl ştie! Păi nu din acest organism şi-a început drumul spre vârf Mr. Quentin Dexter Singleton? N-am fost noi, ziariştii, cronicarii carierei lui prodigioase? Nu ne-a beştelit el pentru asta? Este sau nu adevărat că, de câte ori ne citeşte epitetele, Q.D.S. le repinge cu vehemenţă? Chipurile, domeniul lui de activitate nu s-ar potrivi cu tiribombele, bune pentru lansări pe Broadway... Are sau nu dreptate să...?

— Prea multe întrebări deodată, domnule Fletcher.

— Atunci rezum totul într-una: într-o zi ca asta, unde îl ţineţi ascuns, Miss Hazel?

Funcţionara ridică din umeri, roşi aproape imperceptibil şi... se declară dornică să bea un pahar de cola.

Colin Fletcher nu era omul care să pregete a se dovedi cavaler-servant într-o reuniune mondenă. Dar când, peste 60 de secunde, se înapoie cu un pahar plin, o farfurioară pe care se clătinau, înfrăţite, trei alune şi cinci migdale plus un şerveţel imaculat, constată că Miss Hazel se grăbea să încheie o convorbire la un telefon celular minuscul, abia scos din poşeta întredeschisă.

— Nu, domnule Singleton, tot n-a venit. Deşi multă lumea ar vrea să-l vadă. Chiar în clipa asta un ziarist... un ziarist important e lângă mine. Da, şi se declară intrigat de absenţă.

Ascultă un potop de vorbe, apoi acoperi microfonul şi-i explică lui Fletcher:

— Tatăl candidatului. Arde de nerăbdarea unei relatări în direct. Vreţi să-i serviţi drept crainic-reporter? Doriţi să vorbiţi cu Mr. Archibald Singleton?

Din zece jurnalişti interogaţi astfel, unsprezece ar fi răspuns, evident, da. Hazel Zimmermann putea bea şi ronţăi în tihnă. Atâta doar că nici Fletcher, după ce-şi declină numele şi calitatea, nu apucă să descrie serata; vorbea, de fapt, impetuosul Archibald Singleton, bătrânul dar vigurosul Archie! Omul cu un picior în lumea finanţelor şi cu celălalt în mediile diplomatice. Moşise atâtea cariere strălucite în cele două sfere, încât era inevitabil să-şi facă din propriul băiat, de altfel elev şi student strălucit, o stea orbitoare pe firmamentul puterii. Scopul odată fixat, a fost urmărit vreme de 30 de ani cu o încăpăţânare de catâr luminat şi cu o abilitate de pilot local într-un arhipelag de recife. Un asemenea om nu putea decât să sufere că, la câteva zile înaintea elecţiunii aproape sigure, modestia lui Quentin îl ţinea în afara Palatului Naţiunilor Unite. O reţinere extinsă şi asupra familiei candidatului. Domnule ziarist, se plângea la telefon artizanul victoriei filiale, nu sunt bolnav, nu sunt neputincios, pretind că nu-s nici mort. Nu-s printre voi fiindcă mi s-a interzis. înţelegi? urma Archie. Propriul meu băiat mi-a interzis să fac lobby pentru el! Să te mai sacrifici pentru copii! Dar el, copilul, de ce n-o fi venit?

Cocteilul ameţitor de jovialitate şi jelanie se scurgea prin mica pâlnie electronică în capul ziaristului.

Nimic de făcut.

Absenţa lui Archie sărăcea, desigur, reuniunea, dar chiar cu această lacună, petrecerea atingea o asemenea concentrare de bogăţii private pe metrul pătrat, încât vânătorii de fonduri pentru opere caritabile roiau ca fluturii pe lângă lampă. Două reprezentante ale sexului frumos se concurau, mai mult sau mai puţin elegant, la trezirea interesului multimilionarilor pentru amărâţii zdrenţuroşi şi abandonaţi. Doamna Cynthia Hamilton-Leigh, preşedinta federaţiei cluburilor Gift & Abnegation*, miza pe rezonanţa numelui său aristocratic, un snobism utilizat cu managerială pricepere. Dimpotrivă, Marjorie Dustfield, membru fondator al mişcării

filantropice The Incognito Offer** punea accent pe discreţia obârşiei. Talgere în căutare de echilibru, doamnele îl reperară, cu vădită plăcere, pe domnul Bartholomew Bartolommini, director executiv la Charity World Fundation, cea mai puternică organizaţie de profil din lume. Ambele se puseră, spontan şi simetric, sub masiva sa protecţie.

— Am plăcerea să vă comunic că, până acum, am obţinut de la Murgrave Distillery Corporation o donaţie pentru întreţinerea, pe un an, a corpului didactic de la şcoala de defectologie din Old Harlem, îngână doamna Cynthia Hamilton-Leigh.

Rivala surâse subţire şi buzele-i rămaseră la fel de strânse după ce obiectă:

— Şi eu am primit garanţia a trei donaţii, totalizând o sumă de şapte cifre. Doar că Incognito Offer nu numai că nu face public donatorul, ci îi selectează pe aceia care nu au păcate de spălat când bagă mâna în pungă.

Bartolommini, alias B.B. Charity, hotărât să risipească jena provocată de această ciocnire, recurse la un compliment enorm.

— Dar dumneata? Ai abordat pe cineva? Charity a câştigat ceva de aici?

Bărbatul îşi scoase ochelarii cu ramă fină şi îi şterse îndelung, aşa că zâmbetul feţei lui putea fi luat drept expresia miopului dezarmat, nu superioritatea condescendentă a cuiva pus să explice teoria quasarilor unor gâsculiţe.

— Doamnele mele, Charity, cum să vă spun eu, lucrează pe alte principii, în alte modalităţi şi, în orice caz, la altă scară. Hai să luăm colţul din stânga noastră. O vedeţi pe doamna în sari, care se întreţine cu adjunctul Departamentului de Stat? Doamna are un nume înspăimântător, Kalyanavati Segaragayake, dar un chip de înger şi conduce reprezentanţa naţională din Sry-Lanka. Ei bine, în ţara ei, de luna trecută a început o acţiune de vaccinare antipolio. Aproape 5 milioane de copii scapă de spectrul paraliziei. Cu toată modestia, trebuie să vă spun: noi finanţăm operaţiunea. Cred că desfăşurăm, numai în domeniul sănătăţii, peste 60 de programe, pe tot globul.

Interlocutoarele, cu exerciţiu filantropic prin nobile cerşetorii ad-hoc, tăcură. Erau covârşite de proporţiile sumei întrezărite în spatele unor asemenea acţiuni. B.B. Charity îşi puse ochelarii, ceea ce îl ajută să continue demonstraţia.

— O să mă întrebaţi: de unde atâţia bani? N-o să vă plictisesc cu detaliile sistemului nostru. Vă invit cu plăcere să ne vizitaţi, pe rând sau împreună, imperiul... ca să-i zic aşa. Deocamdată reţineţi principiul de bază. Acolo unde ministerele de finanţe deduc din impozit o scădere ce depăşeşte cu puţin donaţiile în scop de binefacere, noi, Charity World Fundation obţinem, printr-un sistem de investiţii fără precedent, aproape dublul sumei donate, ăsta-i secretul.

Părând că şi-a amintit ceva, Bartolommini scutură din cap, zâmbi şi adăugă:

— Şi asta în condiţiile în care un grup de investigatori, special constituit, cerne prin sită fină toate sursele de capital. Nici o spălare de bani murdari.

Doamna Cynthia Hamilton-Leigh nu comentă, deoarece speculaţiile (şi bănuia că despre nişte speculaţii de bursă trebuia să fie vorba) îi displăceau, aveau un nu ştiu ce yankeu care îi irita patricianismul familiei din South Carolina. Dimpotrivă, doamna Dustfield găsi prilejul ca, minunându-se, să aducă un cald elogiu preşedintelui de onoare al fundaţiei Charity, anonimul căruia întreaga presă îi publica pseudonimul “Misericord Itself * sau “The Great Invisible” **, sub “poză” albă, de fapt un spaţiu gol, delimitat printr-un simplu chenar.

— Chiar nu vrei, dragă amice, să-mi dezvălui identitatea boss-ului dumitale? Cred că sunt doi ani de când te rog și te bat la cap prieteneşte şi... rezişti.

— Voi rezista în continuare, se derobă B.B. Charity, pentru că asta este dorinţa domniei sale.

— Dar o să vin personal, dacă tot m-ai invitat, şi o să fiu stăruitoare.

— O.K., n-ai nici o şansă, dar încearcă. Fii stăruitoare!

Petrecerea de adio era un strop din Organizaţia Naţiunilor Unite şi, ca atare, o oglindea.

Grupurile constituite aleatoriu îşi schimbau din ce în ce mai rapid structura şi locurile de popas. Invitaţii migrau către mesele pe care încă mai găseau câte ceva, ori către traseele chelnerilor ce purtau, tot mai rar, tăvile cu pahare pline.

Toată societatea prezentă simţea nevoia unui subiect mai picant. Şi într-adevăr, când un invitat oarecare îşi aduse aminte de Archibald Singleton, pâlpâirea conversaţiilor se făcu foc vioi şi vesel.

— Nebunia bătrânului Archie e pe cale să devină, prin reuşită, obiect de studiu internaţional, domnilor...

— Dar nebunul pe cine l-a studiat? Vă amintesc eu: pe Joe Kennedy, cel ce a realizat o experienţă similară acum patru decenii. Îşi vârâse în cap să-şi facă un fiu preşedinte al Americii? L-a făcut!

— Ştiţi cât a ajuns cota lui Quentin Singleton la bursa pariurilor? 27 la 2.

— Daţi-vă seama ce excitaţie a spiritului trebuie să-l frigă pe bătrân! Tot ce-a gândit pentru odraslă - colegiu, profesiune, specializare, mariaj - absolut totul se împlineşte precis, magistral!

— Tatăl ca tatăl, dar soţia...! Doamna, care se şi vede prima doamnă a... Naţiunilor Unite!

— Amice, nu există un asemenea titlu.

— Nu există? Se va crea! Dacă Rowena Sandra di Poggio-Fiorito a acceptat să devină nora lui Archie, pentru că a crezut, prima, în visul bătrânului. Să fie măritată... cu globul terestru. Nici mai mult, nici mai puţin. Şi să vedeţi c-o să fie. Peste o săptămână.

Ultima replică stârni ilaritate. Grupurile distincte din urmă cu câteva minute se topiră în aceeaşi bună dispoziţie hohotitoare.

Knud Gunnarsen urmărea supărat cum conversaţia eşua în nisipuri cancaniere. Regreta că nu abandonase o petrecere ce nu intra nici în deprinderile lui, nici în conul de preocupări al organizaţiei pe care o iniţiase şi o conducea. Era un norvegian fără vârstă, înalt, osos, cu un aer auster, identificat trup şi suflet cu programul ligii ecologiste MUNDUS VIVUSQUE MUNDUS.*

— Domnilor, pronunţă el cu răceală, ce faceţi dumneavoastră aici?

Cum râsetele îi acoperiseră intervenţia, o repetă pe un ton ceva mai aspru. Ce faceţi aici?

O duzină de frunţi se întoarseră cu mirare spre fiordurile albastre, neînceţoşate, ale ochilor lui. Ce-i cu tipul? Un nordic. Un costum cam ieşit din modă. Nişte braţe lungi, încrucişate pe piept.

— Eee, dar nu s-a comis nici o crimă, mormăi cineva. Bârfim, deci trăim. Cine nu vrea să trăiască?! Scandinavul nu bătu în retragere.

— Domnilor, ar trebui ca măcar noi, cei trimişi aici, să nu mai maculăm, cu frivolităţi de culise, un om, o şansă, o cauză. Cred că e moralmente dezastruos să năclăim până şi speranţa redresării!

— Cine e domnul? Ce e domnul? Predicator puritan? Diriginte de şcoală duminicală? Suntem traşi de urechi, cum s-ar zice...

Comentariile, murmurate sau rostite cu voce tare, păreau că ţin să închidă cât mai rapid o paranteză stridentă. Cel vizat cedă. Dar în felul său aparte:

— Îmi pare rău că v-am deranjat. La regretul că nu l-am putut întâlni azi pe domnul Singleton, se adaugă mâhnirea că v-am ascultat mărunţindu-l. Îmi voi face datoria amicală de a nu-i transmite glosele dumneavoastră. Eu cred că el merită ceva mai bun.

Se răsuci şi părăsi petrecerea. Pleca pe jos, singur, printr-un oraş care nu avea nimic comun cu munţii pastorului ibsenian Brandt. Nimic, cu excepţia înălţimii atinse de zgârie - nori.

3

După toate câte i se întâmplaseră în ultimele două ore, Quentin Dexter Singleton se aştepta să fie introdus în locul detenţiei printr-un brânci întovărăşit - ca la carte - de alte câteva atenţii scoase din panoplia violenţelor gangstereşti.

Avu surpriza să constate că reţeta nu era respectată. E drept, ochii îi erau acoperiţi cu o eşarfă legată strâns, gura pecetluită cu clasicul leucoplast, iar mâinile, prinse la spate în cătuşe, îi limitau mişcarea la minimum. În schimb, răpitorii lui se comportau prevenitor, cu o grijă ciudată. Explicaţia consta, probabil, în dorinţa echipei de a-şi livra prada fără vânătăi şi zgârieturi unor şefi extrem de exigenţi.

— Atenţie, acum cobori, i se adresă cineva. Era vocea auzită în primele minute ale coşmarului, aceea care, imediat după episodul păpuşii, îi poruncise domnului Singleton să apuce volanul şi să-şi conducă liniştit Lincoln-ul. Calm, calm, mereu i s-a cerut calm, de parcă ţeava rece a pistolului lipită de ceafă ar fi acţionat ca un medicament de echilibrat tensiunea arterială. Atenţie, domnule Singleton, ai să pui piciorul pe câteva trepte de scară mobilă. Nu-ţi fie teamă, că nu pici. Uşurel. Lasă-te condus. Eu te ghidez de sus, colegul meu te ajută de jos. Aşa... aşa... Ce-a fost mai neplăcut s-a terminat. Vezi că ne înţelegem? încă trei trepte. Una. Gata, ai ajuns.

— Gata, l-am preluat, mormăi însoţitorul premergător, acela care îi potrivise tălpile pe fușteii scării verticale. Să-l aşez?

— Nu, aşteaptă-mă.

Prizonierul auzi dupăitul grăbit al răpitorului mai vorbăreţ. Îl ţineau, egal, de braţe şi avansau cu el pe o suprafaţă plană. Ciment? Nu. Lemn? Nici. Suna metalic.

— Te sfătuim să nu faci prostii, veni recomandarea. Nu că ţi-ar reuşi ceva, da'e păcat să încerci. Dacă strigi sau baţi în pereţi, e degeaba. Nu se aude nimic. Cât despre alte iniţiative, un domn ca dumneata nu se joacă de-a Schwartzeneger, O.K.?

Se umblă la mecanismul cătuşelor şi îşi simţi încheieturile libere. Pe când schiţa primele gesturi de dezmorţire, smuci capul pe spate, căci degetele unuia dintre paznici apucaseră un colţ de leucoplast şi dezlipirea bruscă a buzelor de apăsarea cleioasă era cea mai iminentă dintre agresiuni.

— Stop! Ce naiba, vrei să-l jupoi? Lasă-l, de aici încolo o să se descurce. Se pomeni condus către un fel de placă (pat?), culcat foarte încet pe spate, cu aceeaşi precauţie maniacală pentru integritatea capului, mai ales. Desfăcu singur banda adezivă; usturimea pielii martirizate şi furia întregii sechestrări se uniră într-o singură apostrofă. Quentin scrâşni:

— Dacă tot sunteţi brute, atunci purtaţi-vă, dracului, ca atare!

Nici un răspuns. Vreun consemn prealabil îi oprea pe răpitori de la încropirea oricărui dialog. În toată această istorie sordidă, putea fi la mijloc şi altceva decât o răscumpărare uriaşă? Puţin probabil. Ba nu: exclus.

— Numeri pân'la o sută şi apoi poţi să vezi unde te afli. Contăm pe cuminţenia dumitale. O sută!

Paşi pe scară, ascendenţi de astă dată. Apoi tăcerea reveni, dar parcă altfel, cu altă nuanţă, greu de interpretat când văzul - simţ complementar - e blocat încă. Singleton smulse înciudat eşarfa de pe ochi; asta i-ar mai fi lipsit revoltei lui, să stea numărând, tembel, până la o sută. Apoi clipi des, pentru readaptarea ochiului. Unde e scara aceea?! Spaţiul înconjurător, un cub de oţel inox, cu vagi reflexe în lumina unor surse imposibil de detectat, îl cufundă în stupoare. Unde dispăruse scara? Din colţul diametral opus al plăcii-pat pe care zăcuse, se auzi un clic metalic fin.

Sechestratul ţâşni, parcurse din trei salturi diagonala podelei, apoi îşi lipi privirile de plafon. Acolo, sus, în colţ, un pătrat se lăsă abia desluşit: nu mai

vizibil decât incizia unei operaţii de apendicită pe abdomenul unei vedete care a cheltuit l00.000 de dolari în scopul cicatrizării estetice.

Îşi examina temniţa. Comparat cu mijloacele sofisticate ale sistemului de încarcerare, habitaclul se dovedea de o sărăcie lucie, la propriu şi la figurat. Plantată în perete, o chiuvetă, şi ea metalică, întocmai ca bateria aferentă. Alături, un duş, o platformă cu orificii de scurgere, alături de un water-closet, totul confecţionat în întregime din acelaşi oţel inox. Încercă butonul jetului de evacuare: nici un rezultat. Ce mai era de examinat în această cuşcă aseptică? Făcu din nou cunoştinţă, mai aprofundat, cu patul. Avea, pe margini, trei perechi de lăcaşe, pentru trei rânduri de curele. Una la nivelul antebraţelor întinse lateral, alta în dreptul gleznelor de asemeni depărtate, cea de a treia, din mijloc, prevăzută pentru imobilizarea toracelui. Ai zice: reprezentarea proporţiilor de aur. Dar era puţin probabil că mafioţii s-au inspirat din reprezentarea da-vinciană a humanului. Mai degrabă, din practicile Inchiziţiei. Sau ale balamucului - secţia furioşi. Oricum, deocamdată, curelele lipseau.

Încercă să-şi adune gândurile, mărşăluind. Îşi potrivi paşii de-alungul pereţilor. Câte o răsucire de 90^0 la fiecare colţ şi schimbarea sensului de mers la fiecare al l0-lea tur. Intenţia metodologică era minunată, ar fi trebuit să-i aducă mobilizarea voinţei, cristalizarea ideilor şi câte altele! În realitate, mânia strica ritmul, fracţiunea zecimală a pasului prea lung sau prea scurt zăpăcea autoreglarea exactă. Cum a fost cu putinţă să cadă în capcană? Ca ultimul idiot!

Aşadar, a fost la ora 9. Ora obişnuită a plecărilor mele de-acasă. Archie, într-o stare euforică, se bărbierea. Când i-am spus, în baia lui, că n-are ce căuta, după amiază, la recepţia de adio a secretarului general, că îl rog să nu dea pe acolo, de vreme ce eu însumi evit să fiu de faţă, s-a enervat atât de tare încât s-a tăiat. Sângele i-a şiroit pe bărbie... Asta i-a convenit de minune, fiindcă i-a dat prilejul să-mi strige, arătându-mi-l: “Mă omori, Dexter, mă omori!” Bătrânul mascalzone!

13, 14, 15, colţul... Nu ies paşii. Ar fi urmat al l6-lea; n-a mai fost loc Şi aici mă încurc. Ritualul despărţirii matinale de Rowena, suprapus exact momentului când ea vorbeşte la telefon cu doamna Guiddarcci, de la casa de mode Amalfi-Guiddarcci. Nu e un moment, sunt l0 minute. Nu pot aştepta: o sărut unde se nimereşte, poate chiar pup receptorul, nu gâtul ei parfumat, o las, bye, cobor scările, şoferul Rowenei îmi spune că Teddy a

ajuns la timp la şcoală, îmi scot maşina din garaj, plec... am plecat... ies din alee şi cotesc la stânga...

1, 2, 3, 4, colţul; motorul Lincoln-ului nu-mi face probleme. 5, 6, 7, 8, colţul. Dar parbrizul nu e destul de curat, parcă. L-am stropit. 9, 10, 11... iar nu-mi ies paşii. Ştergătorul a făcut o singură cursă şi... am frânat brusc. Ce era acolo, aproape sub roţi? Ştiam precis că n-am călcat pe nimeni! Am sărit din maşină şi jos, culcată, cu faţa pe carosabil, cu un picior zvâcnind dezarticulat, o fetiţă. Mişcă! Nu se vede nici un strop de sânge, e vie. Repede, sus cu ea! Ca să constat că ţin în braţe, ca un cretin, în braţele mele întărite de conştiinţa civică, o păpuşă mare, de plastic, 3l de dolari, la orice drugstore din Bronx. Păpuşă la care nici măcar motoraşul, dintr-alea care fac să bată ţimbalele unui maimuţoi, nu fusese ascuns ca lumea: era, cu arc cu tot, înfipt sub fustiţă.

13, 14, 15... Quentin Dexter Singleton renunţă, pentru moment, să-şi măsoare laturile celulei. Zidul metalic venea prea repede, paşii marşului erau prea mari, zăngănitul produs prea strident. Bătu cu amândoi pumnii în perete, la fel de enervat cum trântise păpuşa de trotuarul aleii. Derbedeii dracu'! De ce glume scârboase se ţin! Se suise din nou la volan, motorul torcea impasibil la evenimentele golăneşti din cartierul rezidenţial oxigenat de Latourette Park; lucrurile trebuiau, fără dramatizări inutile, să reintre în normal. Atunci, concomitent cu ţeava rece a revolverului simţită pe ceafă, luase contact cu vocea:

„Calm, domnule Singleton. Ştim că această limuzină nu se lasă condusă decât de dumneata. O.K. Condu-o. Fii atent la intersecţie: în loc s-o apuci spre dreapta, traseul dumitale obişnuit, ai să virezi stânga. Calm! Lasă oglinda retrovizoare. Ambreiază şi dă-i drumul!”

Executând ordinele agresorului, Quentin avusese timp să observe totuşi cum, în spatele Lincoln-ului, un tip coborât dintr-un Ford ‘89, înhaţă micul manechin-momeală, îl zvârle în portbagaj, ia loc pe scaunul şoferului şi porneşte, ca un vehicul-escortă, să-i ţină de urât limuzinei-captură. Încă rulau prin cartierul rezidenţial când omul de pe bancheta din spate porunci: “La primul semafor, un Ford o să te depăşească. Ai grijă să-i faci loc fără vreo manevră dubioasă. Pe urmă, te ţii după el. Iar la stopuri, nu uita, Singleton: ai o maşină cu geamuri inaccesibile privirii dinafară. Asta joacă pentru noi”.

Durase cam o oră până când traversaseră zonele comerciale, ca să pătrundă, în cele din urmă, într— un cartier legat de centrul metropolei prin bretele de trafic greu şi dominat de hangare-depozit pentru autocontainerele de mare capacitate.

“Observi camionul ăla baban? E un autotren parcat. Bun, o să urcăm în el, cu totul. Calm, Singleton. Înscrie-te pe punţile lui coborâte în onoarea Lincoln-ului dumitale. N-aştepta Fordul. El claxonează şi se cară. Hai, viteza întâia, şi înainte!”

Au pătruns în pântecele hărăbaiei pe l2 perechi de roţi şi, din clipa opririi motorului, aventura semi— autonomiei celui mai bine plasat candidat la conducerea Organizaţiei Naţiunilor Unite lua sfârşit. Nu trecuse nici un minut şi, legat la mâini, la ochi, la gură, Quentin era transbordat în altă maşină. Iar în Lincoln-ul lui, fixat în saboţi de lemn, se instala un asiatic mărunţel, cu un surâs tot atât de enigmatic ca şi conţinutul trusei pe care se pregătea să o desfacă.

Reconstituirea nu-l ajuta cu nimic. Se trânti pe aşa-zisul pat, cu privirea în plafonul cu chepeng. A rememora filmul unei acţiuni mârşave unde, chiar dacă ai jucat un rol de victimă, n-ai strălucit prin isteţime, poate fi chiar un exerciţiu masochist. Şi lumina asta rece, tăioasă, ploaia de lucşi ostili! Strânse bine pleoapele şi se pregăti, cu palmele sub ceafă, să-şi retrăiască vreun episod mai demn de neuitare.

Ce fericit a fost, ca om matur, invitat la Simpozionul internaţional demografic din Shangai, să vadă cum amfitrionii chinezi îi oferă, legată în piele, traducerea lucrării unui absolvent american de la Pennsylvania University of Philadelphia, instituţie fondată în 1740. Era propria sa teză de licenţă din 1983. Ideea acelei lucrări - controlul asupra naşterilor pentru optimizarea sporului natural al populaţiei - fusese, iată, adoptată de cele 1200 de milioane ale Chinei Populare conduse de micul cârmaci Deng.

Sau, ce victorie când, tânăr expert ONU, obţinuse adoptarea parametrilor propuşi de el, Quentin D. Singleton, pentru cuantificarea conceptului de “calitate a vieţii”. Ce luptă purtase cu delegaţia sovietică la dezbateri!

În schimb, când pe sub pleoape se derula noaptea petrecută, cu 17 ani în urmă, la Abd-ibn-Sachlam, undeva în extremitatea sudică a Algeriei, strângerea de inimă alungă, parcă huiduind, triumfurile efemere, pescuite consolator şi cu tot dinadinsul. Abd-ibn-Sachlam nu era o fostă oază, cum greşit etichetau nerăbdătorii mânuitori de dosare ai unei comisii din

subordinea Băncii Mondiale. Abd-ibn-Sachlam era o lacrimă uscată pe faţa Africii Sahariene. O biată viaţă agricolă biruită de nisip în războiul deşertificării. Cum ar fi fost moartea ţinută în loc printr-un program adecvat de plantare a perdelelor forestiere, cât de adânc ar fi trebuit să se sape gropile arbuştilor, cât de fratern ar fi trebuit să conlucreze bancherul din Wall— Strett cu cercetătorul din Milwaukee la întreaga operaţiune, toate acestea dansau halucinant în ochii negri ai băştinaşilor; şi numai acolo, într-o noapte cu lună imensă, cu lună pustie, fuseseră văzute cu inima. Soluţiile, după 17 ani, zăceau însă încopciate în dosare. Ce mare lucru? Saharizarea Algeriei mai avansase, în răstimp, cu vreo 12 km adâncime, pe un front de alţi 240 km lungime. Ce mare lucru? Cam cât suprafaţa statului Arkansas, cel mai mărunţel dintre statele Americii, sau cât vreo zece ducate Luxemburg, dacă se măsoară cu unităţi europene.

Deschise pleoapele, ca ascultând de o poruncă interioară: înfruntă realitatea, omule!

Realitatea vizibilă avea forma unui plafon pătrat, enervant de lucios, cu o discretă incizie la un colţ, semn că acolo există o ieşire. Dar nu pentru el.

Realitatea de dincolo, binecunoscută, lua chipul celor de acasă. Şocul veştii. Angoasa crescândă.

Frământările: familia implică sau nu poliţia? Apoi panica: daca o greşeală minoră, ceva stupid, declanşează o armă ucigaşă, iar Teddie, Rowena şi Archie îl vor regăsi pe tatăl, pe soţul, pe fiul lor numai ca să poată jeli un trup ciuruit şi inert? Quentin constată că filmul posibilei sale execuţii nu stârneşte în el valuri de teroare. Ci, mai curând, o stare de jenă profundă, ca la spargerea, dintr-o stângăcie, a celui mai scump serviciu de masă în casa la care ai fost invitat de sărbători. Strânse pleoapele iar şi le ceru iertare alor săi.

Nu însă în acelaşi fel pentru toţi. Cea mai sinceră căinţă i se adresă copilului. Bietul, cumintele, dragul de Teddie! Cine îi va mai spune seara, la pat, câte o parolă misterioasă, gen Alună, anume ca să-l vadă cum scânteiază de viteza circuitelor şi cât de prompt, cât de triumfător descoperă şi întoarce contra parola: veveriţă! Nu numai jocul cuvintelor-pereche se va pierde, ci toată încântarea “spovedirilor” din dimineaţa duminicilor petrecute împreună, în Central Park.

Desigur, Rowena va respecta răgazul socialmente decent mai înainte de a-i aduce lui Teddie, drept cadou, un tată vitreg. O, Sandra Rowena, ce

frumos tipărite vor fi ferparele prin care vei implica înalta societate, atât cea din USA cât şi cea din Italia, în cele două serii de evenimente succesive! Văduvia va fi o nenorocire, bineînţeles. Dar nu mult mai acută decât catastrofa de a constata, la o serată, că ticăloşii de la Tiffany's au vândut şi altei doamne acelaşi model de pandantiv cu briliante; ori că o greşeală de corectură stâlceşte, în ultima ediţie a anuarului Who's Who, splendoarea numelui di Poggio-Fiorito.

Şi Archie? Să-şi piardă fiul unic va fi efectiv o tragedie pentru bătrân. Adică să-şi vadă năruită, dintr-o lovitură, opera de o viaţă? Cum, după ce ai pregătit cu migală de ceasornicar elveţian datele cerute cuiva pentru îndeplinirea unei misiuni de importanţă şi complexitate planetară, să vină o forţă brutală şi să-ţi strivească speranţa sub tălpi, ca pe un nimic? Oh, Archie, nu vei suporta una ca asta! Nu în sensul că nu vei supravieţui, doar te cunosc prea bine, tată. Ci în sensul că vei alege alternativa: plăteşti oricât şi eviţi răul maxim. Colosal de-ar fi preţul răscumpărării, domnul Archibald Singleton îl va achita. Prea a investit mult în fiu-su!

Dinspre tavan se auzi, aproape imperceptibil, un declic. Linia de-abia bănuită într-unul din colţurile plafonului apăru, mai bine marcată. Apoi se transformă într-o fâşie luminoasă ce se lăţea încet, lin, devenind un dreptunghi ce-şi continua mereu modificarea. Când se opri, era un orificiu pătrat. Dar halucinantă fu silenţioasa coborâre, prin acest orificiu, a unei scări. O scară asemănătoare celor folosite în marile biblioteci, pentru accesul la rafturi. Pe treptele ei, în interiorul cuştii metalice coborî rapid un bărbat. Dintr-o privire el se asigură că acolo, jos, totul este O.K. Alţi doi inşi îl urmară, cu o valiză îngustă şi plată ca o trusă de scule.

Brusc, Quentin realiză că eşafodajul raţionamentelor sale se năruie ca un castel de nisip: nici una dintre cele trei" gazde" nu-şi ascundea trăsăturile. Nu purtau nici măşti, nici cagule. Tresări puternic. Nu era un obişnuit al colecţiilor policier, nici un fan al filmelor thriller. Sumarele sale cunoştinţe în materie de răpitori şi de răpiri se dovedeau suficiente, totuşi, pentru a declanşa alarma interioară. Când răpitorul nu-şi ascunde faţa de ochii victimei, nu înseamnă că are de gând s-o...?

Încă împotrivindu-se angoasei, Quentin îşi concentra atenţia asupra scării. Cobora fără grabă, chiar tacticos, un al patrulea ins.

Când omul se arătă în întregime, sechestratul fu fulgerat de un fior. Acolo, la patru paşi distanţă, într-o dublură perfectă, se văzu pe sine.

Pentru prima dată de la începutul sinistrei aventuri, domnul Quentin Dexter Singleton simţi că îngheaţă de frică.

4

— Gail, poţi să închizi deocamdată.

— Te chemăm noi aici, Abigail, când se termină partea de strip-tease show. Cele două adresări fură receptate sus, unde cineva acţionă retragerea scării şi închiderea plafonului. Vorbise mai întâi bărbatul care părea să deţină şefia grupului. Totul trăda forţă la individul îndesat, cu labe enorme şi fălci articulate ca o menghină de banc industrial. A doua replică fusese lansată de un tip deşirat, atins de o uşoară cifoză; definitoriu la el era însă aspectul mâinilor, cu degete îngrijite, lungi, suple şi energice.

Singleton era atât de buimăcit de realismul coşmarului său, încât se lăsă manevrat ca un manechin în manipulările începute neîntârziat, la un “Hai, doctore, la treabă!” poruncit de şef.

Se lăsă descheiat, dezbrăcat şi descălţat, holbându-se între timp la copia sa, o sosie, un alter-ego care, paralel, se descheia, se dezbrăca sau se descălţa. Cele două cravate, e drept, diferite ca fason, se lungiră la cele două extremităţi ale plăcii-pat; şi tot aşa se aşternu, în stive, restul veşmintelor, până când original şi duplicat se găsiră alături, amândoi rămaşi în ciorapi şi slip.

— Eee, acum se vede ce retuşuri sunt necesare, zise doctorul.

— Mari? Multe? Ce fel de retuşuri? se interesă vânjosul scundac, oarecum neliniştit.

— Fleacuri, Lon. Puţine se văd cu ochiul liber, numai că noi trebuie să le rezolvăm şi pe cele observabile doar cu lupa. Eu pentru ce sunt aici? Lupa de ce am adus-o? Fii fără grijă.

Era acest doctor un tip meticulos la extrem? Îndeplinea scrupulos un ordin? Fapt este că, din felul cum începu examinarea, se vădi că nici un centimetru pătrat din epiderma prizonierului nu va scăpa nepuricat. Avea metodă; se hotărî s-o ia de jos în sus, de la tălpi spre creştet, până la ochii care se văd zilnic şi nu se uită. Aşa că rosti:

— Jos şi ciorapii.

Cea de a patra “gazdă” a lui Singleton, un ins mai tânăr, rezervat, a cărui voce nu se făcuse încă auzită, îi scoase şosetele prizonierului. “Duplicatul” Singleton întârzie operaţiunea paralelă, cu o uşoară grimasă.

— E absolut necesar?

Şi parcă justificându-şi vorbele, arătă podeaua:

— E cam rece drăcia asta.

— Fără mofturi, Frank, mârâi pomenitul Lon. Doar e spre binele tău. Ciorapii odată scoşi, frontul de lucru creat, doctorul îşi intră deplin în atribuţii.

— Nimic de semnalat, în afară de unghii. Din fericire. Dacă era vreo problemă de conformaţie, monturi sau alte neplăceri d’astea, se încurcau puţin lucrurile. Cine notează? Dumneata, Rolf? Bine, atunci punctul l: Frank va decide că pedichiurista familiei trebuie schimbată. Deocamdată, o să-ţi tăiem noi unghiile, mai scurt.

Buimăceala în care plutise Singleton, cel dezbrăcat, începu să se împrăştie. Râvnea acum, cu ironică amărăciune, să i se fi lăsat ceasul-brăţară. Ar fi vrut să vadă cât trecuse de când, la începutul zilei, mai era un cetăţean liber al acestei uniuni de state, un corect tată de familie, un apreciat specialist în sociologie demografică, pentru a deveni, acum, ce? Un sclav pipăit înaintea vânzării la un târg de sclavi? O vită sucită pe toate părţile înaintea prezentării la o expoziţie? Închise ochii cu putere şi se sili să nu i se ghicească urletul lăuntric.

Imperturbabil la orice reacţii ale obiectului cercetat, doctorul îşi vedea de treabă. Trecea tacticos de la un trup la altul şi, la fiecare segment al necontenitei comparări, fie că vorbea de unul singur când nu era nimic de semnalat, fie că se adresa numitului Rolf, un fel de secretar de platou, ori cum dracu s-o fi zicând celui ce ţine evidenţa intervenţiilor obligatorii.

— Deci, scobitura tălpii absolut egală. Degetele, O.K. Şi metatarsul în regulă. Proeminenţa gleznei, hm... în marja de aproximaţie admisă. Calcaneul - idem. Ia să ne urcăm. Partea inferioară a gambei - bine. Încordează muşchii gambei, domnule Singleton, hai, te rog. Şi tu, Frankie. Mda, e-n ordine, cam aceeaşi circumferinţă. Rotula - acceptabilă. Partea posterioară a încheieturii... Stop! Scrie, Rolf: o aluniţă la stângul, 2 mm diametru, brun-şocolatie, fix la centrul articulaţiei. Frankie, scumpule, mâine ţi-o aplic.

— Mai dă-o naibii, doctore! Chiar aşa?!

— Chiar aşa. Ştii că genunchii se văd şi de sub halatul de baie? N-aş vrea să fiu eu în pielea soţului nerecunoscut de soaţa legitimă fiindcă, aşa, deodată, îi lipseşte aluniţa. Ce părere ai?

Frank nu mai avu nici o părere. În schimb mistreţul cu labe de fier apreciase intransigenţa doctorului ca excelentă şi îl bătu amical pe umăr, mai să-l cocoşeze de tot:

— Bravo, Klavek. Aşa te vrem!

Cel complimentat astfel îşi continuă, cu aceeaşi migală, examinările paralele. Quentin avea pe pulpa stângă rozeta uşor denivelată a unui vaccin, pe când Frank îşi purta semnele vaccinărilor exclusiv pe braţ. Rolf consemnă deci că un pseudovaccin va fi stanţat la intersecţia cotelor x şi y. Pilozitatea membrelor inferioare, aproximativ egală, crea o altă problemă, rezolvabilă şi ea: părul mai brunetului Frank va trebui adus, prin oxigenare, la nuanţa aurie a pufului de pe picioarele lui Quentin.

Când auzi invitaţia “Fii bun, domnule Singleton, scoate-ţi singur slipul”, inertul prizonier de până acum simţi abisul umilirii sale. Până şi faptul că despuierea silnică, prin mâini străine, era brusc înlocuită cu o poftire aproape politicoasă la cooperare, măsura mârşăvia acestui semi-viol. Tăcutul Rolf aşteptă câteva secunde, apoi, cerând din ochi şi primind tot pe muteşte o indicaţie de la boss-ul acţiunii, îşi asumă operaţiunea. Frank se strâmbă şi îşi lăsă, mai jos de genunchi, chiloţii. Ai lui, bleu, semielastici, fuseseră cumpăraţi la Allison, Dombert & Sons şi valorau 24 dolari şi 99 cenţi. Cei ai domnului gol de alături, albi, cu suspensor încorporat, costaseră de opt ori mai mult şi lăsau să se vadă eticheta fină, din mătase cu litere aurii, de la Prince’s. Indiferent la asemenea detalii nesemnificative, doctorul Klavek se preocupă, cu aceeaşi rigoare profesională, de compararea sistematică a celor două bărbăţii. Apoi, fără o secundă irosită, trase concluzia:

— Sub raport anatomic, O.K. Să sperăm că fiziologia corespunde anatomicului... puteţi să vă acoperiţi... în sensul că nici doamna Sandra Rowena n-o să aibă nimic de obiectat.

— Poate, cine ştie, chiar dimpotrivă, rânji Lon. Noi încă nu ţi-am arătat destul de desluşit, Frankie, că misiunea ta o să aibă şi aspecte, cum să le zic io? delicioase.

Frank reacţiona surprinzător pentru un nud bărbătesc aflat între trei colegi îmbrăcaţi din cap până-n picioare. Nu erau chiar colegi, deşi toţi

vâsleau în aceeaşi barcă. Singurul la care ar fi putut, eventual, să se răţoiască el, viitoarea dublură a unei personalităţi, era taciturnul Rolf. Dar Rolf nu-l şicanase cu nici un cuvânt. Liubomir Klavek, cel ce-i retuşase faţa lui Frank, era un artist în chirurgie estetică, dar un tehnician, totuşi, nici mai mult nici mai puţin decât un tehnician. Iar de Lon, indiferent că zicea ori nu o porcărie, indiferent că rânjea sau nu aprobator la porcăriile altcuiva, el, Frank, nu avea cum să se plângă. Poate avea cui, într-o ultimă instanţă, dar nu era cazul. NU TOCMAI ACUM, asta o ştia. Dar totul are limite; iar posibilitatea ca Abigail să audă ceva despre aspectele alea "delicioase" depăşea limita.

Îşi înghiţi saliva şi îşi drese glasul, dar puţinele cuvinte pe care le rosti sunară tot răguşit şi mai puţin ferm decât ar fi dorit. Din prudenţă se adresă tuturor (minus Singleton):

— Totul până la un punct, domnilor. Înţelegeţi-mă. Sper că n-o s-o ţinem în trivialităţi d'astea şi când Abigail va fi de faţă. Vă rog insistent.

Paranteza se închise aici. Doctorul îşi reluă verificările de traseu. Abdomen. Scrie, Rolf: retuş la cicatricea inciziei de apendicoctomie; o micşorăm cu aproape 2 cm. Torace, umeri, subsuori (tot o uşoară decolorare a părului axilar), braţe... palme... degete.

— Vreau verigheta domnului Singleton.

Tăcut şi eficient, Rolf luă verigheta de pe inelarul ei şi o oferi chirurgului.

— Mie?! Dă-i-o lui Frank. Doctorul aşteptă cu răbdare efectuarea probei. Uşor lărguţă? Mda. Eu modific degete, la nevoie; inele - niciodată. E treaba voastră.

— Sigur, Klavek, admise Lon. Mergi mai departe. Pot să se îmbrace? Klavek încuviinţă, oricum ajunsese la cap; o mică pauză, cât să-şi tragă cei doi hainele pe ei era binevenită. Frank întinse mâna către grămada hainelor lui. Pe neaşteptate, prezenţa lui Rolf se manifestă sonor.

— Lasă-le pe alea, Frank. Eşti Singleton, de-acum... Ia-ţi hainele.

Şi întinse arătătorul către grămada cealaltă, nu fără a-l consulta pe şef:

— Nu-i bine aşa, don Alonzo? Adaptarea...

Alonzo Mascella, căruia i se mai zicea în câteva feluri, dar mai ales Lon*, râse încântat. Era o zi straşnică, subordonaţii gândeau ager, marea lovitură mergea la sigur.

— Echiparea, domnilor, zise el, cu satisfacţia încă lăţită pe obraz. Observă că, pe când Frank se îmbrăca rapid, substituitul rămânea inert; se decise să-l atenţioneze blând, ceea ce la Alonzo Mascella implica un efort considerabil:

— Aici nimeni n-o s-o facă pe valetul dumitale. Dacă te-am dezbrăcat, era interesul nostru. Restul... Te informez: peste l0 minute va coborî o femeie tânără şi, zic io, frumuşică. Dacă ai de gând să te găsească în halul ăsta, n-ai decât. Poate te ia model la Belle-Arte.

Replica, gâlgâită în râs la final, avu efect. Tresărind, Singleton se strecură cum putu în veşmintele străine.

— Bun. Ei, şi-acum, capul.

Lupa îşi urmă migălos traseul, de astă dată purtată de-a lungul şi de-a latul feţei celui sechestrat. Singleton văzu şi el, din cealaltă parte a instrumentului optic, retina medicului, mărită monstruos. Furia înăbuşită îi amplifica, în auz, replicile acestui Aesculap vândut diavolului. Cu câtă încântare se autofelicita pentru cusăturile pielii întinse ici, relaxate colo! Ce grotesc era mulţumindu-i lui Rolf pentru calitatea celor 87 de instantanee color, procesate blow-up şi prezente ca martori la fasonările lui Frankie, succesive! Ce jalnică era satisfacţia dată de simetria implantării la cele două podoabe capilare, cu ce exultare de Figaro cădea în indicaţii prozaice: restul o să se aranjeze din foarfeci şi din pieptene, Frank, şi ai să-ţi faci cărare pe stânga, uite, la 3 cm de mediana ţestei!

Dar Singleton hăpăi ca un câine exasperat când se pomeni cu degetele chirurgului că-i umblă pe buze şi încearcă, fără cea mai sumară pregătire, să-i deschidă gura. Appp! Klavek se sperie atât de cumplit de această muşcătură în gol, încât scăpă lanterna ţinută în cealaltă mână. Se uită încruntat la preţioasele-i degete şi întrebă, pe Mascella sau pe Rolf :

— Ce-i cu individul, e turbat? Rolf informă sec:

— Şi Norris, şi Dewitt mi-au spus că, în faza critică de azi dimineaţă, a fost rezonabil.

Spontan, tatăl lui Teddy, fiul lui Archie, şeful de promoţie de la Pennsylvania University of Philadelphia, vecinul cumsecade etc, etc, se trezi rânjind. Mârâia agresiv şi-şi dezvelea dentiţia până la refuz. Turbat: excelentă definiţie.

Dar trebuia să nu-l cunoşti pe Liubomir Klavek ca să crezi că se va opri. Apropie uşor lupa şi-şi continuă inventarul.

— Ce-i cu premolarul ăsta ciobit, Rolf? Pe fişa stoma procurată de tine, ruptura nu apărea! Priveşte acum...

Din cazanul sub presiune care devenise Singleton, replica lui, a doua de când intrase în cubul-carceră, ţâşni ca un scuipat.

— Da! Între timp mi-am spart dintele. Şi mi-am permis să nu vi-l raportez, javrelor!

O tăcere, dar scurtă. Fluturarea din încheietura labei lui Lon semnifica: nu-l luaţi în seamă, daţi-i înainte, lucraţi!

— Mă tem că mâine dimineaţă o să-ţi programez o şedinţă nasoală, Frankie. Dar îţi promit anestezie. Hai, nu fă mutra asta! Scaunul cabinetului dentar nu-i chiar scaunul electric. Şi la urma urmelor, dacă Parisul merita o liturghie, atunci şi ONU o fi meritând o ciupitură de dinte. Nu zic bine, don Alonzo?

Mascella răspunse că n-a prins chestia cu popii din Paris, însă, încolo, doctorul a vorbit foarte bine, scopul scuză mijloacele. După care se interesă dacă n-a sosit timpul să fie chemată Gail.

— Nu, mai e ceva. Important, chiar esenţial. Pentru că se vede, don Alonzo. Ca să zic aşa, sare-n ochi.

Din valiza diplomat, cehul extrase o geantă mai mică. Era o trusă prelungă; în interiorul ei, marcând distanţe egale, pe catifea neagră, ca nişte pastile colorate dintr-o cutie de acuarele, se odihnea un set de irişi. Aşezaţi în perechi. Toţi - cu nuanţe de albastru. Un albastru clasificat cromatic, numerotat, de o varietate în gradaţie cum numai Atotputernicul, în zorii celei de a şasea zi a Sfintei creaţii, să mai fi avut la îndemână.

Alegerea celor două lentile de contact îi solicită lui Klavek o cheltuială de energie mai mare decât toate fazele precedente. Dar, după ce hotărî, după ce-l instrui temeinic pe Frank, după ce ajută Natura să accepte o modificare de proiect cu 39 de ani întârziere, maleficul doctor se trase doi paşi înapoi, îşi împinse “pacientul” cu un pas înainte şi primi, cu falsă modestie, aplauzele unui public compus din trei mafioţi.

Singleton lăsă pleoapele să-i cadă, grele ca nişte obloane, dar era prea târziu. Raptul fusese comis.

Mulţumit peste aşteptări, boss-ul scundac scoase la iveală un walkie-talkie ale cărui proporţii, de-a dreptul gingaşe în palma cât o lopată, îi inspiră nu ştiu ce impuls, de care se miră singur.

— M-am răzgândit. Tu, Frank, ai s-o chemi pe Gail. Nu eu sunt eroul zilei. Tu eşti.

Trei minute mai târziu, Abigail Throwstone, căreia singura rudă în viaţă, un unchi, îi zicea Gail sau Gayle, stătea cu buzele întredeschise în faţa a doi bărbaţi, originalul lângă duplicat, şi repeta - pentru a câta oară? - un cuvânt: Ex-tra-or-di-nar!

Era o femeie tânără, dacă nu cumva tipul de frumuseţe fragilă îi mai ascundea nişte ani trăiţi. Trebuia să petreci în preajma ei multă vreme ca să descifrezi ceva din farmecul pasional şi dezarmat totodată; dar nici atunci nu puteai fi sigur că nu te înşeli. Oricum, fericit să vadă cum surpriza conturează magnific gura aceea iubită, fremătătoare, Frank decise să pună punctul pe i.

— Sărută-mă, Gail! Sărută-mă acum, înainte ca pletele mele samsonice să cadă sub foarfecele tale. După aceea, zău că m-aş teme să nu mă confunzi.

Erau mai puţin cu unul în temniţa lui Singleton. Pe scara ca de bibliotecă venise ea, Abigail, în schimb plecase chirurgul şi, după el, urcase şi Rolf. Retras într-un colţ, Alonzo Mascella supraveghea nemişcarea prizonierului, deşi era puţin probabil ca prostraţia acestuia să se convertească în criză de nervi. Totuşi, o unealtă bine ascuţită se pregătea să intre în acţiune.

Tunsul, act care desăvârşi asemănarea urmărită cu atâta metodă, dură patruzeci de minute. Nu-l întârzia neîndemânarea frizeriţei, ci sentimentul ei de copil chemat la o stranie joacă; ţac-ţac-ţac, cântau foarfecele, şi femeia avea tendinţa să ignore prezenţa intruşilor la această poveste intimă. Insolitul situaţiei îi stârnea invenţia ludică. Îşi făcea de lucru pe lângă tâmpla lui Frank, zăbovea la potrivirea unei şuviţe laterale şi găsea prilejul să strecoare o şoaptă fierbinte la urechea apucată delicat de lob. “Dar când o să facem dragoste, să ştii, Frankie, o să-ţi vreau tot ochii tăi negri. Pe ei o să-i vreau. Deşi îţi vin şi ăştia...”

Când Abigail strânse şervetul cu şuviţele retezate, singurul beneficiar al meşteşugului ei artistic căută, dintr-o pornire de rutină, o oglindă; dar îşi luă seama şi se propti, sfidător, în faţa omului cu care făcuse schimb de haine şi nu numai.

— Ei, domnule Singleton! Uite-te la mine, te rog. Ce şanse îmi dai la alegerile de peste ll zile?

Singleton nu se grăbi să dea un răspuns. Era convins că, în acea clipă, singurul răspuns demn ar fi fost moartea. Dar oricum ştia precis că amabilele gazde i-o vor oferi curând. Rolul lui se terminase, nu?

— Hello, sosit Koki Mitsuyama, se auzi, sus, un glas cântat, şovăind caraghios între gros şi subţire. Adus cheile. Treabă gata.

Prin pătratul chepengului se iţi japonezul din autotrenul-garaj. O mânuţă gălbuie clincheti, voios, o legătură de chei şi apoi o azvârli în laba enormă a lui don Alonzo. Cu o oarecare solemnitate, Alonzo îi înmână cheile lui Frank. Acesta le săltă în palmă.

— Le cunoşti? Din clipa asta, comenzile Lincoln-ului dumitale, Singleton, răspund la amprenta mea biologică. A nimănui altcuiva. Bye, bye. La nevoie... sper să mai colaborăm.

Quentin Dexter privi grupul care se înşiruia pe scări şi izbuti să articuleze:

— Exclus. De la mine nu veţi mai scoate nimic.

Forţa primară denumită Alonzo Mascella se opri pe cea mai de sus treaptă şi rânji, înveselită de-a binelea:

— Nu zău?!

5

Cu mâna pe clanţa uşii care da către camera favorită a lui Gustave K. Throwstone, partenerul, colegul şi, mă rog, egalul său de aproape 30 de ani, Lon simţea un nod în gâtlej şi un fel de cârcel şcolăresc de care încerca din răsputeri să scape, înjurându-se printre dinţi. Nu se putea tolera într-o poziţie vădit subalternă. Cu siguranţă că nici Gus, un tip de mare inteligenţă, autocontrol plus atâtea alte calităţi, nu şi-ar fi lăsat cel mai apropiat colaborator în situaţia unui elev dârdâind în faţa cancelariei. Numai că datele problemei erau clare: cu 48 de ore înaintea întrevederii ce sta să înceapă, Gus îi administrase un frecuş rece lui Lon. Avusese oarecare dreptate să se supere, şi nimic nu garanta acum, când Lon venea să-i spună cum decurg lucrurile în continuare, că n-o să se supere iar.

Şovăiala nu dură mai mult de cinci sau şase secunde. Don Alonzo strânse bine fălcile, deschise uşa şi o închise în urma lui.

— Ia-ţi singur ce-ţi trebuie, Lon, şi fă-te comod.

Invitaţia fusese adresată fără ca ocupantul livingului să-şi deturneze atenţia la cele două îndeletniciri ale clipei. Mângâia pe sub guşă un uriaş motan de Angora şi urmărea atent, pe America Broad Casting, enunţurile finale dintr-un buletin de ştiri. Alonzo Mascella se duse către barul etalat pe un gheridon încăpător, îşi alese băuturile, le doză după reţeta sa de băutor ostil sofisticărilor experimentale, înălţă nivelul combinaţiei cu două cuburi de gheaţă şi îşi cufundă trupul îndesat într-un admirabil fotoliu de piele, culoarea vişinei putrede. Era mulţumit că tensiunea de alaltăieri părea uitată.

— “... iar majoritatea analiştilor, rostea crainicul, continuă să dea drept sigură victoria lui Quentin Dexter Singleton, favoritul cursei. Ei sunt însă unanimi în a aprecia drept o şansă nesperată faptul că, în acest moment de predare a ştafetei la nivelul Secretariatului General al Naţiunilor Unite, organizaţia nu se confruntă cu nici o criză acută. Cercurile politice avertizează totuşi că orice dereglare a calendarului ar reprezenta riscuri. Trecem la alt subiect. Întâlnirea de la Paris a...”

Gus tăie sonorul şi comută imaginea pe dispecerul video. Graţie acestuia, impunătorul ecran se împărţea în 48 de ecrane mititele pe care rulau tot atâtea programe. Se perindau alert şi fără spectator; nici motanul de Angora nu părea interesat de ceea ce se petrecea pe Terra. Pe el îl supăra încetarea mângâierilor.

— Ei bine, Lon? Ascult.

Don Alonzo puse paharul pe măsuţă.

— Nicio schimbare, îmi pare rău. Deşi, punct cu punct, tot ce ai cerut s-a operat. Singleton are apă, aşternut, pijama, periuţă şi pastă de dinţi; aerul condiţionat funcţionează; în plus poate mânca pe săturate, dacă vrea.

Gus întrebă neutru:

— Şi nu vrea?

Celălalt îşi îngustă ochii mici. Îi păru rău că nu apucase să-şi bea cocktail-ul, i-ar fi prins bine. Sau poate nu; acum se cerea multă socotinţă la fiecare cuvânt.

— Uite ce e, Gus, hai să n-o luăm de la capăt. Alaltăieri mi-ai reproşat, al dracului de tare, tratamentul omului nostru şi ţi-am dat dreptate. Mi-am zis şi eu c-am fost, poate, prea dur, şi d’aia Singleton, l2 ore în şir, face pe mutul. Bun, dar de 36 de ore se aplică soluţia ta. Rezultatul e acelaşi. Ce să mai cred? Meritam eu săpuneala de alaltăieri? Tu hotărăşti, Gus, dar ascultă

la mine, că-s om bătrân: până nu ne va şti de frică, n-o scoatem la capăt cu unul ca el...

— Bine, şi ce propui?

Era o întrebare rostită tărăgănat, ca şi cum n-avea alt rost decât să declanşeze reţetarul previzibil al unui fost măcelar hârşit, ameliorat, e drept, printr-un îndelungat şi riguros proces de supraveghere, însă modificat structural, niciodată. Ăsta era Mascella: incapabil să-şi iasă din vechea piele sau să observe că i se solicită un expozeu numai pentru ca Gus să aibă răgazul unei meditaţii. Privit pe sub gene, încălzit printr-o altă consistentă duşcă de alcool, bucuros că egalitatea relaţiei s-a restabilit, iată că se sfătuiesc amândoi, ca-n atâtea alte rânduri... Lon îşi expunea metodele, înghiţea salivă, îşi încadra partenerul într-o privire complice şi îşi mişca necontenit fălcile pătrate, vorbind. Celălalt clipea din când în când, a falsă aprobare, sau îşi trecea lent palma peste inelele părului cărunt, fost arămiu, sau îşi strângea mai tare buzele subţiri, în desenul cărora i se concentra tot cifrul personalităţii. În ultimă instanţă, era partea cea mai vulnerabilă a fizionomiei, dacă interlocutor i-ar fi fost un ins la fel de rafinat ca el însuşi, nu o brută reciclată ca Lon.

De ce nu întrerupea, totuşi, peroraţia absurdă, care făcea elogiul torturii?

Mai întâi pentru că îi limpezea, prin contrast, propriile decizii, deocamdată parţiale. Gus ştia bine ce nu trebuie să i se impună Iui Singleton, de teama unei reacţii contraproductive. Un om chinuit poate inventa orice, doar ca să fie lăsat în pace un ceas, un minut, cinci secunde. Dacă este deştept, poate trimite şi un mesaj fals, pe urmele căruia torţionarii riscă a se confrunta cu consecinţe catastrofale. Tactica bucăţelei de zahăr, superioritatea ei asupra tacticii biciului erau, pentru Creier (singura poreclă pe care Gus se prefăcea că o ignoră), mai presus de orice îndoială. Necazul era că nu avea răspuns la o întrebare simplă: în cubul de oţel inox din subsolul secret al bibliotecii fundaţiei Charity, cine sau ce putea fi socotit o bucăţică de zahăr pentru omul închis acolo?

—... iar, la mare nevoie, dacă o ţine cu nu şi nu, îi răpim copilul, încheie Alonzo.

Gus culese o scamă imaginară de pe reverul sacoului elegant. Întotdeauna se îmbrăca cu gust, singurătatea nu-i reducea exigenţele, anii primei tinereţi lăsaseră o marcă foarte durabilă în întreaga lui ţinută.

— Spui o prostie, Lon, iartă-mă.

— De ce? Ted, băieţaşul, îi e mai scump decât lumina ochilor. Ce e prostesc în acest plan de rezervă?

— Faptul că nu ne-ar aduce nici un folos. Dimpotrivă. Dispare puştiul, F.B.I.-ul pune imediat reflectoarele asupra casei Singleton. De asta avem noi nevoie, sau de normalitate, de linişte? Doar nu putem înlocui şi copilul!

— Mda, admise adeptul metodelor forte, şi, ca să-şi atenueze pierderea rundei, dădu pe gât tot conţinutul paharului.

Tăcerea era acum de ambele părţi, dar parcă mai grea în terenul lui Gus. Pe el nu-l ajuta niciodată lunecarea vreunei licori. Faptul că motanul cu ochi fascinanţi nu dobândi nici un gest de răspuns la fofilările lui caline se explica prin concentrarea stăpânului pe analize reci, într-o situaţie de minicriză. Lon se hotărî să aştepte cu răbdare. O experienţă îndelungată, ulterioară zilei de 2 noiembrie l97l, îl învăţase că soluţia urma să vină; că ea, soluţia, avea să poarte sigiliul celuilalt şi că avea să fie, ca de obicei, mulţumitoare pentru ambele părţi. Căci, deşi tandemul celor doi bărbaţi părea bizara, chiar grotesca asociere dintre două roţi cu diametre diferite, ansamblul vehiculului funcţiona impecabil. În 29 de ani, nici o deraiere nu contrazisese vreodată această inginerească performanţă.

Motanul de Angora, nu oamenii, înregistră primul uşoara ciocănitură în uşa de nuc, cu prag superior semicircular. Animalul se foi, bucuros, desluşind pe nevăzute identitatea persoanei ce sosea pe altă intrare decât venise Mascella. Abigail Throwstone intră în living-ul unchiului. Nu se aştepta, probabil, să-l găsească acolo şi pe asociat, şi poate de aceea familiaritatea cu care se mişca de obicei pe aici, în preajma celui ce-o crescuse şi se îngrijise de educaţia ei, se estompă. Nu-i plăcea don Alonzo. În orice caz, el ar fi fost ultimul căruia să-i împărtăşească intimităţile; or, în seara aceea, ţinuse să şoptească la urechea unchiului ceva despre ea şi Frankie. Păru gata să bată în retragere, murmurând o scuză; în fond, până la ea acasă n-avea de parcurs decât câteva săliţe de acces; cele două locuinţe erau vile simetrice şi lipite spate la spate, ca faimoasele gemene din Siam.

— Unde vrei să pleci, Gail? Curaj, fetiţo, hai, vino mai aproape. Chiar eram curios să ştiu când îţi vei găsi puţin timp şi pentru mine.

— Nu fi rău. Las’că n-ai fost niciodată răutăcios cu mine. Dar azi, chiar dacă ai încerca, azi sunt foarte... aşa... (aici nepoata rosti prea încet un cuvânt, ori îl sări pur şi simplu)...şi nimic nu mă poate atinge.

Buzele unchiului se unduiră într-un surâs fin. Era acolo înţelegere dar şi condescendenţă, era simpatia în care se pierdea, topindu-se, o fărâmă de melancolie.

— Spune-mi, Gail, numai azi eşti tu foarte... (şi imită perfect mica ei sincopă) sau în toată această vacanţă lângă Frank?

Tânăra femeie se îmbujoră puţin, mai curând din pricina prezenţei bătrânului cu fălci late şi mâini grosolane, decât ca efect al tachinării lui Gus.

— Îţi mulţumesc pentru vacanţă, cum îi spui. Dar ştiu că, de n-ar fi fost obligatoriu pentru Frankie să nu circule până la alegeri, nu mi-l încredinţai. Nu-i nimic, e bine şi aşa...

— Mai bine decât atât nu se poate, nu? interveni Lon, ca să zică şi el ceva, deşi era încredinţat că una şi aceeaşi ironie se iartă unchiului dar i se impută lui, ca străin de familie.

— Ba s-ar putea şi mai bine, spuse Gail fără se se adreseze cuiva anume. Numai că Frankie, încă de când a intrat în hainele celuilalt, a început să se izbească de toate fleacurile. Se frământă rău...

Atât Creierul cât şi cel mai fidel dintre partenerii lui deveniră extrem de atenţi.

— Fleacuri? Ce fel de fleacuri? Ce-l frământă?

Din tonul lor, Abigail intui că n-o vor slăbi din întrebări. Mai mult, dacă explicaţiile ei vor fi socotite nesatisfăcătoare, Frankie însuşi va fi chemat să clarifice unde şi cum îl sâcâie sâmburele acela nebulos; iar ea va pierde o seară minunată, din puţinele rămase.

— Să vă spun. Întâi, faxurile.

— Cum, sări Lon, nu s-au trimis?

— S-au trimis, ce vorbă-i asta, cum ar fi uitat Frankie o asemenea treabă? Ceva îl roade, totuşi. Faxul la comisia aceea din care face parte Singleton...

— Demografie şi Calitatea Vieţii, articulă bătrânul, cu o intonaţie care ar fi fost batjocoritoare dacă alarma n-o covârşea. Ei, ce?

— Frankie zice că esenţa comunicării era fără cusur. Nimeni nu poate obiecta unui om care, în loc să se lase vânat de haita ziariştilor, se ascunde pe undeva, la o staţiune din Florida, şi stă liniştit la soare.

-Ştii, Gus, intercală Lon, asta a fost ideea lui Klavek. Flăcăul nostru e puţin mai oacheş decât frate-său vitreg. Trebuia ca pigmentarea să pară

normală.

— Ştiu, tăie Creierul. Las-o pe Gail să vorbească.

— Problema e că oamenii din comisia aia îl cunosc pe Singleton de ani întregi. Frankie se întreabă dacă... înţelegeţi... au fost bine alese cuvintele.

— Am citit textul, spuse Throwstone. Era O.K. Din toate punctele de vedere. Altceva?

Se liniştise într-o bună măsură. Cât de îndrăgostită trebuie să fie fata, se gândi el, dacă preia ca o frunză clătinată adierea grijilor masculului.

— Altceva, repetă obedient şi Gail. Eu una am avut acelaşi punct de vedere în legătură cu faxurile. Şi parcă l-am liniştit. A trimis alt fax unei doamne, Elisabeth Knight, îngerul păzitor al Secretarului general, să n-aibă griji, să nu-i piseze familia, să nu-l caute, că vine singur, la momentul potrivit. A mers şi asta, cred.

Oftă.

— Punctul vulnerabil e în altă parte. Nu reuşesc să-i scot din cap povestea telefonului dat acasă. Când a vorbit cu familia. În prima seară.

Gus se uită întrebător la Lon, iar acesta îi susţinu privirea, enervat. Nu ştia nimic. Să sperăm că anii de pregătire a acestui Frank “Love” Deserver, fost Franco “Amore” Benemerenza, sau Vetturino, cum mă-sa îl mai chema ca macaronar bastard, n-au fost timp irosit pe un papă-lapte!

— A ieşit Frank din ce-am stabilit?

— A, nu, în nici un chip!

— Şi-atunci? Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic...

— Şi-atunci? Ce l-a speriat pe Frank al tău?

— Copilul.

Copilul? Era ultimul element la care s-ar fi aşteptat cei doi. Fata încercă o explicaţie.

— Băiatul a luat receptorul, ţinea cu orice preţ să schimbe o vorbă cu taică-său, se auzea cum se roagă să nu se termine convorbirea fără el. Nu pot să mă las dus la culcare, tati, fără... ştii tu ce.

— Şi? se încruntă Gus. Don Alonzo aştepta şi el, cu fălcile descleştate de surpriză.

— Şi puştiul a zis ceva. Frank n-a înţeles.

— N-a auzit? întrebă Alonzo.

— Ba da. A auzit, dar n-a înţeles. O chestie, o prostioară de ţânc... Se pare că Ted are vreo 7 ani.

— Are 8 ani şi o lună. E născut la l4 august. Ştim ora, ştim maternitatea, ştim şi când i-a căzut ultimul dinte de lapte. Dar nu ştim ce joc are el cu taică-său. Te-ai prins, Gail? Frank nu se îngrijorează chiar de pomană... Aş vrea să vorbesc cu el. Du-te şi... Ba nu, e mai bine să nu-l enervăm inutil. Mai rămâi tu puţin. Vrei un deget de brandy?

Gail acceptă şi gazda se ridică pentru a-şi servi nepoata cu un mic ceremonial constând din alegerea unui pahar de cristal şi atenta turnare a băuturii în lumina veiozei, ceea ce conferi lichidului o nuanţă ciudată, misterioasă. Aşa erau tandreţile lui Gus: rare, stăpânite, unidirecţionate. Lon tăcea ostil, cu ochii la imaginile pestriţe de pe ecranul televizorului, dar fără să le vadă. Aştepta soluţia unei probleme serioase. Dacă metodele propuse de el fuseseră “prostii”, le aştepta pe cele inteligente. Unde-s alea?

Deocamdată, Throwstone călca, ciudat de lent, pe imensul covor din living, de parcă fiecare pas ar fi fost expresia cinetică a unei scuze afectuoase adresată ţesătorilor persani ce migăliseră, poate cu preţul vederii lor, armoniile de un rafinament fără egal. Silueta lui, înaltă şi dreaptă, se deplasa printre statuete stranii, exemplare de artă neagră, de artă extrem orientală, de artă a eschimoşilor trăitori dincolo de cercul polar; şi buna vecinătate dintre valori atât de diverse definea, implicit, orizontul lăuntric al posesorului. Lumea era aici, în vila Throwstone, iar dacă reprezentanţii ei oficiali ignorau încă acest adevăr, cu atât mai rău pentru dânşii.

-Frankie nu se îngrijorează de pomană, repet. Nu este simplu să intri, de la un moment dat, în pielea altuia. Îţi poţi lua mii de precauţii - noi, “construindu-l” pe Frank Deserver ca substitut al lui Quentin Dexter Singleton, ni le-am luat cu prisosinţă -, şi totuşi să rămâi vulnerabil la jocurile hazardului. Nu ştii de după care colţ, din ce răscruce, se iveşte un om care îţi trânteşte o întrebare încuietoare. N-ai cum să ghiceşti toată încrengătura de relaţii, sociale sau private, anterioare sechestrării. Ca să te descurci, există o singură cale: depozitul originar să ţi se deschidă. Singleton trebuie să vorbească. Atunci, şi doar atunci, Singleton bis poate opera în linişte. Chiar dacă, în situaţii imprevizibile, solicită o mică amânare, face o fentă, recurge la un artificiu temporizant. Imediat, noi vom fi în măsură să-i dăm cheia problemei. Direct de la sursă! În fond, de aceea

l-am şi păstrat pe domnul QDS, nu-i aşa, Lon? Ca să deţinem sursa informaţiilor.

Viaţa lui e poliţa noastră de asigurare împotriva accidentelor riscate de Frank.

Lon se ridică, furios.

— Da, numai că sursa tace mâlc! Poliţa aia de asigurare e în stare să se autodistrugă! La furie, Singleton-ul original nu ezită să muşte! Apropo, ştii că puţin a lipsit să-şi înfigă colţii în mâna doctorului Klavek?

Gus se opri, deranjat; în schimb Gayle, chicoti încetişor.

— Asta, cine ştie, s-ar mai putea aranja. Mie, domnul cu pricina nu mi-a produs nici o spaimă. Şi se pare că nici eu n-am fost o primejdie în ochii lui. Când l-am tuns pe Frankie, trebuia să obţin exact modelul de frizură al domnului ăluia, cel ce habar n-are că s-a întâlnit cu un frăţior vitreg, născut tocmai în Europa... Ei bine, i-am sucit şi răsucit uşor capul cu vârful degetelor, ca într-un adevărat salon de frizerie. Ce să vezi? Nu numai că nu şi-a înţepenit gâtul, dar a cooperat. Mai sus, mai la dreapta, capul mai în bărbie. De bunăvoie. Ne-am înţeles de minune.

Unchiul fetei se lăsă în fotoliu şi buzele lui striviră un surâs trist. Niciodată, începând cu ziua de 2 noiembrie l97l, de neuitat, nu se gândise că fiica unuia dintre fraţii săi va ajunge să-l ajute în... afaceri.Ţinuse mereu s-o ştie undeva departe, respirând un aer pur. Totuşi, nu era el omul să dea cu piciorul unei oportunităţi. Viaţa îl învăţase că trebuie să fim respectuoşi cu şansa.

— Precum spuneam, Lon, în cazul Singleton important nu e să-i descleştăm noi fălcile, ci să-l determinăm pe dânsul să le deschidă. De ce ar face-o? Ce îi oferim noi în schimb? Promisiunea supravieţuirii? Tipul e prea subtil ca să se îmbete cu apă chioară. Totuşi...

De pe un perete, o mască nigeriană fixa privirea lui Gus. Ochilor cenuşii le răspundeau cu stranie elocinţă găurile tăiate în faţa cu trăsături negroide. Gus reluă, parcă întărit în concluzia tatonărilor lui.

— Omul e o fiinţă socială, Lon. Chiar pe traseul unui capăt de viaţă, vrea să trăiască lângă, prin, împreună cu alt om. Şi să-i vorbească.

Se întoarse spre fata fratelui său mort, Ken, şi îi admiră profilul, linia gâtului, părul sârmos de culoarea aramei. Şovăi o lungă clipă, înainte de a se hotărî să întrebe:

— Gail, vrei să încerci tu? Dacă îl iubeşti îndeajuns pe Frank încât să te implici, l-ai putea feri de anumite situaţii dificile. Înţelegi?

— Înţeleg, unchiule. Şi vreau! Cu condiţia să-mi dai... dacă se ştie că mi-ai dat mână liberă.

Don Alonzo înghiţi repede ultima porţie din cocktail-ul său. Formularea asta impersonală, "dacă se ştie" pe el îl avea în vedere. Ar fi trebuit să pună lucrurile Ia punct, simţea reale primejdii şi era tentat să latre violent în direcţia lor. Dar era cu neputinţă s-o bruscheze pe nepoata lui Gus. Aşa ceva era imposibil. Tăcu şi lăsă lucrurile în voia lor.Îşi luă scurt rămas bun şi plecă.

Puţin după aceea, Abigail se duse şi ea acasă.

Rămas singur, Gus nu-şi putu reprima obiceiul de a schiţa, mental, bilanţul zilei. Aşadar... Gail implicată operaţional! Cine-ar fi crezut?! O fi bine? E riscant? Ca să nu-şi mai chinuie mintea, la această oră târzie, cu infinitele ipoteze-răspuns, singuraticul domn îşi îndreptă privirile spre ecranul ce domina peretele din dreapta fotoliului. Impunătorul dreptunghi de sticlă, în perimetrul căruia se înghesuiau 48 de chenare mărunţele, îi sugera o galaxie cu stele pulsând multicolor, aleatoriu. Într-un colţ, moment de frenezie la bursa din Tokio; alături, doi luptători tailandezi îşi cară necruţător, unul altuia, pumni şi picioare; mai jos, populaţia înfometată a unei capitale est-europene cere violent, în stradă, dreptul la muncă. Din acelaşi mapamond abreviat şi livrat la domiciliu, iată lansarea unei navete spaţiale la Cape-Canaveral, o reglare de conturi mafiote în plin centrul Moscovei, pecetluirea oficială a fuziunii dintre doi coloşi ai industriei automobilului în spaţiul Schengen, o catastrofă feroviară în India, o paradă a modei la Paris, o lovitură de stat în Zair, o gală la Hollywood, o bătaie în Parlamentul italian, un nou atentat terorist la Belfast... Nu erau, desigur, acest living, acest multiecran şi acest privitor nocturn nişte unicate, într-o lume a audiovizualului; Gus o ştia prea bine. Dar gândul că de aci, din această încăpere aveau să plece, foarte curând, toate deciziile importante către toate crâmpeiele de realitate ce compun planeta, îl reconforta. O dezmierdare îl gratifică pe motan şi, tresărind de încântare, felina începu să toarcă.

Altădată Abigail fugea de lumină, se cufunda cu îmbrăţişarea lui Frankie într-o penumbră unde îşi putea savura voluptatea, lua noaptea complice la triumful simţurilor ei deşteptate. Acum însă lăsase toate veiozele aprinse. Goliciunea trupurilor nu-i mai zgândărea pudoarea, ţinea la noutatea plăcerii de maximă intensitate, dorea să vadă şi să fie văzută, fără interdicţii, fără stânjeneală, fără frică. Vor veni şi astea, sau se vor întoarce. De săptămâna viitoare. Mai sărută-mă, Frankie. Amuţeşte-mă. Tu de ce nu încerci o dată şi cu ochii deschişi? Uite, eu încerc. Nu mi-e la îndemână. Dar trebuie. Înnebunesc la gândul că, peste trei zile şi patru nopţi, o să pleci de aici.

Mângâierile, dinspre Frank, erau egale. Poate prea egale ca firescul lor să stea deasupra oricărei suspiciuni. O pauză, o reticenţă, un suspin, o încremenire ar fi mai credibile decât funcţionarea fără greş a tuturor mecanismelor alintării. E adevărat că graţia lui Gayle înlesnea mult acest joc de-a patima. Şi mai era, ca rezervă, o experienţă erotică de mascul îndeajuns de solicitat, înainte de a fi ajuns la Gayle. Însă mai activă acum, precumpănitoare era, la el, teama. Teama că un grăunte de nisip va gripa angrenajul, în aventura ce sta să înceapă în văzul întregii lumii, altera simţămintele lui Frank şi îi standardiza reacţiile. Nu răspunse îndemnului femeii şi nu deschise ochii.

— Ce-i cu tine, iubitule? Dacă sunt prea lacomă, spune-mi-o. Vrei să răsufli puţin, accept... sacrificiul. Dar respectă-ţi numele. Fii franc.

Bărbatul surâse jocului de cuvinte. Vru să sărute, recunoscător, umărul femeii, dar nimeri căuşul fin dintre claviculă şi omoplat.

La capitolul tandreţe, tânăra femeie nu-şi îngăduia datorii neachitate imediat; şi fu o atât de bună platnică încât, în sfertul de oră care urmă, Frank aproape că se înspăimântă, măsurând foamea ei viitoare. Într-adevăr, îl stârnea cu o frenezie debordantă. Senzualitatea acoperea parţial disperata amânare a frustrării. Căci pentru Abigail, Frankie era punct de echilibru, ancoră, zonă calmă şi siguranţă pentru viitor. Foarte probabil, încă de la începutul relaţiei lor, ea supradimensionase inconştient aceste garanţii de calm şi stabilitate. Dar acum, când misiunea sau aventura în care Frank era gata să intre avea să reducă dramatic alinarea iubirii carnale, când toate atenţiile, cuvintele afectuoase, sărutările lui urmau să fie porţionate de timp, cenzurate de griji şi, vai, disputate de femei dinafară, Gayle simţea că se

clatină, că o stare demult uitată, din prima copilărie, urcă ameninţător în toate fibrele ei şi că, dintr-o clipă într-alta, reîncepe deriva...

Erau, în sfârşit, atât de epuizaţi amândoi, încât, dincolo de reducerea luminii până la clipitul intermitent şi multicolor al” ochilor magici” din combina muzicală, nu găsiră resurse nici cât să-şi toarne pe gât o băutură.

Tot ea, Gayle, se smulse prima din toropeală. Îşi servi iubitul cu whisky, ei însăşi oferindu-şi un gin tonic. Apoi se duse la duş, unde zăbovi, ca să revină în dormitor, dar nu înainte de a fi trecut iar pe la dulapul frigorific. Purtând un platou cu gustări, braţul se înălţă oblic din mâneca halatului de mătase.

— Eh, Frankie, ce greu o să-ţi fie, bietul de tine...

O consistentă felie de şuncă plasă această compătimire în registrul domestic, tonifiant. Bărbatul trebuia fortificat; Frankie înghiţi nu doar carnea, ci şi nada.

— Exact, Gayle. Mă aşteaptă un univers plin de capcane.

— Stai puţin, scumpule. Eu mă refeream la farmecele doamnei Singleton, nu chiar la tot universul. Înţeleg că va trebui să te achiţi de îndatoririle conjugale. Greşesc? Hai, hai, nu înghiţi cu noduri!

— Înghit normal, zise Frank. Tu ştii foarte bine, doar s-a tot spus: fişa familiei indică absolut clar. Domnul şi doamna Singleton au un mariaj strict de convenienţă. Ce-ai zice să-mi dai şi un sandviş cu icre?

Gayle onoră prompt comanda, pregătind şi gustările imediat următoare, în timp ce încerca să-şi păstreze surâsul.

— Din convenienţe strict respectate nu rezultă copii. Or, soţii Singleton au un copil de opt ani.

— Şi? Crezi că n-ar mai fi avut când să procreeze altul? Uite ce, fato, momentul e cam prost ales pentru o scenă de gelozie. Mai întâi, am o prea bună părere despre tine ca să te iau drept o...

— O clipă, Frankie. Vreau să-mi promiţi că dacă vei fi, totuşi, obligat de, hm, împrejurări, să te culci cu nevasta oficială, o să-mi spui.

— La ce ţi-ar folosi?

— Nu ştiu. Promite-mi!

— Bine, ca să terminăm odată, promit. Dar îţi reamintesc că voi sta, oră de oră, pe un teren minat. Nu mi-a fost uşor să parcurg, în ani de zile, traseul instruirii lui Quentin Singleton; să tocesc ceea ce el învăţa de

plăcere; să mă descurc de bine-de rău, pe domeniul unde el era maestru. Dar toate acele corvezi trecute îmi par floare la ureche, când le compar cu primejdiile care încep acum.

— O ştiu prea bine, Frankie.

— Nu ştii. Ţi se pare că ştii. Nimeni n-are cum să ştie, eu mai puţin decât toţi. Voi trăi printre oameni - câţi? imposibil de precizat - care au stabilit fel şi fel de relaţii cu Singleton. S-au simpatizat? S-au antipatizat? Interlocutorul lui ţine minte un detaliu de mult uitat de dânsul? De unde să ştiu eu cum a fost începutul relaţiei, ca s-o pot continua? Cine îmi garantează că o promisiune, un aranjament, nişte obligaţii speciale nu ajung la scadenţă? Ce să mai spun de nuanţe, de semitonuri, de zâmbete echivoce, de tăceri cu înţeles?! Dă-ţi seama, Gayle: fiecare om intrat în biroul meu va fi o capcană! Ca un orb, mai rău decât un orb, va trebui să bâjbâi, să ghicesc, să mă bizui pe intuiţia mea, pe al şaselea simţ, pe noroc, nici nu mai ştiu pe ce...

— Pe ajutorul meu, Frank.

El se ridică în capul oaselor, puse tava deoparte şi se uită atent, cu reală şi proaspătă suprindere, la femeia cu care făcuse dragoste pe săturate.

— Tu? Cum, Gayle? Eu o să fiu acolo, tu - aici...

Se temu că vorbele lui mirate o răniseră. O dezmierdă pe ceafă, ridicând desişul părului arămiu, îşi lipi obrazul de sânii fermi sub învelişul excitant al mătăsii, simţi că îngrijorările i se retrag într-o ceaţă plăcută, aeriană; dorinţa renăştea. Dar Abigail nu-l urmă de data aceasta. Întrebarea lui Frankie era prea importantă pentru ea. Avea şi răspunsul. Nepoata unui tip de talia unchiului Gus nu se va coborî la zburdălniciile unei căţele în călduri, atunci când numai de luciditate, de inteligenţă aplicată, de avantajele obţinute de ea poate depinde viaţa celui iubit.

— De unde sunt, am să te-ajut. Nu metaforic, nu în general. Cu informaţii utile. La obiect. Ştii ce devin eu, iubitule? Un storcător de informaţii. Sună cam anapoda, nu? Dar, dacă aşa îţi sunt de folos, de ce nu storcător? Tot ce trebuie tu să cunoşti ca să fii în siguranţă, vei afla - de la fratele tău vitreg - prin mine.

Observă cum i se tulbură lui privirea, aşa că se grăbi să adauge:

— De altfel, lucrul e hotărât. Unchiul şi Lon mi-au dat mână liberă. Tot ce ai tu de făcut este să temporizezi răspunsul sau reacţia. Ele trec prin Quentin Singleton, ajung la mine, iar tu închizi circuitul. Să fii liniştit.

Era o faţă insolită, energică şi temerară, la care Frank se uită cu buimăcită plăcere. Era exact femeia de care simţea că va avea nevoie. Îi veni s-o sărute fără impuls erotic, aşa, camaradereşte.

— Aşa te vreau, Abigail! Ne aşteaptă zile complicate. înţesate de pericole, dar nu numai. Ne vom vedea mai rar. Poate că şi comunicarea o să fie dificilă, uneori. Totul o să ne ceară extreme precauţii. O să fiu nevoit să-mi număr minutele, să-mi număr paşii.

— Cum, adică n-o să te mai văd? căzu ea în recidiva unei replici de fetişcană înlăcrimată lângă trenul plin cu recruţi.

— În clipa asta, nu pot să-ţi spun nimic sigur. Afară de un singur lucru: mi s-a interzis să mă expun. Tot edificiul ar fi expus.

Luă paharul, sorbi puţin, apoi lipi de frunte partea aburită a sticlei, acolo unde gheaţa mai clincheti, ciocnind slab pereţii.

— Poate mulţi mă invidiază pentru rolul meu...

— Ai un rol superb, Frankie!

—... dar hai să ne gândim. Şi Lon, şi doctorul Klavek, şi Rolf, şi B.B. Charity, până şi Norris sau Dewitt, în fine, toţi câţi au trudit până azi ca să mă instaleze acolo, în vârf, rămân pe pământ solid. Şi li-e bine. Şi habar n-au ce înseamnă să te pomeneşti aşa, suspendat. În vid!

Abigail îndepărtă delicat paharul care, acoperind fruntea iubitului, i-o sluţea printr-o refracţie deformantă.

— L-ai uitat pe unchiul Gus. Unde-l pui?

— Nicăieri. Unchiul tău e mai presus de orice calcule şi clasamente. E pur şi simplu CREIERUL. Fără el, ceilalţi n-am fi. Dânsul ne-a gândit pe toţi. Cât despre proiectul sau viziunea în care ne implică, zău, am motive să cred că ideea e genială.

Îl ascultă bucuroasă. Mândră. Îşi trecu încet degetele peste părul pe care foarfecele ei îl scurtaseră, iar soluţiile chimice dozate de Klavek îl luminaseră cu o abia perceptibilă nuanţă. Pleoapele iubitului primiră câte o atingere casta, pentru că sub ele scânteiau dureros frumoşii ochi negri, cei recent iritaţi de exerciţiul aplicării lentilelor de contact, obligaţie incomodă a substituirii. Prelungi mângâierea pe sprâncene, pe pometi, apoi o coborî în gropiţa din bărbie, detaliu la care, din fericire, nici o “corectură” nu fusese necesară; substituent şi substituit, răpitor şi răpit prezentau semnul clasic al energiei.

— Iartă-mă că te întreb. Mai ales că te întreb târziu şi... tocmai acum, când... poate...

Încurajată de privirea lui, caldă de efluviile solidarizării din această ultimă oră, simţi puterea să treacă de pragul stingherelii. Întrebarea, în sfârşit, porni:

— Te-a preocupat vreodată gândul că... omul acela, sechestrat acum, şi care n-o să... n-are cum să mai iasă viu de acolo... ţi-e frate? Frankie, aveţi acelaşi tată.

Era ultimul lucru din lume la care bărbatul s-ar fi aşteptat.

— Şi ce-i cu asta? se răsti. Domnişoară Throwstone, fă-mi plăcerea şi scuteşte-mă de burghie în cap.

Auzi colo, dacă m-a preocupat! Ce vrei să-ţi spun? Las-o baltă!

Starea Iui de bine se sfârşise brusc. Iubitul şi partenerul se ridică, cu cearceaful strâns pe el, îndreptându— se cu paşi mari către duş. Simţea nevoia să se spele. Cu furie.

7

Agentul Bernard Merwin, din Serviciul de statistică al FBI-ului petrecea ultima oră a programului zilei în faţa computerului superperformant X04Q. Nu-şi acordase nici un răgaz de dimineaţă.

Urmărea concentrat coloanele de cifre şi litere ce defilau pe ecranul monitorului. Era atât de incitantă ipoteza ce sta să ţâşnească din datele cercetate, încât nimic nu l-ar fi smuls pe Bernie de pe scaunul cu şurub după ce restul colegilor vor fi plecat acasă. Nimic - în afara aniversării unui an de la căsătorie. Te-ai însurat, poartă-te ca un bărbat însurat! Măcar acest minim sacrificiu îl merita Hazel şi relaţia lor.

În boxa— “birou” creat exclusiv din paravane, fără tavan şi uşă proprie -îşi făcu apariţia Wilbur Chester. Ca şef ierarhic, Chester avea dreptul să tulbure oricând momentele de inspiraţie ale statisticianului, dar ca ins ce-şi cunoaşte interesul, înţelesese de mult că nu e profitabil s-o facă; s-ar pierde idei excelente, numai bune de raportat mai sus, sub nume propriu.

— Cum stai cu sinteza datelor de pe piaţa drogului, Bernie? Ne-o cere Casa Albă. E gata mâine?

— E gata de ieri, mormăi agentul, scoţând din sertar raportul solicitat.

— Isteţ, ca deobicei... Ai real talent să-ţi creezi spaţii de lucru pentru tine însuţi!... De ce nu lucrezi acasă?

— Două inexactităţi, şefu'. Prima: aici - şi Bernie desemnă, cu un gest al mâinii, spaţiul boxei - nu lucrez niciodată decât pentru instituţie. A doua: lucrez şi acasă - tot pentru FBI - dar cu o sculă primitivă. Un amărât de terminal din '89. Un hârb!

Cu raportul în mână, Chester încercă - fără succes - să-şi regizeze o ieşire demnă şi nu prea ţeapănă, totuşi. În fond, era convins de dreptatea agentului ca şi Bernie însuşi. Repetă O.K., făcu un gest vag şi se pierdu în labirintul de boxe din hala imensă.

La terminarea programului, Bernard sună sediul ONU, cerând legătura cu Hazel Zimmermann; nu-şi putu reprima gândul că Hazel Merwin ar corespunde mai exact stării de drept şi de fapt.

— Eu sunt, scumpo. Vin să te iau. M-am gândit unde mergem, dar... e secret! Hazel râse încetişor.

— Vrei tu, neapărat? Am pregătit ceva acasă...

— Ba nu! Evenimentul merită un cadru festiv! Lasă-te în seama mea. Aşteaptă-mă jos şi roagă-te la Dumnezeul traficului...

În lift, degetele lui Bernie pipăiră muchiile cutiuţei din buzunar în care se odihnea inelul cu patru safire, darul lui aniversar. Urcat la volan, încercă să-şi imagineze momentul înmânării cadoului. Lumânările vor pâlpâi pe masă, pietricelele preţioase vor multiplica tremurătorul miraj, sărutul lui Hazel va fi unic; toată seara trebuie să fie deosebită. Mai avea el niscai planuri, dar nu vroia să insiste asupra lor, să nu le zboare, cumva, farmecul spontaneităţii.

Hazel îl aştepta, cuminte, la intrarea personalului din clădirea cu care New-York City se confundă, de decenii, în simbolistica lumii. Îi deschise portiera, aşteptă să vadă centura de siguranţă petrecută în diagonală peste bust şi o porni către Chinatown, intenţionând să-şi flămânzească puţin iubita pentru ca tot ce-i va oferi "Dragonul de aur" să-i pară de o savoare nemaipomenită.

Parcă maşina în preajma centrului de jocuri orientale, aproape şi de restaurantul pe a cărui firmă balaurul scotea, la fiecare zece secunde, o trâmbă de flăcări pe nări. Jocurile orientale aparţineau unor proprietari

neconvertiţi la artificiile electronice; ei răsplăteau îndemânarea, punând la bătaie statuete de ceramică fină, pe care le puteai câştiga dacă izbuteai să arunci o minge puţin mai mică decât cea de tenis printre cuiele aliniate, inegal, în faţa ţintelor prefigurate prin cifre.

Bernie o invită pe Hazel către taraba aceea, cumpără dreptul de închiriere a 12 mingi şi se înverşună să ochească în numărul 12. Premiul cel mare, cel mai bine păzit de barajul cuielor: un mandarin răcorit cu evantaiul de o slujnicuţă. Scenă de gen, caolin pictat, nuanţe celeste, o splendoare.

Primele proiectile ricoşară jalnic. Bernard nu avea, de altfel, o părere prea bună despre propria-i îndemânare - ca agent federal specializat i se preţuia capul, nu mâna -, dar sperase ca, la prima aniversare a căsătoriei lui cu Hazel, să-i surâdă şansa.

— Ah, îmi doresc tot atât de tare mandarinul ăsta gras, pentru tine, scumpo, cât tânjesc după un computer performant, în locul Gloabei!

Deşi râse cu poftă, Hazel se îngrijoră văzându-l cum se montează, cum, de la minge la minge, enervarea şi, în consecinţă, imprecizia cresc.

— Bernie, e doar o joacă, de ce te înfierbânţi?

Chibiţii nu întârziară să-şi ofere sfaturile necerute. Şi mai sâcâitor era că un alt cetăţean, ţintind un spaţiu cu strungă mai largă, îşi primise trofeul - o vază în forma unei pagode cu trei acoperişuri. Bernie simţea că turbează. Îi mai rămăseseră două mingi. Luă una, se concentră, aruncă. Rată din nou.

— Îmi permiteţi să încerc eu pentru dumneavoastră...?

Cuplul Merwin - Zimmermann întoarse privirile. Propunerea, formulată cu un accent ciudat, venea din partea unui tânăr. Era simpatic, în ţoale de duzină şi avea aerul insului fără nici o treabă. Descurajatul Bernie îşi consultă, fără vorbe, jumătatea. Hazel zâmbi diplomatic.

— OK. Nereuşita - a dumitale; victoria, dacă e să fie, - a soţului meu. Încercaţi!

Tânărul luă mingea şi, fără a o cumpăni îndelung, cum de unsprezece ori se chinuise Bernie, o zvârli lejer, firesc, atât de necrispat, încât, fără armoniile orientale sunând cristalin la cifra l2, ochită, nimeni n-ar fi bănuit că proiectilul trecuse perfect prin pavăza de cuie. Mandarinul avea să-şi schimbe proprietarul! Pe dată, un domn scund aduse multrâvnita statuetă şi o prezentă, cu o adâncă plecăciune, câştigătorului care, la rându-i, o pasă încântătoarei Hazel, spunând sec, de parcă ar fi citit o carte de vizită:

— Cu omagiile lui Mircea Răzvan Întorsureanu.

Om era Merwin, şi omenesc era regretul că performanţa nu-i aparţine. Dar nici cinci la sută nu ocupa această mâhnire în starea lui de spirit. Privind-o pe Hazel cu statueta culcată pe braţe, recunoscător pentru expresia ei de copil zăpăcit de bucurie, îi venea să-l strângă la piept pe străin şi să-l invite, cu ei, la masă. În orice altă zi a anului, ar fi lansat invitaţia; însă nu acum. Era ziua Iui Hazel şi-a lui Bernie. A lor şi numai a lor.

Urechea exersată a funcţionarei de la ONU localizase cu o bună aproximaţie, în perimetrul romanic, numele şi idiomul îndemânaticului domn. Portughez? Spaniol? Italian? încercă pe rând, surâzătoare. Află că fusese pe-aproape, adică în Europa, doar că în altă margine a continentului; era un român.

Hazel, veghind integritatea porţelanului, îşi rugă soţul să-i scotocească în poşetă, după o carte de vizită.

Citind dreptunghiul de carton şi constatând că făcuse cunoştinţa unei funcţionare din aparatul Naţiunilor Unite, ţintaşul declară:

— Alaltăieri, mi-aş fi vândut sufletul diavolului pentru o relaţie în palatul unde aveam un interes personal... Dar diavolul, scumpă doamnă, nu s-a arătat interesat de ofertă, iar portarul înfiretat m-a ţinut la uşă.

— Dacă acel interes personal există încă, eu vă aştept, răspunse Hazel. Ce îmi stă în puteri, se va face.

Mircea Răzvan strecură preţiosul cartonaş în cel mai de încredere buzunar. Le ură celor doi o seară excelentă şi, luându-şi rămas-bun, o porni agale. Avea încă timp până la întâlnirea cu Sid Shepherd, australianul, şi se întreba dacă acest gigantic Babilon, New-York City, din care nu lipseşte nimic, are specialităţi culinare precum vreo stranie ciorbiţă de marsupiu sau niscaiva frigărui din carne de opposum. Fiindcă, de astădată, Intorsureanu n-avea cum să scape de invitaţia la masă a crescătorului de oi; şi - ca să fie sincer - nici nu dorea.

“Dragonul de Aur” nu-şi dezminţea faima. Bernie se uită în toate părţile şi nu se împiedică de nimic criticabil. Fuseseră conduşi către o masă retrasă, aşa cum ceruse la rezervarea telefonică. Vişiniul şi auriul, cele două culori filtrate savant prin burdufurile lampioanelor, ridicau localul de pe mizerabila noastră scoarţă terestră, ducându-l până în miezul diafan al unui nor de basm. Cât despre graţia fetelor ce serveau acolo, ele puteau mulţumi

nu un biet agent FBI specializat în statistica delincvenţei, ci chiar pe împăraţii ultimelor dinastii, dacă le-ar fi trecut prin cap s-o şteargă, pentru o seară, din Cetatea lor Interzisă. Bernie se felicită pentru alegere şi comandă, înainte de toate, sake.

Dacă lumina ar fi fost albă, intensă, încântatul soţ ar fi observat, poate, că Hazel pălise. Nu găsise nici o cale persuasivă de a evita să fie condusă într-un restaurant chinezesc. Avea şi soţul ei dreptul să construiască o seară festivă după gustul lui personal, nu? Cum să-i fi formulat refuzul? Şi, în fond, de ce nu aici?

Răspunsul s-ar fi găsit în salonul unui alt restaurant chinezesc, semănând mult celui de aici, doar că situat dincolo de Pacific, la mama dracului, tocmai în Taipe. A-l rememora, presupunea o întoarcere în timp, cu cinci ani, lângă un alt bărbat. Or, Hazel nu voia şi nu putea să absenteze de la cina aniversară cu Bernie. Nici măcar pentru cinci minute.

Ciocniră primul păhărel de sake deasupra cutiuţei deschise, conţinând inelul ornat cu safire. Băură tăria paradisului asiatic şi îşi simţiră sângele năvălind în obraji. Petrecerea în doi îşi deschidea larg porţile intens colorate.

... Trei ore mai târziu, un taxi îi lăsă în faţa casei; Bernie nu se încumetase să-şi conducă maşina. Era atât de bine dispus, încât trecuse şi asupra şoferului o parte din generozitatea arătată Ia despărţirea de Dragon. Pe scări, scotocindu-se după chei, vru să afle dacă felul acela cu muguri de bambus primăvăratec n-ar merita locul suprem în top-ul serii, nu penultimul. Cu cinci secunde întârziere, Hazel răspunse afirmativ. Era de acord cu tot ce-l entuziasma, în seara aceea, pe Bernie al ei, numai că reacţia venea cu o mică întârziere de câteva secunde.

Acasă, soţul puse la loc de cinste mandarinul cu slujnicuţă, simbolul din caolin ars, şlefuit şi pictat, al reuşitei acestei seri memorabile. Apoi începu să se dezbrace alandala; papillon-ul din mătase gris-perle era încă Ia gât, mult după ce pantalonii şi pantofii zăceau pe marginea fotoliului şi, respectiv, sub fotoliu, căci stării de bine îi convine o mică, nevinovată debandadă.

— Ce mi-ai cere ca să-ţi cedez dreptul de a face cafea? o întrebă el cu acelaşi susţinut antren şi cu aceeaşi neatenţie la răspunsurile soţiei. Hazel era deja în bucătărie, de unde îl informă că pregăteşte cafeaua numai pentru Mr. Merwin; Mistress Merwin se va mulţumi cu un păhăruţ de cognac; el

nu doreşte? Nu, nu doreşte. După trăznitorul sake, s-ar face pulbere, iar el ţine să rămână în formă. Să nu-i pună zahăr, da, nici un pic de zahăr în cafea şi - se va vedea -cuplul Merwin este în formă, şi în ce formă...!

Flăcările dansau mărunt, sub apăsarea cafetierei. Hazel veghea conştiincios conţinutul ibricului, încercând să nu zăbovească nici acum în umbrele îndepărtatei nopţi din Taipe. Ce se întâmplase atunci ? Nimic altceva decât ceea ce era scris să se întâmple unei femei tinere, singure - cum era ea în perioada acelei deplasări. Şi, mai cu seamă, femeie ponderată, prea ponderată ca să nu-şi dea în petec, odată, prin sustragere de la luciditatea cotidiană. Vină? N-ar fi fost cinstit să-şi asume vina. N-ar fi fost drept s-o arunce nici asupra lui - unul dintre cei mai reuşiţi bărbaţi, ca aspect şi ca intelect deopotrivă, din câţi serveau Organizaţia Naţiunilor Unite.

Fiica unei văduve înţelepte, care o învăţase să nu pretindă prea mult de la Fortuna, Hazel nu-şi îngăduise niciodată vreun avans conştient şi nu hrănise niciodată nici cea mai slabă speranţă legată de şeful ei ierarhic, Quentin D. Singleton. De altfel nici acesta nu o privise pe Hazel altfel decât ca pe o perfectă colaboratoare. Dar atunci... dar atunci, la acea reuniune internaţională de la Taipe, după două zile cu relaţii camaradereşti, s-a coborât seara aceea.

— Hazel, iubito, să te ajut?

— Nu, Bernie, sunt gata. Vin imediat.

Manevrarea ceştii, a farfurioarei, a şerveţelului puneau mici frâne pe toboganul interior. Insuficiente. De vină erau alte gesturi, mai vechi, la fel de domestic - banale, oficiate într-o cameră de hotel. Amintirea lor, suprapusă vocii euforice a lui Bernie, îi crea o insuportabilă senzaţie de vinovăţie, deşi...

Ce-i zăpăcise, atunci, pe amândoi? Începutul de înstrăinare în familia Singleton? Succesul bărbatului la acea reuniune ştiinţifică, înregistrat de Hazel cu atâta implicare afectivă? Probabil, toate la un loc. Dar mai ales cina, în restaurantul chinezesc după care fusese copiat, parcă, Dragonul neinspiratului Bernie.

Începuseră masa tot cu sake. După al treilea pahar erau îmbujoraţi şi trăiau bucuria stingherită a unui eveniment neconsumat încă, dar presimţit, iminent. Hazel nu-şi mai amintea cine avusese iniţiativa. Ştia însă că au trăit patru zile şi patru nopţi de vis. După care, dezmeticiţi ca la ruperea unei

vrăji, şi-au jurat să pună punct, definitiv şi fără milă, idilei începute. Nici ea, nici el nu erau oamenii legăturilor furişate prin moteluri şi presărate cu minciuni degradante. Quentin, deşi dezamăgit de căsnicie, nu se gândea la divorţ. Hazel l-a înţeles. Şi cu aceasta, totul se terminase. Cu regrete, cert - dar iremediabil.

De ce nu-i spusese lui Bernie? Nu ştie. N-a avut când, nu s-a priceput cum, n-a venit vorba. Şi, în ultimă instanţă, la ce bun? Pe-atunci, Bernie - pentru ea - nu exista. “La naiba cu frământările astea stupide! Ce m-a apucat?” Necontrolat, duse la gură sticla de cognac şi gâlgâi trei, patru înghiţituri. Valul de căldură ce se împrăştie în tot corpul îi făcu bine. Îşi mai umplu un păhăruţ, îl aşeză pe tavă, lângă ceaşca aburindă, apoi duse totul în living, unde Bernie o aştepta în cea mai ciudată ţinută vestimentară văzută de ea vreodată: în chiloţi şi cu papillon-ul la gât. Era minunat, era dezarmant, era reconfortant Bernie al ei!

Nu băuse bine licoarea din pahar, consumându-şi, astfel, norma de alcool pe cel puţin un an, că pleoapele i se închiseră încet, iar bărbia fină poposi pe piept. Adormise. Ultimul gând, de fapt ultima imagine vagă, aşa cum devenise în clipa aceea tot ce o înconjura, era regretul că-l dezamăgeşte pe Bernie. Simţea că o doreşte; i-ar fi răspuns dorinţei, dar... nu azi, nu acum. Cu imaginea - mai proaspătă sau mai veche - a doi dragoni în memorie, îmbrăţişările ei ar fi fost înrudite cu o trădare.

Ce-l trezise pe Bernie? Cafeaua, într-adevăr dum-dum, sau imaginea femeii parcă sub narcoză? Nu mai contează. Important este ca, acum, Hazel să fie întinsă comod, pe canapea, să primească o pernă sub cap, să fie învelită, grijuliu, cu o pătură. Probabil că aşa e făcută viaţa: scenariul să nu iasă niciodată cum ţi l-ai dorit, de la cap la coadă...

...În pijama şi cu halatul de casă pe deasupra, Bernie se refugie, oftând, în cămăruţa calculatorului; în faţa lui îşi făcuse veacul pe vremea burlăciei. “Gloaba” era bătrână, rudimentară, ce mai, porecla spunea totul; dar, iată, oricând la dispoziţie.

Acţionă tastele, apoi aşteptă. Pe ecranul mic, incomod la privit, dar lizibil totuşi, începură să defileze coloane de cifre şi nume; îl obsedau de câteva zile, iar azi, în boxa lui, când năvălise Chester după raport, erau gata-gata să se lege într-o concluzie de-a dreptul stranie.

Privi atent, repetă apelul, refăcu toate operaţiile, o dată şi încă o dată, ceru calculatorului său date suplimentare, fără succes (“of, fir-ai a dracului

de gloabă, sunt în stare să mă vând la kilogram, şi tot cumpăr o sculă ca lumea!”), dar şi aşa... da, e indubitabil, deşi imposibil de explicat: din 1992, curba conflictelor inter-mafiote scade continuu, spectaculos, pentru ca în 1998 să se apropie de 0!

Iată: 1981-82 - un val de “capturi” ale FBI fără precedent, ca amploare, pentru instituţia de la care mănâncă şi el pâine. Toţi “picaţii” - “VIP” -uri din lumea finanţelor, administraţiei publice, instituţiilor centrale; toţi - corupţi. Apoi... linişte, pauză, câtva timp. Între 1985-87, alt val incredibil de “căderi”, de data asta - granguri, reţele mafiote, “capi” urmăriţi ani de zile, fără succes, de agenţii FBI-ului. Din nou, 2 - 3 ani - tăcere. Pentru ca... extraordinar! Ca şi cum peste lumea interlopă a pogorât consensul şi concordia, iată, evenimentele sângeroase, ciocnirile, reglările de conturi, altădată în floare, scad, scad... Ce se întâmplă? Cine trage sforile nevăzute ale pacificării clanurilor mafiote? Ce forţă a impus violentei lumi fără-de-lege, legea nonviolenţei în interiorul ei sordid?

Stop! Prea multe şi prea grele întrebări pentru un biet om trecut prin sake, şampanie, cafea şi-acum - câteva sorbituri bune de cognac, gâlgâite la fel de spontan ca Hazel, în urmă cu trei ore, exact din sticla menită, parcă, să aducă liniştea şi uitarea în cuplul Zimmermann-Merwin, în această noapte ce s-a dorit aniversară. Vom judeca mâine, la lumina zilei şi fără aburii alcoolului. Cine a inventat expresia “cap limpede”, n-a spus o prostie.

După câteva clipe, Bernie dormea şi el, fără vise. Nu visă nici măcar acel computer-minune care să-i ofere, pe tavă, secretul ascuns în spatele ciudatelor lui constatări privitoare la viermuiala crimei organizate.

8

Colin Fletcher sălta în palmă cutia de bere oferită de conducerea trustului de presă Guardian. Nu se grăbea s-o deschidă, în speranţa că trataţia va fi mai substanţială. Dar când constată că Ross Preston cere pentru sine un ceai cu gheaţă, înţelese că n-are nimic de aşteptat, aşa că rupse sigiliul capacului. Bossul de presă îl păsui până după prima înghiţitură. Apoi întrebă:

— Bun, şi ce să fac eu cu povestea bătrânului Troy Terrence? A fost condamnat acum zece ani, nu? Mai are de executat alţi zece, nu? Şi singur spui că n-a mai intervenit nimic nou de-atunci. Te-ai deplasat până la

puşcărie, i-ai luat un interviu la vorbitor. Crezi că poate fi o bombă, Troy Terrence, evazionist fiscal din anii 90? Măcar să fi murit! Pe când aşa...

Împotriva propriului interes, ziaristul freelance* trebui să admită că, şi de astă dată, copoiul de Preston ştie foarte bine ce se vinde şi ce nu se vinde la un colţ de stradă. Trustul de presă Guardian mergea la sigur, cu infime excepţii; nu obişnuia să trimită corespondenţi în deşert dacă subsolul pustiului nu făgăduia zăcăminte de petrol, sau cerul pustiului - mană cerească. Ross Preston consideră discuţia de până aici, închisă, şi abordă tema unor reportaje din Japonia, cu prilejul anunţatei căsătorii din familia imperială niponă. Discută preţuri, cheltuieli decontabile, termene, număr de articole, număr de cuvinte. În zece minute, proiectul se stabili până în cele mai mici amănunte, deşi materializarea urma peste câteva săptămâni. Poate că nu aşa se întemeiază un trust de presa, dar e sigur că aşa se menţine.

Fletcher aruncă în coşul de hârtii al lui Preston cutia golită de bere, salută fără efuziuni şi, chiar din holul trustului, îi telefonă maestrului Cyrus Grant Addison, avocatul lui Troy Terrence. Solicitându-i o întâlnire urgentă, izbuti să învăluie tema viitoarei discuţii într-un nimb interesant. Apoi, până la ora fixată, se duse să-şi omoare nervii jucând biliard, în tovărăşia cui s-o nimeri acolo.

Maestrul Addison sosi cu o punctualitate incredibilă, semn al unei preţuiri speciale pentru un gazetar în steaua căruia credea sincer. Fletcher puse imediat tacul pe colţul biliardului şi se declară învins prin forfait, deşi cifrele scrise cu creta pe tablă îl dezminţeau: conducea, în acel moment, cu un avans de l8 puncte. Addison avea câteva ticuri, curioase ori simpatice, depinde cine i le cântărea, şi când. Pe de o parte, îi plăceau reportajele bine scrise, informaţiile redactate alert; pe de altă parte, se pasiona după istoria universală; ca atare, lectura lui preferată era Le Journal du Monde, unde evenimente petrecute cu cinci sute ori două mii de ani în urmă sunt tratate exact în stilul unui cotidian fierbinte, cu litere de-o şchioapă la Ultima Oră. Ori de câte ori îl întâlnea pe Colin Fletcher, se căznea să-l” capaciteze” în direcţia acestei idei. Ziaristul se deroga politicos, dar ferm. El, Fletcher, avea altă treabă, iar secolul lui, al lor, era prea ticsit cu istorie, aşa că, a re-scrie jurnalistic Secolul lui Pericle ori secolul Regelui-Soare ar fi, să nu se supere maestrul, o risipă de timp.

— Maestre, nu ştiu de la ce v-am sustras. Ca să zic aşa, îmi cer scuze în alb.

— Acceptate. Nu te omorî cu politeţea, Fletcher, ca să nu intru la bănuieli. Ferparul meu o fi gata de mult; a-l aduce la zi, ziua chenarului negru, o să vă ia 5 minute. Mai pledez doar din când în când, în cauze relativ simple. Restul... Ia spune-mi: ce te interesează?

Se aşezară pe două fotolii, lângă o măsuţă joasă, pe suprafaţa căreia, prin grija jurnalistului, apărură rapid pahare, o scrumieră şi chiar o ţigară de foi, o havană, aprinsă cu un dichis de om în vârstă, nu prea grăbit nici măcar cu degustarea plăcerilor sale.

— Mă interesează cazul lui Troy Terrence, maestre.

— Ei, nu? De mirare că mai ţii minte numele...

— Am fost ieri la Terrence. Nu era să-l uit de ieri până azi. Omul ţi-e recunoscător, zău. După el, pledoaria finală i-a scăzut din pedeapsă vreo cinci ani. Că i-au mai rămas încă mulţi ani de penitenciar, asta n-a fost vina apărării. Ştie.

Nările domnului Addison lansară două coloane de fum albăstrui care se contopiră cu ceaţa irizată a clubului. Avocatul se interesă de sănătatea fostului client, apoi opina că, în cel mult cinci ani, Terrence va fi eliberat pentru bună purtare.

— Dacă apucă, nu m-ar mira să-l văd cum se aruncă în anchetă pe cont propriu. O să vrea să ştie cine l-a turnat.

— Exact, confirmă Colin. Mi-a mărturisit că ăsta-i gândul care îl ţine în viaţă. Omul, cel puţin aşa cum l-am văzut eu ieri, era motivat.

— Ţină-l Atotputernicul, mormăi avocatul.

Se uita vesel la Colin Fletcher şi se pregătea să-l întrebe cum ar redacta acesta o ştire la ULTIMA ORĂ pe tema catastrofalei erupţii de la Pompei şi Herculaneum, inclusiv comentarea listei cu patricienii morţi sau dispăruţi în dezastru. Dar Fletcher întrebă înaintea lui:

— N-a transpirat nimic în cazul Terrence? Nici după atâta vreme? FBI-ul să fi protejat atât de bine sursa ori sursele informaţiei?

— Dragul meu, FBI-ul avea de acoperit nu unul, ci mult mai mulţi informatori. Fiindcă într-un an, ba nu, în doi consecutivi, a plouat cu asemenea cazuri. Se iveau ba ici, ba colo, în tot felul de domenii. Era ca o epidemie, ceva straniu de tot. Închipuieşte-ţi o... turnătoriță, şi delincvenţii picând, picând...

— Dă-mi un exemplu.

— Iţi dau câte pofteşti. Ascultă-mă. In primul rând, Terrence. Era vârful unei mari firme de asigurări. A început prin a introduce în contract clauze confuz formulate, abile, în marginea legii, pe fond în defavoarea clienţilor, de unde încasări sistematice de bani necuveniţi. Alt caz, cu valuri şi mai înalte: procesul Companiei de Transport Unrested American Wheels. Asta pusese tarife grase pe tipuri de prestaţii inexistente. Altul. Nu-ţi mai aduci aminte de scandalul Societăţii de pariuri hipice? Dar de panamaua trustului Your Home’s Cheap Building? Am pledat în toate aceste procese. Le-am pierdut pe linie. Alte cauze, de aproximativ acelaşi calibru, le-am refuzat după studierea dosarului preliminar. Mă săturasem de eşec...

— Eşecul se prefigura?

— Inexorabil. Cum să lupţi, când dovezile acuzării, toate cu nume, cifre, date, procente, veneau gata instrumentate, puse la punct, parafate, încopciate?

— Şi cum îţi explici, maestre, prăpădul de pe capul clienţilor dumitale?

— Nu mi-l explic. Am spus că avea ceva de epidemie. Asta e o metaforă, nu o explicaţie.

Rămăseseră tăcuţi. Loviturile în bilele de fildeş, la intervale inegale, percutau sec. Succesorul lui Colin Fletcher la masa de biliard izbea, probabil, deosebit de tare. Fumul izola colţul, perdea mişcătoare, cu găuri surpriză.

— Stau şi mă uit la dumneata, şi mă întreb cu ce serie de reportaje îl va mai trăzni Colin Fletcher pe cititorul mediu al suplimentului de week-end. Pe unul aşa ca mine, mediu.

— Dumneata, maestre, eşti cu totul altceva decât descărnatul, găunosul ăla de aşa zis cititor mediu, schema aia fără sânge, fără plasmă, fără nimic. Iar eu, ca să fiu cinstit cu dumneata, trec printr-o pasă proastă. N-o să trăznesc pe nimeni anul ăsta.

Addison scutură dintr-odată o cincime din scrumul havanei. Se uită la moviliţa produsă de bronhiile lui vicioase şi zâmbi.

— Nu cred. Din contră, cred că te pregăteşti să sari pe vreun subiect formidabil. Ca acum şapte-opt ani, când te-ai lansat cu povestea traficanţilor de organe din Gran Chaco. Cu titlul acela, pe care nu pot să-l uit: “Ochiul deschis peste cecuri de miliarde...”

— ... “n-a zărit până la 17 ani niciun peso” completă Fletcher, şi clătină amărât din cap. Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze că o bombă, fie şi una publicistică, nu pică de două ori în acelaşi loc.

— Trebuie să fi fost pasionant să refaci legătura, la câteva mii de mile, dintre cel mai bogat chior al Statului Minnesota, fiul regelui termoizolanţilor sau ce naiba vindea tat-su, accidentat de o petardă la sfârşit de fiesta pe ranch-ul său de vacanţă - şi un pui de bolivian sau paraguian, ce era? Acela rămas definitiv cu o găvană goală în obraz, fiindcă aşa socotise nenorocitul de peon că scapă de sărăcie!

— Şi-abia că n-a scăpat; asta e suprema cruzime la care erau supuşi locuitorii acelui ţinut bătut de Dumnezeu şi vânturat de samsari. Unde erau donatorii de organe? Nicăieri. Sărăntocii vroiau să vândă, nu să doneze, să fie clar. Făceau marfă din corpul lor. Scoteau la vânzare câte-un rinichi, câte-un ochi, câte o fâşie lată de piele, vie, admiţând să trăiască încă mai chinuit, ca handicapaţii, dar să aibă ce mânca. Se întindeau pe masa de operaţie, se lăsau adormiţi şi se visau primind, de la los gringos, bani să deschidă vreun atelier, vreo spălătorie, un mic magazin, ceva. Când se trezeau, se pomeneau şantajaţi dur. La urma urmei, colibele lor nenorocite erau presărate printre culturile de canabis, nu? Să se mulţumească deci cu pomana unei recompense modeste şi cu promisiunea că brigăzile anti-stupefiante nu vor fi asmuţite asupra zonei. Asta păţeau! La primele întrebări m-am lovit de zidul tăcerii. L-am spart greu de tot... şi pentru cât timp, nu ştiu.

Addison uită să tragă din ţigara de foi şi mai că nu-şi recunoscu vocea când întrebă:

— Colin, cât te-a costat documentarea aia din Gran Chaco? Fletcher râse.

— Oricum, toate paralele de care dispuneam atunci. Suma am uitat-o.

— Dar cine te-a pus pe pista respectivă, mai ţii minte?

— Iată o întrebare! Cineva m-a ghidat într-acolo, într-adevăr. Dar nu ştiu cine.

— Poţi să fi mai explicit?

— Până la un punct, maestre, pot. Am primit într-o zi un plic. Cu numele, adresele şi cu o istorie a mutilaţilor. N-am fost singurul om din presă căruia i s-a furnizat, printr-un expeditor nedeclarat, o invitaţie la un reportaj de senzaţie. Câţiva colegi, mai răsăriţi decât mine la momentul respectiv, au

citit copii ale aceluiaşi text. Se pare că toţi le-au aruncat la coş. Eu singur am muşcat din nadă. Am bântuit o regiune urgisită şi...

— Şi ai ratat, de foarte puţin, un Premiu Pullitzer. Nu-i nimic. Rămâne pe data viitoare.

— Oh, mai e vorbă!

Cineva, la masa de biliard izbise violent cu tacul o bilă care, zburând peste mantinelă, se rostogolea pe jos şi venea să-şi sfârşească elanul la piciorul fotoliului ocupat de fostul as al baroului. Bătrânul avocat declară că, iată, tocmai a scăpat dintr- un atentat. Se ridică greoi, cu bilă cu tot şi, fie ca dovadă de bună dispoziţie, fie pur şi simplu pentru a-şi dezmorţi încheieturile, se duse până la extremitatea sălii. Acolo, involuntarul agresor îi mulţumi şi-i ceru scuze. Nu, domnul Addison nu făcuse altceva decât să-şi creeze un tempo de reflecţie. Căci se întorcea la compania ziaristului cu o asociere interesantă.

— În lumea baroului, dragă Fletcher, ecourile reportajelor dumitale Transfocator pe transplanturi încă nu se stinseseră, când poliţia şi justiţia şi-au intrat în atribuţii. Câţi erau americani dintre măcelarii semnalaţi, toţi au ajuns după gratii. Procedura judiciară s-a declanşat, şi ea, neobişnuit de operativ. Cum? De ce? Prin cine? Spun numai atât: organele de anchetă aveau în braţe nu numai acuzaţi, ci şi toată documentaţia, întocmită punct cu punct. Tâlharii erau numai buni de condamnat. Şi ăştia!

— Ca şi Troy Terrence?! mormăi, derutat, ziaristul.

— Ca şi indivizii din conducerea firmei de asigurări în cap cu Troy Terrence, da! Ca şi delincvenţii din celelalte cazuri despre care ne-am mai amintit adineauri.

Fletcher întrebă nervos:

— Să înţeleg că le-aţi fi pierdut procesul şi samsarilor de organe, dacă v-ar fi angajat să-i apăraţi? Ca şi ceilalţi clienţi ghinionişti? Să înţeleg că exact acelaşi “ghinion” i-a urmărit pe toţi?

Addison tuşi - nu din pricina trabucurilor.

— Înţelege ce vrei, că de aia eşti gazetar. Eu n-am înţeles. Nici până azi. Nu spun că e o temă la care să mă fi gândit zece ani în şir. Dar, oricum, am mai multe întrebări decât răspunsuri. Ne-am pricopsit, de la un moment dat, cu un justiţiar anonim. Din ce planetă ne-a sosit? Cum putea acest sfânt să fie la curent cu atâtea fraude fiscale, bine camuflate? Dar şi cu manevrele

obscure conducând la corupţia sistematică, dar şi cu existenţa unui spital improvizat, mizerabil, aproape fără căi de acces, accesibil abia printr-un helicopter?

Văzându-ne totalmente ineficienţi, s-a pornit bunul Dumnezeu să culce la pământ fel şi fel de organizaţii mafiote? Sau explicaţia stă în polul diametral opus...

— Adică... în Satana, introduse fără zâmbet Fletcher.

— Adică în existenţa unui mare, foarte mare trişor. Ce se descoperea, la rândul lui, trişat. Şi se hotăra atunci, brusc, să răstoarne masa cu jocuri... La originea căderilor ar fi o răzbunare, poate? O pedeapsă? Nu ştiu. Dacă te amuză, află dumneata.

Cu acestea, domnul Cyrus G. Addison îşi privi ceasul, oftă bătrâneşte şi se ridică. Strângând mâna ziaristului, surâse curtenitor şi reveni la prima şi ultima sa marotă:

— Dar mai bine ai redacta, zău, în stilul dumitale, un Journal du monde, â l’americaine.... Fruntea i se încreţi de plăcere. Întreaga fizionomie amintea binişor capul lui Voltaire la vârsta senectuţii, cel sculptat de Houdon. Ce ai zice de comunicate de front din campania lui Alexandru Macedon cu obiectiv India? A, ştiu ce ai să-mi spui: că exclusivitatea mediatizării războaielor alexandrine o ia, ca de obicei, CNN-ul. Ei, atunci începe cu altceva. Ultima oră: Anul 657 înaintea erei noastre. Lovitură de stat eşuată la Ninive! Fratele regelui Assurbanipal în fruntea conspiraţiei. Execuţia sumară a complotiştilor! N-ai decât să găseşti şi echivalentul local al scaunului electric! Mult succes şi la revedere. Mai telefonează-mi.

Lui Colin, rămas singur, îndemnul cu telefonul îi clopoţi în cap ca declanşarea unei alarme antifurt.

Se repezi la telefonul din oficiu şi formă, rapid, numărul lui Ross Preston la Trustul de presă Guardian. Spera să nu-l surprindă pe când îşi bea un alt ceai cu gheaţă.

— Hello, Ross, revin ca să-ţi spun că merită să reflectezi mai mult la prima mea propunere. Între timp am aflat că acel caz este, de fapt, multiplicat. Să ştii că există un şir întreg de istorii, mai mult sau mai mai puţin asemănătoare, cu...

— Tot vechi? întrebă scurt Preston.

— Vechi în sensul că s-au petrecut în urmă cu câţiva ani, da; însă au o...

— Uite ce-i, Fletcher. Acum trei ore ai încercat să-mi vinzi un cal mort. N-am cumpărat. Acum vrei să-mi vâri pe gât o herghelie cu zece cai, la fel de morţi. Nu-i cumpăr din acelaşi motiv: decesul. Chiar dacă e înmulţit cu zece. Ţi-e clar? Du-te în Japonia, cum ne-am înţeles, transmite-ţi corespondenţele pline cu soare răsare, ceremonii ale ceaiului, aranjamente ikebana semnate de prinţesa care se mărită, etcetera.

— Dragă Ross, de ce nu vrei să asculţi o clipă...

— Fiindcă n-am timp de poveşti sub formă de conservă, Colin. De aceea. Dacă tu dispui şi de timp şi de curiozitate pentru dosarele poliţiei, eşti liber să te duci la FBI, unde stau stive, slavă Domnului, şi să te serveşti după pofta inimii. Dacă vrei o intrare la cineva din staff, caută-l acolo pe maiorul Wilbur Chester. Spune-i că te-am trimis eu, ok? Te asigur că, la nevoie, confirm. Fă ce vrei, ziua, dar visează-ţi Japonia la noapte. Drum bun!

Colin Fletcher puse jos receptorul şi se gândi că, de atâta ceai la gheaţă, maţele lui Ross Preston, excelentul manager de la Guardian, trebuie să aibă temperatura unui congelator.

9

Wilbur Chester păruse uşor flatat de adresarea “domnule maior” cu care îl abordase colaboratorul reţelei de ziare ale Trustului Guardian. Aici, unde îşi câştiga dânsul pâinea, gradul său militar era uitat, nimeni nu-l pomenea, n-avea relevanţă. După ce ascultă însă introducerea lui Fletcher, cam prea deslânată după gustul lui, hotărî rapid că trebuia să-l paseze cuiva din subordine pe musafirul neplanificat. Trie rapid oameni şi specializări, şi în câteva secunde boxa ocupată de Bernard Merwin şi de computerul acestuia i se impuse. Îl rugă pe Colin Fletcher să-l urmeze şi îl depuse într-unul dintre cele mai banale hexagoane unde se fabrică, fără pauze, mierea şi ceara fagurelui de informaţii numit FBI-ul new-yorkez.

Primele cinci minute trecură greu pentru Colin pus faţă în faţă cu Bernie. Nu ştia cum să înceapă. Mai mult, simţea că nebuloasa, formată din coincidenţe, aducea mai degrabă a vis decât a temă de anchetă. Ecranul pâlpâind al computerului aştepta. După cinci minute de bâjbâiri jenate, Fletcher izbuti să se adune destul încât să expună un compendiu coerent al discuţiilor lui cu puşcăriaşul Troy Terrence şi cu maestrul în retragere al

baroului, Cyrus Addison. Bernie începu să clipească des, ca omul căruia i se difuzează melodia preferată. El nu credea în adevărul butadelor; nici aia cu marile spirite care se întâlnesc nu făcea excepţie, dar uite că un tip din afara serviciului, un ins care nu cuantifică activitatea infracţională, un ziarist vine cu nişte chestii care— l pun pe frigare pe dânsul, agentul federal în sutele sale de ore suplimentare neplătite. Ori plătite cu descoperiri neraportate, încă, nimănui.

Bernie se uită lung la computerul său, a cărui memorie prodigioasă îi fusese singurul aliat până azi, apoi îşi mută privirea, cald-întrebătoare, asupra oaspetelui de a cărui existenţă habar n-avusese înainte de pauza pentru cafea. Nu cumva acest Colin Fletcher era chiar colaboratorul, partenerul, colegul şi, de ce nu, prietenul de care avea atâta nevoie? Trebuia doar întâmpinat omeneşte, nu birocratic. Şi... este inexact că numele îi era necunoscut. EI, Bernie, îl ştia de undeva. Şi nu din presă!

— Înţeleg ce-mi spui, chiar mai bine decât îţi închipui. Vrei să arunci o privire aici, domnule Fletcher? Şi Bernard acţiona tastele computerului, pe al cărui ecran apărură liste de cifre, grupate pe ani. Iată, acesta este primul “val de căderi”, localizat de mine între anii 1980-1982.

— Câte căderi? întrebă Colin, captivat ca de prologul unui thriller de Hitchcock.

— Unsprezece. Toţi cei scufundaţi - mari manageri dublaţi de mari escroci, înalţi funcţionari roşi de corupţie, patroni de companii comerciale învârtind miliarde şi lăsând fiscului, în batjocură, câteva firimituri. Pentru cine îi observa de aproape, dar din umbră, toţi - numai buni de şantajat. Ce concluzii se pot trage din studierea fenomenului? Ca să mă lămuresc, am trecut de la statistică la cazuistică. Şi ce-am aflat?

Fletcher aştepta, cu sufletul la gură.

— Tentativa de şantaj. În toate situaţiile! Cine se opunea, cine nu plătea, era livrat, cu arme şi bagaje, instituţiei în care avem onoarea să ne aflăm: Biroului Federal de Investigaţii! Şi urmau, dar fără întârzierile obişnuite altă dată, procesele. Care făceau atâta vâlvă şi provocau atâtea cutremure în lanţ, încât sensul avertismentului să fie fără echivoc: aviz amatorilor! Cine are urechi de auzit să audă şi... să plătească.

— A avut efect?

— Rapid şi eficace. Băieţi deştepţi,” amatorii” au auzit, au prins mesajul şi au plătit,

— Şi asta apare în banca dumitale de date?

— Apare. În mod indirect, dar nu mai puţin evident. Ca un negativ de film. Iată statistica anului 1983, succedând "valului". Un singur caz. Unul întârziat, ai zice, după celelalte unsprezece, grupate. Aşadar, valul s-a oprit.

— Pasionantă poveste, într-adevăr. Colin îşi aţinti privirile scăpărătoare în ochii lui Bernie, de unde îi răspunse, cu încântare, o sclipire geamănă. Îşi semnalizau, ce mai, ca două nave încrucişate în plin ocean.

— Pasionantă mai ales prin doza de mister. Adică... să nu mai fi existat, în 1983, decât un singur escroc travestit în businessman-onorabil? Şi cine i-a depistat până atunci s-a lăsat, brusc, de meserie? Eu, unul, nu cred. Dumneata crezi?

Fletcher depărta braţele, într-un gest care nu trăda neputinţa, ci dorinţa de a urmări strâns, fără pauze, expozeul acestui poliţist atipic, a cărui armă, în locul revolverului tradiţional, era tastatura unui calculator din ultima generaţie.

În clipa aceea sună telefonul. Bernie ridică receptorul, cu un gest de scuză pentru oaspete. Expresia i se îndulci pe loc.

— Da, Hazel, ce-i nou? Aşa... Sigur... Trebuie încercat... Mergem împreună. Bine, la ora obişnuită. Vin să te iau de la Palatul Naţiunilor. Nu, azi n-am de ce întârzia. Pa, scumpo.

Ziaristul se interesă cu vioiciune:

— Aţi vorbit cumva cu doamna Hazel Zimmermann, de la comisia ONU pentru Demografie şi Calitatea Vieţii? Am întâlnit-o acolo recent.

Statisticianul arboră un surâs de împrumut peste stinghereala proprie.

— E soţia mea. Sper s-o conving să-şi treacă şi numele Merwin pe permisul de conducere auto. Încă nu şi-a găsit timp pentru fleacul ăsta.

— O femeie cu personalitate. M-a ajutat să însufleţesc şi să colorez un reportaj semi-ratat. Îi sunt adânc recunoscător.

— O să-i transmit.

Hazel, prin simpla ei evocare, aşternu o ceaţă luminoasă*, pâlpâind sfios, încurajator, între doi bărbaţi ce îşi găsiseră, la noroc, o afinitate şi dincolo, ori dincoace de chipul ei drăguţ.

— Şi ca să-ţi continui povestea, reluă Bernie, iată ceva şi mai interesant. Vezi? 1984 - linişte. Dar linişte deplină! 1985, 1986 - la fel. Pentru ca în 87 şi 88... priveşte, te rog, la ecran: brusc, cinci căderi. Numai bande

structurate mafiot. Gangul tripourilor din Arizona şi de pe Coasta de Vest. Gangul traficului de carne vie, cu importuri din Asia de sud-est Apoi, celebrul caz al măcelarilor de organe umane, care acţionau în zona frontalieră boliviano-paraguiană şi...

— Ah, ăştia! Am avut neplăcerea să-mi cam fie prezentaţi, mormăi Fletcher, şi rugă să se intre în detalii. Bernie acţiona ca un virtuoz tastele şi, cu milionimi de secundă întârziere, dosarele măcelarilor, procesele lor, acuzarea şi condamnarea lor judiciară defilară în alaiuri strânse, dovezi, martori, acte, declaraţii, piese irefutabile, într-un puzzle enorm. "Uite-mă! Colin Fletcher!" strigă însuşi domnul Colin Fletcher, cu un entuziasm cam pueril, luat pe sus de surpriză. Bernie reveni, opri defilarea datelor, mouse-ul păru să ezite la baza coloanei, apoi alergă sprinten de-a lungul ei pentru a se opri, pulsatil, în dreptul autorului reportajelor "Transfocator asupra transplantului", citat martor în procesul chirurgilor criminali ce operaseră în perimetrul Chaco şi valorificaseră prada departe, printre miliardarii din Texas.

— Aha! Din aceste liste de martori te cunoşteam, amice. Cred că, dacă vrei, ai ce povesti, ca statisticile mele să palpite de viaţă...

— Ba dimpotrivă, să încremenească rigor cadaveris, obiectă reporterul. Aici, spontan, simţiră amândoi nevoia unei zdravene strângeri de mână.

Bernie urmă, cu o volubilitate a expunerii la care şeful său Chester nu asistase niciodată.

— Dar, domnule, tot ce ţi-am arătat până acum e o simplă introducere; faptul de senzaţie abia urmează. Nu trebuie să-ţi mai explic eu, dumitale, câtă violenţă colcăie în lumea interlopă. Reglările de conturi fac legea între cei fără-de-lege. Uite aici expresia statistică a fenomenului. Dacă vrei, poftim, ţi-l prezint pe două sinusoide de diagramă: în Statele Unite şi în lume. Impresionant cum urcă, nu? Asta, până în 1991, când... iată linia răfuielilor: stagnare. Pe urmă coboară, descreşte, scade mereu. Cum, de ce, prin voinţa cui?

— Asta vroiam eu să ştiu... murmură Fletcher, copleşit.

— Eu sunt chiar plătit de contribuabili s-o aflu! Aşadar, din'96, după cum vezi pe ecran, s-ar zice că o forţă misterioasă, dar atotputernică, a venit să purifice, în interior, lumea crimei organizate. Dacă n-ar fi haosul din spaţiul ex-sovietic, de unde, oricum, nu avem decât date incomplete şi disparate, ai crede că un Karl Marx al delincvenţei mondiale a lansat

lozinca “Mafioţi din toate ţările, uniţi-vă!” şi chiar a înfăptuit unirea, la modul concret! Ei, ce zici de această minune cu semnul minus în faţă? Şi cum “îţi sună”, din această perspectivă, “căderile” de bande din deceniul 9?

Colin Fletcher se mărturisi un amator prea buimăcit de repeziciunea deducţiilor agentului. Dar nu dânsul, un ziarist plătit cu bucata, putea fi etalonul. Cum de n-au urlat aceleaşi realităţi în auzul celor abilitaţi să combată crima organizată? se miră el cu glas tare. De ce n-au reacţionat şefii?

Defel şugubăţ prin comportament şi înclinaţii, Bernie recurse totuşi la vechea povestioară, bună să explice inexplicabilul.

— Oul lui Columb. E atât de simplu, încât oamenii serioşi se simt jigniţi să turtească niţel coaja oului, şi să-l pună, astfel, la verticală. Preferă să piardă pariul.

Agentul reluă, mărturisind:

— De altfel... şi pentru mine constatările astea sunt relativ recente. Dar nu ţi-am spus nimic despre felul cum s-a năruit, anul trecut, grupul cu puteri paranormale din Tokio. Numărul foarte mic de persoane care acţionau acolo era compensat din belşug de capacitatea fluidului magnetic, să-i zic aşa, prin care erau devalizate, de sus în jos, cu semnături în ordine, olografe, atestate de toţi experţii grafologi, bănci şi companii comerciale de reputaţie mondială. Şi totuşi, grupul magic nipon a fost dat peste cap! Nu însă şi toate secretele lui. Mă crezi? Mi-aş da un an din viaţă să mă pot duce la faţa locului şi să investighez, prin propriile mele mijloace, istoria căderii bandei. Doar că, din păcate, nu pot să plec.

Şi Bernie, într-un dezolat gest circular incluse computerul, scaunul, paravanele, telefonul şi, desigur, pe sine însuşi, pe Wilbur Chester, pe şefii lui Chester, Casa Albă şi pe sfinţii din paradis însărcinaţi cu veghea legii pe pământ.

— Plec eu! trânti spontan Colin Fletcher. Am treburi profesionale la Tokio peste două săptămâni. Dacă ai încredere în mine, explică-mi ce-ar trebui să fac; voi fi un executant fidel. Ce zici? După mine, care cred şi nu prea cred în semne, s-au brodit straşnic lucrurile!

Lui Bernie îi trebuiră treizeci de secunde până să poată articula, cu o voce uscată, contrazisă de nişte ochi scânteietori:

— Omul meu eşti, domnule!

10

Singleton simţi că sus, deasupra cubului din oţel inox în care era silit să trăiască de câteva zile şi nopţi, s-a declanşat sistemul automat care îngăduie temnicerului de serviciu să coboare. Cum îi era totuna dacă îşi va primi raţia de hrană din mâinile lui Irving Norris sau cele ale lui Joshua Dewitt, rămase nemişcat, cu faţa la perete. Banda trebuia să-şi ia gândul de la orice dialog cu el.

— Bună dimineaţa, rosti - de foarte aproape - un glas de femeie tânără. Sechestratul tresări violent. Se uita la dânsul, de pe cea mai de jos treaptă a scării mobile, individa care, în primele ore ale coşmarului, tunsese, cu gesturi grotesc de gingaşe, capul sosiei - şi obţinuse finisările de fineţe ale unui Quentin D. Singleton-bis.

— Nu mă aştept să-mi întorci bineţea. Dimpotrivă, am fost prevenită că s-ar putea să-ţi încerci şansa unei agresiuni asupra mea. Te previn că sunt înarmată. Un pas, un gest, orice schiţă de atac se soldează cu paralizarea dumitale. Să-ţi arăt?

Probabil că gestul lui de lehamite, drept prim răspuns, ar fi trebuit să rămână şi unica reacţie. Singleton vorbi totuşi (după câte zile de muţenie completă? nu mai ştia) şi, chiar când articula replica, şi-o dezaprobă vehement, ca pe o condamnabilă slăbiciune.

— Faptul că eşti femeie, faptul că eşti atrăgătoare, faptul că eşti, probabil, o tânără îndrăgostită de un mafiot constituie o triplă circumstanţă agravantă. Mă previi că eşti înarmată? Mă ateptam. În lumea dumitale nu se discută decât cu pistolul în mână sau cu spray-ul paralizant în buzunar!

Gayle îi privi, uşor descumpănită. Dacă venea în această cuşcă, e pentru că ea, iubita lui Frankie, era aceea care trebuia să propună un joc, ale cărui reguli ea le stabilea.

— Domnule Singleton, în locul dumitale, eu nu numai că mi-aş fi azvârlit revolta şi dispreţul vorbind cum ai vorbit, dar m-aş fi năpustit la propriu, ca o fiară. Să ştii că mă pot imagina în locul dumitale.

— Se poate. Reciproca, însă, nu e valabilă.

Reînoirea acestui refuz de cooperare venea însă niţeluş cam târziu. Abigail realizase o breşă, acum îşi concentra toate eforturile pentru a o menţine.

— Am venit să negociem o înţelegere, domnule Singleton, nu să ne războim inutil.

Expertul în problemele demografice globale nu mai apelă la nici un sarcasm explicit. Se mulţumi să se uite, cu o curiozitate puternic marcată, la colţurile cubului metalic care îl încarcera, apoi să atingă lăcaşele celor trei rânduri de curele, prevăzute pentru forţă majoră, în fine să-şi împăturească batista scoasă din buzunar şi să şi-o potrivească între dinţi, sugerând un căluş. Renunţă singur, repede, la retorica pantomimei şi oftă fără sunet, nemulţumit de sine, sufleteşte ostenit. Dar femeia, reţinând esenţialul, stărui:

— Mai bine zis, domnule Singleton, e mai puţin decât o înţelegere; deşi, dacă accepţi, pot să-ţi ofer şi eu câte ceva dumitale. Dar te rog, mult de tot te rog, din tot sufletul te rog. Ajută-mă.

Urmă o pauză de stupefacţie. După care prizonierul solicitat să-şi sprijine afectuos paznicul icni într-un râs uscat, nervos. Asta era prea mult!

— Ce să fac, adică? Să-mi fi adus frânghia de acasă? Să-mi iau eu singur viaţa, ca să nu vă murdăriţi voi pe mâini? Rugăminte pornită din “sufletul” dumitale.. Ce ai acolo, în aşa zisul suflet?

Dacă voia într-adevăr să creeze o cale de comunicare cu omul din faţa ei, Abigail trebuia să treacă peste afront, peste întărâtare, peste dispreţ. Vorbi şuierător.

— Iubire. Asta am. Înţelegi? Nu se poate să nu înţelegi! Există o fiinţă la care, ştiu, d-ta ţii nemăsurat: e copilul. Eu iubesc un bărbat. Un om pentru care sunt gata să fac orice. Din întâmplare, acest om îţi seamănă...

— “Din întâmplare!” ricană Quentin. Îmi va lua locul tot aşa, din întâmplare, drăguţul de el!

Abigail îşi asumă acuzaţia, oricât de incomodă devenea, astfel, poziţia ei. Dădu afirmativ din cap. Părul ei arămiu, sârmos, abia se clătina. Şuierul vorbelor se stinse, tonul deveni calm, persuasiv.

— Ascultă-mă bine. Sunt gata să-l apăr, prin orice mijloace, de pericolele care-l pândesc acolo, oriunde se prezintă în locul dumitale. Trebuie să fie prevenit. Trebuie să evite cursele, gafele, încurcăturile, stângăciile. Iată ce doresc să negociem. Sunt gata să-ţi ofer...

— Libertatea?

Nepoata lui Gus îşi puse palmele peste pleoape. Îşi apăsă globii oculari până la durere. Prizonierul o punea la zid prin acel unic cuvânt.

— Nu. Libertatea nu ţi-o pot promite. De ce să mint? Nici nu m-ai crede, eşti un om prea inteligent. Dar multe altele, da. Foarte multe lucruri!

Singleton privi colţul din tavan, acolo unde dispărea scara, acolo unde culisa chepengul, acolo unde înceta existenţa lui de om.

— Şi chiar crezi, rosti el cu dificultate, conştient că se pretează unui compromis prin însăşi explicitarea refuzului său, şi chiar crezi că poţi aduce obiecte, bunuri, mă rog lucruri, cum spui, în stare să-mi compenseze lipsa libertăţii?!

Gayle, de astă dată, era hotărâtă să nu mai piardă frâiele convorbirii. Atuul principal îi aparţinea şi, oricât s-ar spune că tonul face muzica, nu ea, nepoata lui Gus, ci interlocutorul trebuie să priceapă că partitura este deja scrisă.

— Nu spune vorbe mari, Quentin. Adu-ţi aminte de primele 48 de ore petrecute aici. Fără apă. Fără utilităţi elementare. Există totdeauna un “mai rău”. Ai văzut că un “mai bine”, capabil să-l echilibreze oarecum, s-a dovedit posibil. Să ştii că schimbarea n-a fost întâmplătoare...

— O, cum să-ţi mulţumesc, mărinimoasă zână? făcu el, gata a-şi alipi palmele, copilăreşte. Simţi însă că ironia era, în condiţiile date, un lux. Deci: îmi propui să particip la securizarea iubitului dumitale, în schimbul unui tub cu pastă de dinţi şi a apei de toaletă. În etapa a treia, poate chiar în schimbul unui volum de sfaturi practice: Cum să ne menţinem forma în detenţie. Aşa... să tot negociem!

Primul efect al cuvintelor biciuitoare era că sângele femeii urca în obraji, colorându-i violent.

— Uiţi, Singleton, că în afară de libertate, peste ea, rămâne viaţa. El râse din nou, strepezit, cu o furie rece.

— Viaţa pe care mi-o oferiţi. Cu termenul de expirare în alb. Viaţa mea la cheremul vostru. V-o fac cadou. Luaţi-mi-o şi duceţi-vă dracului!

— N-o luăm şi nu ne ducem nicăieri. Mai uşurel cu cadourile! Fiindcă viaţa celor la care ţii, copil, nevastă, tată, poate deveni miză, supra-miza jocului, după ce ai pierdut-o pe cea proprie.

În fine, lovise şi ea. Tare. În miezul sensibil. Îl văzu înnebunit.

— Aha! Deci, vrei să negociem, doar că una dintre părţi, din întâmplare eu, cu tâmpla mângâiată de pistol. Eşti o demnă fiică a bandei, fetiţo! Vorbeşti în numele alor tăi, ai obrăznicia lor. Bravo! Îmi placi!

S-a isprăvit cu fasoanele!

O încetinire bruscă a fluxului sangvin, o ameţeală neaşteptată, o pierdere considerabilă de tonus, tot ce putea explica obiectiv paloarea nenorocitei Abigail Throwstone era lipsit de relevanţă faţă de imensitatea greşelii pe care şi-o recunoscu, imediat şi patetic.

— Iartă-mă! Te rog, dacă poţi, iartă-mă! Nu ştiu ce m-a apucat, nu înţeleg cum mă sabotez singură... Mi-e frică pentru Frankie, pentru câte i se pot întâmpla iubitului meu... Frica e un sfetnic prost, iartă-mă. Şi încearcă să vezi o femeie înspăimântată aici, lângă dumneata, nu un clan sângeros. Urăsc sângele, Quentin. Dacă este ceva ce urăsc din toată fiinţa mea, e vărsarea de sânge. Dacă vrei, o să-ţi povestesc odată despre asta. Dar numai dacă ştiu că astăzi, acum, aici - mă ierţi pentru încercarea de a te şantaja. Frica ţi-a spus ameninţarea - prin gura mea. Nu eu.

Singleton făcu un efort pentru a-şi tăinui suprinderea. Din memoria imediată, detaşă trăirile tinerei femei. De la acel “bună dimineaţa” cu care începuse scena, şi până la mărturisirea finală, abia adineauri înregistrată. Extrem de feminină, fireşte, labilitatea acestei fiice a bandei stârnea întrebări. De pildă, dacă nu cumva un factor perturbator concret vine să strice, ori de câte ori pofteşte, cumpăna unui psihic care nu şi-a fixat graniţa dintre bine şi rău, dintre normal şi anormal. Ce-o fi în străfundul vârstelor ei, la care a făcut acea vagă trimitere? Şi în ce măsură frica, o frică mărturisită, însă cu multiple etaje, unele subterane, ar putea deveni o pârghie utilizabilă de către confesor? Singleton nu era într-o poziţie de invidiat, în captivitatea lui ermetică, singur cu înspăimântătoarea sa neputinţă. Şi iată că întrezărea totuşi o... îndrăznea prea mult numind-o compensaţie? Oare, cine ştie, putea împinge nebunia până la a-i zice, Doamne Dumnezeule, speranţă?

Pentru a doua oară în aceeaşi dimineaţă, îşi purtă privirile pe colţul tavanului, locul acelui pătrat misterios, poarta către cei din afară. Întrebă, nu înainte de a-şi umezi puţin buzele.

— Cum te numeşti, domnişoară?

— Abigail. Dar la naştere primisem un alt nume. Muriel. La vremea aceea n-aveam nici cea mai vagă legătură cu vreo Abigail Throwstone.

Eram Muriel Lloyd. Iar dacă tata n-ar fi vrut să mă ţină departe de... anumite lucruri, aş fi fost Muriel Mc. Carson. Pare destul de complicat, nu-i aşa?

El confirmă, cu o privire în care sclipi curiozitatea. Ea în schimb se posomorî subit, căci nepoata lui Gustave K. Throwstone realiza rapid (tardiv totuşi) că, informând asupra metamorfozelor numelui ei, îşi depăşise mandatul. Prizonierul întrezărea un coridor secret către istorii de clan, poate utile la un moment dat; negociatoarea măsura, cu îngrijorare, semnificaţia propriei neglijenţe, aşa cum ar judeca-o fie Lon, fie chiar Gus.

Fără a-şi spiona reciproc fizionomiile, sechestratul şi gardiana lui simţiră că spaţiul dintre ei se umplea cu o substanţă de netăgăduit pentru ei doi, şi de ascuns faţă de terţi: complicitatea.

— Ce ţi-ai dori, omule? întrebă, parcă ostenită, Gayle. Un singur cuvânt dacă îmi spui, orele ţi-ar trece mai uşor... Vrei ziare? Un radio? O combină muzicală cu C.D.-uri? Poate televizor? Ţi le pot procura, la cerere. Spune-mi ce cărţi vrei să reciteşti şi mâine, mă jur pe viaţa lui Frank, o să le ai.

— Divertisment peste 90 la sută, văd, informaţie undeva sub l0 la sută, minimaliza amar Quentin. Dar ironia i se diluase, nici un refuz net nu mai ţâşnise; ora tratativelor venise, iar necesitatea lor fusese, tacit, acceptată. Hai să ne oprim la cărţi. De ce să recitesc doar? De ce, dacă eşti generoasă, să n-am parte de noutăţi?

— Noutăţi? De acord. Care? Ce fel? se încurcă femeia. Dă-mi un reper, un titlu favorit, o preferinţă...

— În situaţia mea, inedit şi interesant ar fi romanul vostru.

— Poftim?!?

— Linişteşte-te, nu-ţi pretind să-l scrii. Povesteşte-mi despre voi. Cât ştii, cât poţi...

Ea îl privi ţintă. Ambiguitatea, de aici încolo, dispărea definitiv. Era de-ajuns să accepte şi nici un eufemism din lume n-ar fi îndulcit, în ochii unei brute ca don Alonzo, să zicem, convingerea că Gayle a comis o trădare. Speriată, iubita lui Frankie “Love” Deserver se cutremură interior. Îşi alintă omul cu vechea lui identitate italiană, ca şi cum acele silabe, atât de sonore, i-ar fi oferit nişte puncte de sprijin într-un puhoi de ape: Franco “Amore” Benemerenza. Dar ce vroia ea, ce încerca ea să obţină aici, în cubul acesta metalic? Liniştea meritată de Love, pacea de care avea nevoie Amore, temelia graţie căreia cuplul Frankie-Gayle să se bucure de dulceaţa vieţii.

Şi de la cine urma să stoarcă aceste asigurări? De la un ins a cărui moarte era hotărâtă. De la un domn ce nu va părăsi acest cub.

I-ar da poveşti. Ar primi informaţii. Finalitatea informaţiilor era propria ei fericire. Poveştile s-ar spune numai de dragul poveştilor. Omorârea timpului unui condamnat la moarte era singura lor noimă. La urma urmelor, la capătul tuturor socotelilor, de ce nu?

— Mda. Şi? Dacă-ţi spun, îmi spui?

— Ce? dădu el glas mirării, fiindcă femeia tăcuse un timp care trecuse deosebit de greu, ca după aceea să aibă expresie, cuvinte şi intonaţie de copil.

Nepoata lui Gus, într-adevăr, nu se vroia păcălită. Cerea deci, imediat, ceva anume. Întâmplător, informaţia solicitată în prima urgenţă îl avea ca obiect/subiect pe Teddy Singleton. De aici, poate, şi inconştienta contaminare de infantilism.

— Vreau să ştiu ce joc ai dumneata cu Ted. Acela pe care-l jucaţi doar în doi.

— A! făcu, înseninat, principalul candidat la postul de secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Acela este jocul basculei. Are loc numai la nivelul imaginaţiei.

— Nu-l cunosc. Fă-mă să-l înţeleg.

— E foarte simplu, dar numai dacă îi afli originea. Ascultă... În urmă cu doi-trei ani, mi-am dus băiatul la circ. Chinezii aceia, evoluând la Madison Square Garden, erau formidabili la toate. Lui Ted, mai mult decât jongleriile, dresurile şi clovnii, i-au plăcut acrobaţii. Săreau la basculă câte unul, câte doi, chiar şi patru inşi de-odată. Propulsat astfel, un pui de chinez făcea salturi din ce în ce mai impresionante. Până la platforma trapezului. În pauză, Ted mi-a cerut să-i explic ce şi cum, apoi, în drum spre casă, mi-a propus jocul lui acrobatic. Dacă trei pureci sar împreună pe o basculă, purecul lansat poate ajunge până la partea de dulap unde bunica îşi ţinea ascunse cele patru peruci. El, Ted, aşa vrea să ne jucăm. De-a saltul. Bunăoară, el propune: “Hipopotam”. Eu calculez rapid greutatea săritorilor şi spun: Empire State Building! Adică pe acoperişul acela piramidal şi istoric ajunge, în elanul său, hipopotamul. Dacă acrobaţii sunt elefanţi, atunci elefănţelul zburător are un avânt fantastic, iar eu, ca să nu greşesc, trebuie să răspund printr-un singur cuvânt: Luna. Asta e tot. Pare stupid, dar te asigur că eu şi cu fiu-meu ne distram foarte bine.

Obrazul lui Gayle se lumină. Candoarea puştiului îi plăcuse sincer, tatăl acelui puşti îşi redobândise, în cinci minute, dreptul la fair-play, desigur în limitele acordului negociat. Destinsă, îşi alungă spaimele şi îndoiala. Acceptă târgul.

— Iţi rămân datoare cu istoriile pe care le doreşti. Cât ştiu, cât pot, cum bine zici... Pentru azi ar fi cam târziu, dar, pe liniştea lui Frankie, îţi jur, vei răsfoi nu numai o viaţă de om, ci mai multe. Cine ştie, poate mi-ar face chiar bine să mi le aerisesc în felul acesta...

Îşi luă, cu un gest amical, rămas bun de la prizonier şi se pregăti de plecare. Q.D. Singleton nu detecta obiectul minuscul care transmise semnalul receptat în spaţiul suprapus cubului. Ca întotdeauna, urmări mişcările chepengului apoi ultimul declic, însă, spre deosebire de toate celelalte suite identice, astăzi avea certitudinea că obţinuse ceva. Determinările ar fi fost hazardate, inutile, primejdioase. Ceva poate conţine tot sau mai nimic.

Sus, Bartholomew Bartolommini, alias B.B. Charity, o întâmpină pe nepoata lui Gus cu o curiozitate greu stăpânită.

— Ei bine? Cum a fost?

La care Gayle, părând cu totul altă persoană decât aceea de jos, dădu asigurări ferme:

— Fii liniştit, bătrâne. Ne va ciuguli din palmă. O să ne spună tot ce ne trebuie.

11

— Şi atunci? Putem spera că prelungita dumneavoastră tăcere este preludiul unui răspuns afirmativ?

— Da! Da! Da! Doamne Dumnezeule, sigur că da.

Doamna Marjorie Dustfield arăta ca un pom care, deşteptându-se zgribulit într-o dimineaţă de primăvară timpurie, se uită uluit la propriile ramuri, găsindu-le încărcate cu o podoabă de flori gata deschise şi parfumate. Pentru că un crescendo al agitaţiei interioare care o cuprinsese pe doamna Dustfield era acum previzibil, B.B. Charity hotărî să canalizeze acest flux emoţional, motivându-l bine de tot.

Se ridică, deschise un sertar de unde extrase o frumoasă mapă din piele de antilopă, şi strecură vârful unui deget între cele două clape, ca s-o poată desface în orice clipă.

— Doamnă Dustfield, articula el cu o plăcută voce de bas-bariton, iertaţi-ne, vă rugăm, pentru îndrăzneala de a fi devansat, puţin, acordul pe care binevoiţi să ni-l daţi în mod explicit astăzi, aici. Desigur, va avea loc, curând, o ceremonie în cadrul căreia sute de oaspeţi vă vor aplauda în noua calitate. Până una-alta, iată cum arată documentul care vă învesteşte în funcţia de vicepreşedinte la Charity World Fundation.

Sub ochii înlăcrimaţi ai sărmanei Marjorie, mapa deschisă - mai bine zis pergamentul conţinut acolo - pluti cu mari şi înclinate litere aurii, mânate de un amiral-caligraf la o strălucită paradă a victoriei. Se onorau acolo meritele femeii care “ca membru-fondator al mişcării filantropice The Incognito Offer a militat pentru cea mai curată apropiere dintre răsfăţaţii soartei şi cei în nevoie: anonimatul donaţiilor”. Şi, cu aceleaşi slove măiestrite, în sine operă de artă într-un veac al uniformizării electronice, se exprima convingerea că benevola topire a lui Incognito Offer în Charity World Fundation, prima dintr-un şir de fuziuni dorite şi aşteptate, “sporeşte speranţa unei lumi mai echilibrate, cu reale şanse pentru fiecare”.

— Dar eu... dar sunt absolut copleşită, murmură Marjorie, privind cu adoraţie documentul. Îi fu jenă să deguste pe îndelete prioritatea propriei numiri, faţă de care o eventuală aderare a federaţiei cluburilor Gift & Abnegation nu va mai fi altceva decât un gest epigonic; întrevăzu totuşi, ca o străfulgerare, faţa lungită de ciudă a aristocratei doamne Cynthia Hamilton-Leigh şi se temu să nu sfideze cerul cu o fericire atât de... Absolut copleşită sunt, repetă ea.

— Probabil vreţi să ştiţi ce urmează, spuse Bartolommini.

— Într-adevăr, aş vrea, mărturisesc.

— Perfect Vă voi servi ca ghid în această - a noastră, dar de acum încolo şi a dumneavoastră - lume a facerii de bine. Îngăduiţi-mi un foarte scurt preambul. Charity World Fundation nu e un aşezământ, cum ar putea să rezulte dintr-o etichetă aplicată sumar. Este, de fapt, o reţea complexă de instituţii la cel mai înalt nivel ştiinţific. Perfect dotate, modern şi eficient organizate. Totul se acordă cu scopul major al organizaţiei, aşa cum a rezultat şi din actul investirii dumneavoastră. Părul alb-sidefiu, neobişnuit

de bogat, al lui B.B., sclipi în lumină când fericitul său posesor se roti, cu doi-trei paşi mărunţi, împrejurul unei axe imaginare.

— Aici, în Sala de Consiliu, avem o machetă a constelaţiei Charity. Există şi o organigramă, adusă “Ia zi”. Dar întrucât dumneavoastră nu mai sunteţi un simplu vizitator, ci urmează să vă preluaţi efectiv atribuţiile, vă propun să vedeţi totul la scara 1/1, la faţa locului. De acord?

Marjorie Dustfield repetă, cu entuziasm, da-urile sale sincere.

— Aşa presupuneam şi noi. Limuzina ne aşteaptă afară.

În timp ce şoferul implanta maşina în trafic, pe bancheta din spate avu loc o scenă mută, dar bogată în semnificaţii... şi nu numai. B.B. Charity mimă că uitase ceva, apoi înmâna doamnei vice-preşedinte, cu discreţie, un plic cu en-tete-ul Fundaţiei. Plicul nu era lipit, ceea ce o îndemnă pe distinsa doamnă să arunce o ochire asupra conţinutului. Dădu peste un cec completat cu numele ei şi o cifră cu atâtea zero-uri, încât simţi imediat nevoia unui surplus de aer, cu toate că limuzina era impecabil climatizată. Poşeta înghiţi dreptunghiul cel alb. Limuzina, străbătând New-York-ul, se îndrepta către imensele spaţii descongestionate din nord-vestul metropolei. Viaţa merita a fi trăită.

... Realitatea, la faţa locului, întrecea considerabil aptitudinile descriptive ale lui Bartolommini. Urbaniştii, arhitecţii, decoratorii angajaţi de Fundaţie să traducă principiile ei generale în clădiri cu destinaţii specifice, obţinuseră o sinteză fără cusur între largheţea mecenatului şi economicitatea funcţională a fiecărui obiectiv. Să fii un vizionar cu dare de mână ca să gospodăreşti cu maximă stricteţe şi armonie pământ, apă, pădure, lumină, acesta părea a fi fost pariul pus - şi, evident, câştigat - de marele filantrop cu faţa ascunsă.

Marjorie coborâse şi îşi abandonase braţul drept curtenitorului însoţitor, acesta iniţiind o promenadă cu puncte de trecere “obligatorii”. Aleile şerpuiau printre suprafeţe mari, odihnitoare, de gazon.

— Să începem cu universitatea noastră. Priviţi: acolo, în dreapta, complexul de clădiri al Facultăţii de Medicină. Către fundal, Facultatea de Chimie. Câteva sute de studenţi deprind, la noi, tainele ştiinţelor vieţii...

— Numai atâţi? se miră doamna vice-preşedinte, influenţată de cifrele de şcolarizare auzite, ici şi colo, în State şi pe aiurea.

— Nu vă lăsaţi furată de magia cifrelor mari, explică binevoitor B.B., iar doamna, apăsând poşeta pe şoldul ei stâng, consimţi, surâse şi ascultă mai

departe. Urmărim un învăţământ de elită. Nici o grupă nu depăşeşte zece studenţi, nici un an de studiu - patruzeci de cursanţi. Admiterea: printr-un concurs, fireşte, dar admişii la noi ar fi capabili să intre, la alte institute de profil, direct în anul II sau chiar III! Aproape jumătate dintre ei sunt bursieri Charity; după absolvire, ei vor lucra pentru noi minimum 7 ani, e stabilit prin clauză contractuală căci ei vor implementa programele noastre de sănătate pe tot globul. Adevărul gol-goluţ e că, dat fiind nivelul salarizării şi condiţiile oferite de noi exercitării nobilei profesii, cei mai mulţi ne solicită să le prelungim contractul.

— Nici nu-i de mirare...

— La stânga, iată, în formă de potcoavă, spitalul Charity. Clinică Universitară printre cele mai moderne şi mai utilate din lume. Profilul: chirurgie recuperatorie, chirurgie plastică, neuro-chirurgie. Nu ştiu cum staţi cu acuitatea retinei; domnul care tocmai a coborât din maşină la frontonul principal, cel în locul căruia suie un băiat ca să-i parcheze vehiculul, este chirurgul Liubomir Klavek, îl vedeţi?

— Nu-l prea văd, dar asta nu înseamnă că nu-l recunosc, chicoti doamna Dustfield, mulţumită de propria-i vioiciune de spirit. E o somitate, ştiu.

— Una dintre somităţile noastre, doamnă. Să continui. Nu ne lipsesc secţiile clasice, de medicină internă, chirurgie generală etc. Dar suntem şi cea mai cunoscută clinică din lume pentru secţiile de medicină tradiţională, de la acupunctura la presopunctura orientală, iar de aici la tratamentele sapientale şi neconvenţionale, cu plante, bioenergie, hipnoză şi alte tratamente prin somn. Terapeuţii noştri vin din toată lumea. Şi au satisfacţia că o lume întreagă solicită ştiinţa fiecăruia dintre ei. De altfel ei formează, laolaltă, o extrem de interesantă verigă de unire între noutatea ştiinţifică de ultimă oră şi metodele ancestrale de vindecare, cu aură de miracol, într-atât sunt de eficace. Spre fericirea suferinzilor. Spre binele omului, doamna mea.

— Sunt impresionată, şopti doamna Dustfield şi, cu multă delicateţe, îşi retrase mâna de sub braţul stâng al lui B.B. Charity. Marjorie bănuia că năsucul îi luceşte, deci ţinea să-l pudreze urgent.

— Iar acolo, între cele două curbe de nivel înverzite, iată-ne mândria, adevărata noastră fală. Dar... poate aţi obosit? Să continuăm mâine, poate?

— Oh, nu, nici pomeneală. Tocmai remarcasem singură armonia complexului de clădiri. Ce avem acolo?

— Institutul de cercetări pentru ştiinţele vieţii. E staţia pilot a celor mai ambiţioase dintre marile noastre proiecte. Acolo se caută - şi nu vă spun de câte ori chiar se găsesc - soluţii la cele mai grele dosare din medicină, biologie, biochimie şi genetică. Dincolo de acele ferestre, îndrăznesc eu să afirm, se modelează viitorul organismelor vii de pe Planetă, stimată doamnă Dustfield.

Stimata doamnă Dustfield cercetă din priviri staţia pilot şi trebui să-şi mărturisească intimidarea, dacă nu chiar o sperietură vecină cu ameţeala, la gândul că ei, femeie de treabă, sigur, dar cam limitată, îi va fi dat să-i călăuzească, fie şi numai administrativ, pe lucrătorii-savanţi strânşi în acest loc. Clipi mărunt şi solicită, prin întreaga sa expresie, să i se indice câteva repere mai cunoscute, de care să se sprijine. Îi fură servite numaidecât.

— Nu noi, cei de aici, vom fi aşadar surprinşi de vestea că doi dintre cei mai acerbi inamici ai omului, am numit SIDA şi cancerul, şi-au găsit, în sfârşit şi pentru totdeauna, rezolvarea. Veţi zice că ar fi prea de— ajuns. Dar aceste eradicări ar fi victorii incomplete, totuşi, dacă n-am trudi, tot aici, la un avans hotărâtor, rapid şi temerar, în ştiinţele psihologiei, psihiatriei, neurologiei şi geneticii. Prin ingineria genetică, prin promovarea intervenției în etajele inteligenţei, specialiştii noştri lucrează, de pe acum, la nivelul anului 2020. Cum vi se pare? Falsa modestie nu ne-ar sta bine, nu-i aşa?

Bartholomew Bartolommini roti, cu o delicateţe nu lipsită de decizie, persoana adjunctei, invitând-o să examineze un alt obiectiv, o clădire aproape ascunsă printre arbori, înviorată de apropierea unei fântâni ornamentale, cu sute de mici jeturi intersectate într-o broderie lichidă.

— Şi acum, ca să încheiem acest, tur de orizont, am onoarea să vă prezint şi sediul sistemului de burse Charity. Nu-i aşa că, prin comparaţie, vi se pare cenuşăreasa noastră? Ei bine, sunt convins că n-aţi uitat ce poziţie în societate i se rezervă Cenuşăresei! În această clădire relativ modestă se aflã fişele curriculum vitae a câtorva sute de tineri. Răspândiţi în întreaga lume. Supradotaţi. Dar lipsiţi iniţial de resurse materiale. Organizaţia noastră i-a depistat. I-a testat. I-a selectat. I-a ajutat să-şi realizeze instrucţia, să-şi desăvârşească educaţia în cele mai performante universităţi din ţările unde hazardul i-a născut. Să ajungă specialişti străluciţi. Toţi aceşti tineri jurişti, economişti, sociologi, profesionişti în management, politologi şi aşa mai departe, s-au încărcat cu spiritul nostru. Îl vor duce cu ei.

— Iar restul de clădiri, semi-vile, semi-cabane? Este, cumva, orăşelul universitar şi academic?

B.B. se bucură că întrebările puse de Marjorie îi permit să opereze o scurtcircuitare a prezentării.

— Exact. Bursierii noştri învaţă, mănâncă, dorm, se distrează, fac sport la fel ca orice alţi colegi de-ai lor cu sponsori clasici. Poate ceva mai în voie - la noi.

— Fiindcă dispunem de mai mulţi bani? Dacă voi fi vreodată - în calitate de vice-preşedinte mă pot aştepta la o sumedenie de interviuri, nu? - întrebată de provenienţa fondurilor, ce va fi oportun să răspund? Eu care, vă daţi seama, încă ignor cine este, de fapt, Marele Invizibil!

— Şi aşa va rămâne situaţia, scumpă doamnă, dat fiind că generozitatea ce ne coordonează este întrecută numai de modestia lui. Vă rog stăruitor să nu forţaţi acest sublim anonimat. Cât priveşte, însă, provenienţa fondurilor, vă vom furniza tot ceea ce mass-media vrea şi are dreptul să afle. Banii sunt - toţi la un loc şi unul câte unul - curaţi. Noi am creat propriul nostru organism de control, pentru ca opera de suflet căreia ne dedicăm să fie i-na-ta-ca-bi-lă. De altfel, Institutul, Spitalul-clinică, Universitatea, sunt izvoare de venituri. Specialiştii noştri produc încredere, lumea îi asaltează cu admiraţie, sunt toţi recompensaţi regeşte. Marile societăţi de asigurări au depăşit faza când ne făceau curte: astăzi ne finanţează. Întrebaţi orice om care a avut vreodată de-a face cu o companie de asigurări. Vă va spune un singur lucru: cine investeşte în Charity World Fundation, acela câştigă!

Gayle fu aceea care îl introduse pe B.B. Charity în imensul living al unchiului ei. Oficiile de secretară, solicitate ocazional şi cu oarecare umor, marcau de fiecare dată un moment calitativ în istoria nescrisă a relaţiilor dintre şef şi singura-i rudă încă în viaţă. Faptul că dincolo de uşă se afla, alături de Gus, şi Lon, amândoi aşteptând, în tăcere, ca Bartolommini să-şi facă intrarea, conferea clipei o încărcătură nesuferită pentru Abigail în rolul aprodului de lux. Respiră uşurată când buzele subţiri ale unchiului desenară un zâmbet, special pentru ea, pe când o fluturare de mână o concedie graţios.

Numărul 3 al ierarhiei îşi onoră poziţia printr-o atitudine sobră, suficient de destinsă - autoservirea la bar era grăitoare în acest sens -, totuşi cu luminiţele de veghe aprinse: era în centrul atenţiei.

— Cum a mers? se interesă Gus.

— Conform aşteptărilor. E o gâscă, această bună doamnă Dustfield. Dar o să înoate cu plăcere şi, mai ales, cât se poate de natural. Tot cârdul de filantroape se va ţine pe urmele ei.

— Ce impresie i-a făcut Charity?

— Copleşitoare. Mai întâi a pus întrebări topite în extaz. Le-a epuizat. Îmi puneam chiar problema dacă engleza are suficiente interjecţii cu conotaţii admirative. Putem fi liniştiţi - are.

Lon bătu cu pumnul în marginea fotoliului de piele. Enervarea îi rămase neconsumată, căci mobila nu se clinti şi bufnetul nu trăda forţa loviturii.

— Tacă-ţi fleanca, B.B.! Când nimereşti peste careva mai prost decât tine, te umfli în pene şi vorbeşti, vorbeşti... Niciodată n-o să înţeleg - şi aici don Alonzo, continuând să-şi macine furia, deplasă direcţia discursului său către Gus -, niciodată n-o să înţeleg de ce trebuie să ne încurcăm afacerile prin inşi aduşi din afară. Habar n-au de nimic. De stricat, în schimb, pot strica totul! Ce caută o gâscă printre noi?!

Gustave K. Throwstone oftă pentru un singur auditor, acesta fiind el însuşi; îi repugna să explice lucruri evidente, dar avea un preţ de plătit pentru propria unicitate; şi, de douăzeci şi nouă de ani, îl plătea.

— Dacă tu, Lon, te revolţi împotriva unui act discutat între noi de atâtea ori, ce-o să mă fac cu ceilalţi? Pricepe odată, omule, că orătania domestică adoptată în ograda lui Bartolommini e absolut necesară acolo.

— Vrei să zici că e, pentru noi, o problemă de imagine?

— Imagine? Nu numai! Mii, zeci de mii de cetăţeni cuminţi, contribuabili, incolori, inodori şi insipizi vor lucra, foarte curând, lângă noi şi pentru noi, apărându-ne interesele. Ieşim la lumină, Lon! Afacerile vor curge la vedere. Imensa lor majoritate se vor desfăşura în conformitate cu legea.

Sprâncenele lui Mascella se îmbinară atât de strâns încât, cu cei câţiva peri cărunţi într-o dungă de catran, formau o barieră de netrecut. Acolo se poticnea gândul.

— Cum adică... în conformitate cu... legea?

— Foarte simplu, Lon, şi foarte corect, din moment ce suntem, în sfârşit, în măsură să schimbăm legile.

Sau ai uitat că, prin Organizaţia Naţiunilor Unite, omenirea va adopta legile noastre?

12

În holul modestului hotel “Svoboda i Bratska” din târgul bosniac Kerzlîc-Iagoda, valiza lui Rolf, cu etichetele ei de prin hoteluri americane şi vest-europene celebre, părea picată din stele. Recepţionerul înregistra cu încetineală orientală datele din paşaportul vizitatorului, sub privirile adormite ale celor doi poliţişti de la intrare. Când reuşi să termine înscrierea, oferi cheia camerei l7, ură oaspetelui - într-o engleză aproximativă - un sejur plăcut şi îl anunţă că, îndată după instalare, domnul Rudolph Leacock e aşteptat de grupul Comisiei Internaţionale la salonul etajului I. Mesajul i-a fost lăsat de către Knud Gunnarsen, din Norvegia.

Rolf izbuti să reducă timpul instalării la numai câteva minute, din care unul consumat la fereastră, de unde americanul privise cu răceală cele câteva accente edilitare: un vechi foişor de foc, un minaret, turla recent restaurată a bisericii ortodoxe, cele câteva blocuri care se străduiau, fără succes, să schimbe condiţia târguşorului şi, bineînţeles, ruinele, scheletele de edificii purtând încă amprenta incendiilor şi a obuzelor.

În salon, pretenţioasă denumire pentru încăperea mobilată desperecheat şi pauper, Gunnarsen, ridicându-se, strânse primul mâna omului de încredere şi colaboratorului apropiat al lui Quentin Dexter Singleton, cum îl recomandă, cu nordică sobrietate, celorlalte trei persoane din jurul unei mese scorojite. Erau o doamnă, un ofiţer în uniforma detaşamentelor Uniunii Europene, şi încă un civil. Rolf exprimă regretul domnului Singleton că împrejurările îl împiedică să fie de faţă, aşa cum promisese şi cum ar fi dorit, dar el, Rudolph Leacock, va transmite fidel tot ce se discută şi se hotărăşte aici.

— În plus, reprezentând şi Charity World Fundation, unde lucrez, îmi voi face o datorie de onoare să-mi sensibilizez colegii la problemele dureroase ale Bosniei, aşa cum - bănuiesc - le-aţi cunoscut dumneavoastră, în numele organismelor pe care le reprezentaţi.

Era rândul celorlalţi să fie cunoscuţi. Doamna Elsa Schneider, juristă, vieneză de origine, încheia două săptămâni bosniace în ipostaza de trimis al Curţii Internaţionale de Justiţie de la Haga. Dl. William Fairfax, expert în criminalistică, întrupează neoficial răspunsul Scotland Yard-ului la anumite

solicitări discrete ale autorităţilor de la Sarajevo. Dl. locotenent-colonel Alain Carrefour, de cinci luni şi jumătate comandantul unei unităţi europene de menţinere a ordinii în această zonă a Bosniei, mai are de îndeplinit doar două săptămâni din mandat şi nu poate fi blamat că stă cu ochii pe calendar, ba chiar pe ceas...

Completările, făcute din mers de către norveg, păruseră să-l coste pe Knud un efort de adaptare mondenă cu care nu era obişnuit. El însuşi medic generalist convertit la ecologie, va sta în această comisie - pe care personal a iniţiat-o sub egida organizaţiei sale - şi pe aceste meleaguri atât cât va fi necesar ca să înţeleagă esenţa fenomenelor nefaste care bântuie şi chinuie poate cel mai nefericit colţ din Europa, la cinci ani de la oprirea conflictului armat.

— Dragă prietene, i se adresă bărbatul crescut între două fiorduri noului venit, în care buna sa credinţă vedea mulţimea de însuşiri atribuite unui mandatar al lui Singleton, acum, că ne cunoşti şi te cunoaştem, hai să ne întoarcem la necazurile ţărişoarei ăsteia. O să ne întrebi: ce se întâmplă aici? Ei bine, răspundem sincer: nu ştim. Mai exact - nu pricepem.

Rolf mimă suficient de bine surprinderea pentru ca Gunnarsen să se simtă încurajat a continua:

— Fapte, situaţii, cazuri - câte vrei! Şi nordicul învălui, cu un gest al mâinii drepte, teancurile de dosare şi hârtii adunate pe masa rotundă, aproape acoperind-o. Unele, fişate de noi; cele mai multe, rezumate, în scris, de autorităţile ţinutului. Toate - întâmplări (dar întreb: întâmplări?) de o violenţă incredibilă. Izbucniri care scapă oricărei logici sau explicaţii cauzale.

Rolf clătină uşor capul, dorind parcă să marcheze şi prin gest ceea ce urma să spună:

— Unde s-a vărsat sânge, mult sânge, logica... înţelegeţi... Şi, din câte ştiu, în Bosnia, sângele a curs din belşug.

— Dar nu despre asta este vorba! sări francezul. Dacă-mi permiteţi, domnule Gunnarsen, să lămurim acest aspect esenţial, după opinia mea, continuă locotenent— colonelul, ceva mai protocolar. Sunt militar cu experienţă, am trăit în zone de conflict deschis, ştiam la ce să m-aştept venind în Bosnia. Sângele cere sânge. De acord. Odată declanşat, lanţul răzbunărilor nu se mai termină, dar faptele respectă o anume logică, fie şi pe aceea, sinistră, a răzbunării. Căci taberele sunt clar delimitate,

motivaţiile - explicabile prin etnie, confesiune, interese economice, pasiuni politice etc. Mai departe: aici sunt trei etnii şi trei religii, da? Perfect! Ar trebui să regăsim, deci, trei seturi de motivaţii şi trei tabere de posibili duşmani. Ei bine, explicaţi-mi logic tragedia de ieri, de-aci, din Kerzlâk-Iagoda. Ascult. Vă rog!

Urmărind cu suprinzătoare înţelegere plimbarea agitată prin cameră a ofiţerului, Gunnarsen se simţi dator să intervină.

— Scuză tensiunea în care ne găseşti pe toţi, domnule Leacock. Într-adevăr, ieri s-a întâmplat, sub ochii noştri, ceva zguduitor. O nuntă în cadrul comunităţii sârbe a degenerat într-o crimă. Pe cât de oribilă, pe atât de inutilă. Cu puţin înaintea ceremoniei religioase, fratele miresei s-a dus la mire; cu mâna stângă i-a oferit o ploscă cu rachiu, iar cu dreapta i-a înfipt cuţitul în pântece, spintecându-l. Pur şi simplu!

— Era beat? se interesă Rolf, părând convins că un răspuns afirmativ oferă cheia întâmplării.

— Nici pomeneală. Nu gustase un strop de alcool, faptul a fost constatat legal. În schimb, era într-o stare de agitaţie extremă. A spus de câteva ori: “trădătorule!”, după care n-a mai scos nimeni, nimic de la el. În locul nunţii, va fi o înmormântare. Localitatea e în doliu, oamenii nu-şi revin din şocul nenorocirii.

— Trădase - pe cine? mai interveni Rolf, ca pentru a-şi lămuri, cât de cât, datele problemei.

— Pe nimeni, domnule Leacock, răspunse jurista Curţii Internaţionale de la Haga. Fusese o simplă supoziţie fără nici un temei. De altfel Dragan Perovic, ucigaşul, era prieten bun cu Duşan Jivovic, victima, iar cele două familii -foarte apropiate. Cercetările de-abia s-au declanşat, dar, la câte-am văzut de când mă aflu aici, mă îndoiesc să apară ceva care să dea gestului vreo noimă. Domnul ofiţer are dreptate: actul sfidează logica. Ca şi în multe alte cazuri aberante.

— Comportamentul aberant, da, asta e problema locală, reluă Gunnarsen expozeul întrerupt de francez. Am ajuns să considerăm explicabile, ca să zic aşa, dramele din familii mixte, duşmăniile vechi sau reglările de conturi între etnii şi religii diferite, în numele cărora se comit, săptămânal, omoruri. Trăgători izolaţi încă mai fac victime exact atunci când situaţia pare a se mai linişti, iar conflictul - stins.

— Mai sunt arme şi muniţii necontrolate în zonă? întrebă Rolf.

— Câte vrei. Şi de toate tipurile. Se trage din vârful Foişorului de foc.

— Ba chiar din turla bisericii, domnule, dacă-ţi imaginezi aşa ceva! răbufni din nou locotenent-colonelul. Admit că, acolo unde oamenii au trăit şi au ucis ca lupii, în haită, moartea poate veni şi aşa; dar nu uitaţi, vă rog, că războiul s-a încheiat de cinci ani şi mai bine, iar înainte de conflict, localnicii trăiseră zeci de ani în pace şi armonie, completă Carrefour dintr-o suflare, considerând argumentul decisiv pentru teza sa. În privinţa concordiei, spaţiul geografic iugoslav, cu amestecul lui de rase, etnii şi credinţe era considerat miracolul Europei răsăritene, dacă vă mai amintiţi. Nu-i aşa, domnilor şi stimată doamnă? întrebă francezul cu o ordine a adresării atât de nefranceză, încât ea se explica numai prin iritarea sub imperiul căreia se afla vorbitorul.

— Perfect adevărat, consimţi nordicul. Ca să-mi reiau ideea, se petrec aici lucruri insuportabil de bizare. Nu-i de mirare că rănile vechi nu se vindecă; uimeşte însă apariţia altora, ca nişte fenomene în sine, stranii, periculoase, tulburătoare. Dumneata ai mai auzit de violenţă infantilă, domnule Leacock?

Chestionat direct, Rolf ridică umerii; nu, nu ştia despre ce poate fi vorba, deşi... încercă o explicaţie:

— Dacă vă referiţi la copiii străzii, la micii vagabonzi de care nici alte zone ale lumii nu duc lipsă...

— Nu, domnule, explodă iarăşi francezul, intervenind în discuţie: în şcoală, clase de copii de 12-13 ani se încaieră în timpul orei, împingând agresivitatea până la moarte de om. Acum trei săptămâni, într-o localitate vecină, doi copii au decedat într-o asemenea nebunie declanşată din nimic, sub privirile neputincioase şi oripilate ale profesoarei. Ei, cum îţi sună? E demenţă, domnule; demenţă colectivă. Aici... s-ar zice... a explodat o bombă atomică peste o ţintă precis delimitată: psihicul!

— Ori multe, foarte multe bombiţe minuscule lansate fără zgomot, ici, colo, se făcu auzită pentru prima dată vocea detectivului britanic. Replica fusese rostită cu mult calm şi cu detaşare, însă nu intonaţia avea s-o imprime în memoria celor de faţă.

Rolf se strădui - şi reuşi perfect - să-şi mascheze interesul deosebit cu care puse întrebarea:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Deocamdată nimic. Sper să mă pot pronunţa, foarte curând, răspunse reprezentantul Scotland-Yard-ului, privindu-şi ceasul-brăţară. Exact în clipa următoare, uşa "salonului" se deschise, permiţând accesul unui căpitan ce purta aceeaşi uniformă ca şi Alain Carrefour, însoţit de şeful poliţiei locale. Salutând pe toţi cei prezenţi, militarul se adresă englezului:

— Noi suntem gata, domnule Fairfax. Maşina ne aşteaptă. Ridicându-se, englezul demonstra că şi el este gata, paşii lungi cu care se precipită spre ieşire trădând chiar nerăbdarea ascunsă până acum. Găsi totuşi răgazul pentru o precizare.

— Chiar dacă timpul ne presează, domnule Gunnarsen, vă propun să amânaţi redactarea raportului, dacă aveaţi de gând să o faceţi astăzi. S-ar putea să revin cu date noi. Chiar... esenţiale.

Alain Carrefour întrebă, redeschizând, se pare, o mai veche discuţie.

— Chiar nu vreţi să vă însoţesc, d-le Fairfax?

— Mulţumesc, sunteţi amabil, dar nu e necesar. Adjutantul dvs. şi autoritatea locală îmi sunt prea de-ajuns.

— Ai grijă, Jean-Paul, ţi-l încredinţez pe colegul meu. Răspunzi!

Dând asigurări că totul va fi în ordine, căpitanul Jean-Paul Clouzot salută şi părăsi încăperea, ca ariergardă a micului grup de trei ce se grăbea spre automobilul de teren parcat în faţa hotelului.

Salonul, rămas cu patru locatari, era acum măsurat în lungime şi lăţime de paşii a doi bărbaţi: francezul şi nordicul, acesta din urmă molipsindu-se, parcă, de agitaţia primului. Ajuns la fereastră, Gunnarsen îl chemă imperativ pe Rolf:

— Vino, te rog, vino, d-le Leacock!

Rolf părăsi fotoliul ponosit şi privi, la rându-i, pe fereastră, în piaţa târgului, pe direcţia mâinii îndreptate către un punct mişcător. Văzu un lunatic, o biată zdreanţă umană, unul dintre cei care trăiesc de azi pe mâine, din te miri ce, şi bolborosesc vrute şi nevrute. Agita pumnul spre hotelul Svoboda i Bratska, şi răcnea, desfigurat de furie, într-un delir de cuvinte neinteligibile şi gesturi violent-obscene.

— Îl vezi? Mirko Gekic, unul din cei 19 cerşetori ai târgului. Dar nu sărăcia e, aici, fenomenul straniu şi îngrijorător. Unde a bântuit un război total, aproape că te miri cum de-a mai rămas piatră peste piatră... Grav este că toţi sărmanii ca făptura din piaţă sunt deviaţi mintal. Nebuni, domnule.

Şi agresivi. Acum, iată-l venind la noi, să ne ceară socoteală că... i-am invadat ţara. Dacă n-am fi protejaţi de poliţie, nu ştiu ce s-ar întâmpla...

Jurista Schneider se simţi datoare cu o explicaţie suplimentară:

— Se pare că numele meu, cu rezonanţă austriac-nemţească, a declanşat în zonă vechi şi puternice aprehensiuni...

Locotenent-colonelul izbucni într-un râs nervos.

— Aprehensiuni? Elegantă denumire pentru gestul unui dezaxat care-ţi aruncă o piatră-n cap! Privirea întrebătoare a lui Rolf, adresată Elsei Schneider, primi imediat răspuns.

— E adevărat, din păcate. Oamenii spun că cerşetorii ăştia, hrăniţi din mila publică, n-au fost aşa. Se comportau normal, erau respectuoşi, umili - chiar. Teribil de ciudat! Cazanul comunităţii, unde li se dă o hrană caldă, în loc să-i îmblânzească, i-a sălbăticit. Dumneavoastră, care lucraţi într-o instituţie de caritate, aţi mai întâlnit aşa ceva, domnule Leacock?

Rolf reuşi din nou să joace convingătoar nedumerirea cea mai profundă; nu, aşa ceva nu mai pomenise.

— Evident, exclamă francezul. N-aveai cum, pentru că nu există nicăieri! Crime în familie, crime în şcoală, comise de copii, prieteni vechi care se-njunghie fără să clipească şi fără să-ncerce măcar a-şi ascunde fapta, contrazicând până şi instinctul de conservare... Nu, e prea mult pentru capul meu dornic de logică şi raţiune. De m-aş vedea în avion!...

Vorbind, Carrefour se montase, încărcându-se cu toată tensiunea lunilor de misiune bosniacă şi, mai ales, a ultimelor zile de anchetă prin 16 localităţi din zonă. Intuind starea generală, Gunnarsen interveni:

— Propun să încheiem programul dimineţii. Oricum trebuie să aşteptăm întoarcerea lui Fairfax. Până atunci, voi încerca să-l mai pun la curent pe domnul Leacock.

Austriaca şi francezul porniră cu vădită uşurare spre camerele lor. Nordicul îl invită pe Rolf la o plimbare. Ieşiră printr-o uşă de serviciu a modestului hotel, înscriindu-se pe o alee liniştită, cu pomii aproape desfrunziţi. Îi seconda, la o mică distanţă, unul din poliţişti, gata să intervină în caz de pericol. Scăpat din corsetul zidurilor neprietenoase şi, poate, cine ştie (ba, Fairfax spunea că ştie!), împănate cu urechi curioase, Knud vorbi liber, vărsându-şi tot năduful.

— Îţi mulţumesc că ai venit, domnul meu. După cum îi mulţumesc amicului meu, Quentin, că te-a lăsat să vii. Exprimă-i, te rog, recunoştinţa mea. Sincer să fiu, este un ajutor nesperat. Am transmis aproape “la noroc” prin Comisia ONU, adresa noastră din Bosnia, în acest moment important pentru Singleton, şi... iată-te aci. Ţi-ai părăsit treburile, ai bătut atâta drum...

Rolf îl prinse şi-i apăsă uşor antebraţul: nu, nu era nevoie de firitiseli protocolare între oameni ca ei, dăruiţi binelui public. Nordicul receptă mesajul, continuând şi mai eliberat de orice constrângere.

— Vezi dumneata... Când am iniţiat această comisie, nu ştiam peste ce pic. Aveam anumite semnale de la câţiva ofiţeri detaşaţi în zonă, francezi, englezi, americani chiar. Dar de la ce credeam eu până la...

Rolf simţi că e momentul să atace decisiv.

— Domnule Gunnarsen, vă întreb în numele prieteniei dvs cu omul căruia eu îi datorez totul, Singleton: totuşi, ce se petrece aci?

Norvegianul îşi privi în ochi tovarăşul de plimbare, oprindu-se o clipă pentru a da şi mai multă greutate răspunsului:

— Probabil... spun probabil, pentru că nu am dovezi... probabil una din cele mai odioase crime împotriva umanităţii din câte s-au comis în zilele noastre.

După câteva clipe de pauză, cât privirea lui Knud scrutase faţa americanului, nordicul spuse, pe neaşteptate, ceva care acceleră pulsul lui Rolf:

— Ai nervii tari, dragul meu. Mă bucur că Singleton ştie să-şi aleagă colaboratorii... Reluând plimbarea, Gunnarsen îşi continuă firul gândurilor.

— Am toate motivele să cred că această zonă a Bosniei, şi poate întreaga ţară este un imens poligon de încercare pentru acţiuni şi substanţe psihotrope. Fairfax n-a făcut parte, iniţial, din comisie; l-am solicitat eu, când mi-am dat seama că aici s-ar putea să nu fie vorba doar de sechelele vechiului război, ci de răbufniri ale unuia nou...

— Între cine şi cine? întrebă, calm, Rolf, străduindu-se să pară acelaşi partener de discuţie măsurat, stăpânit, sigur pe el.

— Nu ştiu, dragul meu. Şi nu cred să ştie cineva, cu excepţia, desigur, a celor ce l-au declanşat. Cu certitudine însă, cunosc victimele: populaţia, amărâţii ăştia de oameni atât de greu încercaţi... Din cauza sărăciei extreme, ei consumă tot ce li se oferă ca ajutor de supravieţuire. Ei bine, se pare că

au devenit cobai la scară de masă. Odată cu ajutoarele comunităţii europene şi mondiale, au pătruns în zonă colete cu alimente, băuturi, sprayuri, gume de mestecat şi chiar aşa zise medicamente care, pur şi simplu, iau minţile oamenilor. Una din explicaţiile posibile pentru înnebunirea cerşetorilor constă în faptul că nenorociţii sunt hrăniţi de la aceleaşi cazane, unde se gătesc alimente primite. De la cine? Nu ştiu. Poate, când se întoarce Fairfax, să aflăm mai multe.

— Vine azi? întrebă Rolf fără nici un accent de interes aparte.

— Sper că da. Este unul din experţii cu maximă calificare în diversiuni de acest gen. A avut de-a face, ani de zile, cu realităţile Belfastului, cu acţiunile IRA, înţelegi... Azi, sau poate mâine, încheie turneul în l0-l2 localităţi din zonă. Prelevează tot ce s-ar putea constitui în probă: conserve, pachete, obiecte cu provenienţă dubioasă şi cu posibile efecte nocive. Vor urma, desigur, analize chimice, expertize şi contraexpertize... Va dura, poate, dar odată şi-odată vom şti adevărul.

De data asta, Rolf fu acela care se opri, apucând din nou antebraţul interlocutorului cu aceeaşi deferenţă, dar şi cu puternic marcată grijă pentru tot ce se întâmplă aci.

— Domnule Gunnarsen, poate-mi depăşesc mandatul, dar îmi permit să vă întreb: mai ştie cineva ce mi-aţi împărtăşit mie, acum?

Răspunsul veni imediat, cu totală sinceritate, aşa cum merita împuternicitul lui Singleton, cel căruia, oricum, nordicul avea de gând să-i transfere întreaga afacere după consumarea alegerii Secretarului general ONU, pentru că ea trebuia să se afle pe mâinile autorităţilor Comunităţii europene şi mondiale, nu în grija unei simple organizaţii ecologiste:

— Nu, domnule Leacock. Nu ştiu nici măcar membrii comisiei mele! Fairfax a insistat să păstrez secretul absolut. Probabil că e spre binele celor prezenţi la investigaţii, acum, să nu ştie anumite lucruri. E un mod de a-i proteja. Nu se ştie ce forţe se ascund în spatele...

— Ca de pildă? îndrăzni Rolf.

— Poate fundamentalismul islamic, poate interesele economice şi geo-politice europene care au detonat statul ex-iugoslav, poate Mafia rusă, poate... dar Dumnezeu ştie cine poate să-şi mai fi vârât coada aci? De aceea te rog: discreţie absolută! Nici în gând să nu-ţi repeţi ce-ai auzit de la mine. Te conjur!

Când cei doi se întoarseră în hotel, norvegianul era, parcă, mai liniştit sufleteşte. Alături de Fairfax, acum avea încă un aliat în lupta cu un inamic pe cât de odios, pe atât de bine ascuns.

Cum intră în cameră, “trimisul lui Singleton” scoase din valiza garnisită cu etichete simandicoase un minuscul telemobil. Îi întinse antena, apăsă câteva butoane apoi, când i se răspunse şi recunoscu vocea, comandă scurt:

— Acţionaţi. Gradul zero. Cât de curat posibil. Sunt trei persoane. Traseul şi maşina vă sunt cunoscute. În niciun caz vehiculul nu trebuie să

mai ajungă în vreun oraş din zonă: nici Sarajevo, nici Tuzla, nici altul. Clar?

Mulţumit, probabil, de răspuns, preciză că aşteaptă confirmarea, apoi închise. Ştia că nu-i va fi uşor să-şi justifice decizia, acasă, dar aci, la faţa locului, i se părea singura soluţie posibilă. Era sigur că Lon, omul de acţiune, va fi alături de el.

Automobilul de teren, condus de Jean-Paul Clouzot, avându-i ca pasageri pe William Fairfax şi pe Bata Miloradovic, şeful poliţiei regionale, rula cu viteză de melc pe unul din drumurile mizerabile ce legau localităţile rurale ale ţinutului. Curând vor ieşi la o şosea mai acătării, îl asigură gazda; puternicul Range- Rover se va putea aşterne la drum ca lumea.

Fairfax ar fi avut loc să stea foarte comod pe încăpătoarea banchetă din spate, dacă spaţiul n-ar fi fost ocupat în cea mai mare parte de nişte sacoşe ciudate. Acolo se îngrămădeau cutii de conserve, sticle de plastic cu băuturi nealcoolice, spray-uri cu cele mai felurite destinaţii, obiecte de toaletă, o mulţime de pachete şi pacheţele cu bomboane, jeleuri, gume de mestecat, napolitane; apoi borcane, borcanele şi borcănaşe ale căror etichete-tip indicau conţinuturi culinare dintre cele mai atractive. Din când în când, detectivul examina câte un obiect, arătându-l unui Bata Miloradovic intrigat la culme că acest civil, cu aer atât de misterios, îşi pierde vremea colectând lucruri care, pe-aci, au ajuns în aproape toate casele.

— Şi spuneţi că eticheta aceasta, diferită de cea a Comunităţii europene şi a coletelor sosite din continentul nord-american, a existat de la început în transporturile cu ajutoare?

Grea treabă, să se facă înţeles şi să înţeleagă el răspunsul. Intervenţia francezului de la volan, talentul de mim al detectivului şi bruma de engleză a localnicului făcură posibilă, până la urmă, o vagă, şubredă comunicare. Fairfax află astfel că obiectele care-l interesau, cu etichetă-tip, apăruseră în zonă la vreun an după ce comunitatea internaţională începuse să-şi manifeste generozitatea faţă de populaţia Bosniei. Nimănui nu-i trecuse prin cap să le înregistreze în evidenţe separate, de vreme ce veneau de-a valma cu restul coletelor. Dacă mai sunt? În ce cantităţi? Şi unde? Se poate afla, desigur, dar e de alergat...

După ce depăşiră un pâlc de pădure, când intrau în plin câmp, într-o pustietate desăvârşita, francezul acţiona frâna, la câţiva metri de lucrătorul care, cu un gest profesional intrat în reflex, îi dirija pe varianta ocolitoare, o buclă nu prea mare; drumul normal era blocat cu o barieră proaspăt

instalată, în spatele căreia trei drumari săpau de zor un şanţ cu nu se ştie ce utilitate. Pentru puternica maşină de teren nu era nici o dificultate să abordeze podeţul - şi el proaspăt instalat - care surmonta şanţul. Glouzot viră stânga, depăşi cu uşurinţă cei câţiva bulumaci ai podeţului şi se înscrise pe varianta marcată cu bandă portocalie, foarte vizibilă, atârnată de câteva stative improvizate. Nici o urmă de roţi nu indica trecerea vreunui alt vehicul prin acel loc.

— Se intră în normalitate, domnilor, glumi francezul, bine dispus. Când se repară drumurile e semn că civilizaţia...

Nu apucă să explice semnul. O explozie formidabilă transformă în pulbere arzândă şi automobil, şi pasageri, şi încărcătură.

Apoi, într-un timp record, prin grija echipei de oameni pricepuţi în asemenea treburi, dispăru orice indiciu că acolo ar fi lucrat cineva la întreţinerea şoselei sau că ar fi existat vreo barieră, cu vreo deviere a traseului.

Către seară, Gunnarsen avea să afle, îngrozit, că maşina de teren a forţelor aliate de supraveghere în Bosnia a călcat peste o mină şi că, din trupurile celor trei pasageri, nu s-au putut recupera nici nasturii metalici ai hainelor, totul se pulverizase, pur şi simplu. Nimeni n-a putut explica de ce Range-Rover-ul condus de Jean-Paul Clouzot s-a abătut de pe şosea, gest fatal într-o zonă cu atâtea reminiscenţe ale unui război crud şi nici măcar bine încheiat

După cum, la câteva zile distanţă, raportul întocmit de poliţia locală nu preciza amănuntul că mina ucigaşă fusese, de fapt, un lanţ de 7 mine legate în serie, ceea ce ar fi putut preface în cenuşă chiar şi caroseria unui tanc.

13

Ca de fiecare dată când trebuia să facă faţă primirii vreunui oaspete, Hazel se ocăra în sine, numindu-se o eternă diletantă în materie de gospodărie. Profesionista dosarelor impecabil rânduite se uita de sus, probabil cu multă compătimire, la casnica apucată de trac. Una care se pripeşte să aranjeze două platouri cu gustări, şi se tot răzgândeşte, panicată la gândul că sugestiile ei culinare “nu merg” cu şampania adusă, fără veste, de Emery, românul, “finul” ei şi-al soţului ei, Bernie Merwin.

Emery, în actele sale de imigrant Mircea Răzvan Întorsureanu, sunase la uşă cu un sfert de oră mai devreme şi, ca un boxer proclamat învingător la puncte, agitase deasupra capului două superbe sticle de şampanie. Dumnezeule, The Finest True French Bottled Champagne*! Bine, dar atunci ce i-o mai fi rămas amărâtului din prima şi modesta retribuţie primită de dânsul pe pământ american? N-are a face! replicase, foarte vesel, prietenul venit de departe; la noi, la Frecăţei, tot omul îşi udă prima leafă, altfel norocul slujbei seacă...

Norocul slujbei lui Emery? Hazel clătină din cap şi, pe când garnisea cu câte o ţâşnitură de ketchup sandvişurile încropite, reflectă la ocupaţia temporară obţinută de român. După neaşteptata întâlnire din Chinatown, şi uzând de cartea de vizită primită acolo, insul îndemânatic şi cu un nume imposibil de rostit corect o sunase pe Hazel la biroul ei din palatul Naţiunilor Unite. Era pregătit să vină cu o depoziţie la Comisia pentru respectarea drepturilor omului în Europa de est şi, cu accentul său nostim, cu şi mai delicioasa lui bună creştere, întrebă la telefon cui, concret, să se adreseze... Gazdă câştigată de un solicitant simpatic, Hazel îl descususe suficient încât să-l poată recomanda serviciului de gospodărie a palatului. Administraţia angaja vopsitori pentru anumite lucrări de întreţinere la tubulatura din subsoluri. În mâinile lui Intorsureanu, vopseaua şpriţuită din pistolul cu compresie dirijată avea să acopere ţevile ONU mai uniform decât reuşea Hazel, în bucătăria ei domestică, să se descurce cu picantul ketch-up împuşcat pe tartine.

Şi uite-l că, la prima chenzină, omul venea cu recunoştinţa... spumoasă, iar ea, doamna casei, trebuise să-l introducă în living, în compania celuilalt musafir, acela anunţat, domnul Colin Fletcher, ziaristul, dornic să-i povestească lui Bernie amănuntele unei călătorii în Japonia.

— Şi, culmea, Bernie încă n-a ajuns acasă, s-a plâns la telefon că şeful, Wilbur Chester, i-a pus o treabă în braţe exact când se pregătea s-o şteargă; o să întârzie deci vreo jumătate de ceas. Hazel îşi muşcă buzele palide şi se întrebă, în inimioara ei de de gospodină diletantă, ce-or fi discutând, dincolo de zidul subţire, cei doi bărbaţi care îşi erau cu desăvârşire străini.

— Prin urmare... domnul Emery, parcă aşa ţi-a zis drăguţa de Hazel, dacă am înţeles eu bine. Fletcher îşi vârî mâinile adânc în buzunare, în căutarea unor chei pe care să le zornăie. Chipul celuilalt, tânăr, cu pomeţii obrazului sus, nasul tăiat cu fineţe şi irişi căprui surâzători, sub sprâncenele aproape

îmbinate, îi plăcea. Ceea ce n-am înţeles, urmă ziaristul, e de ce Hazel se prezintă drept naşa dumitale.

— Pe scurt: fiindcă din Mircea a reţinut numai iniţiala, din Răzvan, alt prenume, tot iniţiala, iar eu am fost de acord. De când toată populaţia României iubitoare de film-serial a făcut o pasiune răscolitoare pentru Dallas în general, şi pentru incorigibilul J.R. Ewing în special, procedeul a căpătat drept de aclimatizare şi în Carpaţi. Şi pe urmă, eu mă cutremuram de milă văzându-i pe funcţionarii federali în pericol să-şi scrântească limba la încercarea de a zice Întorsureanu. Dumneata ai reuşi? În-tor-su-rea-nu.

— Complicat, admise Colin.

— Nu-i aşa? Hazel l-a strâns într-un simplu I. Cu actele, situaţia va fi mai încurcată.

Fletcher, în cariera lui, discutase cu imigranţi din cele mai felurite etnii. Ştia că marele creuzet american nu se împiedică în dificultatea pronunţiei numelor de baştină, cât de lungi, cât de stranii ar fi ele. Se miră, deci, auzind continuarea românului.

— Nu doar mai încurcată, ci mai primejdioasă, mă tem.

— De ce? Unde-i primejdia?

Întorsureanu, Emery numai pentru doi prieteni (eventual Colin Fletcher putea fi, de azi încolo, un al treilea) zâmbi fără veselie.

— Unde? Într-un computer, probabil. Vezi dumneata, eu am primit viza de intrare în USA câştigând-o la loterie. Bafta mea! Dar, cu nişte ani mai înainte, îmi încercasem norocul pe cont propriu, strecurându-mă pe sub cortina de fier. Era, la vremea aceea, singura mea şansă: fuga din est, furişarea în vest. Eşec. Zdup! În l994, cortina nu mai era politică, devenise doar una economică. Am vrut s-o trec, recidivistul de mine... Ca să nu te plictisesc cu o poveste lungă, era cât pe aci să traversez Atlanticul într-un container frigorific din cala cargoului “Union’s Hope”.

Poliţia portuară din Le Havre, însă, m-a dibuit cu un ceas înaintea ridicării ancorei. Probabil spre norocul meu, căci în stare de sloi nu aş fi fost capabil să mai învăţ cuvintele imnului naţional al Statelor Unite.

— Şi în ce constă primejdia, omule?

— În “amnezia” mea la completarea fişelor, anul trecut, când cu loteria vizelor. Portul Le Havre a transmis portului New-York procesul verbal de reţinere pentru încercarea de trecere frauduloasă a frontierelor maritime.

Aşa că, dacă eu am trăit cinci ani la temperatura de 36 grade şi cinci linii Celsius, vechea şi ilegala tentativă a stat congelată în tot acest timp. Acum, un birocrat oarecare poate oricând s-o dezgheţe. Şi măcar dacă eu aş fi singurul ce suportă consecinţele. Dar mi-e teamă pentru Mrs. Hazel şi pentru soţul ei, Bernie.

— Nu prea înţeleg ce au ei cu povestea asta...

— Mi-au dat adăpost. M-au invitat, fără un cent chirie, să locuiesc în vechea garsonieră a domnişoarei Zimmermann, dinaintea măritişului ei cu Merwin. Mă tem că, pe chestia asta, a simpatiei lor faţă de mine, şi-au riscat liniştea, avansarea ori mai ştiu eu ce. Amândoi au funcţii de domeniu public. Ei bine, prefer să-mi frâng gâtul, prefer cale întoarsă, decât să le fac, chiar indirect, cel mai mic rău acestor doi oameni. Scuză-mă pentru declaraţia patetică şi - cum să zic? - păstreaz-o pentru dumneata.

Fletcher tuşi, stingherit. Hipercorectitudinea, ca orice exagerare, nu intra în vederile lui. Se pomeni evaluând propriile jaloane liberale cu probitatea est-europeanului. Şi, în loc să iasă superior din acest joc, se simţi invadat de un simţământ ce semăna destul de bine cu o curiozitate admirativă. Nu-i părea rău că deţinea acum un secret al celuilalt. Mai curând se mira că izbutise, fără nici un efort, să-i merite mărturisirea confidenţială.

Hazel intră cu tăvile pline.

Aruncă o privire celor doi care, iată, discutaseră pe marginea vreunui subiect interesant, devreme ce acum lăsau impresia că se cunosc de mult. Îi părea bine mai ales pentru Emery; orice nouă relaţie pe continentul unde a venit să trăiască este o rădăcină posibilă; şi tare l-ar vrea împământenit cu succes pe acest tânăr îndatoritor şi îndemânatec, cu optimismul lui neforţat şi o energie molipsitoare. Însă dacă Bernie şi cu ziaristul au anumite lucruri de pus la punct, - şi se pare că abia aşteaptă, rămâne de văzut cum întâlnirea dintre ei o să poată absorbi prezenţa imigrantului, cu sticlele lui festive cu tot.

Bernie îşi făcu apariţia mai agitat decât îi era felul. Iar, când Colin declară că, din punctul său de vedere, ceea ce are de povestit nu conţine secrete pentru nimeni dintre cei de faţă, se trânti pe un fotoliu şi se mulţumi să spună:

— Okay, atunci dă-i drumul.

Colin privi în jur. Bernie, Hazel, acest Intorsureanu formau, ca şi el însuşi, un public hrănit cu câteva vechi şi îndărătnice clişee consacrate

Extremului Orient. Suspină, admiţând că suita lui de reportaje nu făcuse decât să adâncească arhetipurile. Însă inedite cu adevărat erau constatările nepublicate.

— Mai reţii, Merwin, ce mi-ai spus despre căderea “grupului magic”, din Hokkaido? Era riguros exact. Recordul absolut de eficienţă a poliţiei japoneze din toate timpurile a fost lichidarea acestui grup. În ciuda unui fanatism extraordinar în păstrarea conspirativităţii, toţi membrii, cu o excepţie, au fost ridicaţi simultan. Din şedinţele consiliilor de administraţie, din patul amantelor, din sălile de antrenament - năvodul s-a strâns peste ei dintr-o dată. Întrebarea este: cui trebuie atribuit succesul? Poliţiei? Nici poliţia nu crede! Pe undeva există un adevăr pe cât de simplu, pe atât de bine ascuns. La fel de tăinuit ca şi resorturile fenomenelor stranii din întreaga lume interlopă a globului, despre care mi-ai vorbit tu, Bernie, la prima noastră întâlnire. Şi ziaristul rezumă, în câteva cuvinte, pentru Hazel şi Emery, senzaţionalele constatări ale statisticianului FBI.

Bernie îşi scutură energic mâna din încheietură, ca şi cum ar fi vrut să coboare mercurul dintr-un termometru imaginar.

— Important ar fi de ştiut ce fărădelege plănuită a fost împiedicată prin căderea bruscă a grupului nipon. Iar esenţialul, este, dacă nu mă înşel...

“Termometrul” încremeni în aer de parcă Merwin ar fi zărit o fantomă.

— Esenţialul: “magicii” au căzut pentru că refuzaseră să intre în cartelul mafiilor!

Hazel constată că gustările ei nu izbuteau să concureze, în atractivitate, mărirea şi decadenţa unor băieţi răi ce acţionaseră atât de departe de modestul ei cămin. Întrebă cu naivitate:

— Aşadar, tu, Bernie, crezi că peste toate insuliţele arhipelagului lor dictează un singur boss satanic?

— Ai definit exact situaţia, Hazel! Boss-ul satanic, la care te referi, a obţinut sau e pe punctul să obţină oprirea conflictelor în subsolul foşgăitor al mapamondului. La comanda unui singur glas, în lumea interlopă se face linişte şi se bate laba. Colegial.

Ca picat din lună, Intorsureanu zise pe neaşteptate:

— Dar noi şampania aia când o bem? Ce naiba, într-un congelator ca al vostru, vast cât Alaska, îmi închipui că s-a frapat, nu?

Bernie şi Colin se holbară la el. Hazel pili cu uşurinţă colţul tăios al intervenţiei, explicând că primii dolari intraţi în buzunarul unui imigrant se cer, după o cutumă a zonei de origine, băuţi; apoi zâmbi şi-l invită pe Emery să meargă la bucătărie, unde să arunce dopurile în tavan; cele patru pahare le pregăteşte ea, dincoace.

Tânărul născut la curbura unor munţi, fenomen geologic ce se insinua până şi în numele său, râse pe săturate.

— Slavă Domnului, mă temeam că îmi veţi cere, aşa, de politeţe, o părere în colocviul dumneavoastră! Prefer să fac poc...

Şi albeaţa dinţilor sănătoşi, deşi neatinşi de Colgate până la vreo 25 de ani, îi fulgeră pe americanii legitimaţi de trei, cinci, respectiv opt generaţii.

— Stai, omule! Stai şi zi-ne ce crezi! Eşti binevenit dacă ai vreo idee! Să fim afurisiţi dacă sorbim vreun strop din licoarea ta fără să ştim ce-ţi trece prin cap! Cum devine treaba cu sindicatul crimei, după opinia lui Emery?

Emery era în tocul uşii.

— Păi, nu mai e sindicat. Asta e o fază depăşită, din câte înţeleg eu. Acum e o armată. Mondială. Exersată printr-o disciplină de oţel. Cu pedepse de groază pentru potenţialii rebeli. Cu recompense regeşti pentru bunii ţintaşi. Cu un soi de Bismark, sus de tot, care a pus şaua pe toate mafiile mai mici ori mai mari, şi le-a topit într-un imperiu unic. La vremea lui, originalul a dat un Reich şi ar fi ajuns, probabil, stăpânul lumii dacă un Kaiser, înfumurat şi prost, nu-l dădea deoparte. Noul Bismark a unificat o Malefie şi nu va îngădui nimănui să-i uzurpe autoritatea. Şi, dacă nu i se va afla, rapid, identitatea, părerea mea este că potul cel mare - Terra asta prăpădită - al lui o să fie. Doamnă, domnilor, şi-acum, daţi-mi voie să-mi intru în atribuţii.

Curând, din mica bucătărie a soţilor Merwin, răsunară două pocnituri straşnice. A doua, la un interval de secunde, păruse ecoul celei dintâi. Pentru Bernie, pentru Hazel, nu încăpu îndoiala că Intorsureanu-Emery desfăcuse simultan, de pe ambele sticle, botniţele de sârmă.

Oare nu acelaşi ambidextru trecuse, de la prima tentativă, mingea prin strunga marcată de două cuie, la baraca din Chinatown? Mandarinul cu evantai şi slujnicuţă era, martor tăcut, pe mijlocul bufetului.

Douglas Forrest, şeful biroului de presă al Organizaţiei Naţiunilor Unite, nu mai păţise una ca asta şi, din câte ştia, nici predecesorii săi nu apucaseră o asemenea situaţie imposibilă: votul - consumat, rezultatele - gata de anunţat opiniei publice, haita ziariştilor - adunată şi întărâtată de aşteptare, dar câştigătorul, omul vânat de toate blitz-urile, microfoanele, camerele de luat vederi şi întrebările reporterilor - nicăieri!

— Dacă nu-l interesează ce se întâmplă pe-aici, de ce-o mai fi candidat? se întrebă Doug cu voce tare; îşi regretă însă imediat cuvintele. Elisabeth Knight, şefa serviciului Protocol, pusese, în privirea indignată cu care-l gratula, toată simpatia de care se bucura Singleton printre funcţionarii şi mai ales funcţionarele ONU.

— Bine, bine, mârâi Doug concesiv dar deloc convins. El nu greşeşte niciodată, el ştie întotdeauna ce-i bine; acum eşti mulţumită, Beth?

La gestul ei, trădând o veche şi încă netranşată dispută pe tema aceasta, Doug hotărî:

— Mergem. Sper că ai sesizat pluralul. Noi. Vii cu mine, să vezi şi tu cum este când nu ştii pe unde scoţi cămaşa...

Sala de protocol era arhiplină. Deşi se cunoşteau rezultatele votului, perspectiva unui prim contact cu noul secretar general, şansa unui interviu şi chiar cele câteva banale răspunsuri oferite “la grămadă” adunaseră toată floarea mediatică a New-York-ului. Apariţia celor doi funcţionari ONU, care îşi făcură loc cu greu printre oameni, cabluri şi aparate, în loc să întrerupă brumul sonor, ridică volumul zgomotului, apropiindu-l de vacarm. Cum, nu e de faţă secretarul general? Unde este Singleton?

— Doamnelor şi domnilor, imploră Forrest, ridicând şi agitând mâinile deasupra capului, atenţie! O clipă de atenţie vă rog!

Jurându-şi să obţină, pentru această sală, instalarea unei staţii de genul celor în funcţiune la concertele rock, devreme ce una destinată fiinţelor civilizate este ineficientă, şeful biroului de presă reluă, de-abia auzit:

— În primul rând, vă ofer rezultatele oficiale ale votului de azi-dimineaţă, chiar dacă ele au “transpirat”.

Aşadar: Quentin Dexter Singleton a întrunit 81,6% din voturile exprimate, devenind astfel noul Secretar General al Organizaţiei. Pentru ceilalţi doi candidaţi s-au înregistrat următoarele opţiuni: 15,2% pentru

Michael Whiteline, respectiv 3,2% pentru Clyde Clifford. Este cea mai categorică victorie din istoria alegerilor pentru această înaltă funcţie. Cel mai apropiat scor a fost înregistrat în anul 195...

Doug nu apucă să termine nici măcar precizarea anului; din sală, îi închise gura prima pereche de întrebări, aruncată pe un ton ce nu prevestea nimic bun:

— Unde este domnul Singleton? Când îl vom vedea?

Forrest simţi că trebuie să pună lucrurile la punct, altfel situaţia ameninţa să iasă de sub control.

— Doamnelor şi domnilor, vreau să mă fac bine înţeles: nu eu am convocat această reuniune, ci dumneavoastră aţi cerut-o. De altfel absolut firesc şi legitim, se grăbi să adauge, recepţionând primele proteste la precizarea sa. Trebuia să cunoaşteţi din sursă autorizată rezultatele scrutinului. Tot ce ştim noi, continuă şeful biroului de presă, însoţindu-şi cuvintele cu un gest al mâinii drepte care o cuprindea şi pe Beth, vă oferim cu dragă inimă. Cât despre conferinţa de presă a noului secretar general, ei bine, trebuie să fiţi de acord cu mine că ea presupune, obligatoriu, prezenţa secretarului general însuşi, domnul...

— Quentin D. Singleton în persoană, rosti o voce, în timp ce omul care vorbise tăie mulţimea şi se alătură celor doi funcţionari, plasându-se chiar între ei şi preluând conducerea “ostilităţilor” cu un efect al “intrării în scenă” care stârni aplauze. De fapt, nimeni din cei prezenţi n-a putut fi convins, vreodată, că Singleton nu şi-a studiat şi pregătit apariţia cu minuţia cu care se gândeşte scenariul decernării premiilor Oscar.

— Doug are perfectă dreptate, continuă noul venit. Conferinţa de presă a cuiva, în absenţa acelui cineva, e un non-sens. Deci, iată-mă.

Din nou răsunară câteva aplauze, foarte preţioase când vin din partea acestui public, obişnuit nu să aplaude, ci să noteze, să iscodească, să cârcotească şi să toace mărunt un om, un fapt sau o temă.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnelor şi domnilor; trageţi! Ce doriţi să ştiţi? - vorbi, din nou, Singleton, făcând deliciile auditoriului pe care, constatau cu uimire atât Doug cât şi Beth, noul lor şef îl cunoaşte perfect şi-l joacă pe degete. Ca şi cum s-ar fi “dat cep” unui butoi plin cu nesăţioasă curiozitate, întrebările se năpustiră, toate deodată, peste proaspătul ales. Zâmbitor, dezarmat, încercând, preţ de multe secunde, să desluşească ceva din cuvintele aproape strigate ce se întretăiau prin aer,

demnitarul sfârşi prin a ridica mâinile, cerând tăcere. O obţinu cu o rapiditate miraculoasă. Când în sală se putu desluşi până şi bâzâitul unei muşte, Frank reluă în aceeaşi manieră, puţin comună conferinţelor de presă ale înalţilor demnitari.

— O.K., am înţeles. Doriţi să ştiţi tot; şi ceva pe deasupra... Din nou, aplauze la scena deschisă.

— Vă promit, doamnelor şi domnilor, că în tot cursul mandatului meu, locul unde vă aflaţi acum va fi casa dumneavoastră, sau propria dumneavoastră redacţie - dacă vreţi. Orice informaţie solicitată, oricând, vă va fi furnizată pe loc, complet şi nediscriminatoriu. La mine veţi avea acces în orice oră din zi, cu excepţia momentelor în care obligaţii prestabilite sau îndatoriri protocolare mă vor reţine. Veţi afla de la sursă, în timp util, tot ce gândeşte, pregăteşte, lansează şi înfăptuieşte Organizaţia Naţiunilor Unite. Vom acţiona împreună. Mai mult: vom forma o echipă. Fără mass-media, fără dumneavoastră, speranţele puse în noul mandat, de cotitură în istoria Organizaţiei, ar rămâne visuri frumoase.

Ce am de gând? Cu ce speranţe, ambiţii şi proiecte vin? Cu ce substanţă încerc să dau acoperire sintagmei” cotitură istorică” de care m-am servit? Veţi afla foarte curând, începând chiar cu discursul de investitură.

De la tonul uşor frivol, de complicitate glumeaţă cu neortodocşii mânuitori ai cuvântului, vorbitorul alunecase pe nesimţite spre registrul grav, aproape patetic, dar de un patetism bine strunit.

— Prezenţa mea acum, aici, n-a fost o întâmplare, ci un gest deliberat. Chiar înaintea unei declaraţii programatice destinată conclavului naţiunilor, am simţit nevoia să mă adresez dumneavoastră. Reţineţi: apelul către oamenii presei este primul demers public, în noua mea calitate. Sper să-l receptaţi cu inima deschisă şi cu acord total. Facem echipă?

Întrebarea, plasată pe neaşteptate, fu imortalizată pe peliculă şi bandă, în străfulgerările blitz-urilor, împreună cu răspunsul zgomotos şi cvasi-unanim al reprezentanţilor unei bresle ce era pe cale să dobândească un nou idol.

— Şi totuşi, domnule Singleton, de ce v-aţi ascuns în ultimele zile? Şi unde? se detaşă o voce de entuziasmul general.

Intervenţia, amintind alesului că presa aplaudă uneori, dar mai ales scormoneşte, nu păru să-l deranjeze pe falsul Singleton.

— În cea mai deplină transparenţă, cum am promis, voi răspunde - cu riscul de a vă dezamăgi: m-am odihnit, domnule. De altfel, colaboratorii

mei, Doug şi Beth, aci de faţă, pot depune mărturie că, la plecare, nu eram bronzat. Unde am fost? Pe o plajă liniştită, într-un Ioc ferit de - trebuie să recunosc! -curiozitatea dumneavoastră; singur cu gândurile mele. Dacă aş fi ziarist, eu aş pune însă o altă întrebare, şi anume...

— Îmi permiteţi să o pun eu, domnule Singleton? interveni un bărbat, declinându-şi îndată numele şi calitatea: Colin Fletcher, ziarist independent. Fac pariul, pe o ladă de şampanie, că ştiu întrebarea sugerată de dumneavoastră. Marşaţi?

— Evident! M-aţi făcut teribil de curios, răspunse, într-adevăr montat, secretarul general.

— Cred... ba nu; sunt sigur că ea sună aşa: de ce aţi simţit nevoia acestui răgaz în deplină singurătate?

— Exact! Absolut exact, domnule Fletcher! exclamă falsul Singleton, părăsindu-şi locul şi strângând mâna ziaristului după ce dislocase câteva rânduri de slujitori ai presei scrise, vorbite şi filmate. Vă felicit pentru intuiţie.

— O puteţi numi perspicacitate, preciza Colin, dovedind că nu suferă de falsă modestie.

— Din nou aveţi dreptate: 2-0! Şampania e a dumneavoastră. Mi-ar face o deosebită plăcere să bem una din sticle în biroul meu, imediat după instalare. Beth, să ai grijă. Nu uiţi, da? spuse înaltul demnitar, întorcându-se către şefa protocolului şi înmânându-i cartea de vizită oferită de Fletcher.

Dar să revenim la chestiune. De ce am simţit nevoia să dispar? Simplu: ca să-mi “încarc bateriile”. Ştiu bine ce mă aşteaptă. Veţi înţelege şi dumneavoastră, când îmi veţi cunoaşte programul. Dacă ne-ajută Dumnezeu, ONU va înceta să fie o organizaţie de protocol unde se produc utopii sau frecţii pentru picioare de lemn. Vom ataca în sfârşit problemele fundamentale cu care se confruntă azi omenirea. Vom încerca să schimbăm cursul lucrurilor, să pregătim şi să determinăm noi evenimentele, nu să le tot consemnăm neputincioşi. Dar... toate la timpul lor.

Un alt ziarist aruncă nada:

— S-a vehiculat în presă, ca motiv al absenţei dvs, dorinţa de a nu influenţa votul. E adevărat?

— Nu neg; a cântărit şi acest aspect în decizia mea. Deşi, pentru a fi absolut sincer, ştiam că prezenţa sau absenţa, în aceste zile, de pe culoarele

Palatului Naţiunilor, nu poate fi decisivă pentru vot. Oricum, vă rog să mulţumiţi, în numele meu, ziaristului care a acreditat ideea în opinia publică; puţină modestie prinde bine la imaginea mediatică, nu-i aşa?

Reacţia sălii fu promptă; pe lângă aplauze, acum răsunară şi urale, ca la meci. Cert, ziariştii îl susţineau pe noul secretar general ca pe unul de-ai lor: spirit viu, extrem de mobil, mereu “pe fază”, limbaj elastic, lejer, pendulând cu nonşalanţă între registrul grav şi cel mai “haios” ton cu putinţă pentru un atât de înalt demnitar - totuşi.

Ultima replică, pe cât de mult fericea hoarda gazetarilor, pe atât de profund intriga o femeie, apărută în spaţiul sălii, chiar lângă intrare. Hazel Zimmermann nu-şi putuse reprima, până la urmă, curiozitatea de a asista la prima conferinţă de presă a lui Singleton; evenimentul se derula aproape de biroul ei, în aceeaşi aripă a etajului l4.

Ceea ce vedea şi auzea o punea pe gânduri. Să fie oare adevărat că puterea îi schimbă pe oameni mai mult decât banii, succesul, durerea sau orice altceva? Chiar şi puterea încă neexercitată, de-abia “mirosită”?

Bărbatul pe care credea că-l cunoaşte, omul măsurat în gesturi, riguros în aprecieri, zgârcit cu vorbele, sobru, modest până la uitarea de sine, iată-l că glumeşte cu ziariştii, stârneşte hohote de râs şi ropote de aplauze, întocmai ca vedetele pe care el nu le putea suferi, iar acum, poftim!, mulţumeşte reporterilor că l-au suspectat de modestie! Să-nţeleagă cine poate, că ea... Colin Fletcher interveni din nou.

— În numele şampaniei de-abia câştigate, domnule secretar-general, vă mai cer favoarea unui răspuns.

— Cu plăcere, domnule Fletcher, dar... fără pariu, rogu-vă; altfel, mă ruinaţi! Ascult.

— Nu este un secret că tatăl dumneavoastră a dorit din adâncul inimii să vă vadă în locul unde aţi ajuns azi. Puteţi preciza când, şi cu ce prilej, v-a vorbit prima dată domnul Archibald Singleton despre această intenţie a domniei sale?

Într-o fracţiune de secundă, Franco Amore, şi cum l-o mai fi chemat de-alungul anilor, pricepu sensul şi avu reprezentarea exactă a expresiei” i s-a pus pata”. Sala, cu asistenţă cu tot, deveni un hău negru şi ameninţător, din străfundurile căruia sclipeau, ici-colo, ochi răi, gata să-i surprindă slăbiciunea şi să-l demaşte. Fu cuprins de o spaimă animalică. Nu mai ştia cine este, cine vrea să pară a fi, ce caută acolo... Lupta din răsputeri să-şi

recapete luciditatea, să-şi înghită nodul din gât care-i bloca respiraţia şi vocea, să-şi calmeze pulsul ce-o luase razna. Primul gând coerent de care fu capabil se însăila chiar şi mai jalnic decât reacţia viscerală, încă nedepăşită: "Deci... ăsta sunt eu. Atâta rezist. Mă nărui din nimic, în primele cinci minute. Frank, băiatule, cacialmaua secolului nu-i de nasul tău"...

Trase aer în piept, încercând să răspundă, neştiind însă nici ce va spune, nici dacă vocea îl va asculta.

Numai că, tocmai atunci, o altă voce răsună de undeva, din fundul sălii:

— Dacă am înţeles bine, întrebarea se adresează, deopotrivă, fiului şi tatălui. Corect?

Toate privirile se îndreptară către bărbatul în vârstă care, fără să ştie, îl salvase pe impostor de la "knock-out tehnic". Nimeni altul decât Archibald Singleton înfrunta, zâmbind larg, curiozitatea generală pe care tot el o satisfăcu imediat.

— Dacă e corect, îl rog pe fiul meu să-mi ofere satisfacţia acestui răspuns. De acord, Dexter?

La înclinarea grăbită şi repetată a capului de către cel întrebat, bătrânul începu să povestească degajat, de parcă s-ar fi aflat între prieteni de-o viaţă:

— În prima zi de colegiu, acum mulţi ani... nu spun câţi ani în urmă - pentru imaginea mea, nu a lui, preciza Archie pe tonul glumeţ ce părea că i-a molipsit pe toţi - l-am rugat pe Dexter să înveţe în aşa fel, încât să fie cel mai bun. Nu de dragul meu, nu de dragul blazonului familiei, ci cu gândul la exigenţele postului; evident, postul de secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite, altul n-am conceput nici în cele mai pesimiste planuri ale mele!

Aplauzele spontane demonstrau că nu numai fiul, ci şi tatăl îşi "făcea numărul" la perfecţie. Atât de bine ieşea întreaga pasienţă, încât Hazel, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Fletcher şi n-ar fi vorbit cu el chiar în dimineaţa acelei zile, ar fi putut jura că întrebarea a fost "aranjată". Că ea face parte dintr-un ingenios scenariu, alături de apariţia-surpriză, dar tocmai "la ţanc", a noului ales, şi de prezenţa incognito, printre ziarişti, a capului familiei Singleton.

— Încă un cuvânt, şi vă las să vă vedeţi de treburi, completă bătrânul, cu acelaşi aer de om fericit. S-a vorbit aci despre modestie. Băiatul meu - de care, de ce să nu recunosc? sunt mândru! - a minimalizat-o. Eu, doamnelor şi domnilor, respect prea mult presa pentru a-i ascunde un adevăr la care, după opinia mea, are dreptul. Trebuie să ştiţi că propriul meu fiu mi-a

interzis să calc în Palatul Naţiunilor până în clipa în care se va fi consumat votul. Nici la petrecerea de adio a fostului secretar general nu m-a lăsat să vin, dacă vă imaginaţi aşa ceva! Am un martor: este adevărat, domnule Fletcher? Vă amintiţi convorbirea noastră telefonică de-atunci?

Ziaristul confirmă, făcându-l pe bătrân şi mai fericit.

— Ei bine, pentru că electorii, în sfârşit, s-au pronunţat, iată-mă printre dumneavoastră, nu să-mi încarc, ci să-mi descarc bateriile. Scuzele mele şi felicitări, dragul meu băiat...

De data aceasta, aplauzele consfinţeau nu un succes, ci un triumf oratoric. Toţi cei de faţă înţelegeau că vin vremuri frumoase pentru ziarişti, aici, în sediul Naţiunilor Unite.

Secretarul general, recules din criză, se apropie de bătrân şi-l îmbrăţişa cu o căldură de care Archie nu şi-a crezut fiul capabil vreodată. “Mulţumesc” -ul filial, şoptit la ureche cu vocea încă alterată de emoţie, umezi ochii lui Archie, sub privirile la fel de emoţionate ale unei asistenţe intrate, parcă, în plină melodramă hollywoodiană. Bătrânul nu bănuia însă cât de justificat, cât de sincer, de profund şi disperat - sincer era acel” mulţumesc”.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, glăsui cu siguranţa recâştigată Singleton-junior, permiteţi-mi să închei această... cum să-i spun? Conferinţă de presă nu pot s-o numesc, raportat la veritabilele întâlniri cu dumneavoastră, care vor urma, vă promit. Luaţi această întâlnire ca o prefigurare, dacă vreţi, a spiritului, tonului şi atmosferei ce le vor prezida. Acum... mă păsuiţi? Îmi permiteţi să-mi conduc acasă tatăl şi să-mi revăd, în sfârşit, familia?

Cei doi Singleton părăsiră împreună, într-un ultim ropot de aplauze, impozanta sală de protocol, sub privirile topite ale Elisabethei Knight şi uluite, de-a dreptul, ale lui Doug Forrest.

Secretarul general nu se opri o clipă, nu adresă vreun gest de simpatie sau măcar de recunoaştere fostei sale colaboratoare, Hazel, surprinsă şi fixată de evenimente lângă intrare, acolo unde se postase de la început. Faptul nu trecu fără ecou în conştiinţa drăguţei doamne Merwin-Zimmermann. Aşa se face că, puţin mai târziu, la o cafea, în barul Palatului, când Bethy Knight îi spuse: -” Ai dat lovitura, Hazel; te cunoaşte, ai lucrat cu el, vei intra sigur în cercul colaboratorilor apropiaţi”, invidiata secretară răspunse dubitativ, ba chiar cu o neaşteptata nuanţă de scepticism:

— Ştiu şi eu? Deie Domnul să ai dreptate, dar...

Aflat la volan (volanul acelui “Lincoln-imposibil-de-furat” !), avându-l în dreapta pe Archie, falsul Singleton simţea că ziua începuse bine. Bătrânul îl acceptase total, iar acum fredona, dogit, Oda Bucuriei... Frank se îndrepta încrezător spre bârlogul familiei, unde urma să vieţuiască o vreme, alături de Singletoni. Era perfect pregătit. Studiase amănunţit câteva casete filmate pe îndelete în casa către care maşina înghiţea kilometri. Cunoştea bine topografia clădirii, fiecare încăpere, ba chiar fiecare obiect de mobilier şi de toaletă, dependinţele, vecinătăţile. Asimilase perfect fişele despre membrii familiei, cu obiceiurile, ticurile, termenii şi expresiile favorite, preferinţele culinare, simpatiile şi respectiv antipatiile fiecăruia, datele despre cei apropiaţi. Nimeni - în afară de Gus, Lon şi Rolf - nu ştia că cineva, din personalul casei, lucrase trei ani la întreaga documentaţie necesară şi încă se mai afla acolo, pentru orice eventualitate.

Frank învăţase lecţia. Îi erau necunoscute doar faptele - mici sau mari - consumate în intimitatea relaţiilor dintre membrii clanului; dar pentru asta exista prizonierul. Era convins că se va descurca. Rătăcirea de sine, spaima “grăuntelui de nisip” informaţional strecurat în angrenajul de fineţe proiectat şi pus în operă de Gus, rămăsese undeva, în urmă. Acum trebuia cucerită Rowena Sandra; aici, Franco Amore se simţea pe teren sigur. Întotdeauna ştiuse cum să ia femeile. Dar copilul? Cum va fi cu Teddy? Rămâne de văzut.

15

Când Abigail apăru în celulă, prizonierul răsuflă uşurat; atât cât putea fi de uşurat un om ce se ştia condamnat la moarte. Măcar... povestea spusă de frumoasa bandei îl va face să plece pe lumea cealaltă cunoscându-şi călăii. Şi apoi, dacă târgul funcţionează, înseamnă că executarea sentinţei rămâne în suspendare.

Femeia îi spuse că mâine, “dotarea” celulei va spori cu un radio şi un mic televizor, apoi îl întrebă direct:

— Mergi pe înţelegerea noastră? Eşti gata s-o respecţi? Eu sunt. Cred, Quentin, că acordul este mulţumitor pentru amândoi. Hai să luăm de la viaţă, în condiţiile date...

Singleton mârâi:

— Chiar şi în condiţiile date!

— Da. Chiar şi în condiţiile date, pe care le-am comentat îndeajuns, viaţa rămâne viaţă. Să-ţi reamintesc termenii înţelegerii, Quentin? Şi, iartă-mă: te superi că am renunţat la formele protocolare? Simt că devin stupide.

— Simţi exact, Muriel. Cred că am dreptul, pe baza reciprocităţii, să aleg şi eu unul dintre prenumele pe care le porţi. Pe cel mai vechi. Autenticul.

— Deci nu l-ai uitat?

— Precum vezi. Te-ai născut cu numele Muriel. Dintr-un neam Mc. Carson care, nu ştiu de ce, a devenit Lloyd, ca ulterior să ajungă Throwstone... şi aşa, probabil, la infinit. Păpuşică rusească în burta scobită a altei păpuşici ruseşti, care la rândul ei... etc.

Iubita lui Frankie surâse, pentru prima oară în acea dimineaţă.

— Deci ţii la termenii acordului. Vrei să ne cunoşti istoria. Bine. În schimb, o să-mi furnizezi, la cerere, punctual, orice informaţie i-ar fi utilă lui Frank al meu, acolo unde este acum. Vrei să încep eu? Sunt gata. Dar trebuie să fiu sigură că joci loial.

Singleton se aşeză. Îşi încrucişă braţele pe piept. O privi direct. O femeie frumoasă, nevrotică, pendulând primejdios între exaltare şi cinism. Un partener de joc cu dublu angajament. Nu putuse hazardul să nimerească mai bine? Uite că nu. Spuse ferm:

— Încep eu. Ce te interesează, pentru azi?

Muriel-Abigail zâmbi mai larg. În sfârşit, putea începe. De dragul lui Frankie, şi-ar fi vârât capul în gura căscată a unui tigru de circ. Iar alături de ea sta, nu o fiară, ci fratele lui Frankie, după tată, tulburător, ah, da, iată un gând de lăsat mereu deoparte.

— Interesează relaţia pe care o ai cu domnul Knud Gunnarsen. De când, în ce termeni, pe ce baze, până la ce grad de apropiere.

— Ai hârtie şi pix? Voi redacta o fişă de care sosia mea să se poată folosi. Până una alta, îţi răspund: Knud este un coleg în sensul larg al cuvântului. Am lucrat împreună la nişte proiecte de asanare, el pe latura ecologică, eu aplicând parametrii specialităţii mele. Ne vedem rar. Regretăm amândoi caracterul sporadic al relaţiei. Ne respectăm. Încolo, nimic special...

Femeia se strădui să elimine nuanţa de suspiciune din îngânarea ultimelor două cuvinte.

— Nimic special?

Singleton, deranjat, îşi îngustă deschiderea ochilor. Aşteptă. Îi pune la îndoială sinceritatea?

Dar Abigail era absolut decisă să câştige definitiv încrederea prizonierului. Din poşeta atârnată pe umeri, extrase o hârtie împăturită. I-o oferi lui Quentin.

— Poftim, reciteşte.

— Ce-i asta?

— O scrisoare neterminată. Trasă la copiator, de fapt. Oamenii noştri au găsit originalul în servieta “diplomat” din maşină. Nu-ţi recunoşti scrisul? Te pregăteai s-o trimiţi lui Gunnarsen, în ziua când ai... ajuns la noi.

— “Am ajuns” ? Ai umor...

Singleton despături hârtia şi îşi revăzu gândurile.

“... Ca mai întotdeauna, îţi împărtăşesc fără rezerve ideea majoră, dragă Knud. Ceva mai mult: după ce îţi vei finaliza ancheta, limpezindu-ţi treburile din Bosnia (unde, dacă nu voi putea fi de faţă spre a te ajuta personal, o să fiu reprezentat de un colaborator apropiat), ne vom întâlni negreşit. Ca să punem la punct programul solicitat de tine”.

Sări câteva rânduri. Esenţa mesajului era mai jos.

“... Da, austeritatea nu este obligatoriu un atribut şi simptom al sărăciei. Voi, nordicii Europei, trăind în ţări care numai paupere nu sunt, propuneţi omenirii, prin chiar sistemul vostru de viaţă, o variantă a austerităţii în bogăţie, propunerea cumpătării benevole. Şi demonstraţi convingător că, altfel, societatea de consum riscă să devină modelul iraţional, sinucigaş chiar, pentru o omenire care nu-şi mai satisface nevoile, ci capriciile”.

“... Dar despre toate astea, vom discuta după pronunţarea votului. Şi, sunt sigur, abia atunci vom fi capabili să acţionăm la un alt nivel de eficienţă...”

Ridică ochii de pe text

— De ce este copie? Aţi trimis originalul lui Gunnarsen?

Abigail nu se zăpăci. O ajută linia ei generală de conduită: să nu mintă fără motive bine întemeiate.

Adevărul este deseori profitabil, falsul - neproductiv; o lecţie semnată Gus.

— Nu ştiu. Poate că da. Oricum, nu mie mi s-a încredinţat afacerea. Să-ţi spun ceva, Quentin. Eu ştiu istoria veche a familiei. Dacă vrei s-o afli, bine;

ce se întâmplă azi, ce-o să se petreacă mâine, habar n-am. Nava noastră are compartimente etanşe. Dacă se sparge unul, celelalte plutesc liniştit. Înţelegi?

— Desigur, ţi-am promis o fişă. Mâine o capeţi. Iar acum, frumoasă Şeherezadă, te-aş ruga să-mi spui întâia poveste. Dă-mi voie să te imaginez în decor oriental: o frumoasă care îşi câştigă prelungirea liniştii traficând, la fiecare întâlnire cu sultanul-despot, câte o istorie. În treacăt fie zis, nu cred că vei avea nevoie chiar de o mie şi una de nopţi.

— Fie şi Şeherezadă. Dar, mai întâi, încă o informaţie, te rog.

— Încă una? Târgul devine inechitabil!

— Nu, nu. O informaţie, una, şi vine rândul meu. Frank vrea să ştie... Frank este obligat să ştie ce probleme îi pot ridica persoanele din anturajul de serviciu. Deci: oamenii cu care ai colaborat îndeaproape.

Singleton se miră.

— Ce probleme? Nimic de semnalat.

— Sigur? insistă ea.

— Sigur, rosti el apăsat

Minţea prin omisiune, dar conştiinţa lui nu scârţâia deloc. Ce altceva este loialitatea faţă de ticăloşi decât o ticăloşie?

Oricum, hotărâse definitiv: orice schimb i s-ar oferi vreodată spre negociere, să nu deschidă sertăraşul în care încuiase, de ani şi ani de zile, amintirea unor scânteietoare dar efemere ore petrecute în intimitatea unei anumite Hazel Z.

Cinci minute mai târziu, Abigail (sau Muriel) sta aşezată direct pe podea, turceşte, cu gambele încrucişate sub pulpe. Era o poziţie la realizarea căreia rememorarea ilustraţiilor din basmele pentru copii nu prea ajuta, în schimb trisăptămânala frecventare a unui salon de gimnastică aerobică i-o recomanda ca pe idealul repaos. Povestitoarea se putea concentra astfel asupra istorisirii, făcând abstracţie de neprimitorul cub cu sclipiri îngheţate. Bărbatul, rămas în picioare, într-un colţ, era un public încremenit. De fapt, pândea.

— Sunt o fiinţă norocoasă, îşi începu Gail-Muriel povestea. Unchiul meu mă iubeşte cât doi părinţi la un loc, dacă nu mai mult; e plin de tandreţe şi-mi satisface cu generozitate dorinţele, ghicindu-mi-le. Sunt, în acelaşi timp, o fiinţă lipsită de noroc: în afară de acest ultim frate al tatii, nu am mai avut, din fragedă copilărie, pe nimeni. Asta, bineînţeles, dacă fac abstracţie de Ma, amanta oficială a tatei, şi de Frankie - mult mai târziu; dar ei, Martha Lloyd şi Franco Benemerenza, au venit din afara clanului. Iubirea dintre Mc.Carsoni, cu toate durităţile şi asperităţile ei, era imensă. Ca supravieţuitori, unchiul meu şi cu mine moştenim seva care circula în ramurile unei familii de cinci ori mai numeroasă.

Cu asta ar fi trebuit să încep: a fost odată ca niciodată, trăia pe aci o mare familie scoţiană, numită Mc. Carson. Când mi-l evoc pe patriarhul Rex Mc. Carson, mărturia unei fetiţe de nici 4 ani nu trece mai sus de genunchii unui bunic ciolănos, foarte rar dispus să mă hâţâne puţin, dezamăgit cum era că, de la patru feciori zdraveni, numai buni de prăsilă, toată “recolta” e un flecuşteţ cu fustiţă. Istorisiri auzite mai târziu, pe vremea adolescenţei mele, au întregit, de nu cumva au şi poleit imaginea bătrânului.

În poveştile despre Rex-şiretul, cel de la începuturi, era omagiat maestrul căruia penetrarea unui seif bancar prin explozibil i se părea o insultă la adresa inteligenţei umane; lui, orice cifru i se preda fără brutalizări. Regele spărgătorilor a devenit, curând, capul celei mai temute bande de pe Coasta de est a Americii. Despre el, în lumea interlopă se vorbea numai în şoaptă; nu ierta nimic şi pe nimeni, pistolarii lui, niciodată prinşi, apăreau când nu te-aşteptai şi trăgeau fără greş. Ani de zile, Rex adunase, pe lângă multe alte afaceri grase, un impozit pe teroare, smuls cu ţeava la tâmplă, care l-a îmbogăţit.

Întemeietorul dinastiei şi al bandei evaluase cu chibzuinţă însuşirile şi defectele celor patru fii ai săi, hotărându-le locul în consecinţă. Primii doi, Malcolm şi Duncan, croiţi din topor, băieţi fără multă carte dar numai buni pentru ce-i trebuia bătrânului, dobândiseră de tineri atribute puţin măgulitoare. Malcolm, zis şi Gapteeth (Ştirbu), fiindcă, oricâţi bani întorcea cu lopata, nu catadicsise să-şi umple hăul dintre dinţi, era întâiul născut; fiind întâiul născut, el va moşteni afacerea. Îl va ajuta Duncan, poreclit Skimpy (Scârţanul), într-adevăr cel mai strâns la mână dintre toţi. În materie de frumuseţe, nu încape discuţie, firea acordase lozul câştigător celui de-al treilea născut, Kenneth. Cu faţa albă, cu nasul apollinic în

prelungirea frunţii înalte şi frumos arcuite, cu ochii care te răscoleau, părea un star de cinema. Eu sunt fata lui.

— Mi-am dat seama, intercală Singleton din colţul unde stătea abia clipind. Continuă, te rog.

Murmurul său păru a trece neauzit. Poziţia (aşa numita poziţie a lotusului) îi lăsa femeii libertatea reveriei. Cât ţinea minte singură, cât ştia din nişte vechi fotografii, unde se sfârşea relatarea riguroasă a unchiului şi unde începea aburul împrăştiat cu lirism de Ma, delimitările erau imposibile. De fapt, ele nu contau.

— Femeile se dădeau în vânt după el; îi doreau atât de mult mângâierile iscusite, deşi nepăsătoare, încât nici uneia nu-i trecea prin cap să şi-l revendice în exclusivitate. Mama, Patricia Lloyd, cu care, spre uimirea clanului, s-a căsătorit pe la douăzeci şi unu de ani, era gravidă cu mine când Kenneth s-a încurcat cu sora ei, Martha. Odată înfiripată, legătura a devenit oficială; scurt. Pur şi simplu, cele două surori au luat cunoştinţă de situaţie; ori se acomodează, ori nemulţumita va părăsi ringul. S-au acomodat. Totul, fără complexe, fără tărăboi.

Tata era altfel decât fraţii mai mari şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Avea mintea brici şi înţelegea larg lucrurile. Urmărea cu extremă atenţie întâmplările prin care trecea, în Europa, mezinul familiei, unchiul Scott. Ce-i scria fratele mai mic, audientul la Sorbonna, apoi studentul la Heidelberg, în fine licenţiatul înscris pentru masterat la Cambridge, era, pentru Ken, literă de lege, ba chiar ghidul vieţii. Scrisorilor primite din Europa de la cel mai strălucit produs al familiei Mc. Carson (şi, probabil, al întregii lumi interlope americane) li se datorează faptul că tata a adoptat numele de fată al mamei, Lloyd, renunţând şi la prenumele Kenneth. A făcut demersurile birocratice necesare fără să-i spună o vorbă lui Rex - care, neîndoios, s-ar fi împotrivit sălbatic - şi a devenit, peste noapte, cetăţeanul Hugh Calvin Lloyd. Nici în afacerile clanului nu s-a prea implicat de atunci. Parcă i se făcuse silă de bani murdari; de sânge, mai vârtos. Nu-i vorbă, avea bani cât să trăiască şapte vieţi, dar în toate era influenţa lui Scott. Corespondenţa susţinută, peste Atlantic, dintre fraţii numărul 3 şi numărul 4 părea să anunţe o ciudată, cum să-i zic mai frumos? renaştere morală, probabil.

Din locul povestitoarei, de pe podeaua cubului cu scânteieri reci, se auzi un sunet sacadat, în cascade tot mai scurte.

— Râzi, Şeherezado?

— Nu ştiu. Poate că râd.

— De ai tăi?

— O, nu! De încăpăţânarea cu care se adeveresc proverbele. Ştiu unul cu ocol lung-lung înainte de a reuşi să demonstreze că nu şi-a pierdut substanţa.

— Spune-mi-l.

— Ce naşte din pisică, până la urmă şoareci mănâncă. Nu înţelegi, aşa-i? Vei înţelege curând. Pe mine, Ken voia să mă ferească de lumea în care el a deschis ochii; din nou, influenţat de Scott. Şi a murit cu acest gând, în ziua în care, la aniversarea a 60 de ani a lui Rex, urma să-l strângă în braţe pe Scott, nu numai să-i înveţe pe dinafară scrisorile, terminate invariabil cu “Fugi, Kenneth, singura ta salvare este să fugi şi să nu te mai uiţi înapoi niciodată; şi nu uita că tu, Ken, ai puterea să trăieşti altfel”. Dar n-a apucat să-l vadă, nici să-l îmbrăţişeze, necum să-i spună că are, ori n-are curajul să-i urmeze sfatul...

— Cum a murit Ken, Şeherezado?

— Măcelărit Dar despre asta, mai încolo. Deocamdată, ascultă povestea unchiului Scott. Dacă în Franţa n-ar fi izbucnit o furtună de gradul 3, dacă aeroportul Orly, calamitat, n-ar fi fost închis pentru câteva ore, atunci unchiul, mezinul clanului, ar fi ajuns la timp în New-York, spre a fi de faţă la sărbătorirea patriarhului Rex. Şi cadavrul său ar fi fost amestecat printre celelalte cinci sau şase stârvuri, deşi nici o relatare funebră nu i-ar fi dedicat vreun paragraf aparte.

CLANUL SCOŢIENILOR - SCOS DIN JOC! CHEF MAFIOT STOPAT CU TIR KALAŞNIKOV. CINE-S UCIGAŞII?

Aşa a fost titlul, uriaş, pe trei rânduri, din pagina I-a a “New-York Times” -ului, ediţie specială. Text puţin, aproape numai semne de mirare şi întrebare; esenţiale erau pozele color, adică fotoreportajul etalând bălţile de sânge. Pozată sufrageria cu aspect de abator; pozat vestibulul cu urma cizmelor de cauciuc, raster-ul tălpii, în blow-up; pozată baia, mai ales, cu misterioasa cadă de baie în care, se părea, criminalii îşi spălaseră sumar hainele pătate de sângele ţâşnit din cele cinci sau şase victime. Pozată şi jucărioara de copil mic, o răţuşcă mecanică, găsită pe jos, undeva, printre cioburi, mâncare, creieri şi maţe de om, tort cu lumânărele, vin alb şi sânge, ha-hă-hâ-huuu, roşu... de la cinci... sau şase oameni... sânge, tot sângele

lor... Nepoata lui Rex Mc. Carson începuse să plângă aproape piţigăiat, cu acutizări şi sughiţuri de fetiţă.

Quentin întrebă cu toată blândeţea de care dispunea, dar asta nu era multă.

— De ce cinci sau şase, Muriel? De ce aproximezi? Tu ştii exact câţi au pierit arunci! Unchiul tău, rămas în viaţă, oricum trebuie să ştie şi să-ţi fi spus. Sau a fost arestat la sosire?

Muriel-Abigail îşi struni brusc plânsul şi întoarse către prizonier o faţă lividă, rea.

— Arestat? Eşti nebun! De ce să-l aresteze?! De ce trebuia Scott - el, căruia, la colegiu, toţi îi spuneau Earl, da, contele - să plătească pentru că nu se născuse într-o familie într-adevăr aristocratică, demnă de mintea lui? Originea, asta era o vină? Eşti orbit de ură, ca toţi copiii de bani-gata! Ştii de câţi ani nu mai venise unchiul Scott pe-acasă, în vreo vacanţă? De şapte ani. Bântuia lumea, ocolea New York-ul. În vacanţe, spăla vase într-un restaurant parizian de cartier, freca podelele vreunui iaht de pe Lago Maggiore, servea ca paznic de noapte într-un muzeu al figurilor de ceară din Quebec. Toate cotineţele, toate debaralele imunde de sub scări îi erau mai” acasă” decât locuinţa lui papa Rex!

— Aşadar se certase cu...

— Taci! Scott a vrut cu ardoare să urmeze dreptul. Ar fi ajuns o somitate mondială, sunt sigură, cărţoaiele cele mai grozave ar fi purtat numele lui, scris cu aur. Nu a terminat dreptul. Nu a terminat nimic. Sfârşise anul I, la Harvard, când taică-său, interesându-se de matricolă şi umflându-se în pene cu calificativele, a însoţit un cec regesc cu o epistolă către băiatul lui cel luminat. Cu literele unui potcovar de oameni, bătrânul îi scria cam aşa: “Fătule, abia aştept să te văd în robă de magistrat, ca să ies, prin tine, basma curată din orice nasulie. Acum, distrează-te, că meriţi. Taică-tu.” Îngrozit de planurile iubirii paterne, Scott a fugit mâncând pământul. S-a dus în Europa, unde, cum ţi-am mai spus, a luat-o de la capăt: alte studii, alte profesii, mereu altă ţară, printre figuri mereu noi. De peste tot, se re-exila din aceeaşi spaimă: este un Mc. Carson, va fi recuperat de Mc. Carsoni; mintea lui, cartea învăţată, nopţile lui albe, umilinţele muncilor de sclav au să fie acoperirea unei trupe de mafioţi. Aşa ceva nu trebuia cu nici un preţ să se întâmple...

— Nu cumva ţi-e rău? întrebă Singleton, speriat de tonul gâtuit şi de paloarea cadaverică a fetei.

— Nu. Şi dacă da, n-are importanţă. Rău, cu adevărat rău, i-a fost lui Scott; exact atunci când s-a crezut la liman. Ajunsese la Cambridge, cu o bursă-minune. Ştia perfect franceza, bine germana, binişor spaniola, se descurca în arabă. În insulele britanice l-a dus Vincent Adams, tânăr numismat, expert în datarea antichităţilor, sub îndrumarea căruia lucrase pe un şantier arheologic din Tunisia. De fapt, l-a dus chiar la el acasă, într-un castelaş din Nottingham, copiat după Hampton Court dar ceva mai mic şi cu trei secole mai recent decât modelul. Velvet, sora lui Vincent, căuta un partener de tenis. L-a găsit. Tatăl, sir Nathaniel Adams, înnobilat de regină la încheierea mandatului de guvernator al Hong-Kong-ului, căuta şi el - ca pasionat de heraldică scoţiană - un interlocutor scoţian, fie şi american de origine scoţiană, cu care să stea de vorbă, seara, despre eroicii chieftains*, ori despre blazoanele nobilelor familii de high-landers**, cu inscripţii în latină, celtă sau franceză de Moyen-Age.

Nathaniel îşi găsise, şi el, omul. Înarmat cu asemenea recomandări, Scott putea cuceri, de unul singur, aulele, bibliotecile, cluburile, court-urile şi piscinele, în fine, balurile din Cambridge.

O să te miri: domnişoara Velvet Adams şi-a dorit diversificarea preocupărilor proprii, numai pentru a face faţă conversaţiilor cu un tânăr atât de dotat. Şi să nu te miri dacă, în acelaşi rând de pupitre cu Scott, a început să viseze la alt gen de apropiere... Fostul guvernator, părinte atent, a început o anchetă discretă, aşa cum numai britanicii de viţă veche ştiu să facă, înainte de anunţarea unei logodne pentru toţi iminentă. Sigur, nimic grav în faptul că domnul Scott Mc. Carson e orfan de ambii părinţi, iar nevindecata durere îl face zgârcit cu rememorările. Dar... iată, prin indiscreţia unei domnişoare în vârstă de la oficiul poştal, cei trei Adams au luat cunoştinţă de corespondentul la post-restant al bietului Scott: un oarecare new-yorkez numit Hugh Calvin Lloyd. Nimic mai simplu decât să rogi pe nepotul unui fost coleg din diplomaţie, actualmente în post la consulatul britanic din New-York, să “tatoneze” în direcţia acestui Lloyd, pentru referinţele de rigoare, cu caracter - nu-i aşa? - strict privat şi, evident, confidenţial. Totul a luat timp; exact timpul în care Scott acumula distincţii, premii, recunoaşteri oficiale şi mondene, invitaţii simple, invitaţii de onoare...

— Înţeleg, Muriel. Înţeleg cum a fost trăznetul, când a căzut, distrugător, în mijlocul lumii bune.

— Exact. S-a ales praful. Un Lloyd care trăia, pe faţă, cu două surori, una-nevastă, cealaltă-ţiitoare, nu putea ferici familia Adams, chiar dacă reşedinţa distinşilor britanici copia reşedinţa de vară a lui Henri al VII-lea, Barbă-Albastră. Mai grav, însă, era că acest Lloyd se dovedea un Mc. Carson travestit, rebotezat; şi cam cine sunt Mc. Carsonii ăştia în oraşul ridicat de colonişti în cinstea ducelui de York? Ce învârt ei pe-acolo, ce hram poartă cercul lor de afaceri, a ce le miros banii strânşi cu grămada? Of, Doamne, în ce era să intrăm!

Servieta lui Scott Mc. Carson s-a umplut, brusc, cu hârtii. Clubul iubitorilor de antichităţi se vede nevoit a vă cere restituirea cărţii de membru. Organizatorii cursei de skif dintre Universităţile Oxford şi Cambridge regretă sincer faptul de a vă retrage locul din echipaj, el fiind redistribuit. Sau chiar, mai brutal; “Copiii noştri se vor căsători la data anunţată, însă fără oficiul dumitale de cavaler de onoare, (!) domnule Mc. Carson, şi sperăm ca fericirea lor să beneficieze de această absenţă!”

Aici, Singleton se temu că povestitoarea nu va apuca să termine istoria; vocea ei, alterată de furie, abia se mai auzea. Strânse puternic încheietura mâinii lui Muriel. Tresări auzind imediat un hârâit mic, perfect distinct, apoi câteva silabe ascuţite, de parcă graiul omenesc ar fi fost atribuit unui greier.

— Aţi zăbovit atâta... începeam să fiu îngrijorat, domnişoară. Să vă cobor scara?

Concentrându-se şi dregându-şi vocea, pentru a nu-şi alarma paza, Gail răspunse în micuţul telefon mobil pe care-l purta în permanenţă:

— Nu, mulţumesc; te anunţ eu când sunt gata. Apoi continuă.

— Acum o să-ţi vorbesc despre 2 noiembrie - l97l. Ziua fatală, aşa cum am trăit-o eu. Încearcă să nu mă întrerupi, ca să nu pierd şirul. Nu sunt sigură c-aş mai fi în stare...

Prizonierul făgădui muţenie. Şeherezada oftă adânc. Începu.

— Nu ştiam să număr mai departe de 3. Aveam doar trei ani împliniţi, aşa că nu-mi făcuse o impresie deosebită ştirea că, începând dintr-o anumită seară, bunicul meu Rex avea să fie de douăzeci de ori mai mare decât mine. Nici că va fi sărbătorit în familie. Treaba asta n-avea cum să fie mai grozavă decât întâmplarea că eu, şi numai eu, aveam două mame, pe Patsy şi pe Martha. Adulţii le spuneau Doamna lui Ken şi Iubita lui Ken, dar asta e o

informaţie târzie; important pentru mine, atunci, era că aveam de-aface cu amândouă deodată, peste tot. Îmi croiseră, pentru ocazie, o rochiţă din catifea vişinie, atât de şic că nu mai vroiam s-o scot de pe mine. Şi au cedat, parţial, mofturilor mele, pentru că altfel n-aş fi învăţat pe dinafară poezia care trebuia să fie urarea “mea” către sărbătorit. Rodul mai multor ore de colaborare dintre cele două femei era o închinare lungă şi săltăreaţă, cu vagi rime. Din pricina evenimentelor, sunt sigură, mai ţin minte un fragment De fapt acela pe care, urcând pe un scaun, am apucat să-l recit la cina festivă:

... Muriel îl pupă dulce
Pe bunicul Rex cel bun,
Un bunic mult mai puternic
Decât cel mai mare tun.
Când va fi mireasă Muriel,
Ca şi-acum, când e copil,
Pentru Rex o să se roage:
“ţine-l, Doamne, ţine-mi-l!...”

“Ho, ajunge!” s-a răstit fioros sărbătoritul. A bătut cu pumnul în masă.

Totul a zăngănit. Eu m-am scăpat pe mine de frică, iar Ken s-a uitat urât la ambele făcătoare de versuri. În vreme ce eram iute coborâtă de pe scaunul-estradă şi pitită printre fuste, l-am zărit pentru ultima oară, viu, pe tatăl lui tati. Era aprins la faţă, îşi vântura mâna de parcă alunga un muscoi şi striga. “Rex cel bun? Cine-i ăla?! Tunurile se pupă dulce?! Aţi împuiat capul fetiţei cu tâmpenii, toantelor! Unde-i Merims? Unde-i Callaghan? Să plece imediat la aeroport Da, şi ei! Auzi, ce făţarnice muieri nebune... Când s-o mărita roşcovana asta mică, sănătatea lui bunică-su o s-o intereseze, nu scula mirelui?! Vai de bunele voastre intenţii... Rugaţi-vă să sosească Scott în seara asta, nu să mă târâi eu, printre voi, o sută de ani! Băieţi, am zis clar: Merims şi Callaghan să dea fuga până la aeroportul La Guardia. Urgent! Nu mă interesează că sunt plătiţi să ne păzească, mă deştepţilor. Eu îi plătesc, eu fixez unde au ei treabă! Poate că Scott a prins o cursă intermediară, şi nu aterizează la Kennedy. Haideţi, că-l iubiţi ori nu pe mezin, mişcaţi-vă, executaţi ordinul. Cineva, măcar nişte slugi, dar ale familiei, trebuie să-l întâmpine pe Scott Mc. Carson şi să-l conducă acasă... Acasă, după şapte

ani blestemaţi de vânturat lumea! Cu Scott, sunt de acord să mă sărbătoriţi. Fără el, mai lăsaţi-mă dracului în pace...”

Restul serii, eu l-am petrecut sub masă. Cred că tati a avut ideea asta. Aveam cu mine o răţuşcă mecanică. Din când în când, o mână ridica poalele feţei de masă, ca să-mi strecoare vreo prăjiturică. O păpam, suceam arcul răţuştii, mă jucam în penumbră, îmi era bine. Masa era enormă, de formă ovală. Prisosul damascului atingea aproape parchetul, mai scurt era numai în două locuri, la capetele axului. Ştiam fără greş unde stătea tata, deoarece ciorapii de mătase ai lui Patsy şi ai Marthei încadrau pantalonii lui, la fiecare primire de fursec reperam aceeaşi poziţie. Pe unchiul Duncan îl recunoşteam după uzura pantofilor. Pe unchiul Malcolm, după furia tropăitului în parchet, cu tălpi groase de care jucărioara mea trebuia ferită. Bunicul Rex n-avea răbdare, se aşeza, se ridica iar, ocolea cu neastâmpăr masa, lua iarăşi loc în extremitatea cealaltă, cred că se ducea să mângâie speteaza scaunului lăsat liber pentru Scott, vorbea întruna despre minunata reîntoarcere a lui Scott, cel mai mic, mai sărac, mai strălucit şi mai nu ştiu cum, dintre cei patru băieţi ai lui. Tuturor, însă, eu nu le zăream decât picioarele. Erau mai puţin vrednice de atenţie decât galbena mea răţuşcă, una care ştia să umble, să se legene, să dea ritmic din cap, ba chiar să măcăie uşurel. De corvoada poeziei scăpasem, spaţiul de joacă era straşnic, pentru boţirea rochiţei nu mă sâcâia nimeni, dulciuri primeam. Ce-mi păsa mie a cui zi este? Şi deodată...

O clipă, să precizez ceva. Nu tot ce pronunţ acum încăpea în vocabularul unei mucoase de trei ani. Dar, pe de altă parte, aș vrea și să auzi totul ca mine, cea de atunci.

Şi deodată, tuturor celor din jurul acelei mese li s-a întâmplat ceva oribil. Într-una şi aceeaşi secundă au auzit uşa smulsă din ţâţâni; rafala unui pistol automat; oglinda, vazele, cristalurile împroşcând cioburi; au auzit cum ţipă, agonic, în cădere, cel din dreapta şi cel din stânga. La urmă au mai auzit, probabil, propriul horcăit, amestecat cu înjurătura celor ce-i masacrau. Peste mine a căzut - încă nu ştiam că s-a azvârlit - o femeie. Palma ei mi-a strivit gura. Poate că oricum n-aş fi ţipat, fiindcă, după măcel, vreme de alţi patru ani, n-am mai emis nici un sunet articulat. Zgomotul pe care îl făceam în cabinetele medicilor, neurolog şi laringolog reuniţi, imita rostogolirea unui picior de scaun. De sub masa festivă mă uitasem la un picior din garnitura de scaune. Strunjit, retezat de gloanţe, dâr-dâr-dâr încoace, dâr-dâr-dâr

încolo. Gheata pătrăţoasă purtată de un ucigaş, pesemne binedispus, îl ţinea în şuturi, prin toată sufrageria, printre cadavre.

... Când a venit, într-un târziu, nenea Scott, bălţile de sânge se prefăcuseră în patinoare gelatinoase. Singurele două fiinţe rămase se găseau în baie. Acolo era o lumină intensă. Apa ţâşnea cu putere maximă din duş. Sub jet, cumnata Martha tăia cu foarfeca rochiţa de catifea a unei fetiţe mici, fleaşcă, zgâlţâia copilul şi-i urla “Spune repede unde te doare, zi-mi unde te-au împuşcat, de unde-ţi ţâşneşte într-una sângele ăsta, vaită-te, orfană nenorocită, da’ vorbeşte odată, nu pricepi?”

Nu puteam rosti nimic. Amuţisem. Altminteri eram teafară la trup, sângele acela nu din mine curgea, ci dintr-ânsa. Numai că Martha, în stare de şoc, nu-şi dădea seama de propriile răni. Mă clătea mereu şi eram tot leoarcă în roşu. De fapt, cele patru sau cinci cartuşe care o ciuruiseră pe Patsy, în soru-sa Martha, prăbuşită dedesubt, au intrat cu forţa înjumătăţită. Desigur capabile s-o mai schilodească, dar s-o omoare, nu. Iar la baza turnului de carne zăcusem eu, cu faimoasa mea rochiţă vişinie, nuanţă salvatoare în penumbra damascului, faţa de masă trasă, răsucită într-o parte, până acolo unde, printre tacâmuri, cioburi şi aşchii înfipte în pâine, o ţintuia, încovrigat, trupul bunicului Rex. Ce să-ţi mai spun, omule?

— Cred că-i destul, murmură Singleton. Cred că nu mai e nimic de adăugat.

— Ba da, ba da, ba da. Ceva aproape vesel, pe tot fundalul ăla macabru. Ai să remarci contrastul. Păcat că s-a făcut târziu, dau efectul peste cap.

Muriel sau Abigail se uită la ceas, ţâţâi nemulţumită, apoi - prin acelaşi minuscul telemobil - ordonă cuiva de sus să i se pregătească ieşirea. Ceremonialul deschiderii trapei şi coborârea scării, după ritual, se desfăşurau lent, silenţios. Insolită era, acum, şoapta povestitoarei. Accelerată. Şuierătoare. Surescitată şi complice.

— Scott a mai trecut o dată prin sufrageria abator. Cu mine în braţe, mută. Cu Martha, lividă, clătinându-se agăţată de umărul lui. Tatăl, trei fraţi, cumnata, trupuri rigidizate în poziţii incredibile, urmăreau cum pleacă ultimul Mc. Carson. Deodată, Scott, cu poverile lui s-a împiedicat în ceva. Probabil în aceeaşi bucată de lemn rotunjit, dâr-dâr-dâr-dâr. Lemnul s-a rostogolit sub masă. S-a auzit un pocnet, apoi un fel de rafală, doar că subţiată şi rară. Martha a urlat: - Se întorc, auzi, ucigaşii se întorc! De astă dată, pentru că împărţea cu un bărbat misiunea salvării mele, şi-a îngăduit,

în sfârşit, să-şi piardă cunoştinţa, să cadă mototol. Scott, într-un colţ, se holba la ceea ce provocase acest leşin. De sub umbra feţei de masă a ieşit, ţăcănind cu regularitate, o răţuşcă mecanică. Piciorul de lemn deblocase arcul jucăriei. Măcănind rar, tovarăşa mea de ascunziş a mers. Păşea, legănându-se lateral, nostim, aşa ca mine pe treptele astea. Până s-a încurcat, s-a năclăit şi a eşuat într-un soi de piftie. Piftia aia greţoasă era creierul frumosului Ken, şi dospise, cu vreo două ceasuri în urmă, nişte gânduri. Inclusiv acela ca eu să pier, pentru moment, din ochii bunicului, un sărbătorit călcat pe nervi - şi să mă joc sub masă. Nu sunase bine, ca o orchestră din instrumente concrete? Dâr-dâr-dâr. Poc! ţac-ţac-ţac-ţac. Mac! Probabil, ai să râzi, un Mac de la Mac Carson. La revedere.

“Trebuie să reflectez dacă labilitatea psihică a acestei nefericite supravieţuitoare îmi poate fi de folos”, îşi zise prizonierul.

17

Un triumf.

Cele dintâi douăzecişipatru de ore trăite de Frank în casa lui Quentin Dexter Singleton fuseseră neîndoielnic un triumf. A spune că din partitură lipsise orice notă falsă, că nu a fost gest sau vorbă, sau atitudine, sau tăcere realmente primejdioasă pentru verosimilitatea personajului înseamnă a minimaliza izbânda. În realitate, de la încheierea conferinţei de presă, trecuseră douăzeci şi patru de ore faste, martorele unei splendide desfăşurări de calităţi exersate din vreme, mobilizate total, recoltând punctajul maxim. Plus... ce încă? Plus liniştea de a juca rolul din ce în ce mai bine. Şi a simţi, a şti asta. A dobândi decrisparea interioară a interpretului, bunul cel mai de preţ, indiferent de natura scenei.

Cu halatul de baie al lui Quentin aruncat pe umeri, Frank se înfăţişă oglinzii. După alternanţa duşurilor fierbinţi-gheţoase, oglinda era uşor brobonită. Deasupra, acul unui ceas de perete mai reteză un minut, la orele l6. Musafirii urmau să sosească în jurul orelor l8. Rămânea timp suficient pentru ultimele pregătiri şi, dincolo de uşa albă, o sumedenie de zgomote vătuite demonstrau că, la indicaţiile stăpânei casei, reuşita primirii se finisa punct cu punct.

Doamna Singleton recupera cu energie orarul managerial domestic. Abia cu puţin înainte de prânz îşi revenise Sandra Rowena din imensa uimire a unei nopţi de dragoste cum nu ţinea minte o alta. Soţul ei se întorsese din scurta şi discreta vacanţă nu numai bronzat, întinerit, cu nu ştiu ce impuls proaspăt ghiduşind firele aurii dintre muşchii săi pectorali, dar şi -ceea ce era încă mai minunat - cu un spor de tandreţe prezentă în multe, şi mărunte, şi chiar indicibile atenţii.

Frank atinse, cu mâneca halatului, oglinda veneţiană. De îndată lucrarea meşterilor din Murrano răsfrânse o pereche sobră de irişi albaştri-cenuşii, nuanţa conformă originalului, aleasă de doctorul Klavek, la capătul acelui examen comparat, părând - atunci - plictisitor de lung. Beneficiarul zâmbi imaginii. Nici o precauţie nu fusese zadarnică. Aparent exageratul tipic impus de exigenţa Creierului se dovedea salutar. Către orele 2 ale nopţii trecute, satisfăcută ca într-un vis fericit, aristocrata se apucase să sărute benghiul migălit de Klavek sub ultima coastă liberă, din stânga, acolo unde bărbatul substituit de Frank avea, într-adevăr, o aluniţă. După părerea Sandrei Rowena, numai acela putea fi locul prin care Dumnezeu extrăsese coasta ce avea să devină, prin lucrare divină, Eva.

— Caro mio... Quentin, amore mio... Quentin, mio miracolo tanto tanto impreveduto...

Frank ar fi fost în măsură să răspundă fluent doamnei cu sânge albastru în aceeaşi desmierdătoare limbă peninsulară. Întâia pe care dânsul o vorbise şi, de altfel, până pe la vreo ll ani, singura. Dar nu-şi putu aminti, pe moment, dacă italiana figura pe lista poliglotului Singleton. Probabil da; însă, în caz negativ, minunile, tocmai pentru că sunt atât de neaşteptate, nu trebuiau presărate fără precauţii. Îşi propuse să clarifice rapid acest detaliu şi să obţină, prin el, avantaje pentru echilibristica de zi cu zi a căsniciei. În definitiv, destul de curând doamna Sandra Rowena Singleton di Poggio Fiorito va trebui să descopere că brusca pasiune carnală stârnită soţului ei a fost un foc de paie, după toate semnele - alimentată în mod obscur de vântul puterii, o noutate şi pentru bărbat. Atunci, dezamăgirea îndepărtării ar putea fi compensată de orgoliul “instruirii” unui elev absolut prodigios. Şi, la orizont, o răsplată imensă: în proiectata sa vizită la Sfântul Scaun, noul secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite se va întreţine, în italieneşte, cu diplomaţii Vaticanului...

În timp ce, foarte atent, se rădea pentru a doua oară în cursul aceleiaşi zile (sâcâitor, dar pigmentul” latin” al lui Frank activa o creştere a bărbii cu viteză dublă faţă de ivirea tuleelor lui Quentin), intrusul omagia intuiţia, perspicacitatea, inteligenţa lui Gus. Cine ascultă de Gus, iese biruitor.

Tatăl venise de dimineaţă, aşteptându-l cu nerăbdare în living. De la Sparkle, valetul infiltrat în casa Singleton, Frank ştia cu precizie ora şi minutul când Quentin obişnuia să-şi înceapă ziua. Soţia n-avea decât să întârzie în pat, zdrobită de dulcea surpriză a voluptăţilor nocturne; soţul mai avea şi alte mandate. Archibald îşi întâmpină fiul cu un surâs, aproape timid; tuşi solemn, în fine îi înmâna o casetă. O jumătate a mustăţii cărunte zvâcnea din pricina emoţiei.

— Hai, deschide odată, şi pe urmă ceartă-mă. Bineînţeles că o să mă cerţi, cum altfel? N-ai fi tu, dacă nu m-ai bombăni zdravăn. Ştiu.

Înăuntru, pe patru şiruri, cărţi de vizită etalând numele lui Quentin Dexter Singleton, Secretar General al Organizaţiei Naţiunilor Unite, răsfăţau tuşuri şi caligrafii superbe. Paiul de orez era suportul scrisului auriu; mătasea placată pe foiţă de sidef arginta un alt şir; pentru celelalte două se folosiseră ţesături încă şi mai puţin convenţionale.

— Şi vrei să spui că toate astea s-au ivit aşa, de aseară până acum, la o troznitură din degete? Eşti incorigibil. Îţi mulţumesc din suflet, dar eşti incorigibil!

— Ca şi tine, Dexter. Lasă-mă să te strâng în braţe. Recunosc, e o colecţie elaborată în ultimii zece ani. Dar apreciază-mi tăria de a ţi-o fi ascuns până azi, când, în sfârşit, textul corespunde purului adevăr.

— Apreciez. Foarte mult. În general, să nu crezi că uit vreodată ce îţi datorez.

Archie consideră că, raportate la o fire atât de reţinută ca a fiului său, asemenea cuvinte sunt aur curat. Pentru a-şi mai tempera emoţia, se servi singur cu un păhărel de porto. După aceea, într-adevăr, mustaţa încetă să-i tremure, în schimb două bobiţe scânteietoare începură să plutească în ochi. Văduvul Archibald ar fi fost şi mai bucuros dacă fiul iubit i-ar fi recunoscut şi meritul de a nu-i fi micşorat moştenirea printr-o recăsătorire.

— Dăm o raită pe la mama, Dexter? E o zi mare şi pentru ea...

Frank privi ţintă chipul cu vinişoare roşii al fostului crai pocăit. Mama... Clara Vetturino, maică-sa, era vie, încă sănătoasă, etern măritată cu băcanul Luigi Benemerenza, iar a da o raită până la ea ar însemna un zbor de zece

ore până la Roma, apoi încă un ceas cu automobilul, prin ţinutul Ombria, între valea Tibrului şi munţii Apenini, până la ulicioara aceea în pantă, pietruită, din oraşul Spoleto. Nu-i mai puţin adevărat că mama autenticului Quentin Dexter Singleton odihnea de vreo cincisprezece ani în parcul familiei, la cinci minute pe jos de reşedinţă, sub un pâlc de stejari.

— Bineînţeles. M-am gândit şi eu la asta. Haidem să luăm flori.

— Nu, de astă dată duc eu tot ce trebuie, zisese oarecum tainic Archie. Au ieşit pe sub portic, au ocolit remizele, vechile grajduri în care altă generaţie de Singletoni crescuse cai de rasă, apoi serele de flori, ca în cele din urmă să lase prundişul aleii şi să păşească iarba încă nu pe de-a întregul zvântată de rouă.

Sparkle uitase să menţioneze poziţia mormântului pe schiţa domeniului; el va trebui pedepsit pentru această neglijenţă; însă, din fericire, văduvul îşi ţinea fiul de braţ, aşa că bâjbâielile de orientare erau excluse. Piatra tombală, dreptunghi de marmură grena, se ivi între doi arbori centenari, cu al căror frunziş se juca încet vântul. Frank citi inscripţia aurită:

† MARY SINGLETON

născută Warren - Burns 1928 - 1985

A fost bucuria alor săi. Domnul s-o ţină la Sine.

Pelerinul mai tânăr începu să-şi mişte iute buzele, aşa că pelerinul bătrân, care-l privea cu adoraţie, fu convins că Dexter se roagă. Covârşit, murmură şi dânsul un psalm, în vreme ce se apleca să orneze jardiniera, în formă de scoică, de pe mormânt. De fapt, Franco îl pâra răposatei pe piosul septuagenar de acum. Că acesta îşi oferise cel puţin o altă bucurie printre macaronari. Mai mult, că fusese încântat când fructul acelei bucurii clandestine fusese adoptat de un umil băcan, iar câţiva ani mai apoi preluat, cu arme şi bagaje, de o organizaţie filantropică supranaţională. Că sistemul de investigaţii al Organizaţiei conduse de Gus luase în evidenţă, de timpuriu, cecurile expediate de miliardarul Singleton unei oarecare Clara Vetturino, italiancă, drept firimituri utile la întreţinerea bastardului. Şi că, pe această bază, s-a iniţiat un alt dosar, strângând primele tăieturi de presă cu declaraţiile aceluiaşi grangur excentric, ritos şi grandoman: “Fiul meu va fi, într-o zi, Secretarul General al Naţiunilor Unite. Veţi vedea! Căci acesta e job-ul pentru care îl formez”.

— Îţi place? întrebă bătrânul, îndreptându-se din şale şi dându-se puţin deoparte.

Frank, privind jardiniera mormântului, tresări. Ce meşterise acolo imitatorul bancherului şi ambasadorului Joseph Kennedy în materie de educaţie programată strategic pentru top-ul puterii? Petrecuse printr-un vârf rigid de sârmă opt cărţi de vizită cu numele lui Quentin Dexter Singleton în noua sa calitate oficială. Un fel de margaretă cu petale inscripţionate trufaş veghea acum somnul defunctei.

— Cum să-mi placă? E kitsch... e odios... necuviincios... Femeia asta nu merită aşa ceva! Nu se cade, cum de nu pricepi singur că nu se cade?! Ce ruşine...

Nimeni nu-l pregătise pe Franco pentru scena ca atare, imprevizibilă. Dar e mai mult ca probabil că fratele său vitreg ar fi avut aproximativ aceeaşi reacţie. Poate ar fi rostit mama, nu femeia asta, dar indignarea, tonul, forţa ei ar fi fost identice. Archie, volubilul Archie, căscă gura, gângavi penibil o scuză, apoi se repezi să smulgă imitaţia de floare şi s-o înghesuie, jumulită, prin buzunare.

Îmbrăcat într-un costum din garderoba lui Quentin Dexter, dar încălţat cu o pereche de pantofi proprii, aleşi pentru talpa foarte subţire, anihilantă a celor nouă milimetri cu care bastardul îl întrecea - la statură - pe cel legitim, Frank îşi aştepta oaspeţii. Nici urmă de trac. Integrarea în familie, examen infinit mai pretenţios decât o reuniune cu nişte oameni dinafara casei, îi reuşise, deja, în mod strălucit. Ce slalom!

Poarta Sandra Rowena, depăşită printr-o jumătate de noapte activă, cu unele fantezii, plus câteva cereri de consultanţă flatante, frivole, vreo alegere între cravată şi papillon, între un spray napolitan şi altul milanez...

Poarta Archibald, depăşită deasemeni, dar cu ajutorul unor vorbe niţeluş mai aspre, binevenite, totuşi, pe fondul gratitudinii elementare: bietul câine ştirb linge mâna care nu-l bate, ci se face că-l bate... Poarta Teddy, în fine. Cea mai de temut. Candoarea copilului, curiozitatea copilului, ce aliaj teribil sau ce aliaj sensibil, depinde pe ce mână încape. Ce garanţii avea Frank că jocul basculelor, naiv, speculativ şi imaginativ, n-avea să-l trântească într-o zi, la o provocare fără probleme pentru adevăratul Quentin? Un băieţaş ce îşi îngustează pupilele, surprins că tatăl a devenit, deodată, inapt de performanţele sale curente nu demult, te va mai lăsa să dormi liniştit? Atenţia acestui băieţaş trebuie deturnată către altceva - este obligatoriu.

Or, meritul lui Frank era că, foarte repede, găsise soluţia. Găsind-o, o înfăţişase lui Gus. Acesta ascultase concentrat, propunerea, o trecuse prin analiză, o omologase.

“Bine, de acord. Te-ai gândit la un candidat? Îţi atrag atenţia să fie l00% sub control.” “M-am gândit. E unul dintre oamenii noştri: Koki Mitsuyama”

“Koki Mitsuyama? Excelent! Ia-l.”

Probabil că nici măcar Gus, autoritatea supremă, pentru care nici un detaliu al giganticului său proiect nu tolera improvizaţia, nu realizase pe de-antregul eficienţa găselniţei.

Domnul Q.D. Singleton s-a înapoiat din vacanţa sa de “încărcare a bateriilor” coborând din Lincoln, şi a reintrat în reşedinţa sa pe uşa din faţă, Vineri 2l septembrie, ora l4. La ora l6, aceeaşi zi, prin uşa de serviciu a aceleeaşi vile, venea din neant, descălecând de pe un scuter asamblat din piese de ocazie, Koki Mitsuyama.

O jumătate de oră mai târziu Ted Singleton, opt ani, şi Koki Mitsuyama, vârstă incertă, făceau cunoştinţă. Întâiul l-a informat pe cel de-al doilea că posedă şi dânsul un scuter, nou-nouţ, pe care însă nu-l poate încăleca, întrucât personal nu ştie să-şi ţină echilibrul şi cade. Cel de-al doilea i-a oferit primului un tur sau mai multe pe rabla sa, produs Mitsuyama, scuterul care nu ştie să cadă, oricât te-ai osteni să-l trânteşti. La orele l8,40’ perfect instruit, tânărul Ted a încheiat cel de al 25-lea tur al parcului, oprire exclusiv din vina epuizării combustibilului.

Cursul de demontare + curăţire + remontare a motorului s-a desfăşurat până la orele 20 şi s-a întrerupt, după patru cicluri, exclusiv din vina epuizării mecanicului. Acesta este motivul pentru care Ted a moţăit la cină, cu unghii îndoliate de vaselină, şi a fost dus pe sus, la culcare. Tatăl său, noul secretar general ONU, a trebuit să se împace cu situaţia. Dimineaţa, Singleton junior şi-a frecat unghiile cu săpun, perii, ponce şi detergenţi, disperat că riscă a nu fi primit să asiste la antrenamentele lui Koki Mitsuyama. Box la sac o oră, judo, combinat cu jiu-jitsu, două ore, karate şcoala shotocan, o oră. În pauze, Ted va învăţa primele comenzi în niponă. Băiatul, seara, cu siguranţă va fi iarăşi prea frânt ca să mai salute musafirii familiei. Triumf, deci, de trei ori triumf pentru Frank, distribuit de Gus în rolul Quentin Dexter, cu ipostază de soţ, de fiu şi de tată.

Cea de a patra ipostază, aceea de gazdă, a jucat-o natural, distins şi destins. Ghidat de preceptele lui Gus, cum altfel? “Să ţii minte că

beneficiezi de o perioadă de graţie. Pe durata ei, orice faci, iese bine. Oamenii n-au, practic, repere să identifice înlocuirea, fiindcă îi orbeşte - şi te justifică - funcţia atât de nouă, atât de însemnată. înţelegi? Dacă nimereşti exact tonul şi gestul lui Singleton, cu atât mai bine. Dacă găseşti alt ton, alt gest este - fii liniştit - la fel de bine pentru că, îşi zic toţi ceilalţi, ăsta-i norocul, asta e viaţa, ar fi imposibil ca Singleton, pe înalta sa treaptă, să nu se schimbe deloc. Năpârlirea alesului este dinainte încuviinţată. Desigur, tăcând, nemişcându-te, ai putea lungi perioada de graţie, Frankie. Dar asta nu se poate, fiindcă noi avem treburi urgente. Pune-ţi ultimele virgule pe discursul de investitură şi lasă-te curtat E omeneşte”.

Exact aşa a decurs seara. Invitaţii gustau, beau, complimentau, îşi cântau aria favorită culeasă din politică, finanţe, ştiinţe, arte sau sport, o retezau singuri când simţeau că timpul alocat s-a scurs, pe urmă ascultau şi ei cu ce se produc alţii. Frank dirija caruselul prin câte o mişcare de sprânceană, înţelegându-i. Care va să zică, iată ce înseamnă să fii centrul jocului, osia roţii. Cu un mormăit de încurajare vagă, nici măcar o vocabulă în doi peri, fericea pe câte un timid; printr-o simplă tuse, poate chiar motivată fiziologic, punea pe frigare un limbut, amuţindu-l. O singură dată, în toată seara, s-a amestecat efectiv într-o discuţie. Scurt. Dintr-un impuls straniu. Aaron Rosenblatt, preşedintele unui consorţiu bancar cu finanţări de proiecte hidraulice în ţări africane, tocmai tăcuse din politeţe, protagonista discuţiei devenind, pentru câteva minute, chiar soţia lui, Beatrice, critic de artă. Beatrice, cvadrigenară cu temeritatea părului alb, evoca meritele expoziţiei unui mare pictor contemporan extrem de fecund, deşi lupta lui cu cancerul era notorie. Pictorul lucra fantastic în pofida bolii. Nu cumva, cu paradoxalul ei concurs?! se întrebă retoric. Frank fu surprins el însuşi de vorbele pe care, ca împins din interior, le rosti:

— Viitura inspiraţiei este, pare-se, analgezică.

Mirată, doamna Rosenblatt înclină de câteva ori nobilul cap cărunt, salutând percutanţa, plasticitatea şi, de ce nu, adevărul remarcii noului secretar general. Vru chiar s-o dezvolte sau s-o nuanţeze pe cont propriu, dar un nou solist prinse clipa pauzei de respiraţie, mută discuţia cu un “a propos”, iar caruselul se roti cu încă o unitate.

...Ultimul automobil cu oaspeţi pornea, după miezul nopţii, cotind de îndată peste locul unde o păpuşă, trântită pe jos, schimbase recent destinul unui om. Fratele şi înlocuitorul acelui nefericit începu să-şi desfacă

papillon-ul, gândindu-se la triumful zilei încheiate. Dar şi la o ciudată observaţie: de la intrarea în conferinţa de presă, de 36 ore consecutive aşadar, nu se gândise nici măcar o singură clipă la Gayle a lui. Nici incidental. Iar între timp... între timp, el avusese, totuşi triumf după triumf. Fără ea!

Simţi că, dincolo şi Sandra Rowena a încremenit, cu un ciorap de mătase în mână. Cumnatul ei vitreg rămase locului un timp nedefinit, până să întredeschidă, încet dar audibil, uşa grea dintre cele două dormitoare.

18

Era limpede că Şeherezada de origine mafiotă n-avea tăria zilnicei reînoiri, cu toate că nu i se cerea decât să relateze cronologic evenimente reale, nu să ţeasă ficţiuni minunate. Veni la următoarea întâlnire, aşa cum făgăduise, dar Quentin, văzând-o, înţelese numaidecât, după mişcările lâncede, din privirea rătăcitoare în toate ungherele, că recolta de informaţii, aşteptată de el cu înfrigurare, riscă a fi săracă, sau deloc. Rememorarea masacrului din 2 noiembrie ’71 a răvăşit-o rău, deduse prizonierul. Dar Abigail, fără să infirme direct presupunerea, se plânse că Frankie al ei, ciudat, nu i-a dat nici un semn din momentul despărţirii, de la care au trecut aproape trei zile... (nu rostise “şi două nopţi”, totuşi pauza sugerase completarea).

—... Şi mi-e foarte greu să mă împac cu liniştea de pe aici... să ignor, senină, pericolele ce-l pândesc pe dânsul, acolo...

— Fii liniştită, domnişoară. Lipsa de veşti e-o veste bună. Credinciosul dumitale prieten are de respectat nişte reguli conspirative riguroase. Asta e tot, cred eu.

“Asta” corespundea nu doar liniştitorului dicton citat, ci şi calmărilor preventiv administrate de Gus nepoatei sale, dar mai ales apelurilor la răbdare şi încredere lansate de Frankie însuşi, cu o şoaptă caldă, insistentă, în ultimul minut dinaintea obligatei separări, îndulcindu-i-o. De ce, atunci, n-are linişte? Deocamdată, urma angoasei se citeşte numai în cearcăne, dar care vor fi efectele dacă tăcerea lui Frankie se va prelungi cu săptămânile?

De partea lui, Singleton nu avea nici timp, nici chef să asiste pasiv la contorsionări sufleteşti sterpe. Aşa l-o fi privind această Abigail, făptura

rămasă cu traume după violenta dispariţie a unui tătic, a unui bunic, şi-a grămezii ei de unchi mafioţi: ca pe un condamnat la moarte cu data execuţiei lăsată în alb. Eroare! El este un om hotărât să lupte pentru viaţa lui. În timpul scurs de la precedenta coborâre a lui Abigail în temniţa-cub, Singleton trecuse minuţios în revistă lunecoasele stări de spirit ale femeii, elaborându-şi totodată grila optimă de reacţii. Efort analitic cu un singur scop: istorisirea despre trecutul clanului să nu sece înainte de vreme. Trebuia s-o cunoască integral.

— Nu prea eşti în toane de povestit astăzi, dacă nu mă înşel.

— Într-adevăr. Mă cam doare capul. N-aş fi în formă.

— Dar dacă aş pune eu nişte întrebări, mi-ai răspunde?

— Depinde. Poate că da. La întrebări scurte, ca astea pe care ţi le adresez eu. Eşti mulţumit de radio? Televizorul ăsta liliputan funcţionează? Programele ţi-au mai ridicat moralul?

La semnul afirmativ al prizonierului, ea acţiona starterul aparatului de radio. Cu mintea aiurea, goni pe scala undelor herziene. O cacofonică îmbrâncire - rock-uri, fragmente de ştiri, râsete dirijate la poante ieftine, reclame comerciale ritmate agresiv, coruri evanghelice siropoase - mătură tot spaţiul. Închise.

— Mai spune-mi o dată, te rog, fraza dinainte. Aia cu regulile, ăăă, conspirative. Mai spune-mi cine le respectă fiindcă nu se poate altminteri.

— Cum, cine? Domnul Frank.

— Altfel i-ai zis adineauri. Aminteşte-ţi.

(Deci, Abigail muşcase nada. Incipientă, criza de gelozie, prevăzută şi analizată milimetric, înmugurea. Bine. Cu multă băgare de seamă, înainte!)

— Spusesem să fii calmă, deoarece prietenul dumitale...

— Nu aşa! Repetă exact cum ai spus!

(Ajunge. E pregătită. Dă-i drumul formulei la care ai lucrat).

— Credinciosul dumitale prieten are de respectat reguli conspirative extrem de... Abigail se însufleţi.

— Da! Aşa ai zis. “Credinciosul dumitale prieten”. Hm... Nici prima, nici a doua oară n-am reuşit să detectez nuanţa de ironie din vorbele astea. De ce?

Singleton pară cu maximum de simplitate.

— Fiindcă nu au avut nici o nuanţă de ironie. Dacă o aveau, ai fi detectat-o. Ochii femeii se lărgiră puţin.

— Deci, dacă ironie nu este, atunci ce e? Convingere? Crezi că Frank mi-e credincios? Dumneata, cel priceput la oameni, crezi asta, Quentin?

Quentin numără în gând până la l0. Grila preparată se mişca încet, precaut, pe coloana neliniştilor femeii din faţa lui. Le gândise în ceasuri lungi de izolare. Pe rândul corespunzător, reacţia lui trebuia neapărat să convingă. Să fie logică, simplă, clară.

— Cred ceea ce, în situaţia mea, pot să cred. N-am libertatea de mişcare ca să şi verific. Nădăjduiesc din tot sufletul că, între voi doi, stă o legătură solidă.

Văzu pleoapele roşcatei îngustând iarăşi ochii nesăţioşi de certitudine. El putea, acum, să bată uşor în retragere. Speranţa, suspiciunea, nevoia de a controla, teama de a nu greşi grav printr-un control prea sever erau, deja, asemenea unor spori purtaţi de vânt. Pluteau. Se vor duce departe.

— De altfel, îl cunoşti pe Frank de o mie de ori mai bine decât mine.

— Da, de când eu aveam l3 ani, iar el l8. Ei, şi? Tot nu-i destul. Şi câtă necunoaştere, atâta teamă...

Oftă din greu, apoi, stăpânindu-se, redeschise radioul. Căută mult. Până găsi un post cu muzică de cameră, o vioară, un flaut şi un violoncel, ceva blând, o armonie ca o binecuvântare.

— Constat că eşti un bărbat foarte abil, Quentin. Mi se pare că ţi-am mai spus-o. În loc să-mi deschid sufletul, ar trebui să mă tem de inteligenţa dumitale.

— Eşti o femeie foarte loială, Muriel sau Abigail. Cred că fidelitatea voastră este unică.

— Unică? Hm, hm... Domnule, amice, cred că eşti un maestru al cuvântului meşeteşiugit. Hai, te rog, întreabă ce ai de întrebat, nu vreau să-ţi rămân datoare. Formulează scurt, asta o să-mi adune gândurile.

— Mulţumesc. Foarte scurt. Prima întrebare. Cine ţi-a căsăpit familia? Vioiciunea femeii se istovi într-o clipă.

— Nu ştiu. N-am aflat niciodată. Nimeni n-a aflat. Voi muri şi n-o să ştiu cine izbea, cu un bombeu de gheată neagră, în acel picior rupt dintr-un scaun.

Nu era nici o primejdie, pentru moment, de recădere în starea de aţâţare vecină cu isteria, care marcase, în ajun, povestirea masacrului. Singleton stărui:

— Dar mătuşa... Martha...? Aceea care te-a salvat protejându-te, şi a fost la rândul ei acoperită de corpul mamei tale... Patricia, Patsy...?

— Ba amândouă îmi erau mame, întrerupse Gayle vehement. Le datorez viaţa. Ambelor! S-a întâmplat ca Ma să trăiască mai mult decât Patsy. Putea fi şi invers. Vreau să zic că eu n-am avut nici o mătuşă. Două mame bune! Nu ţi-e clar?

— Ba da, cum să nu, admise Q.D.S., repede şi concesiv. Voiam numai să ştiu dacă Ma, ca supravieţuitoare matură a carnagiului, n-a putut furniza vreun indiciu în privinţa ucigaşilor; un glas, poate chiar ceva dintr-un chip...

— Ei, nu zău?! N-a fost de-ajuns, spui, că mă împiedicase să ţip, să mişc, să fiu descoperită şi ucisă? Nu era destul că, în ciuda rănilor ei nu gemuse, că şi-a jucat veridic moartea, până când echipa morţii a plecat? Hai, domnul meu, întreabă, dar nu prostii!

— Eşti generoasă... Bine, întreb. Ce s-a întâmplat cu ea, cu voi? Abigail tăcu puţin. Tăcea la radio, şi mica formaţie camerală. Pauza scurtă dintre un allegro şi un andante.

— Ma a murit. Dar târziu, abia acum vreo zece, unsprezece ani. De moarte bună, adică de cancerul pulmonar clasic al fumătoarei care se respectă. La Canberra, acolo a decedat, în Australia. Ca să nu consum timp aşteptând să mă întrebi ce naiba căutase o femeie ca ea tocmai la capătul pământului, uite, îţi spun singură. Acolo am trăit cu toţii, Scott - care devenise Gustave, pe scurt Gus -, eu, şi Ma. Doar că, după ce eu mi-am recăpătat graiul şi am început să trec prin şcoli tot mai bune, dar şi tot mai depărtate, după ce Gus s-a obişnuit cu dublarea averii la fiecare trei-patru ani, prin afaceri de tot mai mare anvergură, Ma, iubita lui Ken, nu a vrut să se mai întoarcă în America, via Africa de Sud. A preferat să ducă un trai de... văduvă, la Canberra, cum ziceam. Altă întrebare? Dacă mai ai...

— Am, desigur, se grăbi Quentin. Cât au mai întârziat în Statele Unite, Scott şi Ma au fost sau nu contactaţi de poliţie, în legătură cu masacrul? Ca rude ale victimelor, dacă nu ca martori?

— Nu. S-au eschivat. Scott, înregistrat la aterizare, nu putea să rişte bănuiala că ar fi avut vreun amestec. Trebuia să fugă din State. Ceea ce a şi făcut, dar nu mai înainte de a ne pune, pe noi două, la adăpost. Ma era într-

un hal fără de hal, aşa că el a încredinţat-o îngrijirilor unui student medicinist excepţional, sărac dar de mare viitor, un anume Klavek, imigrant fugit din Cehoslovacia în l968. Pentru mine, Scott a recurs la un aranjament temporar cu directoarea unei şcoli de nursing. Majoritatea fetelor erau refugiate din Asia de sud-est. Am fost lăsată acolo provizoriu, ca un căţel azilant cât petrec stăpânii lui o vacanţă în străinătate. Sau ca material didactic pentru ucenicele nurse. Cum vrei. Când Martha s-a pus pe picioare, când Scott i-a trimis nesperat de mulţi bani, am fost scoasă de acolo.

— Klavek? Ai spus Klavek? Nu e numele doctorului vostru de aici?

— Da, e acelaşi. Cu trei decenii mai bătrân, cu mii de operaţii mai experimentat... Klavek ne-a meritat bursele. A ajuns chirurg de talie mondială şi ne este devotat. Ce altceva vrei să ştii?

Andantele, la radio, se modela frumos, vioara, violoncelul şi flautul conlucrând, în subordonări succesive, cu rafinate schimbări de rol. Singleton simţea că trebuie să meargă mult mai departe, dacă tot a avut norocul să identifice vechimea aderenţei doctorului la gang.

— Aş vrea să mai ştiu, dacă nu abuzez, cum, unde, când a devenit Scott Mc. Carson, dintr-un paria, din ultimul şi neputinciosul ciot al copacului doborât, un atât de prosper om de afaceri, un gentleman, în fine, tot ce este, ce reprezintă el astăzi. Consimţi să-mi spui? Crede-mă, Gayle, nimic n-ar face mai mult pentru susţinerea moralului meu, cum frumos şi exact te-ai pronunţat, decât istoriile fascinante prin care binevoieşti să mă alini.

Aici, nepoata implacabilului Rex, urmaşa frumosului Kenneth şi a celor două nedespărţite surori Lloyd, logodnica italo-americanului Franco-Frankie roşi. Căldura contiguă roşelii o uimi şi o încântă. Consimţământul ei bătu din aripi pe durata unui scherzzo, mai întâi. Pe urmă, se întinde pe durata a două concerte întregi, tot pentru mici formaţiuni orchestrale, cu deosebirea că trioul deveni cvartet, un contrabas comentând în surdină suprizele contrapunctului. Cam după şaptezeci şi cinci de minute, Singleton cunoştea cele ce urmează.

19

Fapt de viaţă, prag de moarte, evenimentul din 2 noiembrie 1971 era un fapt consumat.

Din vălmăşagul de spaime, din şerpăria de ură, din ruina mai vechilor sale iluzii deasupra cărora se prăbuşise, retezată, şi tardiva reconciliere cu clanul originar, Scott Mc. Carson încerca să se dezmeticească fixând două obiective. Întâiul, imediat: trebuia să supravieţuiască, undeva, într-un colţ de lume, cât mai departe, spre a-şi linge rănile cumplite. Al doilea ţel, de perspectivă, motivându-i întreaga existenţă: să dobândească, indiferent pe ce cale, posibilitatea unei răzbunări globale, teribile, o vendetă cum nu s-a mai pomenit şi alta nu va mai fi.

Omul s-a dus în port. N-avea o leţcaie. Prea puţinii bani lichizi ai familiei măcelărite trebuiau lăsaţi să asigure îngrijirea fetiţei şi întreţinerea femeii ca prin miracol salvate. Portul New York, după Rotterdam şi Hong-Kong cea mai cosmopolită staţie terminus a marilor rute oceanice, putea oferi, cine ştie, o şansă fugarului. Ca şi cum ar fi vrut să reechilibreze, cumva, o balanţă zdrobită, norocul apăru sub forma unui anunţ, difuzat în urgenţă la bursa portuară a locurilor de muncă. Pachebotul Southern Star, vas de linie, cu trei clase, navigând sub pavilion panamez, angaja imediat un steward. Sub presiunea usturătoarelor penalizări pentru fiecare minut de cheu blocat, formalităţile de angajare se elasticizară extraordinar. Şeful de echipaj răsfoi grăbit cele câteva vechi adeverinţe de serviciu pe mici nave europene, în schimb se arătă impresionat de prestanţa fizică, uşurinţa comunicării în mai multe limbi şi manierele solicitantului. “Ai stil, nu ştiu de unde naiba, flăcăule. Ai văzut care-s banii. Nu-ţi garantăm decât o cursă, până ni se înzdrăveneşte omul, ţi-am spus. O.K.? Te luăm. Bagă de seamă, ai să lucrezi la clasa I-a. Pretenţioasă!” Un sfert de oră mai târziu, Scott îmbrăca uniforma de steward. Peste încă un ceas, Southern Star/Estrella del Sud saluta, mugind, Statuia Libertăţii şi punea cap compas spre Panama City.

La clasa I-a (Lux fiind un etalon evitat), stewardul era dator să-şi ofere serviciile unui număr relativ mic de pasageri, dar trebăluia mai mult decât omologii săi de la clasele Standard şi Economic luaţi la un loc. De exemplu, aceştia din urmă nu erau constrânşi să alerge, din oră-n oră, până la biroul radiotelegrafistului, pentru a primi mesajele venite din toate direcţiile rozei vânturilor şi să le repartizeze apoi, operativ şi discret, importanţilor destinatari, bătând la uşa cabinelor respective. “Tu, ăsta noul” - îl apostrofase pe Scott, cu grosolană familiaritate, Bi Bi, radiotelegrafistul navei, un tip cam de vârsta lui, cu meşă brună - “ia să fii tu atent şi, la următoarea ta trecere pe-aici, să-mi povesteşti ce mutră a făcut grangurul de la numărul A7, când i-ai înmânat hârtiuţa asta. A-urile sunt apartamente:

salonaş plus dormitor. Ştii ce-l anunţă radiograma? O bagatelă. Că, în nişte speculaţii de bursă, la piaţa computerelor, averea ghiftuitului s-a mai rotunjit cu opt sute patruzeci şi nouă milioane de dolari. Dintr-un foc. Dac-ar fi un stăpân bun în cer, ehe, mi-ar prelinge şi mie o picătură din mierea asta, pe un singur vârf de deget. Dar nu-i... Hai, du-te, preafericeşte-l pe fericit!” B.B., pe numele întreg Bartholomew Bartolommini, era radiotelegrafist de nevoie. Jurist de formaţie, părăsise în mare grabă un post, bine plătit, de consilier juridic pentru că avusese ghinionul să fie prins cu o gravă incorectitudine faţă de firmă. Patronii îi dăduseră de ales: ori dispare şi se apucă de altă meserie, ori înfundă puşcăria. Aşa că, în aşteptarea unor vremuri mai bune şi a uitării, BB îşi câştiga pâinea - una infinit mai neagră, desigur -, bătând şi recepţionând depeşe. Fire cameleonică, limbajul şi comportamentul i se adaptaseră la noua condiţie. Dar avea oricând rezerve să redevină ce fusese: un jurist pişicher, un escroc cu ştaif.

Domnul Derick Van Burren, pasagerul de la numărul A7, luase radiograma aia senzaţională şi, abia acordându-i cea mai fugară ochire, o aruncase pe dată în sertarul unei noptiere. Nimic “aranjat” în această nepăsare, se convinse Scott, cercetând pe furiş interiorul luxos, dar în dezordine. O cantitate uriaşă de fiole, casete capsulate, sticluţe cu conţinut scrupulos avertizat demonstra că permanenţa domnului Derick Van Burren nu era fericirea, ci boala. La cei patruzeci şi patru de ani, miliardarul arăta, se mişca şi vorbea ca un om epuizat. O sfârşeală împotriva căreia nu mai încerca să lupte. Nu era bizar că ţipla tuturor pastilelor rămânea intactă? Nu era încă şi mai ciudat că nici o infirmieră nu-l însoţea pe acest nabab putred, pentru a-i administra medicaţia riguros prescrisă? Noul steward, cel ce trecea de câteva ori pe zi gheridonul încărcat cu tăvi prin cadrul uşii la A7, şi tot de atâtea ori venea să ia îndărăt bucatele aproape neatinse, inventaria în felul său mulţimea de bizarerii şi ciudăţenii. Mai că era invitat să le ordoneze, domnul Derick Van Burren fiind, alternativ, după toanele misterioasei lui suferinţe, când tăcut, schimonosit de viziuni funebre şi turbat de ciudă pe univers, când dornic de vorbă, conciliat cu lumea de după el, disponibil chiar să afle că, în afara lui, o mai duc rău şi alţii...

Maica Alberta nu îl întâlnise decât în ipostaza urâcioasă. Se izbise de părţile colţuroase ale portretului. Ghinionul ei! Neşansa unor nobile cauze! Maica Alberta, călugăriţă benedictină, călătorea la clasa Economic, adică a treia şi ultima, dar primise de la căpitanul vasului Southern Star îngăduinţa

de a circula nestingherit pe puntea clasei I-a ca să obţină din partea bogătaşilor, dacă va fi în stare, promisiunea unor donaţii pentru nefericiţii luaţi sub protecţia ordinului benedictin. Ce recoltase, graţie acestui hatâr, de la pasageri cu avere şi sănătoşi, e o altă chestiune; de la Derick Van Burren, miliardarul bolnav, nu se alesese însă decât cu nişte ocări furibunde.

Scott, în exercitarea atribuţiilor unui steward, asistase parţial la scena aceea. Nu trebuise să bată la uşa marcată A7; o găsise întredeschisă. Călugăriţa se pregătea să iasă, aproape doborâtă sub ploaia injuriilor, încercând să explice -a câta oară? - că de operele de caritate aveau să beneficieze orfani, nevoiaşi cronici, handicapaţi, vârstnici părăsiţi, oameni lăsaţi fără adăpost; că ajutorul, cu dimensiuni şi în forme lăsate la voia donatorului, fireşte, este un semn de omenie, dar plăcut lui Dumnezeu; şi că nu punga care dă cât dă, ci inima ce sincer se milostiveşte e luată-n seamă şi e răsplătită cu prisos de bunăvoinţa divină.

Ei bine, din tot acest demers, un cuvânt,unul anume îl scosese din sărite pe miliardar. Reacţionând, nu urla, deoarece fizic abia avea forţa să şoptească; dar îi arunca în faţă călugăriţei că e o hoţoaică inveterată, una care, iată, merge la sigur, ştiind la cine a venit, pe cine prelucrează, unde-i punctul slab în care să lovească, şi prin ce “argument” să-l termine! Benedictina, uluită, se închina des şi iute, rugându-se pentru iertarea de păcat a celui ce-o prigoneşte nemeritat. Stewardul cel nou strângea farfurii şi tacâmuri, mai stângaci din jena că este inoportun. Bogătaşul se potolea treptat, învins de vreo părere de rău. Încă puţin, şi cealaltă faţă a sa, a unui individ relativ cumsecade, ar fi ieşit la vedere. Din nefericire, tocmai atunci Maica Alberta, găsind o explicaţie proprie pentru furtuna stârnită, a spus un lucru voit împăciuitor.

Ceva în sensul că, dacă domnul este enoriaşul unei biserici reformate şi, ca atare, reticent la facerile de bine prin mijlocirea unui ordin catolic, nu-i nici o supărare: oastea Sfântului Benedict nursiotul, veche de aproape l500 de ani, se va bucura oricum că inima donatorului e bună.

Atât i-a trebuit lui Derick Van Burren! A luat foc iarăşi. A împroşcat-o din nou cu insulte pe ofilita călugăriţă. I-a afurisit făţărnicia limbajului. I-a blestemat pe cei ce îi vânduseră pontul, pe cei ce o îndreptaseră la el. În cele din urmă, cu o voce fără pic de putere, dar cu tonul net, i-a poruncit: “Afară!” Scott Mc. Carson a vrut să se strecoare, şi el. “Ai să rămâi, ai să

laşi tava jos, ai să răspunzi întrebărilor mele. Închide bine uşa pe dinăuntru!”

Oricât de inteligent, de instruit, de intuitiv era, Scott n-avea cum răspunde unor întrebări ca acelea care-l bombardară. Păreau obsesia unui ţicnit. De unde, mai precis de la cine deţin pasagerii navei - fu el chestionat - ştirea că ocupantul micului apartament plutitor A7 este unul dintre pacienţii faimosului chirurg Christian Barnard?! In ce scop i-a fost destrămat anonimatul? Ce foloase nădăjduia căpitanul vasului din scurgerea informaţiei secrete, până azi blocată pentru mass-media, pentru opinia publică, ba chiar pentru lumea medicală exterioară micului grup de iniţiaţi de la spitalul Groote Schurr, şi anume identitatea omului de afaceri căruia i s-a transplantat, cu douăzeci de luni în urmă, cordul prelevat unui amărât de hamal strivit sub un container, originar din Panama? Să spună stewardul: ce raport exista între străveziile aluzii ale impostoarei religioase de adineauri - şi despăgubirile (efectiv generoase) acordate, peste mări şi ţări, familiei mortului, după acel nenorocit accident de macara ce nimicise o viaţă, dar cruţase motoraşul vieţii, inima?! Iar dacă acum, după 20 de luni, (din păcate sub recordul în domeniu), toate simptomele indică respingerea inimii transplant de către organismul gazdă, cine vrea să tulbure, prin publicitate, a doua moarte, apropiata şi definitiva moarte a lui Derick Van Burren?! De ce nu-i înghite iadul pe toţi bârfitorii unui semi-eşec ştiinţific, totuşi glorios? Mai târziu, în viitorime, cuteza-va careva să nege că, în ciuda înfrângerilor de parcurs, aventura doctorului Christian Barnard rămâne, alături de aselenizare, capodopera secolului XX?!

Buimăcitoare dezvăluiri.

Necerute, neprovocate din afară, poate imprudente, efect al unei confuzii pe care numai umbra morţii o scoate din zona hilară, de quid pro quod vodevilesc.

Dezmeticindu-se, stewardul vru să pună unele lucruri la punct. Dacă tot fusese luat la întrebări... începu prin a o scoate din cauză pe Maica Alberta. Exponentă a vieţii monahale, nicidecum unealtă de şarlatani, Maica Alberta era o figură binecunoscută în largi cercuri europene şi nu numai; pe Southern Star bătuse la rând, fără alegere, la uşile tuturor cabinelor de lux, motivaţia fiind colectarea de fonduri pentru opere caritabile: de altminteri, aceasta era doar una dintre faţetele misionarismului care o mâna, de decenii, dintr-o parte a lumii într-alta; sieşi nu-şi oprea decât osteneala.

“Ai dreptate, am greşit faţă de biata femeie, acum văd”, a recunoscut insul cu inima altuia. În semn de căinţă, voi face o donaţie importantă în folosul... Cui? Să zicem, în folosul actorilor pensionari, internaţi la azil. Şi cardiaci. Inoperabili. Cuantumul... o să-l fixez mâine dimineaţă... de nu cumva aţa mi se va rupe Ia noapte. Hm... Tu, tinere, dacă ai fi în locul meu, la care cifră te-ai opri? Să ţii seama că mi-am dezmoştenit toate rudele, încă înainte de operaţie; şi că nici un codicil, în testamentul meu, nu i-a repus în drepturi, de atunci încoace. Prea se bucurau că mor, nemernicii... “

Acum purtătorul de implant în expirare de termen vorbea mult şi aproape bine dispus. Rotaţia umorală se producea cu repeziciune. Domnul Derick Van Burren era - cel puţin se declara - mulţumit să aibă, la ultima călătorie, drept confident un steward. De ce? De ce nu! Hamalâc cu mâini curate. Maniere ireproşabile. “Nu sunt în locul dumneavoastră, sir”, iată ce răspuns cuviincios dăduse la o invitaţie pur formală, retorică. “Nu eşti, dar dacă ai fi?” insista miliardarul. “Nu pot fi. Totuşi, vă înţeleg perfect. Nimic din ce simţiţi dvs. nu mi-e străin mie.” I-auzi! Asta era mai puţin cuviincios. Suna chiar niţel obraznic. “La ce te referi?”

“La fenomenul de respingere, sir”. “Aha, eşti la curent. De prin reviste, de prin filmuleţele documentare... Informaţia de colportaj!” “Nu, sir. Vorbesc strict din experienţa personală.”

Van Burren se pomeni atins de curiozitate. El, cel lipsit de interes pentru orice mişcă în univers, cu excepţia unui muşchi de nici 700 de grame, făcut din fibre striate şi scobit în patru odăiţe, prăpăditul ăla de miocard. “Ia explică-te. Ce are traiul tău în comun cu fenomenul de respingere din cauza căruia dispar eu?” “Mâine, sir. Vă spun mâine. Acum dvs. trebuie să vă odihniţi, iar eu să strâng vesela şi tacâmurile din celelalte cabine. Sunt de serviciu, sir”.

Gândindu-se la subţierea “aţei”, Van Burren a vrut să-l reţină pe impertinent. “Voi plăti să-ţi facă altul treaba, astă seară. Că doar nu eşti de neînlocuit, îi dau ăluilalt salariul tău pe-o lună, pe-un an, pe câţi ai contractul, dar stai aici cu mine şi spune-mi ce era de spus!” “Asta nu se poate, sir. Regret. Titularul contractului e un steward bolnav. Eu sunt înlocuitorul. Pe mâine. Şi nu uitaţi: luaţi-vă medicamentele.”

După ce a rămas singur, Derick Van Burren şi-a extras câteva caşete. Le-a îngurgitat cu apă. Una dintre ele era un somnifer. Nu îşi făcu efectul.

Formulele “Doar nu eşti de neînlocuit” şi “Eu sunt înlocuitorul’ i-au tot jucat în cap miliardarului aflat la capăt de cursă.

Până la punctul terminus, Ciudad de Panama, urmau să treacă încă trei zile.

Dimineaţa, Scott întrebă politicos: “Cum aţi dormit, sir?” “Nicicum. La miezul nopţii vasul a acostat la Charleston; la ora cinci a mai lăsat o dată ancora, la Jacksonville. Au debarcat şi s-au îmbarcat oamenii Sudului. Am simţit miresmele tari ale Sudului. Dixieland, cu frenezia lui, cu setea lui nebună de viaţă, ţopăită peste tot, miorlăită în saxofoane, răpăită în tobe, m-a înnebunit. Cum era să dorm? Mai am câteva mii de respiraţii; să le folosesc dormind? Tu, în locul meu, ce-ai face? Te-am întrebat şi ieri. Mi-ai promis un răspuns. Dă-mi-l. Acum!”

Scott avea nenumărate lucruri de spus, dar cui să le spună? Van Burren se uita, înfuriat, la statuia muţeniei, în uniformă de steward maritim. Deşi flacoanele şi cutiuţele cu doctorii, împrăştiate prin cabină, avertizau că orice ambalare a motoraşului poate fi fatală, cel refuzat a izbucnit atât cât îl ţinea puterile lui sleite: “Cum, chiar nu-ţi spune nimic durerea unui om pe moarte? Mă priveşti şi ridici din umeri?” “Vă cer din nou iertare, sir, dar... fiecare crede că nenorocirea lui e cea mai mare”. Gâtuit de indignare, muribundul articula cu greutate: “Ia ascultă, cine eşti, cine dracu crezi că eşti, şi ce-ai trăit tu, mă băiete, ca să-ţi dea dreptul să-mi vorbeşti aşa?” “Ştiu bine cine şi ce sunt: un servitor, plătit să vă aduc şi să vă iau tăvile. Să încasez şi două palme, fără să clipesc, dacă aţi dori şi aţi găsi energia să mi le plesniţi. Asta sunt. Ce-aş putea fi...ce era gata să fiu, asta e altă poveste, sir. Moartea mă îndurerează, mai ales când am în faţă un condamnat, dar nu ştiu dacă moartea e cel mai rău lucru de pe lume”.

Ce miracol îl determinase pe mândrul, pe rebelul Scott să-şi deschidă inima, dintr-o dată, unui străin cu inima pe ducă? Un străin arogant, convins că miliardele lui obligă întreaga suflare omenească la compasiune, de parcă s-ar stinge nu un ins, ci soarele însuşi? N-a ştiut niciodată. Fapt este că mezinul Mc. Carson spuse dintr-o suflare: “Da, domnule, există lucruri mai rele ca moartea. Dumneavoastră aţi trăit, aţi luptat, aţi învins, aţi iubit, aţi fost iubit şi urât, oamenii vă invidiază, tinerii se doresc la fel, sau mai bogaţi ca dumneavoastră... şi, dintr-o dată, un accident stupid, de parcurs, vă bagă în piept o inimă pe care organismul o respinge. Dar imaginaţi-vă un băiat la fel de dotat - sau mai dotat - ca dumneavoastră: şcolit la cele mai

bune universităţi de pe două continente, stăpân pe patru limbi, eclipsând pe toţi cei de vârsta lui, în cele mai simandicoase medii sociale şi cerând de la viaţă nu bogăţie sau glorie, ci numai dreptul la un trai cinstit şi demn. Nu l-a obţinut. Avea un singur cusur: venea din subsolul societăţii. De care - totuşi - se lepădase, hotărât şi pentru tot restul vieţii. Inutil. Lumea dumneavoastră, sir, nu i-a iertat originea. Corpul distins al lumii bune l-a decretat incompatibil. L-a respins. L-a trimis să care tăvi, sfătuindu-l să nu cârtească, să mulţumească cerului că i-a hărăzit clasa I-a, nu latrinele amărâţilor din dormitoarele comune... Iar când, de nevoie, s-a întors la ai lui, la banii murdari veniţi din jaf şi crimă, în locul familiei ce credeţi că a găsit? Un neant hidos. Biografia asta ce este, domnule? Asta nu se cheamă tot moarte? Moarte - înainte de a trăi?” Bolnavul asculta fascinat. Un gest insistent al mâinii sale drepte, către piept, putea să indice o criză, o acutizare a durerii, dar imediat, mâna cu arătătorul întins continuă gestul, întregindu-l într-o negaţie violentă, de disculpare: nu, nu el a făcut asta, nu el a gândit aşa! “Ştiu, domnule, nu dumneavoastră, ci inşi zdraveni, vigilenţi, paznicii izvoarelor cristaline ce trebuie ferite de scursorile canalelor pestilenţiale. Când ai bani, nu e nevoie să-ţi murdăreşti tu însuţi mâinile; slavă Domnului, are cine trânti uşa-n nas nechemaţilor!”

Mărturisirea patetică risca să se încheie într-un hohot de plâns, semn de slăbiciune pe care Scott nu şi l-ar fi iertat niciodată. Dar - absolut surprinzător pentru spovedit şi confesor, deopotrivă - hohotul se slobozi din gâtlej ca un râs năvalnic, neobrăzat dacă băiatul n-ar fi râs de propria-i soartă. Printre sughiţuri abia stăpânite, apucă să mai spună: “Dumneavoastră... corpul care-şi repinge inima... eu, eu... inima refuzată de un trup prea bun pentru ea!... Păi... nu suntem amândoi de plâns şi de râs? La fel... caraghioşi şi tragici?”

Reacţia profundă a lui Derick Van Burren, absolut uluitoare, a venit de-abia a treia zi dimineaţă, după ce vasul trecuse de Miami şi naviga printre insuliţele arhipelagului Bahamas. Scott fu înştiinţat că, la sfârşitul călătoriei, avea să devină copilul înfiat, cu acte în regulă, şi singurul moştenitor al miliardarului. Hotărârea fusese luată într-o clipă de iluminare lăuntrică; una comparabilă, poate, cu revelaţiile care, în copilăria creştinismului, făceau dintr-un necredincios, un sfânt. Pe de o parte, în locul dezmoştenitţilor lui Van Burren - nevrednicele lui rude - avea să se instaleze, de drept, un om adevărat. Pe de altă parte, dezmoşteniţii Maicii Alberta urmau să se bucure de jumătatea uriaşei averi, destinată operelor caritabile.

“Numai de m-ar ţine Dumnezeu, implora bogătaşul în a cărui clepsidră nu mai rămăseseră decât puţine firicele de viaţă, să ajung la ţărm şi să văd parafate toate actele!”

Atotputernicul i-a acordat răgazul, dar de formele legale s-a ocupat altcineva, mai degrabă ucenic al diavolului decât rob al lui Dumnezeu. Scott, care -deşi aflase că intra brusc în clubul primilor 50 de bogătaşi ai lumii - continua să se achite conştiincios de îndatoririle sale, a venit cu o hârtie în cabina radiotelegrafistului. “Ce ai acolo?, l-a întrebat radiotelegrafistul; sper că nu vreo dispoziţie de brokeraj, ca să înghit în sec transmiţând-o?” “Nu, nici vorbă; citeşte.” BB parcurse rapid următorul text: “Republica Sud-Africană, Cape-town, Spitalul Groote Schurr, domnului Christian Barnard, strict personal.”

”Aflat în pragul nefiinţei, ţin să vă mulţumesc din adâncul sufletului meu nepieritor, dar şi al inimii mele tranzitorii, pentru cele 20 luni de viaţă pe care mi le-aţi dăruit. Detractorii dvs. m-ar numi cobaiul dvs; le arunc insulta în obraz. Vă adresez două rugăminţi. Primo, să vă urmaţi cu acelaşi fantastic talent opera nobilă; secundo, anonimatul subsemnatului să rămână intact şi după dispariţia mea. Al dvs., cu recunoştinţă pentru eternitate...” “Dar nu văd semnătura, exclamă BB. Cine a scris-o?” “De scris, am scris-o eu sub dictare”. “Şi dictarea?”

Scott ezită câteva secunde. Se vedea nevoit să mai implice pe cineva în afacere, să arunce fârâmituri din ospăţ. Dar nu se putea altfel. Oftă şi răspunse: “Derick Van Burren”. “Fantastic! exclamă radiotelegrafistul cu o lucire lacomă în priviri. Uite pe cine transportăm! Îţi dai seama cât valorează ştirea asta pentru un ziar de senzaţie?” “Cât?”, răspunse cu un zâmbet ciudat stewardul. “Păi... luăm pe ea 4-500 de dolari ca nimica! Debarc la Port-au-Prince şi vând imediat pontul!” “Ba nu, îl linişti Scott; transmiţi mesajul şi-ţi zăvoreşti gura. Pe tot restul vieţii tale, să fie clar, Bartholomew Bartolommini! Pentru asta te voi plăti cu 25.000 de dolari. E suficient!” “Tu, băiete, ai înnebunit Dacă aveai un sfert din banii ăştia, ai mai fi slugărit ca un pârlit de steward? Va să zică e adevărat că, în preajma Ecuatorului, unii îşi pierd minţile...”

Cu vorbe cântărite, aproape silabisit, Scott îi răspunse:” Mă crezi steward, toţi mă cred steward, dar nu sunt. Nu mai sunt. Stai de vorbă cu moştenitorul, înfiat, al multimilionarului Derick Van Burren.” “Ai acte?”

ţâşni întrebarea radiotelegrafistului surescitat la culme. “Încă nu. Le voi avea. La ţărm”.

Dacă nu cumva stewardul suferea de mitomanie - era perfect posibil şi asta - fostul jurist putea da lovitura. Se profila un munte de bănet! Aşa că, mergând pe şansa - mică - a unui posibil adevăr, aruncă rapid oferta: “Uite ce este, nici eu nu sunt ce par a fi. Am studii juridice, am profesat, mă pricep la formele de care ai nevoie. Cum acostăm, laşi totul în grija mea; tu doar aduci muribundul la tribunal şi la notar, să fie văzut, să zică da şi să semneze. La preţ... ne înţelegem. S-a făcut?”

În a patra zi a călătoriei, ultima, pachebotul Southem-Star/Estrella del Sud a părăsit Antilele Mari, a trecut Ecuatorul şi a traversat Marea Caraibilor de la Nord-Est spre Sud-Vest.

Numele înfiatului nu va fi - şi nu a fost - în acte, acela de Scott Mc. Carson. Scott nu era nebun să-i pună pe dezmoşteniţii miliardarului şi pe oricine ar investiga, vreodată, provenienţa averii sale, pe urmele clanului mafiot din New-York, măcelărit în condiţii suspecte de nu se ştie cine. B.B. îi va procura o identitate nou-nouţă; se va numi Gustave K. Throwstone. Împotriva acestui onorabil domn, nici vreun prezumtiv moştenitor şi nici vreo autoritate, de orice fel, nu va mai avea ceva de zis. La ţărm, totul s-a defăşurat - cu puţin noroc - conform planului. B.B. s-a mişcat repede, încheind în trei zile o operaţiune care, fără el, s-ar fi lungit imens. Scott şi-a adus binefăcătorul la notariat, la tribunal şi la bancă, doar spre a semna şi a conferi, prin prezenţă, deplină legalitate actelor. Maica Alberta, adânc mişcată de altruismul finalelor socoteli cu viaţa, s-a numărat printre martori; semnătura ei reprezenta o confirmare în plus că nu numai legile oamenilor erau neabătut respectate, ci şi poruncile divinităţii, lucrarea Domnului întru alinarea celor obidiţi.

Noul cetăţean şi noul venit printre bogătaşii lumii a aşteptat, cu o decenţă de netăgăduit, ca binefăcătorul să închidă ochii în pace. A durat puţin. I-a vegheat ultimele clipe cu o reală solicitudine, făcându-l pe Van Burren să simtă afecţiunea aproapelui, ceea ce, pentru un muribund care trăise atât de singuratic, va fi echivalat cu fericirea. Într-o vineri seara, cordul implementat artificial era definitiv redus la tăcere de un organism intolerant A doua zi, sâmbătă la amiază, în cimitirul Oasis del Peregrinos, unde se îngroapă săracii capitalei, cobora în ţărână inima unui docher localnic, odată cu trupul străin în care bătuse aproape doi ani: aceasta a fost voinţa şi

ţinta expresă a defunctului. Tot sâmbătă, dar la ora l7 domnul Gustave Throwstone şi domnul Bartholomew Bartolommini urcau pe puntea unui alt pachebot ce urma să treacă, prin Canalul Panama, din Atlantic în Pacific. Ca pasageri ai unui apartament de lux, cu trei încăperi şi baie proprie. Asta îl nemulţumea pe B.B. Fostul radiotelegrafist, reactivatul jurist, viitorul “om de faţadă” obiecta, mârâind, că dacă boss-ul ar fi apelat la serviciile unei companii aeriene, amândoi ar fi fost răsfăţaţi în acea clipă de surâsul unor stewardese delicioase. “Şi eram scutiţi de plictiseala unei călătorii interminabile. Păi, până la Melbourne, facem douăsprezece zile, domnule!”

“Taci, vorbă lungă! Mă împiedici să gândesc. Dacă te ţii după mine să taci din gură”. Se fixase astfel una din regulile de fier ale îndelungatei colaborări ce tocmai începea. Pe domnul Gustave K. Throwstone nu-l sâcâia lungimea drumului oceanic. Dimpotrivă; avea nevoie de monotonia unei lungi călătorii până la capătul lumii civilizate. Oceanul Pacific îi permitea să treacă printre rămăşiţele coloniilor engleze, olandeze, portugheze, franceze şi care vor mai fi fost. Unele glorioase. Dar toate revolute, stinse.

Gus avea de construit un imperiu. Al său. Soarele nu avea să apună niciodată în imperiul lui Gus.

20

— Am terminat, spuse Abigail. Şi chiar se ridică, făcu o mişcare, două, de dezmorţire, pregătindu-se să plece. Pentru azi, în orice caz, distinsule domn, dacă ne raportăm la înţelegerea noastră, timpul consumat a intrat masiv la creditul dumitale. Nu uita să-ţi plăteşti datoria, când o să-ţi cer informaţiile necesare securităţii lui Frank.

Singleton încuviinţă, fără energie. Tot ce aflase deschidea capacul unor prime clarificări, dar uite, femeia cu părul de aramă şi-a epuizat porţia de bunăvoinţă, îl lăsa pradă setei de a şti. Chinuitoare. Îşi munci mintea s-o reţină printr-un artificiu oarecare. Nu găsi nimic. Se aştepta s-o audă pe Abigail ordonând deschiderea chepengului şi coborârea scării metalice. Tăcerea se prelungea.

Quentin înălţă privirea. Întâlni ochii gardiencei de lux. Trişti. Un licăr era în ei. Ori încolţirea unei lacrimi?

— Quentin, înainte de plecare, fiindcă nu mai pot întârzia aici, răspunde-mi la o întrebare.

— Bucuros. Dacă pot...

— Spune-mi, Quentin, un secretar general ONU poate să... în timpul exercitării mandatului său... îi este îngăduit... vreau să zic are cum să... să divorţeze?

(Aaa, asta era. Prizonierul simţi o gură de oxigen. Se controla. Circumstanţele îl împiedicau să surâdă).

Rosti, alb:

— Mandatul secretarului general nu este condiţionat prin nimic de statutul vieţii sale civile. Opinia publică socoteşte, într-adevăr, că un om liniştit acasă se poate concentra mai bine asupra sarcinilor lui de serviciu. Dar unde se află sursa liniştii lui reale e treaba sa personală. Strict.

Efectul acestei declaraţii fu de neimaginat. Ca prin farmec, graba lui Abigail dispăru. Şi oboseala ei. Şi tonul ei uscat.

— Quentin dragă, dacă mai ai dorinţa să mă întrebi ceva, nu te sfii. Întreabă-mă. Îţi răspund cu cea mai mare plăcere!

Singleton zâmbi, şi fu răsplătit cu un surâs în care scânteia, vizibil, un vis. Fără a mai pierde o clipă din avantajul stării de spirit create, Q.D.S. aruncă prima întrebare.

— Banii... Averea... A contestat cineva legalitatea averii lui Scott?

— N-avea cum. Totul era beton. Şi care Scott? Scott nu mai exista. În acte, unchiul era Gus, iar actele erau inatacabile.

— Bun. Ce s-a întâmplat cu sumele acelea imense? Unde s-au dus?

— Acolo unde se stabilise. Jumătatea atribuită lui Gus personal, investită şi reinvestită de foarte multe ori, a ajuns, se pare, una dintre cele mai importante averi ale lumii.

— Şi jumătatea cealaltă?

Abigail îşi privi interlocutorul cu o expresie aproape şăgalnică, de parcă se rostise parola unui joc.

— În privinţa jumătăţii celeilalte, unchiul Gus a respectat riguros legământul. Dar în felul lui. A creat Charity-ul. O mişcare genială.

— Cum, Charity World Fundation este afacerea voastră?.

Glasul lui Singleton trăda uluire şi spaimă. Noroc că Gail nu reţinu decât mărimea surprizei.

— Exact. A noastră. Şi cu partea văzută, şi cu cea nevăzută. Vârful icebergului. Să-ţi amintesc? Investiţii în proiecte vizând sănătatea, agricultura, mediul, mai ales în ţările sărace. Sponsorizarea unor acţiuni majore, pe toate direcţiile nobile: OMS, UNESCO, FAO, UNICEF şi, sigur, nu le ţin eu minte pe toate. Ne-am atras recunoştinţa unor guverne. Şi a unor instituţii...

— Naţionale şi internaţionale, murmură zdrobit Quentin, măsurând în sine imensitatea nenorocirii.

— Şi acum, partea nevăzută. Aia pe care, dacă ar şti-o, omenirea ar sta cu gura căscată. Râsul uşor gâlgâit al lui Abigail capitona dezvăluirile care veneau de aici încolo. Se bucura ca de un recital reuşit. Ascultă-mă cu atenţie: Gus era conştient că nenumăraţi amărâţi, neajutoraţi şi sărăntoci mişună pe acest pământ. O să-i ajute, foarte bine. Dar el i-a luat în colimator pe alţii, nu chiar puţini nici aceştia, slavă Domnului. Pe puternicii corupţi; pe magnaţii ce şi-au ridicat averile pe un furt, pe un rapt, pe o fraudă importantă şi bine ascunsă; ăştia, a hotărât Gus, vor fi puşi la plată. Acela dintre ei care va refuza să cumpere, în rate anuale, privilegiul ca sursa bogăţiei sale să rămână secretă, va fi livrat Legii. Pentru asta, unchiul meu a creat un birou de investigaţii. Perfect comparabil cu marile agenţii de spionaj ale lumii. Oamenii lui au pătruns peste tot. Au mirosit împuţiciunile de la originea marilor averi. Şi-au năclăit degetele pescuind porcăriile din falnicele cariere manageriale. Avem zeci de mii de cotizanţi care ne plătesc tăcerea, dracu'să-i ia.Aceştia au învăţat din experienţa câtorva recalcitranţi. Puţini şi trufaşi. Ăia au înfundat puşcăriile, dar şi-au meritat soarta: n-au vrut să devină filantropi!

— Dacă înţeleg bine, interveni Singleton, nu v-aţi oprit aici...

Veselia manifestată de Gayle urcă, brusc, câteva trepte bune.

— Cum să ne fi oprit?! De ce? Ar fi fost o prostie. Pe urmă, nu e în stilul lui Gus să lase treburile neduse până la capăt.

— Şi care a fost acel capăt, pe placul unchiului tău?

— A, e foarte simplu: unirea întregii lumi interlope sub o singură mână. A cui - cred că e inutil să precizez.

— Perfect inutil, murmură, uluit, sechestratul. Mafioţi din toate ţările... uniţi-vă... Un nume - aveţi? Râsul nepoatei dispărutului clan al scoţienilor,

se accentua încă.

— Nume, firme, sigle, titulaturi, astea-s obsesiile lumii voastre, în sfânta şi mincinoasa ei neprihănire. În ce ne priveşte, Gus a spus că important e să avem structura, dimensiunea şi forţa care ne trebuie; de botezat, putem s-o botezăm mai târziu, ori chiar niciodată. Dragă domnule, n-are nume, ce să-i faci, în schimb e un imperiu. Cu legi, cu ierarhii, cu obligaţii multe, dar şi cu imense avantaje pentru cine face parte dintr-însul. Dacă ţii neapărat să-l numeşti, spune-i Imperiul.

Quentin făcea uriaşe eforturi ca faţa lui să rămână relativ senină. Privea la această fetiţă întârziată, cândva dezechilibrată psihic, care avea un ton atât de zglobiu deşi rostea orori, şi nu-i venea să creadă. Imperiu, deci... Nu mai puţin decât un Imperiu al crimei. O formaţiune care a înghiţit, a încorporat, a reunit regatele jafului, ducatele drogului, comitatele prostituţiei şi pornografiei, până la mizerabilele principate ale tripourilor clandestine şi-ale cerşetoriei ticluite... Din ce metal s-ar turna coroana acestui gigant?

— Aşa, deci. Iar un asemenea imperiu, ca să-şi aibă locul pe harta lumii, avea nevoie de umbrela ONU, e adevărat?

— Nu ţi-am spus eu că eşti om inteligent? Şi pe asta ai înţeles-o. Aşa a ajuns Frank pe scaunul dumitale.

— Şi nu ţi-e teamă, Abigail, că ar putea fi vorba, în cele din urmă, de un scaun electric?

Cercetă atent obrazul de pe care râsul încremenise. Riscase mult prin această bruscă modificare de atmosferă; dar simţise că, raportat la strategia manevrării, elaborată pe îndelete, Abigail trebuia readusă la pendularea, milimetric controlată, între nepăsare şi angoasă. Actul nepăsării trecuse.

— Teamă... Eu atâta ştiu: Frank trebuie apărat. Împotriva tuturor. Chiar împotriva lui însuşi, înţelegi ce vreau să spun. Dacă am vreo teamă, el nu are ce face cu ea. Deci, n-o s-o afle. Îţi repet, omule: obligaţiile asumate de mine pentru securitatea lui, nu altceva, te ţin pe dumneata în viaţă. Şi mai repet că, la primul gest de trădare, eşti un om mort.

Fetiţa întârziată avea un reflex de tigroaică. Quentin, nu prea mulţumit de sine, căută registrul convenabil.

— Ştiu. Am consimţit. N-o să-ţi fac necazuri. Şi pentru că, bănuiesc, poveştile Şeherezadei s-au terminat, nu vreau să te plictisesc insistând asupra detaliilor finale. Oricum, cele O mie şi una de nopţi erau cu happy-

end, nu-i aşa? Totuşi, fii amabilă şi nu-mi lăsa curiozitatea nesatisfăcută. Am dedus, în mare, devenirea lui Gus. Am înţeles, din fragmente, că B.B., adică Bartolommini, este preşedintele executiv al lui Charity World Fundation. Ştiu că un doctor cu nume cehesc asigură o componentă medicală, importantă uneori. Dar în prima mea zi aici, un bărbat foarte voinic, îndesat, fălcos, a supravegheat, cum să zic eu? monitorizarea dublării mele. Cine era?

— A, nu ţi-am spus? Don Alonzo. Unchiul Gus şi B.B. îi spun, mai scurt, Lon. Dar numai ei, care se ştiu de-o viaţă, i se adresează aşa. Don Alonzo e ministrul nostru de război. Braţul înarmat care ne-a asigurat victoria asupra tuturor recalcitranţilor. Vai de rebelii care l-au supărat...

Sacul se deşertase. Abigail pleca. Mai puţin fericită decât a sperat ea, când prizonierul o asigurase că un secretar general al Naţiunilor Unite poate divorţa, fără inconveniente, pe durata mandatului oficial. Dar mai puţin răscolită de temeri decât calculase Quentin către finalul întrevederii. Singleton îi urmări mersul ţeapăn pe scări - şi de jos, flutură uşor mâna, gest la care nu primi răspuns.

Oricum, aflase destule lucruri asupra cărora să mediteze.

S-a întâmplat însă că târziu, către miezul nopţii, trei ştiri, grupate aleatoriu, dintr-o emisiune informativă, i-au deturnat complet fluxul gândurilor. Ştirile sunau astfel:

“... Replici ale cutremurului principal, înregistrate cu o magnitudine de până la 5 grade pe scara Richter, ţin în continuare, toată noaptea, populaţia în stare de alertă. Nici o familie nu a revenit între zidurile locuinţelor rămase încă în picioare.”

“Mâine, începând cu ora... canalele de televiziune din ll2 state ale lumii vor transmite, în direct, ceremonia instalării noului secretar general al Naţiunilor Unite, domnul Quentin Dexter Singleton.

Reamintim că înaltul demnitar, care va depune jurământul şi va rosti discursul inaugural, aşteptat cu un viu interes, este primul cetăţean al Americii de Nord investit cu această importantă funcţie”.

“Un tigru, de o mărime impresionantă, a reuşit să rupă barele cuştii metalice, în Grădina Zoologică din Bangkok. Evenimentul a răspândit groaza în rândurile populaţiei civile. Forţele de ordine din capitala Thailandei, mobilizate în număr mare, nu au reuşit, până în acest moment, să captureze fiara evadată”.

21

Frank se temuse cumplit de clipa aceasta. Gândul că va trebui să urce, cândva, treptele înaltei - la propriu şi la figurat - tribune a ONU şi să se adreseze, fără nici o ezitare în glas, sălii pline ochi şi miliardului - poate - de telespectatori, cuvântând în numele unei identităţi uzurpate, îl îngrozise de la bun început. Tot ce se întâmplase de-atunci, de când Gus îi prefigurase drumul, nu făcuse decât să-i amplifice spaima ascunsă.

Cu un binecuvântat sentiment de uşurare, falsul Singleton constată că a tremurat degeaba. Acum, când ataca, în perfectă siguranţă de sine, prima treaptă a scărilor care duc spre tribună, Frank nu trăia decât bucuria rece, lucidă, a învingătorului ce şi-a pregătit triumful cu minuţie şi rigoare; nimic altceva. Îşi reproşa, în gând, spaimele inutile şi mulţumi, într-o altă străfulgerare de gând, lui Gus, acest perfect cunoscător al sufletului omenesc.

Ieri după amiază,” Creierul” îl chemase la o scurtă întâlnire de taină. Parcă simţindu-i slăbiciunea, îi vorbise ca niciodată. Reproşând soartei că nu i-a hărăzit un urmaş bărbat, îl numise pe el, Frankie, nu numai discipolul, creaţia lui, ci şi băiatul lui, cel care-i va continua şi desăvârşi opera.

— Până azi, i-a spus bătrânul, tot ce s-a făcut este lucrarea Organizaţiei. De mâine, într-o proporţie hotărâtoare, devine lucrarea ta, Frank. Tu eşti vârful de lance al operaţiunii care va schimba faţa omenirii şi ne va face stăpânii lumii. Eşti un norocos. Abigail ţi-a dat inima; eu îţi dau încrederea. Deplina mea încredere. Du-te, acţionează, învinge! Iar dacă te va încerca vreo umbră de şovăială, dacă te vei simţi moleşit de vreun scrupul sentimental stupid -bunăoară o compătimire pentru omul din celula îngropată, care, nu-i aşa, ţi-e frate -, să-ţi aduci aminte de exemplul meu. Fii atent, Frank: astăzi, nu întâmplător astăzi, o să-ţi împărtăşesc un secret absolut. Ţi-l destăinui, ţie şi numai ţie, ca să înţelegi exact ce îţi cer şi cum te vreau. Am fost, cum ştii desigur, mezinul unei familii certate cu legea. Eu, însă, mă pregăteam pentru o carieră onorabilă, în lumea “curată”. Acea lume m-a respins. Întors acasă înfrânt, mi-am găsit tatăl şi fraţii zăcând într-o baltă de sânge, ucişi de o bandă rivală. Asculta acum cu atenţie şi crede ce-ţi spun: gloanţele ucigaşe porniseră din ţeava automatului lui Lon. Da,

da... ai auzit bine. El, Alonzo, un mistreţ în libertate, capul gang-ului Mascella, este călăul tuturor alor mei. El, personal, i-a ciuruit. Înţelegi, acum, în ce constă unicitatea şi forţa exemplului meu? Sau încă nu înţelegi?

Cutremurat, Frank înţelesese pe jumătate. Pentru rest, ascultase, uluit, explicaţiile bătrânului:

— Aveam de ales între două răzbunări: ori să lichidez, Ia rândul meu, tabăra duşmană, adică pe Lon & Co, perpetuând la infinit o păgubitoare vărsare de sânge, ori să oblig înalta societate, lumea bună a planetei, partea ei “curată” să danseze aşa cum îi voi cânta eu, cândva. Tu, Frank, ştii bine ce-am ales. Lon, neşovăitorul, îmi este asociat şi “mână dreaptă”. Învaţă, băiatule: oamenii puternici, învingătorii aleg întotdeauna miza maximă. Du-te şi începe să cânţi melodia după care va dansa Terra în mileniul III. Curând, tu vei fi dirijorul acestui mega-concert, ţi-o promit solemn. Acum... nu mă dezamăgi!

Într-adevăr, Frank urcă celelalte trepte până la tribună cu atâta siguranţă, încât parcă numai asta făcuse toată viaţa. Ajuns în vârf, aşeză calm foile discursului pe pupitrul uşor înclinat, apoi privi sala. O bruscă şi inexplicabilă acuitate a vederii îi permitea să descifreze până şi chipurile din ultimul rând de bănci, ca şi cum un invizibil binoclu îi conferea puteri miraculoase. Cu aceeaşi percepţie exactă, nealterată nici măcar de bătăile mai iuţi ale inimii, simţi că era timpul să înceapă. Ceea ce şi făcu, bucuros - după primele cuvinte - că vocea îl asculta şi ea, întocmai ca reacţiile toate. Noul secretar al Organizaţiei mondiale atacă partitura într-un halou de interes planetar de care, categoric, nu beneficiase nici un alt predecesor, în îndelungata şi zbuciumata istorie a ONU.

Doamnelor şi domnilor, Concetăţeni de pe planeta Pământ!

Mi-a revenit imensa onoare de a prelua mandatul coordonării Organizaţiei Naţiunilor Unite la început de deceniu, secol şi mileniu. Momentul este hotărâtor, nu însă datorită acestui capriciu al calendarului. Paşii pe care urmează să-i facem împreună, acum, ne vor apropia de aspiraţiile umanităţii sau, dimpotrivă, vor adânci prăpastia dintre speranţele şi realităţile vieţii pe Terra. Alegerea direcţiei în care vom porni, bună sau rea, depinde de noi toţi.

În ce mă priveşte, conştiinţa părţii de răspundere, conferită de înalta funcţie cu care voinţa dumneavoastră m-a investit, îmi dictează să nu şovăi; să fac tot ce depinde de mine pentru a ne situa pe vectorul progresului rapid,

calea soluţiilor radicale şi eficiente. Căci omenirea a aşteptat destul. Ce să mai aştepte? Şi de la cine? S-au adunat prea multe şi prea grave probleme; ele sunt ale noastre, deci noi trebuie să le rezolvăm. Afirm în faţa dumneavoastră cu toată convingerea: ne stă în putere s-o facem!

Archibald Singleton urmărea discursul pe micul ecran din camera lui. Se izolase,lăsându-şi nora şi nepotul în faţa monitorului instalat în salon, spre a-şi putea savura în linişte triumful. N-avea nici o îndoială că e triumful lui; el alesese drumul, el îşi pregătise băiatul, fără să omită nici cel mai mic amănunt. Iată-l acum pe Dexter exact acolo şi exact aşa cum l-a dorit. Siguranţa de sine, claritatea, ("rasa" - o numea bătrânul cu satisfacţie), până şi retorica aceasta, cu fraze ample, trecută prin şcoala rafinată a bătrânei Europe, dar nevăduvită de incisivitatea şi francheţea discursului de tip american, toate îi întăreau convingerea că n-a trăit degeaba: "Bravo, bătrâne, să-ţi trăiască!", mormăi tatăl înaltului demnitar, frecându-şi bărbia şi ridicând substanţial volumul sonorului spre a nu scăpa nici o nuanţă din inflexiunile studiate ale glasului.

Din dreptunghiul ecranului, discursul de investitură - preluat în direct de 134 televiziuni de pe toate continentele şi creditat cu o audienţă prognozată la circa 1,3-1,4 miliarde de persoane - continua să înconjure planeta:

— Eşecul de până acum - pentru că, vorbind deschis, eşec a fost - exprimă, de fapt, incapacitatea Organizaţiei de a atrage în circuitul dezvoltării toate resursele, toate capitalurile care ar fi putut pompa sânge proaspăt în corpul vlăguit al economiei ţărilor sărace. Mult timp ne-a fost comod să explicăm subdezvoltarea prin divizarea politică a lumii. Dar iată, comunismul este ca şi dispărut, de l0 ani, fără ca omenirea să trăiască mai bine. Lumea a 3-a, ţările eliberate de comunism, marile proiecte de salvare a "plămânilor" planetei, pădurile, de ecologizare a industriilor, de asigurare a apei, de oprire a deşertizării solului, de eradicare a bolilor sărăciei, de lansare a programelor educaţionale moderne, toate acestea au aşteptat în zadar resursele necesare.

Din sală se făcură auzite, la început timid, primele aplauze; în câteva clipe, ele cuprinseră întreaga asistenţă. Oratorul aşteptă, calm, reinstalarea liniştii desăvârşite, apoi reluă, şi mai sigur, şi mai convins de succes:

Să nu existe, oare, asemenea resurse? Sau n-am fost noi capabili să le găsim, să le atragem?

Sub cupola imaginară a aceluiaşi megalopolis new-yorkez, într-un alt salon mobilat cu tot atâta rafinament ca acela al familiei Singleton, un alt bărbat în vârstă sorbea, literalmente, fiecare cuvânt al oratorului. Aşezat comod în faţa multiecranului cât un perete, Gus urmărea discursul, mândru şi el, ca şi bătrânul Archie - dar cu ceva mai mult temei - de prestaţia creaţiei sale. Avea la îndemână o casetă cu înregistrarea “repetiţiei generale” a falsului Singleton. O va compara, după aceea, cu discursul propriu-zis, gândit, redactat şi cizelat de el, Gus, la cuvânt şi la virgulă. Dar dacă repetiţia fusese OK, ceea ce urmărea acum era... cum era? Magistral. Dumnezeiesc.

Alături de Gus, Abigail şi Lon urmăreau multiecranul în aceeaşi stare de spirit. Nepoata prinsese mâna unchiului şi o ţinea strâns, cu o încordare ce se dorea semn de solidaritate cu iubitul ei pornit să cucerească lumea. Când Frank atacă paragraful următor, bătrânul murmură imperceptibil:

— Aşa, băiatule. Spune-Ie-o. Spune-le-o clar. Pregăteşte-i pentru ce îi aşteaptă! Frank glăsuia mai departe:

—... Dacă ONU a acceptat ideea că statul, ca patron, este cel mai ineficient din câţi există, nu se poate explica de ce câmpul de acţiune a fost redus la relaţia cu patronul-stat. Cuvântul magic SPONSORIZARE, motorul mişcării în economia modernă, n-a pătruns încă în palatul Naţiunilor Unite. Capitalul privat, iniţiativa particulară au rămas în afara practicilor organizaţiei noastre; ca şi cum etatismul ar fi, prin sine însuşi, o garanţie a succesului şi eficienţei. Există oare vreun temei pentru o astfel de credinţă? Evident, nu.

Puritanismul, prejudecăţile demne de secolul 19, suspiciunile descinse parcă din programele economico-ideologice comuniste au lipsit comunitatea statelor lumii de o mentalitate nouă, dinamică, modernă, precum şi de o legislaţie suplă, pragmatică mai ales, în stare să accelereze dezvoltarea prin investiţii masive, ale tuturor celor capabili să le facă...

Departe, în oraşul portuar Trondheim, din centrul Norvegiei, la acest ultim paragraf Knud Gunnarsen ciuli urechile. De la primele fraze, televizatul discurs îi sunase ciudat. Luate una câte una, era greu să-i contrazici afirmaţiile; exista însă ceva, în subtext, un aer care i se părea străin de spiritul, de gândirea lui Quentin, ale acelui Quentin Dexter Singleton pe care el, Gunnarsen, credea că-l cunoaşte. “Oare prejudecăţile

şi puritanismul secolului l9 au desfigurat chipul secolului 20? Bizară apreciere! Şi unde vrea să ajungă?”

—... Spre binele omenirii, să curmăm această stare de lucruri, proclama vorbitorul. Chem la acţiune acele forţe economice şi sociale care au dovedit iniţiativă şi eficienţă, care au înţeles mai bine decât noi imperativele dezvoltării. Vom oferi acestor forţe cadrul adecvat, la scară planetară, pentru a le permite să ajute, cu resursele, cu experienţa, cu eficienţa lor probată, omenirea. Să lichidăm anchiloza mentalităţilor, să punem de acord, în sfârşit, cadrul instituţionalizat al vieţii, cu viaţa însăşi, cu moravurile ce guvernează în fapt societatea. Dacă până şi ultimul întreprinzător e conştient de faptul că “banul n-are miros”, oare îşi poate permite Organizaţia Naţiunilor Unite a mai întoarce spatele celor care ştiu să facă bani şi să-i înmulţească?

La aceste cuvinte, Gunnarsen sări de pe scaun. Ce s-a întâmplat cu Singleton?! Şi ce se petrece cu omenirea asta nebună, nebună, care izbuteşte să întunece parcă şi cele mai raţionale şi mai ascuţite minţi din câte dispune? Deci, asta să fie, asta să devină Organizaţia Naţiunilor Unite? Un fond de investiţii care să atragă fabricanţi de bani urât-mirositori? Doamne!

Pe ecran, falsul Singleton continua să-şi susţină şi să-şi amănunţească ideile:

—... în virtutea inerţiei, atât Comunitatea mondială cât şi Organizaţia ei au fost infinit mai preocupate de provenienţa banilor decât de viteza cu care circulă banii şi de eficienţa socială a investirii lor. Rezultatul: inerţia s-a văzut cu ochiul liber, virtutea - nici cu lupa. Cui a slujit “moralitatea sărăciei” ? Nu, doamnelor şi domnilor: adevărata imoralitate constă în foamea endemică, în înapoierea, în subdezvoltarea, în bolile care ucid ca-n evul mediu, în precaritatea - ca să nu spun mizeria - vieţii a peste jumătate din populaţia globului!

Pe textul acestui paragraf, Gus ar fi dorit să poată vedea o panoramare înceată, dar cât mai amplă, a feţelor auditoriului. În sală se afla elita politică a lumii. Dacă vulpoii reuniţi acolo agreează momeala -şi atraşi de ea, cad în capcană - nimic nu-l va mai împiedica pe Gus să-şi realizeze visul. Tot ce va urma va fi rutină: acţiune sistematică, ordonată, desfăşurată pas cu pas, conform planului de mult gândit. Acum era aproape sigur că, de fapt, aşa va fi. “Bravo, Frankie!”

— ... Peste tot unde prosperitatea se află la ea acasă, statul este de mult retras din mecanismele economice. Numai ONU menţine la rang de dogmă intangibilă vechea relaţie cu statele, raporturile exclusive ONU - State. Să continuăm această politică falimentară? De ce? Până când? Lumea s-a schimbat. Ca să ţină pasul cu lumea, organizaţia noastră trebuie să se schimbe, la rându-i. Vă chem să înfăptuim împreună schimbarea.

— Cu mine nu, domnule Singleton!, se pomeni clamând în singurătatea camerei sale Knud Gunnarsen. Dacă aşa gândeşti acum, cu-atât mai rău... pe mine nu conta! Deşi o discuţie trebuie neapărat să avem. Una aprinsă! Oricum, vei găsi, mi-e teamă, destui clienţi pentru noul dumitale program de relansare a afacerilor lumii. Numai că... scaunul pe care te-a cocoţat comunitatea mondială este cel al Organizaţiei Naţiunilor Unite, domnule Singleton, nu al Bursei din New-York! Ai greşit adresa! S-au încurcat mapele!

Din cubul său de inox, adevăratul Singleton urmărea, şi el, transmisia. Asculta muşcându-şi pumnii. Nu se mai gândea, ca azi dimineaţă, cum ar fi arătat discursul în varianta autenticului secretar general al ONU. Acum, pe măsură ce descifra conotaţiile diabolic insinuate şi gradate în crescendo, i se lumina adevărul: însuşi el, dar mai ales Organizaţia Naţiunilor Unite erau victimele celui mai fantastic şi mai minuţios complot. “Mare minune dacă nu vor nominaliza, în această platformă-program, şi căile de atac”, îşi spuse prizonierul, copleşit de revelaţia transmisiei directe la care asista neputincios, deşi întreaga omenire îl considera pe el protagonistul. Parcă spre a-i răspunde, falsul Singleton continuă:

—... Tocmai responsabilităţile cu care, prin votul dumneavoastră, m-aţi investit, m-au obligat să meditez profund, să supun unui examen critic toate liniile de acţiune ce ne-au dus la impasul actual. Probabil că unele dintre concluziile la care am ajuns vor suna şocant, însă, cum infinit mai şocantă este situaţia în care ne-am tot zbătut, nu voi renunţa la adevăruri tăioase. Unul sună aşa: trebuie reconsiderate, în fapt date jos fără menajamente, etichetele care şi-au trăit traiul. Exemplu: atunci când s-a formulat conceptul de “economie subterană”, s-a avut în vedere... ce? “Subterană” - în raport cu ce? În raport cu legea, mi se va răspunde, poate. Dar este oare corect un atare răspuns?

Fără să mă gândesc o clipă la subminarea ideii de lege şi de legalitate, baza oricărei democraţii moderne, mă întreb totuşi dacă legile, toate legile

importante mai corespund realităţilor şi cerinţelor vieţii?! De ce, oare, acolo unde legile sunt severe, numeroase, restrictive şi bătute-n cuie, economiile stagnează şi oamenii o duc greu? Şi de ce statele cu legi puţine, simple, suple şi permisibile au devenit avanposturile prosperităţii? N-a venit, cumva, ora reevaluării lucide şi curajoase a tuturor normelor, conceptelor şi mentalităţilor după care ne-am condus? Nu e momentul să părăsim cutumele ce ne fixează într-un trecut de care vrem să scăpăm, dar nu ştim cum?

— Asta era! exclamă adevăratul Singleton, bătându-se peste frunte. Idiotul de mine! Trebuia să-mi dau seama. Au nevoie de cadru juridic, de un nou drept internaţional. E stupid să te chinui cu spălarea banilor, dolar cu dolar, când averea ta murdară depăşeşte produsul intern brut al unui continent! Mult mai simplu e să schimbi legile!

—... Vă chem, aşadar, la o reexaminare severă a întregului ansamblu de principii şi norme care ne-au guvernat trecutul şi ne-au ipotecat prezentul, se apropia falsul secretar general de sfârşitul discursului. Priviţi cum arată lumea noastră. Dacă nu vă place imaginea ei, într-adevăr urâtă, să scrutăm viitorul, dar liberi de prejudecăţi, aşa cum va fi omul modern şi eficient - OMUL VIITORULUI. Concetăţeni ai planetei Pământ, vă chem să schimbăm viaţa omenirii!

Urmărind ropotele de aplauze ce zguduiau dement imensa aulă a Organizaţiei Naţiunilor Unite, aplauze ce-i sunau în urechi ca o muzică divină, Gus ştia că a câştigat. Exact cum sperase, cum crezuse: de-acum, totul va fi rutină.

— La lucru, Lon, se adresă el parcă mai puţin încrâncenatului său asociat, atins şi el de bucuria succesului. Avem treabă. Treabă multă, înţelegi?

Aceleaşi aplauze, receptate din cuşca în care se zbuciuma inutil Singleton, focalizaseră toate resursele de raţiune şi de voinţă ale prizonierului asupra unui gând. Trebuie să ies de-aci! Cu orice preţ! Şi cât mai repede! Eu, guguştiucul care m-am lăsat prins în laţ, trebuie să opresc această mârşăvie cinică la scară planetară.

Doamne, dar cum?

Gustave K. Throwstone, căruia foarte puţini aveau privilegiul de a-i spune Gus, anticipase exact. Agenda "triumvirilor" Organizaţiei era atât de încărcată, încât Lon şi B.B. se îndoiau că o vor putea parcurge într-o singură şedinţă cu rigoarea dorită de "Creier". Acesta atacă decis, dar calm şi cu metodă, ca deobicei:

— Am simţit nevoia accestui tur de orizont al urgenţelor pentru că, ştiţi bine, acum "ieşirea la suprafaţă" a devenit iminentă. După ce vom aduna oamenii de bază şi le vom spune ce au de făcut, vom declanşa operaţiunea.

Bartolommini simţi nevoia unei precizări.

— Te asigur, Gus, că şi acum fiecare ştie ce aşteptăm de la el.

— Cu atât mai bine, consimţi primul dintre egali, dar în noile condiţii le vom cere altceva. Să ne lămurim întâi noi, pentru că mie, unuia, nu-mi sunt clare chiar toate lucrurile.

Cu bruscheţea-i caracteristică, Alonzo Mascella întrebă:

— La ce te gândeşti, Gus? Pe nota asta scrie, arăta el spre agenda de pe masă, dar... explică-te; eu, cu textele nu prea...

— Printre altele, dragul meu, mă gândesc la frontul operaţiunii, răspunse Creierul, bifând primul punct al ordinei de zi aflată în triplu exemplar sub privirile staff-ului Organizaţiei. Vrei să enumeri diviziile actuale, B.B.? Sunt l3. Propun să ne scuturăm de cele mai slab productive.

"B.B. Charity" începu să citească lista din text, deşi ar fi putut s-o "recite" pe de rost chiar şi trezit în miez de noapte, după un chef straşnic. Apoi tot el adăugă:

— Cred că ai dreptate. Păstrăm doar ce rentează şi nu ne dispersează forţele. Banii mulţi vor veni altfel. De acord, Lon?

— Mda, parcă e mai bine aşa, mârâi cel întrebat.

— În schimb, continuă Gus desenând pe bloc-notes forme geometrice sofisticate, "ieşirea la suprafaţă" ne găseşte descoperiţi la câteva capitole esenţiale.

— Ca de pildă? făcu B.B. cu o nuanţă de neîncredere.

— Noua situaţie, dragii mei, presupune contact permanent cu lumea, cu instituţiile. Până acum, ne-am ascuns sub umbrela "Charity" -ului. E timpul, cred, să avem propria noastră structură.

— Dar Frank? De ce l-am cocoţat pe Frank tocmai în vârf? sări Lon.

— ONU este altceva; că ea va lucra pentru noi, asta-i altă poveste. Ne trebuie un grup care să gândească şi să aprecieze legăturile Organizaţiei noastre cu lumea. Un fel de... cum să-l numesc? Un departament de analiză politică şi de abordare a partenerilor sociali. Şi aş mai vedea încă unul, profilat strict pe zona Europa-Est. Dacă ne-am propus să atacăm acolo, trebuie să fim pregătiţi.

După un moment de tăcere, B.B. - "numărul doi" al staff-ului în probleme strategice - îndrăzni o intervenţie în răspăr.

— Scuză-mă, Gus, dar până azi, tot ce spui tu, acum, a fost prerogativa noastră, a "sfintei treimi" - cum ni se zice. Şi, ca să fiu sincer până la capăt, aproape întotdeauna tu ai gândit, ai croit, iar noi, în formaţia asta, am rotunjit şi hotărât. Dacă treaba a mers perfect, de ce să schimbăm sistemul? Şi apoi, întreb: analiză politică şi contacte cu autorităţi şi cu societatea civilă... fără noi ?

— Nu m-ai înţeles, preciza Gus, zâmbind liniştitor. Am ajuns la o bogăţie egală cu produsul intern brut al unui mare continent bogat, înţelegi? Dar acolo, banii ăştia sunt gestionaţi şi înmulţiţi de guverne, administraţii, instituţii. Mii de experţi se ocupă numai cu asta. Eu nu cer aşa ceva, ci doar câţiva oameni, atât. Pentru că, dragii mei, una e să decizi, şi alta să analizezi, să propui. Avem nevoie de cinci-şase minţi agere, bune să studieze oportunităţile şi solicitările, să facă propuneri - pe variante -, să conceapă scenarii... Hotărârile au fost şi vor rămâne ale noastre!

— Nu riscăm, Gus? spuse Lon mai mult afirmând de cât formulând o întrebare.

— Nu mai mult decât în "operaţiunea Franco Vetturino Benemerenza". Vă amintiţi ce suspiciuni aţi avut atunci? Şi iată cum se descurcă Frank printre mai marii lumii!

— La securitate mă gândeam, se explică Lon. Dăm chiar totul pe mâna unor novici?

— Nu chiar totul, dar ceva-ceva trebuie să dăm, dacă vom şti să-i alegem cum l-am ales pe Frank. Întrebi de credinţă? Când chemi nişte tineri deştepţi, ambiţioşi şi săraci printre cei care conduc lumea, fii sigur că inşii sunt ai tăi - trup şi suflet! Oamenii sunt de vânzare când cineva le oferă mai mult decât au; or, mai mult decât noi, nu are şi nu oferă nimeni. Asta e cartea noastră, pe ea trebuie jucat!

Sub impresia cuvintelor lui Gus şi a gestului afirmativ schiţat de Bartolommini, Lon fu şi el de acord:

— Mda, merită încercat...

— Merită reuşit, Lon, preciză Creierul. Aştept propunerile voastre nominale, la proxima întâlnire. Şi acum, pentru eficienţă, s-o luăm pe puncte.

Unu: numărul diviziilor. Desfiinţăm cerşetorii, traficul de organe şi falsificările?

— Desfiinţăm, aprobă B.B., ridicând mâna, după tot tipicul.

— Votez şi eu, spuse Lon, însă... uite cum: într-adevăr, cu falsurile de acte nu merită să ne mai încurcăm, dar la bancnote... nu m-aş pripi. Poate nu o divizie aparte, dar... gândiţi-vă: valuta falsă termină o ţară mai sigur ca un război.

— Bravo, Lon, exclamă Gus, bine gândit! La ce divizie trecem falsul? Schimbară câteva păreri în contradictoriu şi, în cele din urmă, domeniul salvat de don Alonzo găsi un locşor în organigrama jocurilor.

— Vă mai propun, continuă Gus, fuziunea a două divizii: prostituţia cu producţia de tipărituri şi filme porno. Prima e condusă de un om foarte capabil, care se va descurca perfect cu amândouă: Halina Kruczkowska. De acord?

Votând pentru, B.B. privi zâmbind, cu un aer complice la Gus şi amândoi către Lon, care primise propunerea cu un mormăit de satisfacţie; Creierul şi B.B. ştiau de mult că poloneza îi alină bătrâneţile lui Lon, dar nu tocmai filial, ci uzând de farmecele şi de tehnica ei rafinată, celebră în lumea bordelurilor Europei.

— Vom avea, deci, 9 divizii. Cât despre şefi, ne vom reîntâlni peste cinci zile, cu propuneri nominale.

Mă aştept ca Lon să-l menţină la Investigaţii pe Rolf, cu toată gafa lui din Bosnia...

— Bineînţeles, întări Don Alonzo.

—... cât despre Halina, de-abia discutarăm. După cum, cred că dumneata, Bartolommini, vrei să păstrezi Fişierul şi Charity-ul; nu?

— Evident, veni răspunsul fără ezitare.

— Iar Lon, sunt sigur, îşi va dori cele două divizii de intervenţie în forţă. Greşesc, Lon?

— Deloc, zise Alonzo, dar... unite într-o singură divizie puternică. Singură, divizia crimă la comandă nu se mai justifică. Păstrăm nucleul, că e util; eu aşa văd treaba.

— Şi mai bine! Deci, opt divizii din vechea structură, plus două... absolut noi, conchise Gus, mulţumit. Pentru şefi, aştept propuneri. Punctul doi: securitatea lui Frank. S-a discutat cu el clar?

— Cât se poate de clar, răspunse B.B., confirmat de Lon. A repetat în faţa noastră toate regulile, apoi le-am discutat în amănunt. Ştie că nu are voie să scrie nici un cuvânt cu mâna lui, în afara semnăturii; tot ce lucrează, să fie dictat stenodactilografei. Ştie că nu ne poate telefona pe circuitele noastre obişnuite; că nu poate veni la noi; că n-o poate contacta pe Gail, nici telefonic, nici altfel. N-ar strica să-i aminteşti şi tu, nepoatei tale, treaba asta...

— Gail mă priveşte. Cu ea totul e în ordine, lăsaţi-o, le-o tăie Gus.

— Am stabilit şi modul de comunicare între Frank şi Gail, de fapt - legătura lui de bază cu Organizaţia. În două zile, Gail preia oficial Galeria de artă de lângă Palatul Naţiunilor. Am cumpărat-o, acum se fac ultimele amenajări. A 4-a şi a 14-a literă a firmei luminoase pot funcţiona cu intermitenţă, dacă sunt manevrate de la un punct de comandă; e semnul că există un mesaj. Pentru urgenţe, Frank e instruit să descifreze orice comunicare prin chiar intermitenţa luminii, ca la alfabetul Morse transcris în limbaj vizual. În plus, avem la dispoziţie canalul de rezervă reprezentat de Koki. Împrietenirea lui cu micul Singleton a fost o idee grozavă! Cât despre cum transmite Frank...

— Mulţumesc, e-n ordine, îl întrerupse Gus cu mâna ridicată. Punctul trei: producţia de alimente şi articole cu drog încorporat. Vă întreb: continuăm? Merită să înfruntăm riscul?

— Ce risc? întrebă Bartolommini sincer nedumerit.

— Întotdeauna rişti, producând şi stocând asemenea articole “neortodoxe”, răspunse Creierul, contrariat de naivitatea întrebării, pe care, în forul intim, o cataloga altfel. Le-am produs, ştiţi bine, cu titlu experimental.În Bosnia au dat rezultate uluitoare. A propos, Lon; l-ai convocat pe Rolf, cum te-am rugat?

— Evident. De la mine şi-a luat porţia, n-avea grijă; o s-o ţină minte! E pe-aproape, aşteaptă să-l chem.

— Perfect; să continuăm. Spuneam că produsele cu halucinogene s-au dovedit devastatoare. Iau minţile, pur şi simplu; transformă oamenii în vite cu care faci ce vrei. Avem în stoc nu numai alimente şi dulciuri, ci şi timbre cu suprafaţa lucioasă impregnată, gumă de mestecat, băuturi, suzete pentru sugari şi încă multe...

Există apoi, în depozit, articole otrăvitoare: sprayuri de tot felul, creme de piele, farduri, pastă de dinţi, săpunuri, cosmeticale, parfumuri etc. Unele omoară rapid, altele - foarte lent sau desfigurează, necrozând ţesuturile. Vă întreb: continuăm să le producem? Avem nevoie de ele?

Aici, don Alonzo nu stătu prea mult pe gânduri pentru a se pronunţa; era evident că povestea asta îl sâcâie.

— Uite ce e, Gus, nu vreau să crezi că redeschid vechea noastră discuţie, mai ales acum, când strategia ta dă roade. Înţelege-mă bine: nici eu nu vreau să omor aşa, într-o veselie, că-mi place mie să văd inşi mierlind-o. Nici pomeneală! D-aia l-am şi beştelit pe Rolf pentru ce-a făcut la sârbi: orice viaţă de om trebuie luată cu rost. Dar nu uita că Organizaţia a ajuns ce este pentru că am fost puternici şi fără milă! Mai puternici şi mai răi ca toţi. Suntem în vârf pentru că ni s-a ştiut de frică. Asta-i legea în lumea noastră, şi m-aş mira ca în lumea cealaltă, aia "curată", să fie altfel. E o prostie să ieşim la suprafaţă fără armele noastre de atac. Eu zic să producem şi să stocăm. Se poate fără ele? Foarte bine, mergem cu legea şi cu banii. Nu se poate? Lovim. Cu câteva tone de cutiuţe şi pacheţele de-astea, lichidăm VIP-urile unei ţări ca Elveţia în două-trei luni, cu toată ghiftuiala ei arogantă. Iar într-un an, dulciurile şi jucăriile noastre îi transformă copiii în narcomani. Îi terminăm! Păi, spuneţi voi: să ai o armă ca asta şi s-o arunci, mi se pare o...

— M-ai convins, Lon, întrerupse Gus cel mai lung discurs ţinut de Mistreţ de când îl ştia. Tu ce zici, B.B.?

— Perfect de acord cu Lon. Fie şi numai pentru câtă fantezie s-a investit!

— Deci... producem, conchise democratic Gus, bifând încă unul din punctele agendei atât de încărcate.

Punctul patru: Rusia.

Bartolommini, pentru că lui i se adresase cu precădere Creierul de data aceasta, interveni prompt:

— Nu suntem pregătiţi pentru subiectul ăsta. Oamenii mei se află încă în Europa, bat ţările răsăritene, adună date, pregătesc "Operaţiunea Est". Mă

voi întâlni cu ei chiar în inima zonei, la Praga. De-abia atunci vom şti cum stăm şi ce e de făcut. Informaţiile preliminare arată însă că Rusia nu e abordabilă deocamdată. În haosul de-acolo, pe autorităţi nu te poţi bizui, că - practic - nu există, iar pe cont propriu n-am putea răzbi. Oricum, în cel mult o lună vom avea evaluarea exactă a realităţilor ruseşti. Propun să hotărâm atunci.

— Dar nu mai târziu de-o lună, preciza Gus, şi desenă un viguros semn de întrebare în dreptul chestiunii rămase în suspensie. Era evident că situaţiile neclare, ca şi amânările, îl indispun. Punctul cinci, continuă el: prezenţa oamenilor noştri în organismele mondiale importante.

— Nu e vorba numai de oamenii noştri, Gus, că n-avem atâţia, ci mai ales de cei cumpăraţi, preciză din nou şeful “Charity” -ului, care se ocupase de întreaga acţiune.

— Când plăteşti un om, e omul tău, face ce-i ceri, tranşă chestiunea Creierul, aplicând o filozofie de viaţă îndelung verificată. S-o luăm metodic. Aparatul ONU?

— Frank ne va spune curând ce e de făcut acolo. Deocamdată ne-am infiltrat zdravăn în două comisii. Cea juridică şi cea economică.

— Destul de bine. FAO? continuă Gus şirul întrebărilor.

— La FAO avem oameni bine plasaţi.

— Poziţii importante sau decisive? insistă Gus.

— Importante, răspunse BB după o clipă de gândire.

— Să avanseze. Să pună mâna pe frâne. OMS?

— Stăm bine: avem decizia.

— Perfect. UNESCO?

— Un singur om, dar important.

— Ne trebuie mai mulţi, va fi o zonă esenţială pentru noi. FMI?

— De-abia am declanşat acţiunea...

— Grăbiţi lucrurile. Banca Mondială?

— Acolo situaţia e complexă, dar nu va trece mult şi vom conduce jocul. Despre Consiliul Europei şi tot ce ţine de bătrânul continent să nu mă-ntrebi, că lucrurile sunt la început. Când mă-ntorc de-acolo, voi şti mai multe, încheie B.B. raportul.

— Bine, aşteptăm, oftă Gus. Aci, în State, legăturile noastre funcţionează normal? Cu FBI-ul cum merge, Lon?

Cel întrebat mârâi fără nici o ezitare:

— Nici o problemă.

— Asta e bine.

Privindu-şi agenda, "Creierul" bifa şi ultimul punct.

— Cam asta ar fi pentru azi, conchise. Ba nu; Lon, fii bun şi cheamă-l pe Rolf.

După câteva minute, Abigail îl introducea pe Rudolph Leacock în elegantul salon care găzduise şedinţa; era o lege nescrisă ca, la toate întâlnirile de lucru ale triumviratului, Gail să fie uşier, gazdă şi maestru de ceremonii. După ce oferi musafirului convocat un scaun comod, lângă masa rotundă la care lucrau cei trei, fata dispăru.

Noul venit mai fusese aici o singură dată: la investitura în calitate de şef al detectivilor Charity-ului, ceea ce, pe atunci, era tot una cu şefia diviziei "Investigaţii" a Organizaţiei. Devenise, cu acel prilej memorabil, a cincea fiinţă umană care cunoştea adevărata ocupaţie a onorabilului Gustave Throwstone, insul aflat printre primii 20 de magnaţi din lume şi cel mai mare filantrop al Terrei, în ciuda faptului că ascundea cu înverşunare publicului şi presei calitatea de ocrotitor al năpăstuiţilor vieţii.

— Rolf, începu Gus, explică-ne cum de ţi-ai permis iniţiativa stupidă din Bosnia. Ştii că ţi-ai depăşit mandatul acolo?

— Da, domnule, dar numai aşa am putut împiedica o catastrofă. În raport am scris clar, i-am explicat şi lui Don Alonzo: detectivul Scotland-Yard-ului deţinea mostre din produsele noastre şi le aflase provenienţa, diferită de a ajutoarelor Uniunii Europene. Mergând pe fir, cum şi pornise, ajungea la noi indiscutabil.

— De ce n-ai cerut avizul pentru acţiune?

— N-am avut timp. Dacă nu hotăram în câteva secunde, maşina cu probele ajungea la laborator, pentru analiză, iar medicul acela, Gunnarsen, ecologistul, ar fi aflat de la englez motivul şi pista concretă a căutărilor agentului.

Rolf tăcu, susţinând privirile celor trei fără vreo urmă de teamă sau culpabilitate, ca orice nevinovat aflat în faţa unui juriu în a cărui

competenţă şi imparţialitate are deplină încredere. Pentru că tăcerea se prelungea, Rolf adăugă:

— Ulterior, am urmărit evoluţia lucrurilor; zilnic sunt informat de la faţa locului. Nimeni nu poate dovedi şi, vă asigur, nici n-o va putea face vreodată, că a fost altceva decât un tragic accident, aşa cum pe-acolo se petrec cu zecile, săptămânal. Pot să vă informez, de altfel, că vânzoleala în jurul cazului e pe sfârşite.

Bartolommini rupse tăcerea ce se instalase din nou.

— Trebuia găsită altă soluţie. Au murit autorităţi locale şi, mai ales, un ofiţer al trupelor europene de supraveghere. De aci vine pericolul...

— Ştiu, domnule Bartolommini, dar altfel nu puteam să scap, contra cronometru, şi de englez şi de probe. În maşină erau patru saci plini cu produsele noastre care, acum - vă rog să ţineţi seamă de asta - nu mai există, au fost pulverizate în explozie.

— Am înţeles, Rolf, conchise Gus mai blând decât se aşteptau toţi cei de faţă. Noi continuăm să credem însă că întâmplarea - ca să-i spun aşa - ne-a picat rău.

— Înţeleg şi eu, domnule, dar... în câteva secunde am ales răul cel mai mic.

— Totuşi, undeva, cineva a greşit, din moment ce s-au încurcat lucrurile; după tine, unde a fost greşeala? întrebă Creierul, justificându-şi încă o dată porecla în ochii tuturor celor de faţă.

După un scurt răgaz de gândire, Rolf răspunse la fel de stăpân pe sine cum fusese tot timpul:

— Cred că a greşit cine a expediat produsele noastre în ambalaj şi cu etichetă uniforme. Dacă era nevoie să le recunoaştem noi, trebuia găsit un semn care să nu bată la ochi. Aşa, englezul s-a dus la ele, prin câte localităţi a investigat, şi le-a cules de parcă le-ar fi identificat după un denunţ; toate erau la fel, dar altfel decât restul ajutoarelor.

Cei trei din staff-ul Organizaţiei se priviră semnificativ. După câteva clipe, Gus dori să pună capăt anchetei:

— Mulţumesc, Rolf, suntem lămuriţi. Îl vei ţine la curent pe Don Alonzo cu tot ce se-ntâmplă acolo. Poţi pleca.

Surprinzător, cel invitat nu se grăbi să părăsească salonul.

— Profit de faptul că e de faţă toată conducerea şi vă solicit eu câteva minute. E ceva important, îndrăzni Rolf.

După o privire rapidă spre cei doi colegi de triumvirat, Gus îşi invită musafirul să spună ce are de spus. Calm şi măsurat, tânărul bărbat detona bomba:

— Cineva din Organizaţie, mai precis un şef de divizie, trădează.

Lon sări de pe scaun. B.B. se ridică şi el, agitat, în timp ce Gus îşi îngustă ochii până când deveniră două lame cenuşii.

— Ascult, murmură Creierul, făcând abstracţie de ceilalţi.

— De aproape doi ani, Poloneza a creat o reţea proprie de bordeluri, furând Organizaţiei milioane de dolari. Sunt implicate ţările asiatice foarte sărace şi, bineînţeles, cordonul ţărilor estice de la frontiera Uniunii Europene. Sistemul e simplu: fetele cât de cât mai arătoase care doresc să emigreze în Vestul european bogat sunt minţite, racolate, aduse din Asia în România, Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia, dar înainte de a fi trecute ilegal “dincolo”, sunt exploatate până la epuizare în bordeluri despre care Poloneza n-a spus nimic şi de la care nu încasăm nici un dolar.

Mistreţul izbuti cu greu să-şi descleşteze fălcile care se auzeau scrâşnind, în liniştea din cameră.

— De ce nu mi-ai raportat nimic, mie?

— Acum o oră am primit informaţia şi dovezile, Don Alonzo. Mi s-a părut atât de important, încât... Pentru prima dată de când se afla în faţa “treimii”, Rolf nu ştiu cum să încheie o frază. Continuă totuşi, trecând peste privirile rău-prevestitoare ale bătrânului mafiot:

— Mai grav decât paguba şi chiar trădarea în sine, este scandalul politic iscat în ţările estice. Acolo, în ciuda libertăţii vecină cu anarhia, liberalizarea moravurilor este de dată foarte recentă. Opinia publică are încă prejudecăţi puternice, speculate de politicieni în condiţiile unor societăţi profund divizate politic. În plus, imigraţia clandestină pune probleme enorme autorităţilor din această “placă turnantă” a Europei, atât de săracă. Au şi murit câteva fete. Crime? Sinucideri? Nu se ştie, anchetele sunt în curs. Scandalul politic e însă imens, presa urlă, opoziţia protestează... mă rog, tot tacâmul. Va fi dificil de pătruns acum, acolo.

Buzele lui Gus se subţiară până aproape de dispariţie, dând chipului acestuia o înfăţişare stranie, aproape sinistră. Întrebă:

— Rolf... eşti sigur?

— Aproape sigur, domnule, răspunse cel întrebat. Oricum, în câteva zile trebuie să ajung la Praga, cu domnul Bartolommini. Voi folosi prilejul pentru a ancheta situaţia aşa cum ştiu eu. Veţi primi o informare completă.

— Mulţumesc, Rolf, încheie Gus socotelile cu cel invitat să se disculpe, dar care, din câteva fraze, îi cufundase pe alţii în rahat până-n gât. Tu, Lon, vei lua măsurile ce se impun, după ce vom şti exact cum stau lucrurile. Asupra pedepsei... ne vom consulta. Acum, vă mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. La revedere. Cei doi seniori aparţinând "treimii" părăsiră salonul, împreună cu Rolf, într-o atmosferă de gheaţă. Îl cunoşteau pe Gus; ştiau bine că, după o asemenea veste, e mai sănătos să nu te afli în preajma lui.

23

Undeva, pe un petec de verdeaţă umbrit de câţiva copaci şi udat la unul din capete de apele Hudson-ului, nu prea departe de New-York, prima zi a week-end-ului adunase patru oameni. O recentă, dar autentică prietenie configurase grupul. Decorul şi vremea reduceau "interesele de grup" la o singură vorbă: odihnă. Ceea ce se vedea înspre drumul îngust de acces, nu se putea numi "casă", ar fi fost prea pretenţios; poate că nici "căsuţă" nu s-ar fi potrivit. Era mai degrabă o cabană; în perfectă stare, ce-i drept, ba chiar încăpătoare şi relativ arătoasă. Refugiu convenabil pentru zile de sărbătoare sau pentru mici concedii, dacă acceptai disconfortul caracteristic mai tuturor colţurilor pierdute în natură.

Pe Hazel şi Bernie Merwin, ca şi pe cei doi invitaţi ai lor, Fletcher şi Întorsureanu, treaba asta nu-i deranja deloc. Dimpotrivă, cei trei americani, îmbrăcaţi în haine lălâi, de vacanţă, şi românul cu săraca lui garderobă exploatată la maximum spre a face faţă situaţiei, se simţeau minunat. Respirau cu nesaţ aerul curat şi umed, parcă altceva decât produsul instalaţiilor de condiţionat aerul, şi sigur altceva, pentru Intorsureanu, cel intoxicat de mirosul vopselei cu care acoperea, de multe zile, măţăraia de ţevi din subsolul Palatului Naţiunilor.

De altfel, Mircea Răzvan se ştia aproape izbăvit de corvoada vopsitului. O galerie de artă din centrul oraşului îşi schimba stăpânul şi înfăţişarea, angajând personal priceput în asemenea amenajări. Ca unul cu ceva

experienţă în producţia pentru expoziţii şi ateliere de artă plastică, imigrantul tresărise la anunţ, îşi oferise prompt serviciile şi fusese chemat la lucru chiar de luni. Că angajarea avea să fie tot temporară, nu-l prea afecta; ca român, se obişnuise cu provizoratul şi cu tranziţia, în general. Vestea, comunicată amicilor americani, fusese primită cu aplauze.

Cabana, cu spaţiul înconjurător, achiziţie recentă a familiei Merwin, cumpărată la un preţ de chilipir de la un tip presat să vândă repede, era poate singurul lucru pe care Hazel şi-l putea reproşa, într-un fel, în relaţia ei cu Bernie. Banii strânşi pentru calculatorul performant, visat de împătimitul evidenţelor statistice, plus un mic împrumut la bancă, îi făcuseră proprietari. Sacrificiul bărbatului fusese refuzat, iniţial, de Hazel, dar apoi acceptat, după ce un week-end “de probă” se soldase cu o veritabilă “dragoste la prima vedere” pentru cabană şi colţişorul de rai dimprejur. Acum, adevărată gazdă, femeia se mişca dezinvolt, îndemnându-şi companionii să se simtă ca acasă; recomandare inutilă, se pare, după cum decurgeau lucrurile.

Mircea Răzvan declanşase “operaţiunea grătar”. Sub privirile americanilor, curioase şi nu fără o nuanţă de ironie tandră, românul instalase un grătar de construcţie proprie, cu tavă pentru jar, meşterit cu ingeniozitate de cum primise invitaţia şi i se precizaseră caracteristicile locului. Se aprovizionase cu mangal şi pregătise - după reţeta meleagurilor vrâncene - tocătură pentru mititei şi pastrama de oaie care făcuseră deliciile copilăriei sale, la bunici, într-un sat de pe valea Nărujei.

“Punctul de lucru” al bucătarului improvizat deveni rapid centrul conversaţiei generale. Şi cum să se desfăşoare o discuţie, într-un grup ce cuprindea un ziarist, altfel decât pornind de la “chestiunea zilei” ? Aşa că Fletcher atacă direct:

— Hazel, ce naiba se întâmplă acolo, la voi, la ONU? Tot New-York-ul vuieşte. Femeia înfiripă un răspuns deşi, dacă ar fi putut, tare ar mai fi ocolit subiectul.

— Vânzoleala obişnuită, când se schimbă şefii la vârf...

— Oare? se îndoi ziaristul. Mi-e teamă că, de data asta, e ceva mai serios. Hazel încercă să stingă subiectul prin minimalizare.

— Se vede că nu cunoşti Organizaţia Naţiunilor Unite. Cred că a fost inventată anume pentru exemplificarea inerţiei sistemelor social-politice... Fii liniştit, Colin, nu s-a născut omul capabil să schimbe peste noapte mastodontul prin simpla atingere cu bagheta magică a voinţei sale.

— Peste noapte... poate nu, se încăpăţâna ziaristul, dar în câteva nopţi lungi, lungi de tot, în care somnul raţiunii naşte... ştiţi voi ce... Şi apoi, depinde ce forţe se ascund în spatele omului cu pricina. Tu ce zici, Bernie?

— După mine, răspunse îngândurat agentul, discursul lui Singleton-cel-mult-aşteptat este - cel puţin pare - o invitaţie oficială adresată banilor murdari să iasă din tainiţe şi să "pună umărul" la reconstrucţia unei omeniri "curate", mă-nţelegi... Cât de curat poate fi un edificiu construit pe temelie imundă, asta rămâne de văzut. Dar, ştii... eu nu prea mă pricep la scenarii şi presupuneri. Când se vor mai aduna datele de impact ale discursului asupra mediilor financiare, politice şi profesionale, atunci să mă întrebi pe mine; ţi le voi livra în ediţie completă, ordonată pe orice criterii doreşti.

Curiozitatea lui Fletcher nu-l ocoli nici pe bucătarul improvizat

— Tu, Emery?

Românul întoarse fleicile, pastrama şi mititeii ce începuseră să sfârâie deasupra jarului mereu aţâţat prin ventilarea unui carton, apoi răspunse fără complexe:

— Regret, dragilor, dar la tema asta... sunt out. Când noul patron al naţiunilor dezbinate glăsuia la tribună cum vrea el să le reunească, eu vopseam ţevăraia naţiunilor, la subsol. Cineva trebuie să şi muncească, nu? Habar n-am ce-a zis!

Fletcher îi întinse ziarul în care cuvântarea se lăfăia pe o întreagă pagină, deşi textul - dacă ar fi fost machetat economic - n-ar fi luat mai mult de trei coloane. Intorsureanu începu să-l parcurgă rapid, nu înainte de a asigura o permanenţă la vânturatul jarului, în persoana ziaristului curios. Când termină lectura, spuse la fel de neinhibat:

— Mda, sună a invitaţie către banii murdari, dar mai interesant e altceva: noul secretar general roagă în genunchi omenirea să accepte banii urât-mirositori. Asta-l frământă, de fapt: nu cumva lumea să-i refuze, dintr-un scrupul stupid! "Nu e cazul să vă mustre conştiinţa, oameni buni şi factori de decizie; pentru liniştea dumneavoastră şi ca să nu vomaţi cumva de-atâta duhoare, eu, Singleton, promit că voi schimba şi legile, şi cutumele, şi morala socială curentă!" Drăguţ şi ambiţios băiat, nu vi se pare?

Surprinşi, Colin, Bernie şi Hazel se priviră semnificativ. Observaţia aceasta le scăpase, lor şi analiştilor oricum mai avizaţi ai discursului. Un motiv în plus pentru Fletcher de a plasa o nouă întrebare:

— Şi dacă ar fi aşa, ce şanse îi dai. Emery?

Reluând ventilarea manuală a grătarului” cu forţa de un măgar putere” - cum le spusese el, de la început, acestor fii ai lumii super-mecanizate şi super-consumatoare de energie -, bucătarul îşi declină competenţa unei opinii:

— Nu ştiu. Sunt prea nou pe-aci, pe la voi, ca să-mi dau seama. Întâi să vă cunosc, să vă “citesc”...

— De ce neapărat pe noi? se miră Colin. E problema omenirii, Emery; în treaba asta, nu numai Statele Unite contează!

— Daaa? izbucni în râs românul, mai-mai să se înece. Iartă-mă, nu mă gândisem la super-puterile mondiale San-Marino, Burkina-Faso, Trinidad Tobago, Albania şi Liechtenstein! Uitasem de ele, pur şi simplu! Vezi, ăsta-i marele avantaj al sclerozei avansate: afli mereu lucruri noi.

Pe hazul general, drăguţa doamnă gazdă profită de ocazie pentru a schimba subiectul discuţiei care, până atunci, o ţinuse, parcă, pe grătarul cu jăratic al lui Întorsureanu.

— Chiar, Emery; ce crezi despre noi, despre America, atât cât ai reuşit să ne cunoşti?

Răspunsul românului părea ecoul unei diplomaţii de ţară mică şi amărâtă, pusă de Dumnezeu între coloşii a două continente şi în bătaia tuturor furtunilor istoriei:

— Să spun... absolut sincer?

— Dacă n-ai prea multe de ascuns, din amabilitate faţă de noi, ăştia, fii sincer, preciza uşor maliţios Fletcher.

N-o brodi, pentru că tonul îi convenea de minune lui Întorsureanu.

— Deviza mea în viaţă, stimaţilor, este “Ce-am avut şi ce-am pierdut” !, începu el, fără să slăbească o clipă agitarea cartonului peste jăratic. Numai că, în cazul de faţă, v-o spun cinstit: deviza nu funcţionează. Toţi trei sunteţi nişte tipi pe cinste şi mă bucur să vă am prieteni. De altfel, aici, în ţara voastră, doar atâta am. Şi grozav aş regreta să vă pierd!

Declaraţia fu receptată cu un val de simpatie caldă. Hazel, de-a dreptul mişcată, murmură:

— Spune ce gândeşti, Emery; fără nici o reţinere.

— OK, exclamă românul; parcă asta e vorbuliţa cea mai des rostită prin State, ca semn că totul merge rotund, nu? Păi... să încep cu impresia cea mai generală. Ştiţi ce v-a reuşit vouă perfect? Exact ce-a promis comunismul că

va oferi oamenilor, dar nu le-a dat niciodată: producţie de masă, consum de masă, bunăstare de masă, cultură şi artă de masă... Totul - de masă, şi din belşug! Cam prea standard, după gustul meu, şi - de ce s-o ascund? - cam tembelizant în plan spiritual, dacă vorba nu e cumva prea grea. Ce-i drept, aproape totul - accesibil şi amărâţilor, şi prostovanilor, că aveţi d-ăştia, slavă Domnului! Până şi un semi-şomer ca mine poate accede la ce este “de masă”...

— Şi e rău? fu curioasă Hazel, parcă alt om de când Singleton încetase a mai fi subiectul discuţiei.

— Deloc, absolut deloc, exclamă Întorsureanu. Ciudăţenia este că voi, care proclamaţi prioritatea individului în raport cu masa, aţi rezolvat - şi încă bine! - problemele masei. În schimb la om, ca entitate şi ca valoare supremă, n-aţi prea ajuns, după umila mea părere, scuzat să fiu.

— Interesantă idee, interveni Fletcher. Explic-o, Emery.

— Nu-i prea mult de spus. Pentru mine, om, sau individ, înseamnă mai mult decât un exemplar al masei şi infinit mai mult decât simţuri satisfăcute, trup adăpostit sau stomac plin.

— Etajele superioare ale existenţei, înţeleg, îl întrerupse ziaristul. Dar există împlinire, elevare spirituală, fericire - numeşte-o cum vrei - pe stomacul gol?

— Categoric nu, răspunse Întorsureanu. Colţul de lume din care vin, măcar atâta lucru bun a făcut pentru omenire: a spulberat mitul fericirii în sărăcie. E o himeră periculoasă, deie Domnul să nu mai creadă nimeni în ea. Numai că burta plină, iubiţilor, e doar unul din paşi. Primul. Urmează ceilalţi, mulţi al naibii! Să vă văd mai departe. Istoriceşte vorbind, sunteţi o naţiune tânără, aveţi timp, dar... mi-e teamă că va trebui să umblaţi şi la proiect, să mai retuşaţi nişte linii, ca să vă iasă pasienţa.

Furat de cuvintele românului, Bernie aruncă şi el o întrebare:

— Dar despre democraţie, democraţia noastră, din State, ce zici, Emery?

— Ce să zic? Jos pălăria! E cel mai bun lucru făcut de voi, pentru uz personal şi pentru alţii, decretă românul. Oricum, e mai bună decât hamburgherii voştri, vă asigur, o dădu Intorsureanu pe glumă, privind mândru către minunăţiile ce sfârâiau pe grătar. E grozavă democraţia, copii, dar... nu vă jucaţi cu ea, n-o transformaţi în partea voastră vulnerabilă. Gândindu-mă la ce-am lăsat acasă, m-aş încumeta să spun că jucăria asta minunată, numită democraţie, e a dracului de periculoasă.

Reacţia spontană şi la unison a celor trei americani, în loc să domolească tonul românului, îl întărâtă.

— Da, da! Se vede că nu cunoaşteţi lumea săracă, oprimată şi îndelung minţită şi dinăuntru şi dinafară, spoliată cultural, degradată moral, ticăloşită... Acolo, nemernicii dispuşi să profite de libertăţile democratice sunt, dacă nu mai mulţi, în mod sigur mai hotărâţi şi mai agresivi decât oamenii de bine. Sună şocant, ştiu, dar - după mine - multor ţări li s-ar potrivi mai bine, pentru un timp, soluţia despotului luminat.

Fletcher zâmbi ca la auzul unei glume.

— Despot luminat? Există aşa ceva?

— Evident, replică Întorsureanu. Frederic cel Mare şi Bismark - pentru spaţiul germanic, Atatürk pentru Turcia modernă, Petru cel Mare - pentru Rusia... Mai vreţi? Nici Franco, din câte ştiu, n-a fost un mare democrat, dar a lăsat Spania pregătită pentru belşug şi democraţie, numai bună de intrat în NATO. Mai vreţi exemple? Mai am; şi vechi şi noi.

Cei trei americani priveau lung la zilierul ce-şi câştiga pâinea cu un pistol de împroşcat vopsele, dar zburda prin istorie şi geo-politică de parcă asta i-ar fi fost meseria. Hazel se încumetă prima să accepte provocarea de a continua disputa amicală:

— Şi... cine ar fi geniul capabil să depisteze fără greş tocmai pe despotul cu adevărat luminat, să-l ungă la putere şi mai ales să-l păstreze aşa, luminat, ferit de întunericul, de nebunia puterii absolute?

Bucătarul improvizat ridică umerii, a neputinţă.

— Ei, aici e problema: nimeni n-a găsit soluţia. De-asta, când spui despot, nu te gândeşti la numele citate de mine, ci la Hitler, Stalin, Pol Pot... şi mai ştiu eu unul.

— Interesant, murmură Bernie, într-un târziu. Şi ciudat, într-un fel... Un îndrăgostit de libertate, cum eşti tu, să gândească...

Amuzat şi aţâţat, românul continuă să se explice:

— Da, eu, care am înfruntat moartea de câteva ori numai ca să trăiesc liber, să-mi fac viaţa după capul meu, nu după calapodul croit de un cismar şi de nevastă-sa. Vorbesc din experienţă şi cu răspundere, dragii mei. Tot ce-am lăsat acasă şi tot ce văd aci, la voi... chiar şi cuvântarea asta care vă intrigă, mă îndreptăţesc să spun: fiţi atenţi! Există situaţii în care “jumătate + unu” nu oferă soluţia bună, înţelegeţi? Uneori, mult-visata democraţie - şi

cea şchioapă, din ţara mea, şi cea bine instalată, de la voi - provoacă dureri de cap. Ale dracu'dureri de cap! Nu uitaţi că Hitler a venit la putere, în Germania anului 1933, prin alegeri libere! Cu mai mult de jumătate + unu din voturi...Vă doresc sincer să aflaţi treaba asta numai din păţaniile altora. Săracii!

Intorsureanu îşi încheie vorbele sincron cu ultima mişcare a cartonului din mâna dreaptă. Odată ventilaţia grătarului încheiată, bucătarul se transformă în valet-servant, transferând cu mişcări sigure minunile aburinde şi îmbietoare pe platoul pregătit din timp. Când rodul muncii lui - ce avea să se dovedească, peste câteva clipe, delicios la superlativ - fu depus în mijlocul mesei întinse sub un arţar uriaş, îngălbenit de aurul toamnei, românul decretă:

— Acum, gata cu politichia! La masă, toată lumea! Sper ca fripturile să vă pice mai bine decât ideile mele trăznite. Poftă bună, copii!

24

Pentru Frank, primele trei zile petrecute în biroul uzurpat, din Palatul Naţiunilor, se scurseseră fără nici un incident major. Ba chiar fără nici unul, cât de mic. Configuraţia locului coincidea perfect cu aceea studiată pe video; nici o problemă. Cât despre oameni, schema lui Gus se dovedi încă o dată fără greş: noul secretar general o invitase din prima clipă în biroul său pe şefa protocolului, Elisabeth Knight, aleasă deloc întâmplător, şi-i vorbise de parcă ea ar fi fost singura lui salvare:

— Betsy, draga mea, consideră-mă picat din Lună; n-am mai fost, nu ştiu, n-am auzit cum decurg lucrurile pe-aci. Învaţă-mă, rogu-te, meseria de secretar general din perspectiva "bucătăriei" cotidiene. N-am de gând să stresez oamenii cu schimbări inutile; ştiu ca şi tine că sunt multe de schimbat în instituţia asta, dar în nici un caz obişnuinţele ce ordonează munca şi mişcă maşinăria. Mă ajuţi? Te superi?

Să se supere? O, Doamne! Betsy nu visase o asemenea favoare! Cu un zel de neimaginat luase organigrama secretariatului general, "fişând" colaboratorii presupusului Quentin, ca la un exerciţiu tactic, cu soldaţi de plumb. După ce-i tocase mărunţel din vorbe, ca femeie şi secretară ce se afla, de la "anatomia descriptivă" Betsy trecuse la "fiziologia"

departamentului, animând soldăţeii, făcându-i să se mişte, să-şi interfereze şi să-şi articuleze acţiunile pe orele unei zile şi pe zilele unei săptămâni. Când fericita aleasă îşi încheiase instructajul, falsul Singleton ştia tot ce era strict necesar pentru a nu greşi. Era doar prima fază; a doua urma să cuprindă restul instituţiei, principalele organisme partenere, plus agenda de lucru pentru luna următoare. Noul şef ceruse colaboratorilor direcţi să-l păsuiască cel puţin o săptămână, necesară acomodării; între timp descurcă-se singuri, au mână liberă.

Oricum, treaba începuse bine. La lista - asimilată - de nume, diminutive, atribuţii principale şi secundare precum şi modul optim de abordare a fiecăruia, Frank ştia că trebuie adăugată permanent reţeta lui Gus: dacă un element deosebit apare, chiar şi de nuanţă, temporizezi, eviţi răspunsul, transmiţi pe filieră. Gail întreabă sursa, apoi tu răspunzi, te angajezi sau nu; nici un gest până când informaţia nu şi-a epuizat circuitul. Da, sistemul se dovedea viabil.

De fapt, dacă sta să se gândească bine, până azi nici nu s-ar fi putut întâmpla mare lucru; zilele, trei la număr, petrecute în somptuosul birou, nu fuseseră altceva decât o interminabilă defilare de inşi veniţi să-şi prezinte omagiile şi o la fel de lungă serie de fíritiseli diplomatice. Ca adresant, nu trebuie decât să asculţi, să roşeşti de plăcere, să zâmbeşti dând din cap, semn că aprobi - cu toată modestia - ditirambii celor veniţi să te tămâieze, iar la sfârşit - să baţi, amical, pe umăr sau să săruţi, galant, mâna. La aşa ceva, Frank se pricepea perfect.

Trecuseră prin biroul lui albi, negri şi galbeni din aparatul Organizaţiei. Cât despre solicitările “din afară”, falsul Quentin le amânase pe toate. Nici cu un oarecare domn Gunnarsen nu avea timp să se întâlnească. Ba chiar, excedat de năvala “urătorilor”, demnitarul îşi instruise secretara să fie mai zgârcită chiar şi cu anunţurile de solicitanţi; să mai descurajeze şi ea, cum ştie, valul ce ameninţa să-l copleşească. Acum, în cea de a patra zi, spre ora prânzului, secretara, Ingrid Porter - o femeie între două vârste, care-şi diminua urâţenia printr-o ţinută impecabilă şi, probabil, o tainică grijă pentru timbrul vocii ei de contralto - intră în cabinet, spunând că Hazel Zimmermann roagă să fie primită - nu mai mult de un minut. Frank îşi instruise cerberul din antecameră ca, un timp, până se obişnuieşte cu oamenii, anunţurile de persoane solicitante să nu-i fie făcute prin interfon, ci direct, pentru a răspunde la fel; iată, Ingrid se conforma.

“Hazel Zimmermann? Betsy nu mi-a vorbit despre nici o Hazel Zimmermann. Probabil că lucrează prin aparatul vreunei comisii”.

— Să poftească, rosti cu voce tare impostorul. Peste câteva clipe, solicitanta se afla în birou, întâmpinată cu un salut neutru - mişcare a capului şi imperceptibila aplecare a umerilor - apoi invitată să ia loc, cu un gest al mâinii drepte la fel de impersonal.

În toate aceste trei zile, Hazel se frământase dacă e cazul să bată, sau nu, la uşa lui Quentin. Nu se îndoia că va fi primită. Dar, odată ajunsă în biroul lui, ce să-i spună? Hazel nu era deprinsă cu dezordinea în propriile-i gânduri şi simţăminte, acum însă nu ştia bine nici ce vrea, nici ce să facă, şi asta o enerva cumplit. Îşi aprecia singură poziţia drept una cum nu se poate mai delicată. Să treacă pur şi simplu peste eveniment, ca şi cum n-ar fi fost? I se părea nefiresc, lipsit de bun simţ. Dar, cu un om ca Singleton, nişte vorbe convenţionale, spuse din vârful buzelor... mai bine ar rămâne nerostite. Să i se adreseze altfel, cald, cum ar fi vrut? Asta nu l-ar putea face să creadă că ea, Hazel, încalcă unilateral vechea lor convenţie? Că, după atâţia ani, scoate de la naftalină un secret de viaţă intimă şi-l flutură, spre a dobândi cine ştie ce avantaje din partea unui om ajuns la putere? Gândul o oripilase. Ca urmare, timp de trei zile, Hazel nu s-a decis să facă pasul. La un moment dat, a hotărât-o, totuşi, amintirea acelui Singleton trecând pe lângă ea, la braţul bătrânului Archie, în hărmălaia liotei de ziarişti, fotoreporteri şi cameramani, fără un gest de recunoaştere, fără un zâmbet - măcar schiţat, destinat ei. “Hai să văd şi eu cât de schimbători pot fi oamenii când primesc puterea... Măcar să ştiu la ce să m-aştept”... Aşa ajunsese blonda secretară tehnică a Comisiei pentru demografie în biroul secretarului general proaspăt ales.

Din prima clipă, regretă gestul. Se aşteptase să găsească un om puţintel marcat, poate preocupat, frământat sau chiar covârşit prematur sub povara acţiunii la care se înhămase. Parcă unul, Peter, scrisese undeva despre ce se-întâmplă cu oamenii când îşi depăşesc treapta optimă a competenţei... Când colo, în cabinet, Hazel găsea un străin. Deşi îl fixa cu insistenţă, femeia nu citea pe faţa proaspătului demnitar nici cea mai vagă urmă de reacţie omenească inerentă - credea ea - întâlnirii dintre un bărbat şi o femeie care au împărţit patul măcar o noapte, chiar dacă amândoi au decis să îngroape definitiv întâmplarea.

“Oare până unde poate fi împinsă arta disimulării? Cât de controlat, de perfid controlat poate fi un bărbat când vrea să spună, fără vorbe, unei femei că între ei doi nu mai există nimic, dar absolut nimic, să fie clar, nici măcar loc de bună-ziua?” Un asemenea afront, Hazel nu mai trăise niciodată. Nu-i venea să creadă. Prelungi tăcerea mult peste limita penibilului, oferind pretinsului Quentin o şansă, încă o şansă, poate-poate va miji pe faţa lui umbra reacţiei aşteptate.

Brusc, Hazel coborî din sfera înaltă a consideraţiilor despre oameni şi relaţii inter-umane, fixându-se asupra unui gând al naibii de neliniştitor: “Cred că va trebui să-mi caut o slujbă, pe undeva...”

Când, în sfârşit, deschise gura, îi fu uşor să vorbească, pentru că acum ştia bine: nu avea nimic de spus.

— Vă răpesc minutul solicitat fără vreo treabă anume. Şi cu atât mai puţin pentru vreun interes, domnule Singleton. Pur şi simplu am vrut să vă felicit pentru noua şi onoranta dumneavoastră funcţie, în calitatea mea de fostă colaboratoare. Asta e tot. Scuze pentru deranj, încheie femeia, ridicându-se, salutând şi părăsind cabinetul. Lăsase acolo, ţintuit în scaunul mare dar incomod, un bărbat uluit, ce tocmai realizase un record demn de Guiness-book: o audienţă în cursul căreia nu apucase să scoată nici un cuvânt, nici un sunet.

În timp ce Hazel, mândră şi speriată de propriul ei curaj, se îndrepta spre birou, refuzând deocamdată să-şi imagineze consecinţele impulsului de care se lăsase furată, Frank încerca să pună ordine în confuzia ce-l cuprinsese. Apăsă butonul interfonului şi o chemă pe Ingrid. Când funcţionara apăru, îi ceru, cu voce neutră:

— Doresc fişa personală a doamnei care a fost aici, adineauri.

— Am înţeles.

Secretara ieşi, fără comentarii şi, fireşte, fără să lase a i se citi pe faţă mirarea provocată de cerere: “oare ce ar putea afla nou Quentin Singleton, din fişa de personal a lui Hazel Zimmermann?”

În mintea lui Frank, un beculeţ roşu se aprinsese şi clipea, semnalizând PERICOL. Pentru el, pericolul venea din toate părţile şi în fiecare clipă. Acum, probabil - ba nu, sigur! - tocmai se consumase un episod, neliniştitor, prin totala sa ciudăţenie.

După un timp oarecare, pe biroul lui poposea dosarul angajatei Zimmermann Hazel. Datele găsite acolo păreau nerelevante pentru ce-l

interesa pe Frank. Ba nu: căsătorită, soţie de agent FBI; e de reţinut. Şi... mai ce? A, da: secretara tehnică a Comisiei de demografie. “Nu-i comisia unde, ca expert, a lucrat Singleton? Asta trebuie să fie; se cunoşteau... Ce mai, am fost un idiot! M-am purtat ca o cismă! Ce m-ar fi costat un cuvânt, un zâmbet? Of, Doamne!...”

Falsul demnitar, oprit prin ordin formal de a scrie cu mâna lui vreun cuvânt pe hârtie, îşi scoase minicomputerul, nu mai mare decât o tabacheră, şi marcă nervos: “Hazel Zimmermann, fişă completă. Rapid.” Se gândi, în continuare, cum e mai bine să “dreagă busuiocul” : acum, pe loc, sau...? “Nu, nu acum; ar bate la ochi. Când vin toate datele, folosesc prima ocazie sau provoc eu una. Dacă doamna Hazel trebuie mângâiată pe creştet, o vom mângâia”.

Gata, destul cu povestea asta, timpul trece. Gus nu-l trimisese aici ca Secretar General să se-mpiedice în hachiţele unei subalterne. Se aplecă asupra dosarului de pe birou în care numele câtorva capitale est-europene reveneau des şi încercă să-şi adune gândurile. Obligaţia lui primordială era să-şi păstreze mintea în cea mai bună ordine.

25

Tihnita străduţă praghează Veştirova, de fapt o alee scurtă, cu puţine clădiri, adăpostea, la numărul 9, o vilă cu două etaje, parter şi demisol. La doar câteva sute de metri mai încolo, apele întunecate ale Vâltavei se strecurau fără zgomot printre cheiurile înalte, de piatră, precum şi pe sub arcadele celebrului pod Karol, cu lampadare atât de pitoreşti. Şi, cu toate că strada amintită nu adăpostea nici unul dintre palatele baroce învecinate, ale căror splendide acoperişuri tronconice încântă privirea, nici clădirea de la numărul 9 nu era de lepădat. Toamna târzie îngălbenise covorul de iederă ce acoperea faţada, rărindu-i frunzele. Retrasă mult de la aliniamentul trotuarului, cu o curte interioară suprinzător de întinsă, cu ziduri groase, de inspiraţie medievală, construcţia părea refugiul ideal pentru cineva dornic de linişte, de multă linişte, în chiar centrul unui oraş clasicizat, de veche civilizaţie, cum este Praga.

Proaspătul proprietar al vilei era un astfel de ins. Fugise din Cehoslovacia în vara lui ‘68 şi se îmbogăţise mânuind bisturiul în SUA. Acum îşi dorea

un colţ tihnit în Praga natală, unde să-şi amintească de tinereţe, de prieteni şi, poate, să se retragă la bătrâneţe. Aşa îşi motivase cererea de cumpărare a imobilului cetăţeanul american Liubomir Klavek, neuitând să adauge că, pe meleaguri străine, n-a fost niciodată tentat să-şi schimbe numele; originea cehă i s-a părut, întotdeauna, onorantă. Poate că şi aceste declaraţii, dar mai sigur dolarii cu care, fără să se tocmească, plătise “cash”, au iuţit întocmirea actelor, accelerând mult şi procedura de redobândire a cetăţeniei cehe, venită s-o dubleze pe cea americană, de adopţiune. Cunoscutul şi bogatul chirurg se arătase încântat că oraşul rămăsese la fel de frumos cum îl ştia, ba căpătase, parcă, un plus de farmec printr-o politică edilitară inteligentă. Avea ce să arate musafirilor săi americani care, desigur, nu vor întârzia să-l viziteze.

În realitate, vila aparţinea organizaţiei Charity. Decizia stabilirii la Praga a bazei de acţiune pentru “Operaţiunea Est” nu fusese luată cu uşurinţă. Lon pledase pentru Varşovia, Gus înclinase la un moment dat către Bucureşti, cu argumente geo-strategice serioase; fusese luată în calcul şi Budapesta. S-a optat până la urmă pentru capitala cehă datorită “acoperirii” oferite de persoana doctorului Klavek. Gus cerea prudenţă şi iar prudenţă.

“Musafirii americani” începuseră să sosească. După reamenajări minuţios supravegheate, vila găzduia primii emisari ai binecunoscutei societăţi specializate în facere de bine. Venit de la Varşovia, unde finalizase rapid şi discret ancheta comandată de Gus, cu privire la Halina Kruczkowska, Rolf descinsese cu două seri în urmă, interesat de un raport preliminar al delegaţiei ce tocmai îşi încheiase turneul în Slovacia, Ungaria, Polonia, România, Bulgaria, Albania, spaţiul ex-iugoslav şi cel ex-sovietic. 24 ore mai târziu, însuşi Bartholomew Bartolommini coborâse din avionul de New-York pentru a examina personal datele culese de experţi.

Acum, în cea de-a doua dimineaţă a sejurului său praghez, Rolf îşi punea ordine în idei şi în hârtii; dorea să fie pregătit în orice clipă spre a interveni. Lucra la o masă de stejar lungă, dreptunghiulară care, împreună cu duzina de scaune dimprejur, înalte şi tari, umplea tot mijlocul încăperii, negând acesteia dreptul la orice aparenţă de confort specific unei reşedinţe private, în schimb făcând-o să aducă a refectoriu mănăstiresc. Lângă Rolf, alţi doi bărbaţi îşi revedeau şi ei rapoartele. Nutreau convingerea că n-au cheltuit de pomană banii Organizaţiei, dar ştiau bine că şefii sunt cei care dau calificativele. Tim (în acte Timothy) Salado şi Paul Jacoby nu împliniseră nici unul 35 de ani. Primul era mai degrabă scund, dar bine legat, păstrând

totuşi ceva din stângăcia şi din paloarea tinerilor deprinşi să petreacă prea mult timp în bibliotecă, aplecaţi asupra cărţii, impresie întărită şi de ochelarii cu rame subţiri, aurite, ce-i împodobeau prematur faţa. Al doilea, un superb produs al populaţiei de culoare din New-Orleans, părea copia fidelă a actorului Sidney Poitier la prima tinereţe: corp de atlet perfect proporţionat, graţie înăscută, figură rasată, privire inteligentă. Amândoi proveneau din elitele Universităţii Charity-ului, bursieri străluciţi, puşi de câţiva ani să lucreze întru propăşirea Fundaţiei - despre care ştiau, deocamdată, numai atât cât trebuiau să ştie. Oricum, şi unul şi celălalt figurau printre "aşii din mânecă" ai lui B.B., care se hotărâse să-i promoveze, să-i introducă treptat în coridoarele tainice ale Organizaţiei, pregătindu-i pentru afacerea propriu zisă. Ei, şi încă cinci sau şase ca ei, reprezentau infuzia de sânge proaspăt cerută de Gus, generaţia şcolită ce avea să urce, până va accede la aristocraţia Imperiului.

B.B. îşi făcu apariţia la 9 fix, aşa cum anunţase. Dormise bine, se simţea odihnit Deşi fire înclinată spre comoditate, şuetă şi boemă, îndelungata colaborare cu Gus îl transformase - mai ales la treburile importante - într-un tip punctual, riguros, deosebit de exigent cu subalternii. Salută, strânse mâinile celor prezenţi şi îşi ocupă locul, în capul mesei, întrebând:

— Ei, cum procedăm?

Rolf sugeră o raportare verbală, urmată sau chiar întreruptă de întrebări şi răspunsuri; aşa procedaseră şi ieri. In final, se va stabili ce anume să cuprindă şi cum să arate raportul pentru conducere sau, poate, se va decide continuarea documentării. Pentru problematica generală a zonei, Tim Salado ar putea face o scurtă introducere.

Persoana numită de Rolf fu invitată să vorbească.

— Zona prospectată, începu el, are o populaţie de peste ll0 milioane locuitori fără spaţiul ex-sovietic; cu acesta, populaţia se apropie de 300 milioane. Sugerez o abordare separată a celor două regiuni, din cauza...

— De acord, îl întrerupse B.B., scutindu-l de explicaţii; le cunoştea, în mare.

— Prima regiune, cea restrânsă, nu este nici pe departe atât de monocoloră cum se crede. Există particularităţi foarte pronunţate, extrem de importante pentru obiectivul nostru, dar deocamdată mă opresc la trăsăturile comune. Prima: zona are forţă de muncă surprinzător de bine calificată, nepretenţioasă, şi la un preţ ce spulberă orice concurenţă. În medie, raportul

de 1 la 15 faţă de ţările mediu dezvoltate reprezintă un vis pentru angajatul estic.

— Nu sunt depăşiţi, în cunoştinţe şi deprinderi? se interesă Bartolommini.

— Probleme reale va pune doar calculatorul, dar numai celor în vârstă; cu stagii de cel mult l-2 luni, rezolvăm toate decalajele.

— Dar legislaţia investiţiilor?

— Este a doua constatare generală pe care tocmai mă pregăteam să v-o prezint: legile oferă - după opinia noastră - garanţii satisfăcătoare investitorului străin şi favorizează de-a dreptul pe cel considerat “strategic”.

— Perfect, făcu B.B., mulţumit. Stabilitatea politică?

— La noi se bate multă monedă pe tema asta, domnule Bartolommini, dar vă asigurăm, cei mai mulţi comentatori habar n-au despre ce vorbesc. Cu excepţia Albaniei şi, într-o anumită măsură, a 2-3 stătuleţe din fosta Iugoslavie, există stabilitate politică. Nimeni nu mai vrea comunism, l-au trăit, le-ajunge, sunt vaccinaţi! Pericolul instabilităţii politice vine de la sărăcie. Când economia va merge, zona va fi stabilă şi liniştită, iar focarele de tensiuni - etnice, religioase - relativ uşor de controlat. Infinit mai uşor decât în Irlanda, de exemplu...

— Nu mai înţeleg nimic! exclamă B.B. Dacă-i aşa, de ce n-au curs capitalurile spre Est?

— Simplu, răspunse fără ezitare Salado: cele nord-americane şi asiatice, fie că au avut alte priorităţi, fie că n-au înţeles imensele avantaje ale zonei; cu excepţia, poate, a grupului DAEWOO su RENAULT care au marşat şi s-au umplut de bani.

— Dar capitalul european? Era acolo, aproape!

— Era prea aproape. Puternicii Europei n-au avut interes să creeze, în coasta Pieţei Comune, un miracol economic de proporţiile celui japonez sau al sud-estului asiatic. Europa bogată n-a acceptat nici o clipă ideea unui parteneriat economic real cu săracii din Est, şi cu atât mai puţin le-a acordat ajutor dezinteresat. I-a privit ca pe nişte potenţiali concurenţi, care trebuie “terminaţi” din start.

— Chiar aşa? făcu, uimit, Bartolommini.

— Veţi găsi în rapoartele noastre, pe ţări, toate datele care vă vor convinge. Nu ştiu de cât timp dispuneţi, pentru a intra în amănunte, dar

putem demonstra cu cifre că până şi fondurile comunitare, distribuite fostelor ţări comuniste inegal şi discriminatoriu, s-au întors în proporţie de 55-60% către ţările dezvoltate, ca plată pentru asistenţă, studii de fezabilitate, consilierat, expertize, seminarii, instructaje, în general consultanţă, ca să nu mai vorbim de dobânzi. Toţi pensionarii Uniunii Europene, deveniţi peste noapte "experţi", s-au plimbat pe rupte şi s-au înfruptat pe săturate din banii ăştia!

— Peste tot, la fel? Spuneaţi, parcă, de discriminări, de inegalităţi...

— Aţi sesizat bine, domnule Bartolommini. Trei ţări, - Ungaria, Cehia, Polonia - au profitat mai mult. Cum? Un lobby mai inteligent, activizarea diasporei, investiţia în imagine, dar mai ales specularea intereselor Germaniei în zonă. Cine a intrat sub "umbrela" nemţilor, a câştigat mai bine.

— Deci în aceste trei ţări, treaba ne-ar fi mai uşoară, se pripi B.B. să avanseze concluzia. Salado schimbă o privire rapidă cu Rolf; acesta îl încuraja să spună ce gândeşte.

— Dimpotrivă, domnule, îl contrazise expertul. Pe noi ne dezavantajează stadiul mai avansat al acestor ţări, ca şi statutul lor privilegiat în relaţia cu NATO şi Uniunea Europeană.

— Nu înţeleg, se încruntă B.B., renunţând inexplicabil la abilitatea lui caracteristică, datorită căreia puţini oameni se puteau lăuda că l-au prins vreodată cu ceva la care nu se pricepe.

— E foarte simplu: acolo au pus deja piciorul alţii, înfigându-l bine, iar pe alocuri bine de tot. În plus, polonezii, ungurii şi cehii sunt sever monitorizaţi. Scopurile noastre în zonă pot fi ideal servite de ţările cele mai sărace, unde -practic - totul este de luat. Acum se taie "halcile" ; trebuie doar să ne hotărâm şi să acţionăm rapid. Să fim primii.

— Au capacităţi de producţie? întrebă Bartolommini.

— Mai multe decât ne trebuie, iar terenul agricol şi industria alimentară reprezintă adevărată mină de aur.

— Ce-ar fi necesar? o scurtă B.B., dorind să ajungă la concret, aşa cum ceruse Gus.

— Voi numi cinci elemente necesare pentru întreaga zonă, diferenţiat, desigur, răspunse Salado. În primul rând, trebuie capital.

— Aţi făcut o primă estimare? întrebă B.B., deschizându-şi agenda şi apăsând pistonul pixului aurit, semn că, de-acum, încep “socotelile”.

— Iniţial, planul nostru în regiune ar necesita circa 200 miliarde dolari, preciză expertul fără să clipească.

— N-ar fi o problemă, oftă oarecum liniştit B.B.; se aşteptase la mai mult. Deci, capital. Altceva?

— În al doilea rând, tehnologie.

— Asta tot bani înseamnă; se rezolvă. Altceva?

— Management.

— Şi asta avem. Apoi?

— Infrastructură: şosele, cel puţin două autostrăzi magistrale, comunicaţii...

— Se vor face. Investiţiile în infrastructură sunt cea mai sigură cale să îndatorezi şi să controlezi o ţară. A cincea condiţie?

Aci Tim Salado făcu o pauză, în căutarea unei formulări mai puţin şocante.

— A cincea condiţie, domnule, sună ciudat, dar este esenţială: stârpirea hoţiei. Da, hoţia trebuie stârpită sau măcar diminuată semnificativ. Altfel, tot ce implementăm acolo, dispare. După anumite estimări, se fură cam 40% din produsul intern brut.

Bartholomew Bartolommini n-ar fi crezut vreodată că afacerile sale vor avea nevoie de protecţie împotriva celor certaţi cu legea. Ce paradox! Înţelese însă că nu e glumă. Când o ţară cu guvern, poliţie, fisc, justiţie şi armată lasă jumătate din averea statului în mâna bandiţilor, înseamnă că, acolo, furtul nu mai este o treabă de câţiva profesionişti, ci a devenit “cauza întregului popor”, după o formulă reţinută de B.B. dintr-un pamflet anticomunist; nu e simplu să te lupţi cu o întreagă populaţie nărăvită la jaf. Asta... da, era o problemă. Întrebă:

— Există soluţii?

— Desigur, îl linişti Timothy Salado. Avem angajamentul ferm al celor mai afectate ţări că, foarte curând, va fi modificat drastic Codul Penal. Se va merge până la introducerea pedepsei cu moartea.

— Ar admite opinia publică o asemenea măsură? se miră B.B.

— Opinia publică o cere. Lumea e sătulă de domnia hoţilor, iar comunitatea internaţională... de ce s-ar opune? Nu uitaţi că SUA, campioana democraţiei în lume, a avut înţelepciunea să facă disjuncţia între drepturile omului şi drepturile tâlharului sau ale criminalului. În SUA există pedeapsa capitală şi justiţia nu se sfieşte deloc să o aplice, cum bine ştiţi.

— Cam care ar fi, în timp, perspectiva adoptării acestor legi?

— Procedurile sunt declanşate, dar o prezenţă investiţională semnificativă ar grăbi lucrurile. Oricum, situaţia concretă din aceste ţări va cere şi din partea noastră măsuri speciale de protecţie. Recomandăm o reţea proprie de pază la obiectivele noastre.

— Bine, cred că o vom înfiinţa, conchise Bartolommini. În fond, la salariile de acolo, putem plăti paznicii ca pe directori. Cum aţi fost primiţi? Probleme, ceva?...

— Nici o problemă, domnule; dimpotrivă, uşi deschise peste tot. De fapt, informaţiile ne aşteptau, gata pregătite. N-am făcut altceva decât să le completăm cu ultimile noutăţi, atât cât ne-a permis timpul, şi mai ales să tatonăm garanţiile din partea autorităţilor şi a structurilor partenere. Veţi găsi în raportul nostru - aci Salado indică textele de pe masă care aşteptau să fie parcurse - toate datele necesare. Dacă mai doriţi şi altele, oamenii noştri sunt pregătiţi. In patru ţări din zonă, ştim mai multe despre economie decât au aflat vreodată miniştrii de resort ai acelor ţări.

— Politicienii? se interesă B.B.

— Ca peste tot, domnule, doar că... mai săraci; adică mai ieftini. Cine-i de vânzare, se vinde pe bani puţini; cine nu, tot al nostru e, însă din raţiuni patriotice. Nişte economii secătuite nu-şi permit să alunge investitorii.

— Greve, mişcări sindicale, agitaţie socială?

— Sunt de toate, dar toate izvorăsc din sărăcie. Lumea moare de foame la propriu, am văzut cu ochii noştri. Când economia va merge, toţi îşi vor vedea de treabă.

— Deci... veşti bune, din câte-nţeleg, spuse B.B., frecându-şi mâinile; îşi imagina cu mare plăcere momentul în care va înmâna lui Gus raportul, opera oamenilor săi.

— Într-adevăr, domnule; mai bune decât ne aşteptam, admise Tim Salado, de-acum liniştit.

— Perfect! Hai s-o luăm la bani mărunţi. Cu ce ţară începem?

Un gest discret al lui Rolf, care demonstra că repetiţia generală de ieri nu fusese inutilă, îl determină pe cel de-al doilea expert, Paul Jacoby, să-şi facă auzită vocea:

— Vă propun România, domnule Bartolommini. Ea ar putea fi “capul de pod” al intereselor noastre în zonă. Are tot ce trebuie: a doua ţară ca mărime şi populaţie, Dunărea şi Canalul Dunăre-Marea Neagră, un mare port maritim, mai multe porturi fluviale; este axa cea mai ieftină şi comodă între Europa şi Asia. Din industrie, acum pot fi cumpărate ramuri întregi, pe nimica toată, iar agricultura şi industria alimentară oferă o afacere incredibilă; în doi-trei ani se intră pe profit uriaş, ţara are petrol, cărbune, resurse hidroenergetice, energie atomică de cel mai” curat” tip. Are mai ales, un potenţial turistic senzaţional. Cu investiţii relativ modeste, România poate ajunge un vârf de turism balnear, geriatric, rural şi mai ales, vă rog să reţineţi, turism erotic. Un adevărat paradis pentru bogaţii lumii, de toate vârstele.

— România? se minună B.B.

— Da, domnule; ştiu că aşa, spus în câteva fraze, totul sună a pliant publicitar; însă ar trebui să mergeţi în ţara asta şi să-i vedeţi, de exemplu, femeile...

— Se pare că româncele sunt foarte convingătoare, rânji B.B.; v-au cam topit.

— Adevărul este că sunt superbe şi date naibii, domnule. Acest mic popor latin, pierdut într-o mare de slavi, sărac-lipit dar cu cel mai mare procent de cazinouri la mia de locuitori din Europa, este predestinat să îmbogăţească pe investitorul care va avea inteligenţa să-şi bage banii acolo.

— Ce venit mediu a atins România?

— Infim. Un neurochirurg sau un ministru câştigă cam cât un muncitor sezonier necalificat care adună recolta în California. Datele concrete, parametrii economici, sociali, demografici şi geo-strategici ai ţării ne-au dus la o concluzie ce va suna, poate, şocant la prima vedere, dar, vă asigurăm, se susţine perfect: România merită să fie a noastră. Toată.

— S-o cumpărăm? întrebă, uluit, B.B.

— Nu, domnule. Nu s-ar putea, şi nici nu e nevoie. S-o punem să lucreze pentru noi. Iată cum. Ţara a acumulat o datorie externă de circa 9 miliarde dolari. Dobânzile o sufocă. Resurse proprii pentru investiţii şi relansare economică nu există, de-afară nu vin decât restricţii şi ameninţări. La tot pasul te izbeşti de zdrenţăroşi orientali, veniţi cu câţiva dolari în buzunar "să facă afaceri", dar n-apucă să fabrice decât ştampile false, cu care "dau tunuri", iau banii şi fug. Imaginaţi-vă, în acest peisaj exasperant pentru populaţie, un consorţiu format din capitaluri internaţionale, creat anume, sub autoritatea unei instituţii serioase, de maximă credibilitate. Acest consorţiu preia imediat întreaga datorie externă a statului, de la toţi creditorii, şi acordă României un termen de graţie de 3 ani, în care dobânzile nu se mai scurg afară, ci se investesc în economie şi infrastructură. Mai mult: în al 4-lea an, când perioada de graţie încetează, dobânda, în loc să crească, se micşorează cu 2-3%, ca un semn suplimentar de bunăvoinţă. Concomitent, din prima zi a aplicării planului, ţara primeşte o infuzie de capital de 8-l0 miliarde dolari sau poate mai mult, investiţi în acele ramuri şi întreprinderi alese de consorţiu; acolo vom fi proprietari sau vom deţine pachetul majoritar de acţiuni. Nu uitaţi că, timp de l0 ani, în România străinii au investit numai vreo 2 miliarde de dolari; înţelegeţi cum ar fi primită o asemenea ofertă?

— Înţeleg, murmură B.B., cu un licăr de bucurie în priviri. Din nou şi-l imagina pe Gus citind propunerea oamenilor săi, ba nu: propunerea lui, a lui Bartholomew Bartolommini, părintele acestei idei ce presupunea, într-adevăr, multe miliarde investite, dar promitea şi mai multe de încasat şi încă repede...

Chipeşul Jacoby îşi continuă prezentarea cu glas de metronom.

— Consorţiul ar fi, astfel, sponsorul oficial, partenerul şi investitorul cu adevărat strategic al unui stat aflat la ananghie, într-o deplină transparenţă şi corectitudine. O premieră mondială absolută, un experiment unic, la nivel macro-economic. Nu vă încarc memoria, acum, cu cifre şi procente, dar vă ofer un singur exemplu. România produce 6 milioane tone ţiţei, consumă circa ll milioane dar poate rafina aproape 35 milioane. N-o să credeţi: 60% din această uriaşă capacitate productivă este închisă; zace, rugineşte, se fură ţeavă cu ţeavă, cum s-au furat ţevile de aluminiu de pe zeci de mii de hectare irigate!

— Stai puţin! Eşti sigur că rafinăriile alea sunt bune de ceva? îl opri B.B. Mi-aduc aminte că un comentariu le prezenta drept coloşi falimentari, mormane de fier vechi...

— Termenul este inexact, domnule: sunt coloşi falimentaţi - fie din nepricepere, fie din interes. Nu mă mir că analiştii noştri avansează un asemenea punct de vedere, dacă românii înşişi spun enormităţi despre întreprinderile şi, în general, despre realităţile lor. Noi venim de-acolo şi, vă asigur, ştim bine ce vorbim. Există, desigur, multe instalaţii depăşite, dar pe astea le schimbi, nu lichidezi întregul pentru o fracţie...

— Îşi închid fabrici viabile? Au înebunit? se minună Bartolommini. Păi, în Europa, crearea unui loc de muncă înseamnă cam 200.000-250.000 dolari! Ei nu se gândesc la viitor?

— Sunt prea săraci ca să-şi pună problema viitorului. Specialiştii necorupţi, câţi mai sunt pe-acolo, fac toată ziua planuri şi desenează grafice, cu gândul la viitor, dar totul cade baltă când se ajunge la finanţare. Lipsesc banii, lipseşte managementul, lipseşte accesul Ia tehnologia nouă, dar în primul rând lipseşte un spate financiar puternic. Un susţinător în lupta cu rechinii din ţările bogate care vor să scape de concurenţă, să-i transforme din producători, în consumatori. Cu noi acolo... altfel ar sta lucrurile! Salado interveni, completându-şi colegul:

— Odată instalaţi în România, avem sub ochi toată zona. Ne mişcăm uşor, alegem punctual oportunităţile din jur şi lovim rapid. Cu un pivot bine fixat, întreaga “operaţiune EST” capătă suport şi coerenţă. Aşa, într-o a doua etapă, Bulgaria ar putea fi abordată exact la fel, adică global...

— E posibil? se interesă B.B.

— Perfect posibil, reveni în discuţie Jacoby. La bulgari, totul s-ar putea obţine mai ieftin, dar e ceva mai puţin atractiv. Încă ne mai gândim dacă merită sau nu. Deşi, litoralul românesc şi cel bulgăresc, unite şi amenajate, ar putea deveni pentru Asia şi Europa estică exact ce este Riviera franceză pentru occidentali. Oricum, România oferă cheia întregii zone. Mi-e greu să explic dimensiunile sentimentului de frustrare trăit de români; oamenii de-acolo se simt părăsiţi, minţiţi, trădaţi. E o stare de spirit propice intereselor noastre.

Salado interveni din nou:

— A treia ţară care s-ar preta la o acţiune globală, ar fi Albania. Turbulenţele şi instabilitatea politică de-acolo îngreunează, deocamdată, un

diagnostic, dar tatonările noastre la Tirana ne fac să credem că proiectul e fezabil.

— Ce propuneţi, concret? dori să ştie Barolommini.

— Luptele se vor termina şi-acolo, fatalmente; oamenii trebuie să mănânce, şi la un moment dat vor constata că n-au ce. Le-am putea oferi noi o soluţie: să le transformăm ţărişoara în rampa de gunoi a Europei. O rampă modern amenajată, ecologizată, cu spaţii de depozitare strict delimitate de zonele locuite, cu buncăre pentru deşeuri radioactive şi reziduuri chimice perfect etanşeizate, riguros controlate în timp... Înţelegeţi? Gunoiul, ars, reciclat ori ambalat ca un produs de lux, ar fi pentru albanezi exact ce este petrolul pentru arabii din zona Golfului Persic: ar trăi din el. Vă asigur că ţările bogate ar plăti gras pentru “o boxă” proprie în acest teritoriu la care există acces maritim. E o afacere de tot interesul...

Bartolommini nu era Gus, şi nici măcar un Gus mai mititel. Făcea eforturi să pună, cât de cât, ordine în ploaia de informaţii care-l bombarda şi ameninţa să-l copleşească. Aşa că evită să se mai angajeze; se refugie în întrebări, pur şi simplu.

— Anticipaţi corect reacţia locală? Cum ar fi primit... în România, de exemplu... planul care o... priveşte?

— Ca o iniţiativă de salvare naţională, domnule; fără nici o exagerare. Le-am spus clar, multora, că nu căutăm sclavi, ci parteneri de afaceri şi de câştig. Ne-au crezut. Faptul că, în timp, ei trebuie să facă ceea ce vrem noi, asta... se subînţelege. Vor face, vă asigurăm. N-au alternativă.

— Şi... mass-media ar înghiţi o asemenea...? lungi B.B. întrebarea, lăsând-o neterminată.

— Mass-media va fi cumpărată, domnule.

— Toată? se îndoi trezorierul “Imperiului”.

— Cine nu va fi cu noi, dispare; ca ziarist, vreau să spun. Un condei de gazetar e periculos atâta timp cât are unde să publice. Or... v-am spus: acolo totul costă ieftin; şi cumpărările, şi falimentele. Ne pricepem Ia asta.

— Dar intelectualii? Nu vor fi proteste?

— De ce? Că scoatem ţara din stagnare şi marasm? Că o scăpăm de păduchioşii orientului, trimiţându-i de unde-au venit? Că redeschidem şi modernizăm uzinele? Că facem să funcţioneze agricultura? Că România va avea şi ea, în sfârşit, autostradă şi confort ca în occident? Că românii nu vor

mai fi ţinuţi Ia gardurile ambasadelor străine, refuzându-li-se vizele, ca unor milogi? Nu vă temeţi, domnule Bartolommini: intelectualitatea politizată a devenit deja clasă politică, iar clasa politică, v-am spus, e a noastră prin interese. Intelectualii apolitici, creatorii, vor să scrie, să picteze, să joace, să aibă public. Foarte bine, le vom da bani pentru edituri, reviste, spectacole, expoziţii; nu prea mulţi; pentru noi - un fleac, dar pentru ei... mană cerească. Acum n-au nimic.

Vă rog să ne credeţi, domnule Bartolommini; lucrurile par foarte complicate la prima vedere, dar în realitate sunt mult mai simple. Dacă ştim ce vrem, dacă ne-am hotărât, cu bani, inteligenţă, competenţă şi rapiditate... mergem la sigur.

Când toată discuţia se terminase, când şi imensitatea spaţiului rusesc îşi dezvăluise oportunităţile, prefigurând “viitorul al II-lea” al “Operaţiunii EST”, cei doi experţi aveau, în sfârşit, certitudinea că făcuseră o treabă bună. Constataseră, nu fără mirare, că analiza lui Rolf le fusese mult mai utilă decât întrebările, nu totdeauna pertinente sau coerente, ale lui Bartolommini. Şi dacă aflaseră cum anume să fie structurat raportul, ce să conţină capitolul problemelor globale, ce să figureze în fişele pe ţări şi cum să arate concluziile, Salado şi Jacoby trebuiau să-i mulţumească celui mai mic în grad dintre şefii cu care îşi consumaseră sejurul praghez. Dar asta nu era treaba lor. Asemenea lucruri se constată, se gândesc, dar nu se spun cu voce tare, nici ţie însuţi.

Rolf înţelesese şi el, cu un acut sentiment al vanităţii satisfăcute, cum stă treaba; Bartolommini, nu. Perfect mulţumit de el, B.B. se pregătea să urce, în seara aceleeaşi zile, în avionul de New-York, convins că a făcut o treabă excelentă.

Un singur gând îi umbrea, oarecum, bucuria. Va trebui să ducă lui Gus o veste proastă: ancheta lui Rolf, la Varşovia, confirmase vinovăţia Polonezei, dezvăluind o poveste urât-mirositoare ce ameninţa să-i coste foarte scump pe toţi, dacă nu se intervenea repede şi hotărât. Lui B.B. nu-i părea rău decât de enervarea lui Gus. Cine era Halina ca să merite un oftat? O putoare ordinară, la urma urmei, nici măcar atât de grozavă la pat cum îi mersese vestea; Lon avea gusturi de doi bani. Şi apoi, B.B. ştia bine că, în viaţă, porcăriile se plătesc. Ce-i drept, Dumnezeu - sau dracul - îl ajutase să ajungă la această înţelepciune numai din păţaniile altora. Deocamdată.

26

Penitenciarul cu o singură celulă, aceea proiectată pentru Singleton şi ocupată de el, nu prea avea evenimente. Monotonia orelor era ucigătoare. De aceea, când Dewitt, la apariţia cea mai recentă, venise cu braţele încărcate de nişte schimburi nu numai curate, ci şi - se vedea după etichete - nou-nouţe, Quentin tresări lăuntric. Convenise cu sine să nu pună întrebări indivizilor care-l păzeau nemijlocit, dar, spre surprinderea lui, Joshua Dewitt făcu singur un comentariu. Ce-i drept, unul foarte scurt, de numai două cuvinte, totuşi nu întrutotul enigmatic, probabil din pricina ironiei care răzbise peste autocenzură:

— ”Eternul feminin...” Şi rânjise semnificativ.

Când a rămas singur, Q.D.S. a încercat o tălmăcire. O singură fiinţă reprezintă, în toată banda, eternul feminin. În speţă, cine? Ţine Abigail ca prizonierul să respire curăţenie în timpul dialogurilor programate? Nu vrea să-l mai vadă în cămăşile lui Frankie, fiindcă...? A intervenit o mutaţie milimetrică, în direcţia individualizării, distingerii celor doi? Şi dacă da, la ce poate duce?

Cămăşile cadrilate, lenjeria de corp, ciorapii în punguţe de celofan primeau interogaţiile mute ale noului lor posesor şi, după obiceiul etern al obiectelor, tăceau mâlc.

Abigail veni la întâlnirea din cub într-o dispoziţie excelentă; ca întotdeauna când Frank îi cerea sprijinul, iar ea era în măsură să i-l dea. Un semnal clar din partea lui, chiar dacă nu-i suplinea prezenţa fizică, îi readucea culorile în obraji.

— Bună dimineaţa. Bunele conturi se reglează de dimineaţă, domnul meu. Dragă Quentin, azi plăteşti o tranşă din datoria dumitale.

“Scumpul ei tâlhar de funcţii are deci un impas. Unul mititel, după cât o văd de senină”.

— De acord. Ce te interesează?

— Ne întoarcem la capitolul colaboratorilor cei mai apropiaţi; ţi-am mai cerut relaţii despre ei. Mi-ai răspuns, te citez din memorie: “Nimic deosebit de semnalat”, închei citatul.

— Ai reţinut exact. Ca la anchetă, îmi menţin declaraţia. Abigail ricana, uşor atinsă.

— Eu îţi spun “dragă Quentin”, şi mă văd tratată, în schimb, de parc-aş fi agent FBI...

— Scuze. N-am vrut să te rănesc. (“Atenţie la dozaj!”) Care poliţist şi-ar dota omul sub anchetă cu lucruri frumoase, alese cu atâta gust, de la Macy’s?

Ca dovadă că dozajul fusese impecabil - punct ochit, punct lovit -, Quentin constată cu satisfacţie că femeia se făcuse roşie ca macul.

— Abilule, ştii să mulţumeşti într-un mod foarte... foarte... în fine, înţelegi ce vreau să spun. Hai să ne întoarcem la oile noastre. Ce îmi poţi relata despre Hazel Zimmermann?

Quentin dori cu toată puterea fiinţei ca nimic din ceea ce declanşase întrânsul rostirea acestui nume să nu transpară. La începutul prizonieratului, îşi jurase ca niciodată vechea, frumoasa şi de mult stinsa relaţie cu Hazel să nu devină obiect de tranzacţie cu mafioţii. Pentru nimic în lume! Fusese un legământ spontan, afectiv, nu pur şi simplu o datorie morală. Acum înţelegea însă că riscă să o expună pe H.Z. unor primejdii mortale şi dacă tace încăpăţânat, şi dacă vorbeşte fără precauţii.

— Hazel Zimmermann? În ce context te interesează? Îngustarea aceasta nu-i plăcu deloc femeii.

— Context? Nici un fel de context. Aici nu-i vorba, domnule, de contexte, ci de fapte concrete. Vreau să ştiu totul despre relaţia Quentin Dexter Singleton - Hazel Zimmermann, e clar?

Tonul imperativ, chiar arţăgos, dezechilibra climatul realizat cu atâta trudă. Sechestratul vorbi măsurat, cu un calm care să fie convingător.

— Ţi-am promis să te ajut. O să mă ţin de cuvânt. Trebuie să mă laşi, doar, să te ajut. Eu, prin context, am înţeles faţeta, sau aspectul, sau unghiul de abordare care să-i fie cel mai util lui Frank, acolo.

Picătură de ulei, calmantă. (“Suficient? Insuficient” ?)

— Această Hazel este singura persoană care se comportă ciudat. Ca şi cum Frank nu i-ar recunoaşte un drept al ei. Sau mai ştiu eu ce. Vreau să aflu. De la dumneata.

Mintea lui QDS lucra febril şi la întreaga capacitate. Unu: Hazel a intrat în colimator. Doi: orice om, de care impostorul se teme, este aruncat în stradă, dacă nu chiar sub roţi de metrou. Trei: dacă Hazel a reacţionat semnificativ, înseamnă că a sesizat inadvertenţe semnificative. Patru: ea se

află pe o pistă, trebuie protejată această pistă, neapărat protejată, e singura mea salvare. Dar şi-a ei.

Din toate aceste date, concluzia ţâşni fulgerător: cea mai bună minciună era adevărul. Numai adevărul era în stare să dezamorseze bomba gata-gata de explozie, pregătită s-o distrugă pe Hazel şi, odată cu ea, firava şansă ca impostura să fie demascată.

— Te aştept, Quentin. Vorbeşte!

— Vrei fapte concrete? Iată-le. E adevărat, în urmă cu foarte mulţi ani, în timpul unei deplasări, undeva într-un oraş din Taivan, un domn numit Quentin Dexter Singleton şi o domnişoară, pe numele ei Hazel Zimmermann, au petrecut patru nopţi de dragoste. Nici una mai puţin. Dar, de asemenea, nici o urmare mai mult. A fost hotărârea amândurora - şi să ştii că şi-au respectat riguros hotărârea - ca totul să fie, neechivoc şi definitiv încheiat. De ce? Crede-mă, Gayle, există oameni care pot lua şi respecta asemenea decizii, când ele le exprimă convingerile, le reflectă condiţia, le apără statutul social. Îţi jur că această Hazel este ultima fiinţă din lume care să provoace vreun rău lui Frankie al tău. Nu numai pentru că, între timp, s-a măritat... are o căsnicie reuşită... ci mai ales pentru că este un om prob, de o discreţie absolută, incapabilă de orice intrigă. Probabil că, întâlnindu-l în clădirea ONU pe... ei da, pe noul Secretar General, se aştepta la un zâmbet, la un salut oarecum amical, mă înţelegi? Nu l-a primit şi... Astea sunt faptele. Toate.

— Şi ce-ar fi de făcut? se întrebă pe gânduri Abigail, solicitând, de fapt, o părere a lui Singleton.

— Cred că ar fi bine să-i recomanzi lui Frankie, ca linie de conduită, să o trateze pe fosta Miss Zimmermann cu deplină încredere. Chiar cu camaraderie; femeia asta îi poate fi de folos.

— Mda... O camaraderie caldă, născută dintr-un amor răcit! Oh... Iartă-mă, amice, te-ai schimbat la faţă. Nu trebuia să-ţi trântesc măgăria asta. Îmi pare sincer rău; o retrag. Uit-o!

El rămase crispat şi, timp de două sau trei preţioase minute, prinţesa clanului se strădui, sincer, copilăreşte, să-l îmbuneze. Cât era QDS de rănit pentru etalarea unei taine intime, conta acum, în conştiinţa lui, mai puţin. Îmbufnarea, ca mască, era utilă. La adăpostul ei, evalua o ipoteză nouă. Gelozia, acest frison ce chinuie periodic inimioara lui Abigail Throwstone, n-ar putea fi aţâţat, cu Hazel drept pretext?

Nu, era o nebunie, riscul derapajului spre furie, spre distrugere oarbă era imens. Notă totuşi rezervele de manevrabilitate din zona spaimei de concurenţă.

Rămânea un drumeag îngust, o potecuţă: dacă recomandarea pentru Frank va fi urmată efectiv, dacă Hazel se va întâlni mai des cu impostorul, nu se poate ca fata aceea ascuţită la minte să nu descopere ceva, să nu se împiedice de ceva. O inadvertenţă! O notă falsă! O prostie, o binecuvântată şi elementară prostie! Că trebuie să existe, pe undeva, şi un Dumnezeu al cinstiţilor. “Dacă îmi aduc foarte bine aminte, soţul lui Hazel e poliţist. Asta înseamnă că orice dubiu înregistrat de soţie are şansa să intre, de ce nu, în câmpul operaţional al soţului...”

Abigail ajunsese departe cu manifestările de căinţă. Găsise o formulă supremă, după părerea ei, din care acest bărbat, inteligent dar nefericit, să înţeleagă bine că nu fusese anchetat de o gardiană, ci conversase, odată în plus, cu o prietenă. Or, cum zic drăguţii de francuzi? “Les amis des nos amis sont nos amis”. Îşi trase mai pe frunte un ghemotoc de păr arămiu, în ale cărui ondulaţii juca lumina, şi rosti alintându-se:

— Tare aş fi curioasă să văd şi eu mutricica persoanei despre care un om ca dumneata, la nu ştiu câţi ani de la consumarea poveştii, vorbeşte atât de frumos.

Şi Quentin Dexter Singleton, rămas fără interlocutor între cei patru pereţi, înţelese că eternul feminin, pe seama căruia rânjise temnicerul Joshua Dewitt şi în numele căruia o să schimbe cămăşi curate, lenjerie nouă şi ciorapi neîncepuţi de altul, era o adevărată broască yale. Matriţa cheii putea fi confecţionată în orice condiţii. Chiar dintr-o celulă în formă de cub!

27

“Connecticut Gallery”, noul spaţiu expoziţional de pe First Avenue, pe locul unui fost salon pentru prezentări de modă, urma să aibă deschiderea la mijlocul săptămânii care tocmai începuse. Publicitatea evenimentului fusese modestă, în orice caz simţitor mai redusă decât şi-ar fi dorit-o Abigail. Surdina era efectul voinţei unchiului Gus. Dacă n-avusese nimic împotriva preocupărilor de manageriat artistic ale nepoatei, dacă aprobase cumpărarea celor două săli plus biroul şi anexele tehnice, socotindu-le o verigă de

legătură şi punct” legal” de observaţie chiar sub ferestrele palatului ONU, tot el, Gus, s-a opus cu fermitate tămbălăului în mass-media, faţă de care avea vechi motive de reţinere. Discreţie, încă ne trebuie discreţie, chiar dacă momentul ieşirii la suprafaţă e atât de aproape - aceasta părea a fi deviza înţeleptului.

Directoarea, Miss Throwstone, îşi petrecea una dintre dimineţile premergătoare vernisajului absolut în compania - nu tocmai comodă - a primului tandem de artişti expozanţi. Principiul ei (căci avea deja principii de eficienţă), va fi să asocieze mereu o speranţă unei valori confirmate, într-un dialog creativ, plin de subtile contraste şi surprinzătoare afinităţi.

Or, întâile contacte declanşau şi întâile asperităţi. Dacă Marc Justrault, pictor montrealez, se socotea onorat că, la cei 32 de ani, modesta lui notorietate trecea hotarul natalului Quebec pentru a se oferi judecăţii New-York-ului, co-expozantul, sculptorul Dean Albin Hoox, putea oricând să-şi legitimeze capriciile morocănoase pe gloria celor trei sau patru lucrări achiziţionate de Guggenheim, bine asigurate şi plimbate mult, în turneele selective, jubiliare, organizate de strălucitul muzeu. Pentru pictor ordinea de pe simeze conta, desigur, dar nu condiţiona chiar rotaţia pământului; pe când septuagenarul cioplitor în lemn şi în piatră se lupta cu ferocitate pentru înălţimea soclurilor şi amplasamentul lor în săli. Abigail avu, deci, bătaie de cap până să-i trimită acasă.

În minutul consecutiv acestei reuşite, ea trecu în biroul directorial pentru a se întâlni cu Irving Norris şi a schimba, într-o clipă, situaţia ei de mică regină pe piaţa artei contra unui statut de ucenică în tehnica semnalizării prin circuite optice. Norris o aştepta cu macheta firmei luminoase care fusese deja instalată, nu şi aprinsă deasupra etajului 28, ultimul, din imobilul ocupat la parter de Connecticut Gallery. Miniatura, reproducând întocmai grafia reclamei de sus, odihnea pe biroul ei cochet, iar Norris surâdea, atât cât poate surâde o gorilă promovată, ocazional, la funcţia de instructor. Prin urmare, Miss, acţionând acest buton veţi stinge şi veţi reaprinde cel de al doilea n şi cel dintâi dintre l-uri. Ele, numai aceste litere poartă mesajul pe care-l transmiteţi. Codul îl aveţi, l-aţi exersat, hai să verificăm dacă-l stăpâniţi.

Gayle demonstra că îşi însuşise limbajul comunicaţional stabilit. Ştia că stingerea firmei, repetată de cinci ori, la intervale egale, semnifică “Atenţie, urmează mesaj”. Literele duble purtau, împreună cu pauzele impulsurilor,

mesajele propriu zise. Cele mai importante erau “Contactează-mă imediat”, “Primeşti mesaj prin Koki” şi, în sfârşit, deşi primul ca gravitate,” Alarmă - totul intră în conservare!” Conform legilor interne ale Imperiului, instructorul Norris nu cunoştea decât tehnica transmiterii, de miez habar n-avea.

Lecţia dură o bună jumătate de oră, la sfârşitul căreia domnişoara directoare nu mai dorea decât să plece acasă. Judie, secretara bună la toate, o doamnă care Ia Connecticut Gallery se socotea în perpetuă vacanţă deoarece la CBS, de unde venise, agenda şefului ajungea până la 120 de puncte pe zi, şi toate infernale, Judie, deci, veni să-i comunice lui Gayle că un angajat roagă frumos să fie primit pentru cinci minute.

— Da? Cine-i domnul? simulă şefa o umbră de interes.

— Domn e cam mult spus, poate, bătu Judie în retragere. Muncitor, angajat la noi pentru lucrări de amenajare. Se pare că se descurcă excelent, dar asta nu înseamnă că ştiu precis cum îl cheamă. E un român, cu un nume imposibil de pronunţat.

— E dintr-o sectă, sau ce-s oamenii ăia ?

Judie nici nu clipi, monumentalitatea culturii generale a mai-marilor fiind, dintotdeauna, secreta ei jubilaţie.

— Nu, Miss, e vorba de un imigrant, a câştigat la loteria americană a vizelor, poporul lui trăieşte în estul Europei. Îl primiţi?

— Cinci minute. Spune-i. Or fi ceasuri şi în estul Europei.

Mircea Răzvan Întorsureanu intră în încăpere, pierzând la trecerea pragului toate variantele pregătite ale solicitării sale, de bine ce le tot pritocise. Aşa că irosi secunde preţioase privind, mut, la zvelta patroană.

În fine, încercă:

— Stimată doamnă patroană, acolo de unde vin eu, se zice aşa: America e ţara tuturor posibilităţilor. Prin urmare, m-am tot gândit să vă întreb: n-ar fi, printre atâtea toate, şi posibilitatea ca un tip ca mine, ce cară cu spinarea lucrările de artă şi le fixează pe ziduri şi le saltă pe socluri, mă rog, un astfel de ins, zic, ar putea să expună în galeria dumneavoastră?

Nici aristocratic, nici populist, directoarea viitorului vad artistic de pe First Avenue se miră de aiureala hamalului.

— Să expună? Nu înţeleg. Să expună, ce?

Şi în sfârşit se uită la tânărul din faţa ei. Era un progres, oricum, pentru Întorsureanu, să se poată agăţa de o privire, nu să vorbească la pereţi.

— Uleiuri, domnişoară. Acuarelă. Poate şi grafică. Dar, ca preferinţă, fiindcă e loc, sper, şi de o preferinţă, zic cinstit: acrilice.

— Repet că nu înţeleg, spuse Abigail cu mult mai înţepat. Dumneata crezi că un salahor, dacă transportă o operă genială, se molipseşte de genialitate?

Depărta braţele, stupefiată.

Întorsureanu simţi răceala, aproape ostilitatea acestei uluiri. Se întrebă dacă nu cumva şi-a compromis siguranţa pâinii de astăzi şi de mâine, de dragul unei îndepărtate himere. Cum s-o calmeze pe duduca asta milionară?

— Nu am vrut să vă supăr. Ca să nu-mi luaţi vorbele drept insolenţă, aflaţi despre mine că am făcut studii de Arhitectură; e drept, fără să le închei. Că am lucrat în toate tehnicile enumerate. De asemenea, că am expus, în ţara mea. A trebuit, plecând, să-mi abandonez lucrările, dar oricând aş fi în stare, cred, să produc altele. La fel de bune... sau de proaste. În orice caz, dacă aş găsi pe cineva să mă ajute, aş încerca. Bănuiesc că talentul nu mi-a fost confiscat la vamă.

Abigail se linişti. N-avea de-a face cu un nebun. Ba chiar, până la proba contrarie, băiatul vorbea decent. În America, unde a-ţi face reclamă singur, cu gura plină, este normă de viaţă, demersul îi apăru normal. Asta, desigur, nu însemna că e obligată să-l şi rezolve.

— În principiu, de ce nu? Dar te previn, băiatule, am nişte consilieri artistici foarte exigenţi. Din cuvântul lor mi-am promis să nu ies. Dacă ei, critici afurisiţi, au să te judece şi au să strige hip-hip-ura, eu n-o să mă opun. Fiindcă aici, în spaţiul galeriei mele, înţeleg să se fabrice şi să se întreţină Prestigiul. Filantropie, scuză-mă, eu nu fac.

Româno-americanul era lămurit. Ne întoarcem, înainte şi după descoperirea Americii, la perfidul, la sălciul “Mai încercaţi”, din Poşta Redacţiei universale...

— Mai e ceva? întrebă directoarea-patroană, convinsă că minutele s-au făcut şase, ori chiar şapte. Întorsureanu puse mâna pe clanţă, dar n-o apăsă. Conştient că vechea vorbă a plaiului natal, “Cine cere nu piere, dar nici nume bun nu are” e gata de o reconfirmare pe pielea proprie, întinse un pic coarda, şi se rugă să ţină:

— Ar mai fi ceva. Galeria dumneavoastră va adăposti valori. Nu credeţi că vă trebuie un paznic de noapte? Şi dacă da, aţi avea ceva împotrivă să fiu eu acela?

La Abigail Throwstone, noul demers avu conotaţii categoric negative. Un paznic, un străin, un vâră - nasul-în-treburile - noastre? Aici, unde imperiul abia implantează un post de avangardă? Acum, când instalarea unei legături neconvenţionale cu secretariatul general ONU este încă în experimentare? Şi la ce bun s-ar căzni Frankie, în vreun miez de noapte, a se descotorosi, dincolo, de vreun scai însoţitor, trecând bulevardul, spre mine iar aci să cadă peste noctambulul de pază? Nu, în niciun caz!

— Nu cred că se pune problema, băiete. Am sisteme de siguranţă sofisticate, bine puse la punct. Şi apoi, un proaspăt sosit în Statele Unite, nu văd cum ar putea prezenta recomandările necesare unui asemenea job.

Imigrantul se opuse acestei idei, dar cu un zâmbet pe buze.

— Ba s-ar găsi cineva să garanteze pentru mine, cred. O persoană de încredere. Care lucrează la o firmă, oho, mare de tot.

— Care firmă?

Un gest al mâinii indică uriaşul palat de peste drum:

— Organizaţia Naţiunilor Unite.

— Nu zău? scapără vioi exclamaţia, din contactul ironiei cu uimirea. Dar ştiu că nu-ţi pierzi vremea, domnule. Altora le ia ani până să intre la parter, iar un imigrant de câteva săptămâni şi-a creat relaţii înalte! Pot să comit indiscreţia unei întrebări? Cine-i protectorul acela?

— Mmm... o doamnă. Funcţionează pe la vreo comisie, ceva. Se numeşte... fiindcă înţeleg că nu mă prea credeţi şi doriţi să verificaţi... se numeşte Mrs. Hazel...

— Zimmermann, poate? Hazel Zimmermann? Întorsureanu, de astă dată, surâse chiar larg, nesilit.

— A, vedeţi? O cunoaşteţi. Da, aşa o cheamă, iar după soţ, Merwin. Gayle nu-şi amintea de câte ori în viaţă îşi mai îndreptase gândul către Providenţă, însă simţi că, în momentul acesta, era cazul. Ce scurtare de căi, ce încrucişări fericite! Beculeţul care pâlpâise, semnalizând “pericol” la solicitarea imigrantului, se stinse ca prin farmec. Patroana galeriei tuşi uşor, tactic.

— Poate că ideea unei paze vii, dublând instalaţiile, nu ar fi chiar o idee rea. Sper că ai răsplăti, cum să zic, atâta încredere, arătând în orice împrejurare că eşti, cu trup şi suflet, de-al casei.

— Miss, alţii în locul meu şi-ar dilua recunoştinţa într-o mie de cuvinte. Eu vă spun pur şi simplu: mulţumesc. N-o să regretaţi.

— Cât despre referinţe, nu-i nevoie să mi le aduci scrise. Uite, dragă... cum zicea Judie că te cheamă?

— O, e complicat: Mircea Răzvan Întorsureanu. Dar încep să mă obişnuiesc, în America, să mi-l sucească fiecare cum poate sau cum vrea.

— Uite, dragă Mitch. Referinţele, dacă le prezintă protectoarea dumitale, doamna Hazel, sunt absolut suficiente. Comunică-i, deci, că prezenţa ei aici, la o cafea, este binevenită.

Patroană şi angajat se despărţiră, fiecare cu convingerea că încheiase o afacere excelentă. Care dintre cei doi avea să câştige într-adevăr, rămâne de văzut.

28

Humphrey Palmer Ibogawa era un yankee-jap clasic. De cum te uitai la înfăţişarea lui puteai paria, cu câştig sigur, că tatăl său va fi fost unul dintre miile de mariners prin care generalul Mac-Arthur şi-a asigurat spatele la începutul aspru al administraţiei sale postbelice în Japonia şi că mama, o frumoasă niponă, va fi inspirat soldatului învingător o pasiune suficient de trainică încât, la un timp oarecare după naşterea copilului, să obţină chiar legalizarea paternităţii. Fizionomic, cele două rădăcini etnice se armonizau; instrucţiunea băiatului beneficiase de sprijin material pentru frecvente călătorii în USA; profesiunea aleasă iniţial a fost chiar aceea de translator. Dar echilibrul se oprea aici. Cum se întâmplă frecvent în lumea metişilor din ţara ceremoniei ceaiului şi a ikebanei, latura Ibogawa avea totuşi, în spirit, un mic ascendent asupra laturii Palmer.

Omul aştepta coborârea lui Rolf din camera hotelului Kejo Plazza, cu 4l de etaje, unde americanul se instalase în ajun. Nu-l întâmpinase la aeroport, cum credea că s-ar fi cuvenit, şi ca semn al politeţii indigene, şi din punctul de vedere al subordonării ierarhice. Dar domnul Leacock îi telefonase din Thailanda, precizând sec să fie aşteptat la hotel, dar nu din prima zi, când

avea o serie de treburi şi se va descurca singur. Ibogawa, conformându-se, avea în rezervă o serie întreagă de lucruri interesante, în măsura în care elemente de turism, curiozităţi de ordin cultural sau, de ce nu, divertismente cu specific local ar fi putut ispiti un personaj atât de reţinut ca domnul Rudolf Leacock.

Rolf ieşi din ascensor cu o punctualitate maniacală. Trecu pe lângă agentul americano-nipon fără să se oprească, nu însă fără a-l privi o clipă, semnificativ. Apoi împinse uşa batantă a hall-ului cu o anume încetineală. Ibogawa mai petrecu două minute făcându-şi de lucru pe la vitrina magazinului Free-shop; apoi părăsi la rândul său hotelul. Ocoli colţul clădirii şi, la mică distanţă, îl zări pe american, căruia un pici îi lustruia pantofii, oricum neprăfuiţi. Încetini.

— Încotro? întrebă insularul, când putură merge unul lângă altul.

— Într-o grădină publică. Să alegi una puţin frecventată. Dar nici pustie.

— Nu există, la Tokio, o sută de fire de iarbă şi o alee de acces fără un suflet bucuros de darul lor, sir.

— Bine, bine. Să fie aproape. Vorbim acolo.

Locul ales corespundea exigenţelor acestui şef venit de departe. Grădina era un simplu dreptunghi aşternut cu nisip fin, cu câteva zeci de pietre de diferite mărimi, şi minimă verdeaţă. Aproape un decor de teatru.

— Spune-mi, Palmer, ce face omul nostru? Doi ani de recluziune nu l-au turtit? Ibogawa surâse; de fapt accentua foarte puţin expresia surâzătoare care se oferea mereu interlocutorului.

— Ştiţi că Senjuro Shamaguchi nu poate fi cântărit cu măsurile curente. Altul în locul lui ar fi suferit crunt de atâta singurătate. El îmi pare mai puternic decât oricând. Probabil şi-a încărcat bateriile.

— Dar mai e căutat? În jurul afacerii cu jafurile din bănci se mai fac valuri?

— Cum să vă spun, impresia generală, printre consorţiile bancare dar şi la prefectura centrală a poliţiei, este că omul misterios, dacă va fi existând unul, a plecat definitiv în străinătate. Sau a murit. Altminteri, cred autorităţile, cum ar fi rezistat tentaţiei să dea singur alte lovituri, prin aceleaşi metode? Mult mai interesant este altceva: reacţia celorlalţi făptaşi, odată ce s-au pomenit în puşcărie. Fiindcă s-au văzut aruncaţi acolo,sir, fără a reuşi să priceapă cum şi din cauza cui.

— Asta o ştiu, Palmer Ibogawa. La ce reacţie te referi?

— La tăcerea lor totală în privinţa lui Shamaguchi. Ei nu-l cred mort. Ei i-au cunoscut fantasticile capacităţi. Le-au utilizat. S-au îmbogăţit datorită lor. Ei bine, le-a fost... le mai este... o frică paralizantă. Toţi sunt convinşi că aceleaşi capacităţi, îndreptate asupra lor, i-ar duce la sinucidere. Chiar prin ziduri de penitenciar. De aceea, tac ca peştii.

Urmă o scurtă pauză. H.P. Ibogawa desluşi poezia geometrică din proporţiile unei mari pietre lustruite şi cele câteva pietre mici, dispuse în preajma ei. Dori să-i atragă atenţia musafirului asupra acestui detaliu specific, dar fu nevoit să renunţe. Rolf avea alte zone de interes.

— Spuneai că, de când stă claustrat în casa răposatei tale mame, omul pare să-şi fi încărcat bateriile. Ce argumente aduci?

— Senjuro n-a renunţat la testări. E drept, a avut un singur cobai: pe mine. Dar vă asigur că n-a şovăit să-l întrebuinţeze. Şi dacă-mi permiteţi să adaug, cobaiul n-a fost totdeauna încântat.

— Asta nu contează, Palmer. Vei încasa o recompensă grasă. Primă de periclitate. Mulţumit?

Americanul sută în sută îl stimula pe yankee-jap cu răsplăţi valabile oriunde; dar informaţiile pe care i le ceru imediat urmau să contureze biografia unui ins cum, printre cinci miliarde de oameni, dacă se găsesc patru-cinci.

— Povesteşte-mi cum s-a aflat Shamaguchi pe sine. Şi cum l-au descoperit oamenii.

— E bine că mă întrebaţi, sir. Mie mi-au trebuit doi ani ca să capăt unele amănunte; este o fire închisă. Povestea începe într-o zi din anii copilăriei. Senjuro nu părea cu nimic deosebit de alţi colegi. Sub conducerea unui pedagog, grupul şcolarilor a plecat, într-un autobuz vechi, să viziteze templul Todai-Ji, din Nara, cu prilejul unei serbări budiste. Din pricina afluxului de oaspeţi, timpul staţionării fusese limitat. Plecăm, gata! a hotărât învăţătorul. Copiii s-au încolonat la uşa autobuzului. Dar micul Senjuro avea poftă să mai admire faimoasa statuie a lui Budha, gigantică, unică. Şi-a înfipt privirile, de departe, în ochii pedagogului. Spre marea lor uimire, copiii au văzut că toată graba plecării a fost uitată. Pe loc. Fără nici o explicaţie asupra răzgândirii. Şi, până când şcolarul Shamaguchi nu s-a săturat de privelişte, pedagogul a rămas în aceeaşi poziţie. Lângă scara vehiculului. Abia pe urmă, s-a dezmeticit şi a zis:” Haidem!”

Rolf ieşi din răceala mecanismului perfect reglat de care se mândrea, şi o exclamaţie de curiozitate îl coborî printre oamenii obişnuiţi.

— Aşa! Mai departe?

— Îl regăsim pe Shamaguchi la un soi de bâlci ambulant, cu spectacole de trei parale. Rulote hoinare, tolerate într-un loc, izgonite dintr-altul. Arte şi abilităţi de nomazi. Starostele acelei panarame, cel dintâi profitor de pe urma harului unui tânăr flămând, de l6-l7 ani, nici nu realiza enorma distanţă dintre "comicăriile" acestuia şi isprăvile unui jongler, sau ale vreunei dansatoare pe sârmă din aceeaşi trupă prăpădită. Dar s-a întâmplat ca, într-unul dintre popasuri, la aşa-zisul spectacol să asiste un şacal bătrân, cu vechi state de serviciu în lumea certaţilor cu legea. El a văzut cum, pe scândurile aproape putrezite, suie un flăcău îndesat, şi cum, la o privire de-a lui, nici măcar însoţită de cine ştie ce vrăji bolborosite, zece-douăzeci de gură-cască fac o mişcare, o aceeaşi mişcare, de parcă n-ar fi zece sau douăzeci de fiinţe, ci nişte copii trase la indigou. Pentru a fi distraţi astfel, ţărănoii şi marchitanii plăteau bănuţul. Ei bine, escrocul ăla cărunt a priceput, pe loc, că o cascadă de aur uneşte ochii tânărului de pământul Japoniei. Cu condiţia să-l ia cineva pe ciudatul ins din bâlci şi să-i ofere, drept cadru de spectacol, palatele banului.

Ceea ce a şi făcut.

Rolf ştia, în linii mari, drumul urmat, după etapa bâlciului, de către Shamaguchi. Mai mult decât atât: ştia şi unde se vor exercita, în viitor, dotările paranormale ale fostului participant la hold-up-uri bancare. Dovada acestei preştiinţe luase forma a două bilete de avion, agenţia Pan-Am, pe ruta Tokio-NewYork. Peste ceva mai puţin de l8 ore, Senjuro şi dânsul, Rolf, vor surâde aceleeaşi stewardese, vor dormi umăr la umăr ori vor viziona acelaşi program TV deasupra aceluiaşi nemărginit Pacific. Dacă punea întrebări lui Humphrey Palmer Ibogawa era, întâi, pentru că această corcitură fusese în ultimii doi ani singura legătură a lui Shamaguchi cu lumea exterioară; şi apoi, Ibogawa nu va mai avea ocazii să satisfacă alte curiozităţi.

— Ai putea să-mi spui cui i-ar lipsi Shamaguchi, dacă s-ar întâmpla să dispară? Cine îi este apropiat?

— Nimeni, zise ferm celălalt. E singur. Asta l-a şi ajutat să treacă, fără uzură, peste cei doi ani. Şi-a ajuns sieşi. În schimb, Sir, el se vrea, cu

înfocare, util cuiva. I-ar îndeplini toate poruncile. Necondiţionat. I-ar fi sclav.

— Cui? întrebă Rolf.

— Dumneavoastră.

Peste nisipul fin al grădinii gândită ca un templu al reculegerii într-o metropolă trepidantă, căzură primii stropi ai unei ploi mărunte. Toamna plouă aproape zilnic peste insulele din ţara Soarelui Răsare...

Agentul netezi cu talpa, uşor, aproape tandru, acel nisip plin de farmec. Adăugă, uşor răguşit:

— Senjuro Shamaguchi ştie că vă datorează viaţa. Dumneavoastră, personal. De obicei, europenii sau americanii nu pot înţelege valoarea unui asemenea sentiment nutrit de un japonez.

Rolf privi în gol cu ochii îngustaţi, ca şi cum ar fi ţinut să vadă bine ploaia.

— Eu sunt un american care înţelege.

Aparent, ploaia determinase întoarcerea lui Rolf la hotel. Trebuia să se schimbe şi să se pregătească pentru încărcatul program al serii oferite lui de Palmer Ibogawa şi de Senjuro Shamaguchi. Era vorba de un spectacol, apoi de o masă tradiţională niponă la un restaurant de calitate, în fine, târziu, de un ceas sau două în compania gheişei pe care va dori-o, într-una dintre cele mai rafinate case pentru oaspeţi de peste hotare. Toate aceste desfătări ale trupului şi-ale minţii se aflau într-un perimetru restrâns, în Ginza, echivalentul unui Broadway ori, cu etalon parizian, un Champs-Elysees; dar austerul domn Rudolph Leacock luase precauţiunea să declare că, funcţie de evoluţia propriei dispoziţii, un punct sau altul s-ar putea dovedi de prisos. Dacă se va întâmpla acest lucru, cele două gazde să n-o ia în nume de rău.

Şi, efectiv, chiar aşa se petrecu din momentul când, începând să studieze câteva traduceri din nişte vechi tăieturi de presă niponă, îi telefona lui Ibogawa că amână pentru altă ocazie spectacolul tradiţional de Teatru No. Se vor întâlni la restaurant.

Hârtiile care-l captivaseră evocau fapte la ordinea zilei cu ani în urmă. Erau atât reportajele strict descriptive cât şi felurite contribuţii într-o dezbatere publică: medici, psihologi, psihiatri îşi încrucişau pătimaş argumentele cu juriştii. O clipă din istoria arhipelagului, dar o clipă enorm dilatată, se consumase într-un suspans la scară naţională. Chiar şi puţinele

mostre aflate în mâinile lui Rolf izbuteau să învie, dincolo de hârtia uşor îngălbenită, impactul miraculosului asupra indivizilor normali şi a regulamentelor normale.

“Banda având la activ cele mai misterioase jafuri din sediile bancare nipone se află, în sfârşit, după gratii”. - scria cel mai popular cotidian, în numărul din 8 iulie l998. “Casieri şi jefuitori sunt de comun acord: la ghişee nu s-a exercitat nici o violenţă.” Tocmai de aceea, poliţia continuă să priveze de libertate pe casierii instituţiilor bancare păgubite. Iată ce afirmă domnul Ito Yanimoto, casier principal, Honshu Bank, funcţionar cu venerabila vechime de 32 de ani în aceeaşi instituţie bancară şi care crede cu tărie în nevinovăţia sa, încă nedovedită judiciar: “Mi se impută că am onorat o cerere de plată de 5 milioane de yeni pe baza unui simplu petec de hârtie albă. Eu jur că mi-am îndeplinit corect şi cinstit obligaţia profesională. În sensul că, în momentul plăţii, am considerat-o perfect legală”. Domnului Kido Tokuhira, Inspector-şef al Poliţiei care a cercetat cazul, această versiune i se pare absurdă. Domnia sa declară: “Nici măcar un cec fals, mai bine ori mai prost imitat, n-a rămas ca evidenţă a plăţii, ci o simplă hârtie albă, de l5X5 cm. Pe această “bază”, aşa-zişii clienţi au plecat din incinta băncii cu suma considerabilă de 5 milioane de yeni. Într-un caz similar, dar petrecut în prefectura Osaka, paguba a fost de 25 milioane de yeni. Şi acolo, plătitorul “a văzut” o legalitate inexistentă. Dacă admitem cinstea casierilor respectivi, rezultă că peste conştiinţa lor se suprapune, temporar, o forţă străină, malefică şi atotputernică. Or, autorii celor două jafuri, arestaţi în cele din urmă, nu confirmă această stranie ipoteză. Trebuie menţionat că nici nu o infirmă. Ei preferă să tacă. Singurul lucru clar din afacere este că sumele furate şi cele recuperate la jaful mai recent sunt, fizic, aceleaşi. Seriile de pe bancnote, înregistrate anterior, fac dovada”.

În cu totul alt cadru, şi cu trei ani mai devreme, un accident pe un şantier de construcţii vădea o ciudată înrudire cu păţaniile inexplicabile din domeniul bancar. În cabina de comandă a unei macarale gigant, un anume Ako Hidemotsu, tehnician cu multă experienţă, a împins o altă manetă decât cerea operaţiunea respectivă. O benă s-a deschis inoportun, o viaţă de om a fost îngropată sub 8 tone de beton în cascadă. Depoziţia macaragiului nu recunoştea nici cea mai mică eroare profesională! Verificarea minuţioasă a agregatului nu evidenţiase nici o defecţiune tehnică. Cum să explici, atunci, nenorocirea care strivise o fiinţă şi lăsase patru copii fără tată? Rolf se adânci în fotoliu şi căută, cu lăcomie, fragmentele uriaşei dezbateri. Hârtiile

foşnir în mâinile lui. Rezumatul dezbaterii aducea puncte de vedere categoric opuse.

LOCUL MACARAGIULUI AKO HIDEMOTSU ESTE DUPĂ GRATII?

NU, susţin psihiatrii:

Literatura de specialitate demonstrează, pe larg, posibilitatea anihilării totale a discernământului unei persoane aflate sub efectul manevrării psihice din exterior, pe o durată limitată în timp, în condiţii de anexare strict determinate, urmată, la încheierea fazei, de amnezia subiectului anexat. Hipnoza este cea mai cunoscută aplicaţie a fenomenului, întrucât hipnoza a făcut o marionetă din macaragiul Hidemotsu, răspunderea penală în cazul respectiv revine integral hipnotizatorului.

DA, declară juriştii:

Dacă s-ar conveni asupra unei cazuistici a lipsei temporare de discernământ ca o bază juridică pentru anularea culpei, în absenţa documentului medical individualizat şi, nota bene, anterior delictului, mii de criminali ar fi exoneraţi de pedeapsa meritată, mii de victime s-ar pomeni "egale întru inocenţă" chiar cu acei ce le-au martirizat. Astfel de confuzie este inadmisibilă într-un stat de drept. Hidemotsu s-a suit în cabina macaralei sale ca muncitor perfect sănătos. El trebuie deci să răspundă pentru fapta comisă în timpul și la locul serviciului.

Tânărul lup zâmbi şi trecu la un ultim text. De astă dată, coloanele fuseseră găzduite de o publicaţie săptămânală, proeminentă în peisajul presei nipone, altfel atât de pestriţ, datorită prestigiului titularilor de rubrici, adevăraţi directori de opinie. Autorul rubricii "Sănătate socială" scria următoarele:

"Ajunge! De luni de zile, aproape toţi înţelepţii cetăţii nu au altă treabă decât să exacerbeze şi să întoarcă pe toate feţele pericolul care ne-ar paşte din presupusa existenţă a unui răufăcător dotat cu puteri supraumane. Ar fi de-ajuns, ni se spune, ca maleficul personaj să-l privească în ochi pe trezorierul Băncii Naţionale, pentru ca acesta să-i pună în braţe bugetul ţării. Acelaşi "atotputernic" n-ar trebui decât să-l ţintuiască cu privirea pe dispecerul general al digurilor Japoniei, şi jumătate din ţară, pretind Cassandrele, s-ar scufunda sub ape.

Conform unor asemenea scenarii catastrofice, nici un mecanic să nu mai urce la bordul locomotivelor, nici un chirurg să nu-şi mai apropie bisturiul

de trupul suferind, nici o balerină să nu mai aştepte, în culise, intrarea pe scenă. Căci dacă aceşti oameni vor sta în calea monstrului, trenul va deraia, bisturiul va elimina organe sănătoase, balerina se va azvârli în fosă, rupându-şi gâtul.

Ajunge, domnilor! Gata cu isteria! Prea multe presupuneri în legătură cu o făptură a cărei existenţă n-a fost niciodată probată. Acum unii afirmă că năluca ne-a părăsit, deocamdată întorcându-se în lumea nălucilor. Ridicol. Dar şi primejdios. Acest gros păienjeniş de speculaţii riscă să ne sufoce, paralizând energii, iniţiative, resurse de care viaţa societăţii are nevoie. Domnilor amatori de SF-uri, vedeţi-vă de poveştile voastre, debarcaţi solii altor galaxii pe câte ecrane poftiţi, dar nu înnebuniţi populaţia acestei ţări! Lăsaţi-o să-şi vadă de treabă onest şi fără spaime”.

Rolf închise încet dosarul. Era mulţumit. Să ştii cu mult mai multe decât toţi acei ce se ceartă pe seama unor efecte senzaţionale, şi să te retragi din arenă luând cu tine, discret, cauza întregii tărăşenii, asta da, este chiar o satisfacţie supremă: îţi marchează clasa.

Se îmbrăcă pe îndelete, atent la detaliile ţinutei, fără a înceta, mental, să lucreze. Era atât de bine să-şi fie singur şef pe durata acestei deplasări în Extremul Orient! Nu se putu împiedica să mediteze, cu neplăcere, la momentul întoarcerii în normalitatea - şi rigiditatea - ierarhică. Un efort de voinţă îl readuse la clipa prezentă. Deocamdată, avea de ales între mai multe variante. Trebuia să nu se oprească la cea mai comodă, ci la unica sigură.

29

Restaurantul Sakurada, cu emblema cvasi-naţionalâ a florii de cireş, era unul dintre cele mai apreciate localuri de pe Ginza. Ibogawa şi Shamaguchi îşi aşteptau oaspetele şi se ridicară în picioare, lângă masa rotundă, când îl văzură pe american intrând.

Rolf întinse mâna omului pe care urma să-l ia cu sine în Statele Unite, recunoscându-şi o oarecare emoţie. Se aştepta la un fel de descărcare electrică în palmă, ori la altă senzaţie, parţial dezagreabilă, oricum inedită. Nimic. Luă loc; se interesă dacă engleza creează probleme domnului care a stat multă vreme izolat; află că Ibogawa i-a fost, în cei doi ani, un profesor

vrednic de toată lauda. Dori să bea un pahar cu rachiu de orez în cinstea acestui succes, dar lăsă gradaţia trataţiei în seama localnicilor. Din cele şase feluri care compuneau meniul, patru erau produse ale oceanului, cărora adaosul de mirodenii şi subtilităţi de preparare le rafinau valoarea intrinsecă, într-o întrecere de picanterii. Băuturile alcoolice, ponderate sau modificate de ceaiuri, aveau, şi ele, partea lor de noutate Dar pentru Rolf, esenţa întregului festin era insul scund din stânga lui. O înfăţişare banală ascundea uriaşa putere concentrată în făptura lui Senjuro Shamaguchi. Era ca şi cum natura, dând naştere unei anomalii terifiante, ar fi ţinut în acelaşi timp să ironizeze, prin insignifianţa învelişului, însăşi bomba pusă în circulaţie. O faţă triunghiulară, îngustă şi cam boţită, asemenea unei măşti de mucava, confecţionată la repezeală pentru cine ştie ce măruntă ceremonie din tradiţiile unei insuliţe. În părul lipsit de strălucire, foarfeca mânuită anapoda de Senjuro însuşi, făcuse numeroase vârtejuri cu sensuri arbitrarii. Ochii, cu scânteierea lor de antracit, ar fi salvat capul de la urâţenie de n-ar fi fost plasaţi în două găvane prea adânci, iar pleoapele nu s-ar fi strâns întruna, ca două diafragme combătând automat compromiterea pozei din cauza luminii excesive. Aceasta era, aşadar, căpăţâna capabilă să-şi aservească, pentru o secundă ori pentru un ceas, voinţa unor semeni, cu consecinţe enorme. De la primul test, exercitat de un băieţandru asupra pedagogului-ghid, şi până la vedenia unui cec indusă şi impusă unor oneşti casieri bancari, indivizi buni de plată în urma acestui viol psihic, calea fusese lungă. Rolf, pregătindu-se a prelua în propriul beneficiu acest excepţional instrument de frânt cariere, se întrebă care va fi fost preţul lăuntric al atâtor performanţe.

La masă se vorbi despre tradiţiile culinare nipone. Se pomeni şi despre vasele în care se serveşte mâncarea. De aici la tradiţiile istorice, translaţia fu scurtă. Palmer Ibogawa nu ţinea un curs universitar; intenţia lui era să sublinieze cât de mare e recunoştinţa lui Shamaguchi faţă de Rolf, un master care îl salvase de condamnare şi puşcărie.

— E o recunoştinţă din acelea absolute. Dinaintea figurinelor haniwa în morminte. Deci anterioară împăratului Suinin şi edictului său.

— Ce fel de figurine? întrebă, cu ceaşca de ceai în mână, tânărul om de acţiune. Cine a fost împăratul Suinin?

— Un suveran care, în urmă cu aproximativ două mii de ani, ne-a dat un edict care suna cam aşa: când un mare senior încetează din viaţă, în

mormânt să fie îngropate, cu el, figurine de ceramică reprezentând războinici, curteni, păsări, cai, vite şi alte vietăţi. La prima vedere, pare o cheltuială artistică inutilă, nu? Dar era o măsură extrem de înţeleaptă, deoarece până atunci, când murea un senior, toţi supuşii săi, de ambele sexe, de orice vârstă, îşi luau viaţa, ca să-i ţină de urât în eternitate. Deci, de la Suinin începând, artifex-ul ceramic înlocuia, simbolic, o risipă de sânge viu.

— Aşa... înţeleg... spuse şovăitor Rolf. Progres, mda...

— Dar eu vreau ca master nimic nu păţească. Eu vreau ca master vadă că Senjuro Shamaguchi al său este. Vrea master ceva, Shamaghuchi gata. Orice.

La această declaraţie, Rolf tresări. Un impuls surprinzător îl făcu să se intereseze, cu voce mai scăzută, cât de departe “bate” forţa a lui Senjuro? În ce măsură obstacolul obiectelor interpuse este, sau nu, o barieră în acţiunea câmpului său bioenergetic? Cât timp ia descifrarea formulei psihice a persoanei asupra căreia vrea să acţioneze? Shamaguchi păru încurcat. Însă nu era, după cum tălmăci Ibogawa, decât o problemă de familiarizare cu termenii, nicidecum o nesiguranţă de fond.

— Master să aleagă de aici un bărbat singur. Eu arăt, mai bine decât spun.

Prins în joc, trecând involuntar peste prudenţa devenită lege pentru colaboratorii Creierului, Rolf, aţâţatul, examina publicul şi descoperi, tocmai în celălalt capăt al salonului, un client singur. De o sobră eleganţă. Poate un obişnuit al localului. Se delecta liniştit cu o supă.

— Acela.

Shamaguchi fixă ţinta. Cam tot atâta timp cât i se cere unui om, nesuferind nici de miopie, nici de prezbitism, să afle ora exactă de la ceasul-brăţară purtat la încheietura mâinii. După aceea lăsă capul în jos, poate închise şi ochii. Unghiul de înclinare a frunţii şi adâncimea orbitelor făceau nesigur acest ultim gest mărunt. Dar comesenii îi auziră vocea:

— Nu la mine privească Master. La bărbatul singur. Acum!

Domnul cel sobru părea satisfăcut de ceea ce era, probabil, o supă de broască ţestoasă. Puse deoparte lingura de care se servise; dar gustosul lichid mai umplea jumătate din bolul uşor, cu fine pete albăstrui. Cu un firesc desăvârşit, fără cea mai mică ezitare, clientul luă castronul cu ambele

sale mâini, îl ridică deasupra capului şi, brusc, îi deşertă conţinutul pe bine periatul său creştet.

După care, ca trezit din somn, clipi de nenumărate ori, expresie a unei nedumeriri enorme, şi, sărind imediat în picioare, începu să-şi şteargă umerii şi ceafa cu şervetul, ajutat de chelnerii din apropiere, tot atât de uluiţi ca şi dânsul.

Martor ocular al demonstraţiei, Rolf înţelesese cu adevărat, abia acum, calibrul fără pereche al armei numită Senjuro Shamaguchi. Orice combinaţie imaginată în culisele staff-ului Organizaţiei, oricât de sofisticată, pălea în comparaţie cu puterea venită de undeva, din tenebre. I-ar fi zis, cu o formulă veche, perla coroanei, de n-ar fi socotit-o minimalizantă pentru un Senjuro Shamaguchi - nestemată într-o colecţie privată. A lui.

Seara petrecută în compania celor două gheişe, Noriko şi Sunkei, avea o scală de plăceri concepută astfel încât să mulţumească pragmatica şi cam derizoria nevoie a unui yankeu într-o semivacanţă, dar totodată să nu trădeze nici nevoia de poezie, eleganţă şi rafinament a ofertei.

— Dar de ce două asemenea doamne, şi nu trei? se mirase Rudolf Leacock. Din moment ce suntem trei clienţi...

— Bună întrebare, apreciase Ibogawa. Pentru că Shamaguchi mi-a încredinţat că, pregătindu-se să pornească - mâine - în călătoria aeriană de-a curmezişul Pacificului, se simte prea răscolit pentru a suporta apropierea unei femei. De altfel nici eu nu vă voi ţine tovărăşie în ultima fază a serii. Vă veţi... descurca dumneavoastră.

— De ce te abţii? Ce te reţine? Fidelitatea faţă de soţie? Eşti văduv, după câte ştiu. Copiii? Ai două fete mari, stabilite în Statele Unite. Atunci?

Metisul yankee-jap râse, cam silit, ocolind un răspuns.

Noriko şi Sunkei, îmbrăcate în kimono-uri superbe, încinse cu câte un obi în tonuri opaline, graţioase de la înaltele coafuri cu ace prelungi până la galenţii tradiţionali, se străduiră în fel şi chip. Cea dintâi cântă, din gură şi acompaniindu-se din şamisen. Cealaltă dansă, uneori ritmându-şi singură mişcarea, cu bătăi într-o tobă conică. Amândouă, cu o engleză suficient de nuanţată, dar mai degrabă făcând apel la elocinţa gesturilor, încercară să deschidă zăvorâtele porţi ale musafirului. Zadarnic. Cât să fi durat provocările neacceptate? La un moment dat, Palmer Ibogawa se ridică şi şopti ceva gheişelor. Noriko şi Sunkei se întristară un pic, dar statutul lor

era, sub învelişurile unui ritual tricentenar, permisiv şi adaptabil. Invitarea oaspetelui de onoare într-o încăpere mai mică avu parte de numeroase şi caligrafice meandre, esenţa însă, din orice perspectivă, conducea finalmente la o partidă de sex. În salon rămaseră ceilalţi doi bărbaţi. Odată uşa închisă în urma americanului, Noriko şi Sunkei se înţeleseră din priviri să întrebe: - Oare să rămână numai una? Mâhnită va fi aceea dintre noi ce nu va fi aleasă, dar cine poate fi mereu favorita norocului? Ori poate doreşte oaspetele nostru să zăbovim lângă el laolaltă? Rolf, trântindu-se pe pat, mormăi: - Mi-e indiferent.

O replică, în felul ei, monumentală, cum nu se mai auzise niciodată sub acoperişul casei plăcerilor. Bărbatul era încă tânăr, fusese ocolit de suferinţa bolilor; ce-i lipsea oare ca satisfacerea să-i fie întreagă? Fapt este că, deşi la nivel fiziologic descărcarea se petrecu în cele din urmă, cele două gazde aveau să-şi aducă aminte de noaptea aceea ca de un eşec, iar kimono-urile purtate cu acel prilej aveau să zacă într-o debara întunecoasă, deoarece superstiţia le punea la index-ul aducătoarelor de nenoroc.

Senjuro Shamaguchi băuse atât de mult încât era firesc să fie debarcat, cu prioritate, la locuinţa care îi fusese adăpost în ultimii doi ani. Rolf l-ar fi adus bucuros la hotel, să-l aibă sub ochi până la ora decolării spre New York, dar formalităţile cazării puteau fi primejdioase. Un risc mai puţin. Nu şi ultimul din acea noapte.

— Ai dat drumul taximetristului? întrebă locotenentul lui Lon. Ibogawa, care încropise aşternutul lui Shamaguchi şi se minuna de viteza adormirii complete a acestuia, răspunse mirat:

— Nu i-am plătit încă. Ne aşteaptă. O să vă lase la hotel, unde vă conduc. Deşi aici sunt aproape de propria mea casă... Nu-i nimic, o să fac cu plăcere acest ocol. Poate mai aveţi ceva de semnalat... Sau chiar să-mi daţi dispoziţiuni precise. Doar sunteţi gata de plecare.

— Plăteşte-i şoferului, Ibogawa. Mergem până la dumneata pe jos, dacă locuieşti prin preajmă. Mă tratezi cu o cafea, iar până la hotel, o să-mi iau singur taxiul. Avem ceva de vorbit, într-adevăr.

Neobosite în calea întârziaţilor, reclamele umpleau şi ideografele, şi cuvintele cu aceleaşi voluptăţi cromatice. Gazul, în tuburi de sticlă, bâzâia încet. Cartierul, în general locuit de funcţionari şi de mici comercianţi, avea ici-colo câte o prăvălioară cu program non-stop. Chiar la orele 2 şi ceva, doi pietoni ce discută în linişte înainte de a se despărţi nu sperie pe nimeni.

— Vă ascult, sir.

— Dragă Palmer Ibogawa, cum o mai duc fetele dumitale? Una s-a măritat, parcă...

— Exact. Genso, cea mai mică, stabilită în Illinois. Cu un avocat. Dar şi cealaltă, Meiko, e în vorbă cu un băiat de viitor, din Tennessee.

— Mă bucur foarte mult. Deşi, probabil, ai fi vrut să le creşti în tradiţie niponă, nu să le vezi cum revin la trunchiul bunicului lor, yankeul.

— Într-adevăr, sir.

— Ce să-i faci, prietene... Viaţa nu ia întotdeauna traseul cel mai plăcut inimii noastre. Să privim, de exemplu, poziţia de tăinuire pe care ai luat-o în privinţa acţiunii Halinei Kruczkowska.

Sub lumina unei lame de neon, un obraz de yankee-jap oprit în loc, uluit, înspăimântat.

— Eu? Tăinuire?! Nu vă înţeleg...

— Te-a solicitat, venind anume de la Bangkok, s-o ajuţi la recrutarea unui lot de fete, pentru reţeaua ei... Ibogawa răsuflă adânc, parţial uşurat.

— Iar eu i-am spus că piaţa niponă nu cunoaşte exportul de carne vie. Deci, am refuzat-o.

— Posibil, însă nici nu ne-ai raportat-o. Nu ocoli acuzaţia, Ibo. Am zis, şi am subliniat: Halina vroia marfă pentru reţeaua ei. O reţea paralelă, sustrasă afacerilor organizaţiei. Piratereşte!

— Dar eu, sir, nu aveam de unde să ştiu treaba asta! N-ar fi fost prima dată că ajut un şef de divizie a organizaţiei, aflat aici în misiune. Un moment, să descui, vă explic eu totul în casă, mai pe larg.

Intrară abia peste vreo două minute, căci fie insuficienţa luminii, fie tremurul mâinii întârziară potrivirea cheii în lăcaşul ei metalic. Paşii gazdei întâlniră, cu zgomot relativ, felurite obiecte care stăteau la locul lor, de ani de zile; recipientul cafelei, în schimb, părea să-şi fi mutat poziţia şi, când se lăsă găsit, în final, vărsă din prea plin şi făcu să sfârâie flacăra plitei electrice. Linguriţă, ibric, apă, foc, totul devenea confuz, chiar duşmănos, când cel ce prepara cafeaua trebuia să se disculpe. Vorbea, vorbea, având deznădejdea că nu e crezut. Cu chiu, cu vai, izbuti să pună pe o tăviţă două ceşcuţe, pe jumătate vărsate, din pricina aceluiaşi blestemat tremur.

— Justificări inutile, Ibo. Halina e ca şi osândită. Nu de mine, ci sus de tot. Oricare a ajutat-o, puţin sau mult, e osândit. Îmi pare sincer rău că n-ai

petrecut o seară minunată pe cont propriu, în loc să mi-o oferi mie. Şi încă un lucru. Cu dumneata, personal, eu n-am nimic. Cred chiar că e păcat - dar asta e...

Asta: un Beretta apărut în mâna americanului. Amortizorul de zgomot fusese ataşat în timpul cât apa bolborosise, cât acuzatul bolborosise... Humphrey Palmer Ibogawa, un yankee-jap, se trase îndărăt, proptindu-se de perete. Irişii lui albaştri, sub pliul pleoapei de tip nipon, exprimau încă o încrucişare evidentă: amestecul de teamă şi dispreţ.

— Minţi, domnule Leacock. Dacă mă omori, ai de gând s-o faci pentru că eu sunt singurul om din lume care ştie în stăpânirea cui a intrat paranormalul Senjuro Shamaguchi.

Rolf surâse şi, neabătând ţeava armei din direcţia capului-ţintă, unifică amăruiul conţinut al celor două ceşcuţe şi-l bău, dintr-o singură sorbitură prelungită.

— Vezi? Am avut încredere. Puteai să mă otrăveşti. N-ai făcut-o, deşi acuzarea ţi-am adus-o încă din stradă. Eşti un om cumsecade. Eu ştiam asta. Iată de ce ziceam că e păcat să... Dar trebuie!

Un licăr de speranţă alungă şi teama, şi dispreţul.

— Domnule Leacock! Dacă ai fi înţelept, ai accepta să ai doi robi pe viaţă, nu unul. Te-aş servi şi eu, ca şi Senjuro, fără crâcnire. Lasă-mi viaţa!

Rolf oftă:

— Regret, dragul meu Ibo. Senjuro e un paranormal, cum bine ai zis. Eu, deci, contez tocmai pe anormalitatea lui. Dumneata eşti un om ca toţi oamenii. E, deci, normal să mă trădezi. Or, asta trebuie împiedicat. Adio.

Un pocnet înfundat. Nimeni nu avea cum să-l audă. Prăbuşirea trupului fu relativ mai zgomotoasă. Tânărul lup examina, fără expresie, plaga. Craniul fusese perforat în frunte, nu în tâmplă. Rolf trânti o înjurătură, dar nu la adresa celui mort, ci a medicilor legişti, cu calculele lor balistice. Şterse bine revolverul, îl potrivi în mâna fostului agent. Curăţă atent ceşcuţele, le uscă, lustrui bine linguriţa, puse totul în rafturi, petrecu batista peste mânerul-buton al dulăpiorului de bucătărie...

Cu închiderea uşii după sine, se gândi că treburile lui în arhipelagul nipon erau rezolvate. Dis de dimineaţă va decola, cu Shamaguchi, în linişte. Iar în avion, pe durata unui zbor atât de lung, se va gândi serios.

La ce?

La aranjamentele necesare pentru a-l rostui în America. Şi la tot ce va urma. Avea foarte multe de rezolvat.

30

Dacă accesul în sală nu s-ar fi făcut prin nişte magazii dezafectate şi coridoare pustii, ascunse într-o suburbie a New-York-ului, reuniunea nu s-ar fi deosebit cu nimic de întrunirea consiliului de administraţie al oricărei mari companii transnaţionale. Atmosfera, sala de şedinţe, oamenii - totul sugera o afacere prosperă, aflată pe mâini sigure şi curate.

Gus urmărea atent mişcările participanţilor. Instalat în fotoliul turnant al studioului TV construit într-un fost hangar (din cartierul unde se sfârşise ultima cursă a lui Singleton la volanul maşinii personale), Gus vedea tot ce se întâmplă în sală, fără ca el să poată fi văzut; un imens geam-oglindă îl separa de încăperea alăturată. Şefii diviziilor Organizaţiei citeau încă materialul găsit în mapele elegante, de piele grena, pe masa semiovală, unde locul fiecăruia era marcat prin inscripţie nominală. Alonzo Mascella şi Bartholomew Bartolommini treceau din om în om, strângând mâini şi schimbând formule protocolare. Şedinţa nu începuse încă.

Gus convocase întâlnirea. Oricât de mult iubea prudenţa, Creierul ştia că există momente când trebuie să-ţi asumi riscuri, altfel prudenţa rămâne frică tembelă, păguboasă. Organizaţia trăia acum un asemenea moment, în care conducătorul simţea nevoia să-şi cunoască mai bine oamenii, mai ales pe cei noi, să şi-i apropie, să le dezvăluie, în sfârşit, anvergura afacerii, să-i motiveze puternic. Şi, mai ales, să-i înspăimânte. Conta pe toate aceste stări, aparent incompatibile; temperatura arcului voltaic rezultat din ele va cimenta legătura dintre făuritorul planurilor şi cei ce le înfăptuiesc.

Interesant, acest amalgam uman! Nouă inşi, două femei şi şapte bărbaţi, parcurgeau ultimele rânduri din paginile prefaţate cu o poruncă ciudată: “După ce ai citit, uită tot!” Gus le urmărea reacţiile. În mod evident, cifrele făcuseră o impresie puternică asupra tuturor. Aşadar, unul dintre obiective fusese atins; şi nu aflaseră încă esenţialul! Îi cunoştea pe toţi. Cine nu-i trecuse pe sub ochi, în carne şi oase, ca acum, la adăpostul geamului-oglindă, fusese studiat pe înregistrări video. Le fuseseră analizate nu numai fişele personale, minuţios întocmite, ci şi vocea, limbajul, stilul în gândire şi în reacţie.

Halina, Poloneza, tocmai închidea mapa. Dincolo de surpriza euforică a lecturii, părea liniştită, sigură pe ea - ca întotdeauna. Cert, nu bănuia nimic. Tawee Naphalai, o thailandeză până-n 45 de ani cu trăsături bine marcate, aproape severe, deloc specifice rasei sale, se simţea stingheră, deşi încerca să se poarte firesc; pe lângă efectul noutăţilor, vizibil pe toate feţele, era marcată de şocul invitării aci, printre "mărimile" Organizaţiei. Lui Gus nu-i displăcu această reacţie. Rudolph Leacock, singurul şef de divizie care-l cunoştea pe "stăpânul absolut" era, şi el, pe sfârşite cu lectura. Gus credea că, în clipa aceea, şeful Investigaţiilor se gândeşte cum să se conformeze mai bine poruncii de pe coperta raportului, cum să arunce, adică, în cea mai adâncă uitare cifrele şi procentele senzaţionale din textul ce urma să fie ars imediat după şedinţă, cu toate cele nouă exemplare ale sale. Turcul Nazim Bennazim juca între două degete un stilou elegant. Simţea o imperioasă nevoie să-l folosească, să sublinieze, să adnoteze, să disece raportul; ştia însă că regulamentul nu-i permite. Gus urmărea cu mare plăcere pe bărbatul încă tânăr, cu faţa rasată, care de patru ani conducea ireproşabil afacerile cu droguri ale Organizaţiei. Era cel mai eficient dintre şefii diviziilor "direct productive".

Urmărindu-i lectura concentrată şi apoi, la închiderea mapei, mişcările puţine şi măsurate, Creierul simţea că tânărul merită să urce în ierarhie până sus de tot. Îl bucură constatarea; avea mare nevoie de asemenea oameni.

Iată-i pe Dewitt şi Norris. Îi cunoştea aproape la fel de bine ca pe B.B. şi Lon. Avea de gând să-i umple de bani şi să-i retragă din afaceri, să-i transforme de drept în ceea ce erau de fapt: nişte gorile devotate şi eficiente retrase din afacere. Dar va mai trece timp până atunci. Nici lui Clint Hopkins, insul rotofei de lângă cei doi, Gus nu-i prevedea vreun viitor în operaţiunile la lumina zilei. Şi acesta era, însă, un caz de rezolvat în perspectivă. Deocamdată asta era echipa, cu ea trebuia mers înainte.

Şeful suprem stărui cu privirea asupra noilor veniţi Tim Salado şi Paul Jacoby. Cooptarea şi promovarea lor se făcuse repede, dar nu pripit, după trei runde de discuţii dure, în care candidaţii trecuseră prin sita lui Lon şi B.B. Nici francheţea brutală a bătrânului ucigaş, dublată de instinctul lui la oameni, nici mefienţa versată a lui Bartolommini nu găsiseră vreun motiv ca să nu li se acorde încredere; aşa ajunseseră Salado şi Jacoby - ameţitoare ascensiune! -şefii diviziilor "Operaţiunea Est" şi "Analiza oportunităţilor", exact compartimentele unde se concentra viitorul Organizaţiei. Gus avea de gând să-i urmărească pe ei, cu precădere, când se va sparge buboiul numit

Halina. Novicii aveau să dea astfel un prim examen. Creierul ştia să “citească” reacţiile oamenilor în situaţii-limită; foarte curând va avea o primă probă dacă s-a înşelat sau nu în privinţa celor doi.

Era timpul să înceapă. Apăsă un buton, aflat la dreapta pupitrului de comandă. În sală se auzi sunetul melodios al unui gong. Lon şi B.B. îşi ocupară locurile, la extremităţile segmentului de linie dreaptă ce închidea semicercul mesei, lăsând liber scaunul dintre ei, al treilea - de fapt primul, în care ar fi trebuit să se afle conducătorul reuniunii. Dar boss-ul nu-şi făcu apariţia. În schimb, ecranul TV din spatele scaunului se lumină, captând toate privirile. O clipă, conturul vag al unui bust păru că se va împlini şi va da consistenţă imaginii. Imediat însă, sute de pătrăţele jucăuşe, multicolore, mişcătoare ca un caleidoscop, pulverizară trăsăturile nici măcar ghicite ale personajului de pe ecran. Apoi o voce - şi ea distorsionată printr-un efect special, dar perfect inteligibilă - se făcu auzită. Din regia studioului TV, de la punctul său de comandă, Gus apăsase butonul de intrare în emisie. Începea şedinţa staff-ului, de fapt - o emisiune TV interactivă, al cărei regizor de montaj, moderator şi personaj principal avea să fie el, conducătorul Imperiului.

— Bine aţi venit, doamnelor şi domnilor, începu vorbitorul nedesluşit de pe ecran. Vă cer scuze pentru modul special în care comunicăm. Momentele excepţionale impun însă măsuri excepţionale. Curând, mă veţi cunoaşte. Clipa “ieşirii la suprafaţă” îmi va dezvălui identitatea.

N-am să fac istorie. Ne-am adunat să pregătim viitorul, nu să evocăm trecutul. De altfel, cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiţi bine de unde am pornit. Cine a văzut departe, ne-a urmat - şi a câştigat. Cine nu, cu foarte puţine excepţii - a pierit. Aţi primit raportul economic al Organizaţiei; sper că sunteţi mulţumiţi. Aproximativ cinci şeptimi din banii care se fac, pe glob, prin metode organizat ilicite, se varsă în contul nostru. Diviziile conduse de dvs. ne-au adus o bogăţie apropiată de venitul intern brut al SUA şi Canadei la un loc. Această imensă avere se află, la loc sigur, în patru din primele zece bănci ale lumii, şi în alte nouă bănci - clasate între primele o sută pe plan mondial care ne aparţin direct. O altă parte a banilor noştri, din păcate cea mai puţin importantă, este investită şi produce.

Aşa stând lucrurile, vă pot da o veste bună: Directoratul a hotărât ca, începând de azi, şefii diviziilor să primească, peste câştigurile actuale, o indemnizaţie anuală de 1 milion de dolari. În plus, fiecăruia dintre

dumneavoastră i se deschide un cont personal, valorând alt milion de dolari. Deveniţi astfel cei mai bine plătiţi manageri din lume. O meritaţi, din moment ce conduceţi imperiul economic pe cale să devină cel mai bogat din lume.

Rumoarea din sală, captată de microfoane şi adusă în regia studioului de unde vorbea Gus, exprima surpriza şi satisfacţia generală. Câteva voci "solo" se distinseră din cor, articulând mulţumiri explicite.

— Nu aveţi de ce să mulţumiţi; eu trebuie să vă mulţumesc, preciza Creierul. Devotamentul, curajul, inteligenţa, riscul dumneavoastră au făcut imperiul nostru să existe, chiar dacă nici o hartă nu-i marchează locul şi graniţele. Dealtfel, când vom cuceri ultimele teritorii în care n-am pătruns încă, Rusia şi China, hărţile vor deveni inutile; atunci planeta ne va aparţine. Vă asigur, momentul acesta nu este foarte îndepărtat.

Am pornit la drum cu trei obiective: bogăţie, putere, statut social. Bogăţia - o avem. Ne numărăm printre marile forţe economico-financiare din zilele noastre. Dar am adunat prea mulţi bani pentru a-i mai ţine ascunşi în bănci sau a-i rula sub umbrela unor acţiuni de binefacere. E timpul să scoatem banii la suprafaţă; să circule; să producă; să ne facă stăpâni nu numai peste lumea interlopă, ci peste întreaga lume. Abia atunci vom avea adevărata Putere, aceea pe care v-am promis-o când nu era nimic. Şi tot atunci, puterea ne va conferi statut social. Din proscrişi, din oameni de subsol, vânaţi de poliţii, devenim oameni de afaceri; cetăţeni onorabili, ba chiar salvatori ai unor ţări care se sting de sărăcie.

"Lumea curată", în care intrăm, va adopta regulile noastre. Noi vom face legea. Acţiunea s-a declanşat. Întreprinderi, industrii, întregi economii naţionale încep să treacă, practic, în proprietatea noastră. Zeci de milioane de oameni vor lucra pentru noi. Organizaţia devine cel mai mare investitor din economia mondială. În 4-5 ani, folosită astfel, averea noastră se va dubla. Uraţi-i noului dumneavoastră coleg, Tim Salado, aci de faţă, să încheie cât mai grabnic şi mai profitabil primul contract din această serie aflată în negocieri. Aveţi motive să-i doriţi succes: la prima investiţie notabilă a Organizaţiei, fiecare dintre dumneavoastră va primi acţiuni în valoare de 5 milioane dolari. Avem nevoie, doamnelor şi domnilor, de conducători foarte bogaţi, imuni la orice tentativă de corupere, preocupaţi numai şi numai de bunul mers al treburilor Organizaţiei!

De data aceasta, reacţia sălii fu şi mai aprinsă; Gus îşi făcuse bine socotelile. Când se lăsă liniştea, el reluă discursul aducător - până acum - doar de veşti bune.

— Concomitent, diviziile îşi vor continua activităţile tradiţionale, dar şi acestea se vor desfăşura altfel, fundamental diferit. De pildă, banii din droguri, prostituţie şi pornografie vor fi bani curaţi, de la bun început, ca orice beneficiu obţinut dintr-o afacere perfect legală. Da, se ştie că drogul nu este sănătos, însă el produce plăcere şi, de aceea, mulţi oameni îl caută. Noi îl oferim. Nu obligăm pe nimeni să-l cumpere. În fond, nici alcoolul şi nici tutunul nu sunt sănătoase. Dacă băuturile şi ţigările se vând peste tot, la vedere, de ce să aibă drogul alt regim? Despre bordel se ştie, de mii de ani, că este o instituţie indispensabilă marilor aglomerări urbane. Dacă-i aşa, de ce să fie bordelul sordid, mizer, ascuns pe lângă porturi, prin unghere unde ţi-e silă şi frică să te aventurezi? De ce să i se substituie prostituţia clandestină, adevărat flagel al oraşelor? Ei bine, noi vom oferi oamenilor dreptul la plăcere în deplină siguranţă, ba chiar în lux, pe care mulţi îl caută şi vor să-l plătească generos. Foarte curând, dreptul nostru, dreptul dumneavoastră de a lucra astfel, va deveni realitate.

Activităţile noastre tradiţionale se transformă astfel în afaceri cinstite, ca oricare altele. Câştigă din ele fiscul, câştigă clienţii; dar marii câştigători vom fi noi. După cele mai prudente estimări, în zece ani, Organizaţia va deveni, prin ansamblul afacerilor sale, o forţă economică fără rival nici măcar printre uniunile de state. Atunci, doamnelor şi domnilor, vom putea spune că ne-am îndeplinit obiectivul. Atunci vom fi stăpânii lumii. Comparând vârsta mea şi a colegilor mei de Directorat cu vârsta dumneavoastră, pot spune că vă vom lăsa moştenire o lume cucerită. Sper să aveţi inteligenţa şi înţelepciunea de a o stăpâni astfel încât supuşii voştri să nu-şi dorească nici altă ordine, nici alţi stăpâni.

Ce ne trebuie, pentru a ajunge acolo? Am spus-o, o repet: prudenţă, hotărâre, dar mai ales fidelitate absolută faţă de Organizaţie. Devotament necondiţionat. Nu v-aş răpi timpul reamintindu-vă jurământul care ne leagă şi ne-a făcut ceea ce suntem, dacă o situaţie gravă nu m-ar obliga să o fac: aici, printre noi, se află un trădător.

Pauza prelungită făcu să se audă respiraţia mai grăbită a participanţilor, parcă loviţi în moalele capului de măciuca afirmaţiei lui Gus.

— Eu nu mă joc niciodată cu vorbele, reluă, după un timp, Creierul. Nu vin în faţa dvs. cu bănuieli sau acuzaţii nefondate. Halina Kruczkowska, şefa celei de a doua divizii - ca importanţă şi cifră de afaceri - din structura Organizaţiei, şi-a creat propria ei reţea de bordeluri, sustrăgând implicit bugetului nostru milioane de dolari. Pentru transportul, distribuţia şi exploatarea fetelor - cele mai multe recrutate prin înşelăciune - a folosit logistica noastră, relaţiile noastre, fondurile noastre. Procedând astfel, Halina a dat un semnal clar celor ce au refuzat şi refuză să ne urmeze: Imperiul nu este atotputernic, se poate lucra şi în afara lui, i te poţi sustrage, sfidându-l. Mai mult, şi mai grav: operând în ţările în care noi am demarat negocieri pentru ample investiţii în economie, Halina a provocat, tocmai acolo, un scandal politic de proporţii. A fost pusă în pericol întreaga operaţiune despre care v-am vorbit. Asta nu mai este o găinărie oarecare, o banală cedare în faţa unei tentaţii pe care, până la un punct, omeneşte, poate am fi înţeles-o. Ancheta noastră a dezvăluit o acţiune minuţios pregătită, desfăşurată timp de doi ani şi opt luni, aflată în violent conflict de interese cu Organizaţia, un pericol major pentru obiectivele noastre strategice. Este un act mai grav decât trădarea: el se numeşte răzvrătire împotriva Organizaţiei. Recunoşti existenţa reţelei, Halina Kruczkowska?

Trebuia să-ţi încordezi auzul pentru a desluşi răspunsul Polonezei:

— Este adevărat, murmură femeia, dar...

— Mai ai de dat răspunsuri, o întrerupse Gus. Este adevărat că în bordelurile tale s-au înregistrat cinci decese - probabil crime - şi că ele sunt anchetate de poliţiile a patru ţări, intrate în alertă?

În groaza paralizantă ce o cuprinsese, Poloneza nu mai găsi puterea să răspundă prin viu grai. Ea confirmă, cu o mişcare buimacă a capului.

— Şi, continuă Gus rechizitoriul din chenarul monitorului TV, este adevărat că scandalul politic iscat în acele ţări a stârnit o adevărată isterie publică împotriva capitalurilor şi a investitorilor străini, identificaţi cu distrugerea moralei tradiţionale, cu depravarea, cu corupţia, cu toate relele ce macină acele nefericite ţări?

Halina îşi încorda puterile şi şopti:

— Este adevărat, totuşi intenţia mea a...

— Nu intenţiile contează, o întrerupse tăios Creierul. Contează faptele. Iar faptele tale ameninţă un plan strategic pregătit cu eforturi şi investiţii

uriaşe. Legământul cu organizaţia îţi interzicea să faci ceea ce ai făcut; pedeapsa - o cunoşti. Este cineva în sală care vede altfel lucrurile?

Primul NU desluşit fu rostit de Rolf. După el, ceilalţi nouă membrii ai staff-ului repetară cuvântul la fel de clar. Gus nu se îndoise nici o clipă de reacţia oamenilor săi. O înregistră cu satisfacţie, bucurându-l mai ales răspunsul tranşant al noilor-veniţi; pe feţele lui Salado, Jacoby şi Naphalaî nu tresărise nici un muşchi.

Pe acest fond, îşi permitea să împingă mai departe experimentul.

— Nu v-am chemat la o execuţie, ci la o judecată. Şi pentru ca judecata să fie dreaptă, este firesc să ascultăm şi cuvântul apărării; devenim - de fapt suntem - oameni de afaceri şi trebuie să ne conducem după normele lumii civilizate. Rog pe cineva dintre dumneavoastră să-şi asume apărarea Halinei; ceilalţi veţi fi juraţii. Veţi pronunţa sentinţa.

Se lăsă o tăcere lungă şi grea, spartă numai de plânsul Halinei - un scâncet tâmp, amestecat cu sughiţuri şi icnete; nimeni nu îndrăzni să prindă privirea cuiva. Când atmosfera deveni insuportabilă, Lon scrâşni de la locul lui, exasperat:

— Dar spuneţi careva, câteva cuvinte, la dracu! Aţi cunoscut-o, aţi lucrat cu ea! Eu... Nimeni nu urmă îndemnul lui Mascella; dacă-l înduioşa soarta Polonezei, n-avea decât să rostească el vorbele în apărarea răsculatei.

— Aştept. Aş face-o eu, dar mi-am asumat deja rolul procurorului, preciza Gus calm. Eu acuz. Aşadar? O voce neutră, calmă, deloc marcată de tensiunea momentului, se făcu auzită. Era vocea lui Rolf:

— Personal, apreciez ideea Conducătorului nostru de a asigura justiţie tuturor actelor noastre, ca şi relaţiilor dintre noi şi Organizaţie. În situaţia de faţă, însă, nu cred că e cazul să pierdem vremea cu un proces. Ce trebuie să facă un proces? Ce rost au juraţii şi deliberările lor? Ştie toată lumea: să stabilească vinovăţia sau nevinovăţia unui acuzat. Dar vinovăţia Halinei e dovedită; eu, care am întreprins ancheta, cunosc tot dosarul afacerii, cu declaraţii şi probe; nici ea nu contestă faptele. Şi-atunci? De ce s-o apărăm? Numai pentru că aşa procedează lumea pe care Organizaţia noastră este pe cale să şi-o subordoneze?! Normal este să impunem noi, acestei lumi, regulile noastre, nu să împrumutăm formalităţile găunoase ale statului de drept. Eu unul ştiu bine că Halina Kruczkowska este vinovată faţă de Organizaţie şi votez pedepsirea ei. Exemplară!

O clipă, Gus nu ştiu dacă intervenţia lui Rudolph Leacock - calmul, măsuratul, disciplinatul Rolf - trebuie să-l bucure sau să-l neliniştească. Preferă, acum, să reţină chiar şi pentru forul său intim intenţia vorbitorului de a grăbi acţiunea punitivă. Nu era sigur, însă, că mai târziu nu va găsi şi o altă rezonanţă, mai profundă, meritând să mediteze asupra ei, să înţeleagă ce anume l-a făcut să fie surprins de cuvintele lui Rolf. Acum nu era timp pentru despicat firu-n patru. Aşadar:

— Rudolph Leacock propune să supunem la vot aplicarea pedepsei prevăzute de regulament. Cine este pentru? Toate mâinile se ridicară, ca una singură. Fiecare dintre votanţi ştia bine că, dacă cel judecat ar fi fost el, Poloneza n-ar fi ezitat o clipă să voteze la fel.

— Organizaţia a hotărât în unanimitate pedeapsa capitală, rosti concluziv Creierul.

Cuvintele avură efectul unei parole aşteptate. Dewitt şi Norris o încadrară pe Poloneză, ridicând-o din scaunul ei şi conducând-o spre uşa laterală. Ciudat; privirile ce-o însoţeau pe Halina în drumul ei spre moarte nu exprimau nici vinovăţie, nici remuşcare, nici măcar regret, ci mai degrabă starea de spirit a unor investitori care tocmai au luat o hotărâre înţeleaptă, menită să le protejeze şi chiar să le sporească averea.

Când Halina şi cei doi paznici părăsiră încăperea, vocea Creierului se făcu din nou auzită. Păstra aceeaşi înălţime, emitea fraza în acelaşi ritm.

— Vă mulţumesc pentru încredere, solidaritate şi decizie. Noi nu putem funcţiona cu locuri vacante. De aceea, permiteţi-mi să v-o prezint pe noua şefă a diviziei Prostituţie şi Pornografie: se numeşte Tawee Naphalai, este din Thailanda şi provine din branşă. Lucrează pentru Organizaţie de opt ani. Îi urez succes!

Cea numită se ridică din fotoliu şi schiţă o plecăciune.

— Iar acum, continuă Gus, vă las în compania colegilor mei de directorat, Alonzo Mascella şi Bartholomew Bartolommini. Cu ei veţi discuta, în amănunt, tot ce aveţi de realizat în perioada următoare. Nu vă sfiiţi să-i întrebaţi orice vi se pare neclar, să le solicitaţi orice vă poate ajuta să acţionaţi eficient. Ei sunt împuterniciţi să vă ofere toate informaţiile, chiar în detaliu; aveţi dreptul şi datoria să le cunoaşteţi. Cu precizarea că ne vom revedea curând, “în legalitate” şi - sper - fără episoade neplăcute, ca acela de azi, îmi iau rămas-bun de la dumneavoastră.

Lumina fluorescentă a ecranului se stinse; monitorul redeveni un simplu obiect de mobilier. Partea interactivă a emisiunii TV se încheiase. Acum începea, pentru Creier, cel mai interesant moment al întâlnirii: studiul. Vechi sau noi, şefi de divizii sau membri ai Directoratului, care urmau să întrebe, să răspundă, să comenteze - într-un cuvânt să dezbată programul Organizaţiei, deveneau obiect de studiu. În special noii veniţi; dar nici despre cei vechi se pare că Gus nu ştia tot, din moment ce-i ofereau încă surprize, ca acest Leacock - a cărui intervenţie continua să-l intrige.

De la punctul său de observaţie, mai exact de la pupitrul de regie al studioului TV, de unde condusese până acum jocul, Gus se pregăti să audă şi să vadă. Să înţeleagă, să ştie cu cine merge mai departe.

31

Prin geamul-oglindă, Gus ţinea sub observaţie sala din care toţi participanţii Ia consiliu plecaseră, cu excepţia lui Lon.

Ministrul de război al imperiului, cum îl definise odată Abigail, aştepta nemişcat, fixând o servietă. Număra secundele rămase înaintea lucrului cu care, din capul locului, fusese însărcinat. Tot ce ţinea de servieta aceea concentra cerinţa maximă formulată de Creier: loialitate absolută. Bărbia pătrată a lui Don Alonzo, mâinile sale teribile, labele picioarelor încălţate în pantofii butucănoşi care îi erau pe plac, toată fiinţa lui respira o energie oarbă, de mecanism implacabil. Lon, braţul, trebuia să execute porunca venită de la Creier. Punct.

Irving Norris şi Josh Dewitt intrară în sală, purtând-o de subsuori pe Halina Kruczkowska. Femeia avea braţele aduse în faţă, imobilizate la încheieturi cu o legătură din piele. O bandă adezivă îi bloca gura. Cei doi îşi interogară şeful din priviri. ”Acolo”, spuse Lon, indicând exact fotoliul pe care în libertate, cu mai puţin de două ore în urmă, aceeaşi Halina luase loc printre egali, capii diviziilor, şi primise zâmbind complimentele unora dintre ei. Cu o dexteritate de experţi, însoţitorii o ataşară de fotoliu, folosind curele lungi, meşteşugit înnodate. În mai puţin de trei minute, poloneza era o muscă a cărei toaletă, în centrul plasei de păianjen, se încheiase.

— Acum duceţi-vă. Vă chem eu mai târziu, rosti Don Alonzo.

Din postul său de observator, Gus urmărea scena. Sigur, scenariul era prestabilit. Lon, distribuit fără dublură, îşi va juca rolul. Pe Gus îl interesa totuşi măsura implicării afective. În treizeci de ani, era poate singura ocazie reală de a sonda adâncimea acestei cuve plină cu smoală, ce i se înfăţişa aproape zilnic în chip de prim colaborator. Don Alonzo personal, nu un Norris ori un Dewitt oarecare, era desemnat să pedepsească trădarea Halinei. Date fiind relaţiile intime dintre călău şi osândită, spectacolul avea suficiente premise pentru a merita un spectator de talia lui Gustave Throwstone.

Din splendoarea fizică a Halinei Kruczkowska rămăseseră intacte, până în clipa condamnării ei Ia moarte, cele două profiluri, considerate de către toţi cei ce avuseseră parte s-o cunoască, drept profiluri de efigie. Două profiluri diferite, nu atât prin trăsăturile în sine, reuşite oricum, cât prin expresie. Cu capul întors către răsărit, Malgordzata era expresia trufiei nemărginite. Când îşi aţintea fruntea către apus, Jadwiga exprima perfect dispreţul batjocoritor. Cele două prenume adiţionale ale Kruczkowskăi corespundeau celor două mari perioade din viaţa ei: întâia - trăită în ţara natală, ca soţie a unui înalt demnitar de stat, a doua - petrecută în exil, ca amantă de lux a câtorva potentaţi, din ce în ce mai puţin darnici, pe măsura tot mai anevoioasei lor “încălziri”. Halina era acolada neutră pentru Malgordzata şi Jadwiga, tot aşa cum locul celor două mândre blonde fusese luat de o persoană cam ostenită, om al afacerilor de anvergură în comerţul plăcerilor.

Lon se apropie de servietă, apăsă cele două închizători metalice şi deschise capacul. Prelungirea acestei acţiuni nu era încă vizibilă, dar Halina Malgordzata Jadwiga începu să se zbată. Capul se clătina în dreapta şi în stânga, violent. Atenţia regizorului se comută însă asupra rolului bărbătesc.

Don Alonzo a devenit protectorul Halinei după ce frumoasa polakă începuse a se teme că importanţa feluritelor ponturi destăinuite în pat ar putea sugera vreunui ex-beneficiar al farmecelor ei s-o suprime. Categoria lux a curtezanei măgulea vanitatea lui de om din topor. La urechea ei, împodobită cu cercei bătuţi în briliante, şoptise el în ce fel i se conturase drumul vieţii. Avea vreo l2 ani şi numeroase porecle, dar nici un nume. Într-o zi, s-a dus s-o caute pe maică-sa, o femeie care se dădea pe bani puţini, de predilecţie în vânzoleala pestriţă a portului. Pusese un pumn deja masiv peste gura ei jalnic boită. “Spune-mi cum îl cheamă pe taică-miu, ori te omor!” Prostituata nu-şi putea aminti. Cu greu, din aproape-n aproape,

limită numărul celor posibili, la trei. Garrett, canadianul, Alonzo, un mexican, Rocco, macaronar. Spontan, băiatul şi-l alesese pe Alonzo, deoarece un Don stătea cel mai bine înainte, împlinind visul lui la un minimum de statut. În locul pumnului care să-i strivească nasul, femeia primi un pumn de bani. În schimbul a ceea ce dobândise, bastardul ei îi promitea o subsistenţă. Când o să aibă el, o să-i dea şi maică-si, câte ceva.

Din servieta plată, Lon extrase o trusă mică. Din trusă, o seringă şi o fiolă. Trebuia sâ fixeze acul seringii. Trebuia să decapsuleze fiola cu o pilă măruntă. Între degetele lui groase, deprinse a se încleşta pe obiecte mânuite cu forţă, flecuşteţele astea se pierdeau, parcă, iar mişcările aveau o stângăcie enervantă. Doctorul Liubomir Klavek s-ar fi descurcat de minune; de altfel, el procurase trusa. Mai întâi, Lon se supără pe propria-i neîndemânare. Pe urmă, însă, păru a înţelege că enervarea i-ar fi oarecum utilă. Să se încarce de furie, pentru a-şi spori necruţarea. Zbaterea continuă a Halinei avea darul să-i alimenteze starea. Era un pretext pentru invectivă, teren unde don Alonzo se simţea acasă.

De ce te zbaţi, târfo? La ce te aşteptai? Crezi că primeşti altceva decât meriţi? Ce-ţi lipsea?! Ţi s-a dat noroc cu carul, mereu. Erai nevastă de ministru, în amărâta ta de Polonie, când, numai de plictiseală, te-ai apucat de amantlâcuri, de codoşlâcuri. De-ai fi crăpat de foame, ca maică-mea, te-aş fi înţeles. Dar tu?! Când ţi-ai mutat panorama dincoace, ai rămas acelaşi os de curvă. O putoare! Ei, uite acu, ţi se închide stabilimentul, îţi iei plata lăcomiei, se face lichidarea. Eu! Eu sunt omul care-ţi încheie conturile. Ultima mutră de fazan pe care o vezi, e-a mea. Ce tot mârâi acolo? Ce tot spumegi? Dă braţul ăsta rotund, porumbiţo! Nu zvâcni, că n-ai unde! Gataaa... uite că începi să te potoleşti...

Don Alonzo Mascella nu era un intelectual sofisticat. Habar n-avea de simţul tragicului. Ştia că un microfon de fineţe duce dincolo vorbele lui, dar nădăjduia ca Gus să nu fie, totuşi, martor al ultimei intimităţi.

În orice caz, când Halina Kruczkowska intră în rapida comă indusă de otrava puternică, bătrânul, tăbăcitul ucigaş îşi lipi buzele de urechea femeii agonice, iar ceea ce şopti el acolo conţinea o suferinţă care, din lipsa exerciţiului durerii, carenţă de o viaţă întreagă, strivea cuvintele ce încercau s-o exprime.

“De ce mi-ai făcut, Halina, una ca asta? De ce m-ai băgat în rahat? Nu ştiai că mă faci de râs? Sigur că nu ştiai. Dar eu, cum să-i fi spus Nu Vreau

S-o Execut Eu, omului căruia eu i-am lichidat familia, iar el, din motive superioare, a trecut peste asta? A aşteptat treizeci de ani, ca azi să se răzbune. E un tip tare. Cum era să apar eu ca un tip slab? Am trecut şi eu peste... Hai, du-te. Te-ai dus?"

Dinapoia geamului transparent în sens unic, Gus se ridică, tulburat, răscolit. Totul se petrecuse conform intenţiilor sale şi, paradoxal, tocmai această lipsă de incidente, de refuzuri, de rebeliune îl întorcea pe dos. Spera ca măcar rechemarea celor două gorile şi instruirea lor în privinţa distrugerii cadavrului să aducă o reacţie cât de cât omenească locotenentului său. Don Alonzo, însă, ordonă lui Norris şi Dewitt să pregătească, împreună cu omul lor de pe şantierul stabilopozilor, turnarea la orele 3 dimineaţa a unui stabilopod având-o în miez pe răposata doamnă Kruczkowska. Se face, şefu', spuseră cei doi şi întinseră o pătură peste forma inertă, răsturnată în fotoliu. La ora 3 o betonăm.

"Treizeci de ani", spusese Lon în şoaptă, totuşi nu atât de încet încât sunetul să nu ajungă la Creier. "De treizeci de ani, îşi repeta acum vârful piramidei, lucrez cu indivizi de teapa asta. Cei mai scârboşi îmi fac silă, silă! Cei mai puţin odioşi sunt, şi ei, incapabili să-mi fie interlocutori. Am izbutit o construcţie fenomenală utilizând un modul uman care, considerat în sine, e jalnic. Acum, la ora adevărului, recunosc: solilocviile mele nu-mi mai ajung. Proiectul, da, justifica singurătatea. Voluptatea de a-l vedea realizându-se, nivel cu nivel, etapă cu etapă, depăşeşte neajunsul de a nu-l putea arăta unui om superior. Dar acum? Cine să-l aplaude? Alonzo? O brută! Bartolommini? O nucă mare şi găunoasă! Frank? Un profitor cu vedere scurtă! Celor din eşaloanele inferioare, nici nu merită să le înşir numele. Câţi dintre ei nu vor trăda, la prima ocazie, ca Poloneza? I-am umplut de bani, dar le-ajunge? Şi atunci, Dumnezeule, şi-atunci? Când ai scris o carte mare, şi eşti singurul care ştie asta, când scânteierile ei de geniu o fac feerică în sertarul în care o ţii încuiată, când singur ţi-ai interzis tipărirea şi trecerea operei tale din mână-n mână, când te condamni la un anonimat nedrept, nu rişti apoplexia? Bine, dar există un ins demn să te asculte o dată, o singură dată, ajutându-te să nu te sufoci! Există un Quentin Dexter Singleton! Îl ai în mână. Vorbeşte cu el, arată-te, arată-i opera vieţii tale! După care - tipul devine de prisos. Ai să-l ucizi când vrei".

Quentin văzu un străin. Cobora scara grabnic, cu aerul omului venit să-şi ia, dintr-un colţ al proprietăţii, un bun de care avea nevoie, să folosească acel lucru conform utilităţii lui şi, imediat după aceea, să se retragă la alte treburi. Pentru că, deocamdată, nu văzuse mai mult decât silueta şi chipul unui necunoscut, după aproape şase săptămâni de prizonierat, duse la gură încă două boabe de strugure din ciorchinele oferit ca desert şi, liniştit, aşteptă.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că nepoata mea ţi-a povestit destule despre mine, încât să mă poţi recunoaşte, spuse Gus. Chiar! Corespund imaginii pe care ţi-ai făcut-o?

Quentin răspunse scurt.

— Ar trebui să vă aud vorbind, mai întâi.

— Mă vei auzi. Doar pentru asta am venit.

Evenimentul vizitei era de proporţii excepţionale. Dacă s-a întâmplat ceva extraordinar în “politica” Imperiului, una dintre consecinţe îl priveşte, probabil, în mod nemijlocit pe prizonier; aşa că Singleton hotărî să adopte o atitudine de expectativă rezervată. Oricât era de curios, nu trebuia s-o arate. Poate că existau informaţii de obţinut sau negociat.

— Aş dori să evaluezi exact sosirea mea aici. Nu urmăresc să obţin de la dumneata mai mult decât primim prin canalele obişnuite. Eu sunt Gustave K. Throwstone, dumneata eşti Quentin Dexter Singleton. Un schimb de idei între noi ne-ar face bine, cred. Corect?

— Vă stau la dispoziţie, spuse prizonierul.

— Îmi staţi la dispoziţie... înţeleg substratul ironic al replicii, precum şi politeţea de a mi-o fi servit pe un ton alb, neutru. Gust subtilităţile. Am, din păcate, din ce în ce mai puţin parte de plăcerea lor.

— Veţi fi având, în schimb, alte satisfacţii... Risipiţi-mi, totuşi, o nedumerire. Spuneaţi că vă interesează un schimb de idei. La ce v-ar folosi ideile mele?

— La ce? Depinde de substanţa lor, aş putea răspunde, într-o bună logică formală. Numai că, domnule Singleton, adevărul este mult mai simplu. Iată-l: ideile dumitale mi-ar servi la o mai bună reliefare a propriilor mele idei.

— Prin contrast, presupun.

— Da. Prin contrast...

Gus se încărcă de amărăciune. Omul din faţa lui se dovedea, de la primul contact, un interlocutor de înalt nivel, comparabil cu orizontul râvnit de tinereţile lui Scott Mc. Carson. Or, acest ins reprezenta chintesenţial societatea căreia Gus îi declarase război. În schimb, cu infime excepţii, ajutoarele Creierului în această luptă, de la primii săi locotenenţi până la cel mai obscur agent, erau nişte biete mediocrităţi, dacă nu, precum don Alonzo, mai rău încă.

— Iată una dintre ideile mele, domnule Singleton: lumea care te propulsa către vârf este gata oricând de tranzacţiile cele mai sinistre, de acţiunile cele mai murdare, de asocierile cele mai ruşinoase, dacă, în schimb, se respectă câteva convenţii. Glazura tortului trebuie să fie impecabilă. Surâs permanent. Politeţe profesională. Buna cuviinţă convenţională. Greşesc cumva?

Quentin păru a se uita cu atenţie la un bob de strugure, în a cărui străvezime relativă dormea un sâmbure mic şi tare.

— Mai înainte de a aprecia dacă ideea vă este ori nu greşită, permiteţi-mi s-o consider ideea dvs. fundamentală. Aceea de Ia care aţi pornit construcţia întregului edificiu, probabil. Şi-acum, răspund. Da, există o câtime de adevăr în rechizitoriul dumitale.

— O câtime? O, ce concesie! ironiza Creierul.

— Câtimile pot merge până la 99 la sută. Problema este dacă ordinea pe care v-aţi propus-o este prin ceva superioară ordinii pe care aţi început s-o demolaţi.

— Este. Categoric, este! Măcar prin sinceritate. Este - va fi - una mai puţin făţarnică decât a voastră. În fond, ce ştii dumneata, Singleton, despre proiectul meu? Nimic. Bănuiesc că, în conştiinţa dumitale, am şi fost inseriat în lunga listă de autori ai variatelor utopii negative. Greşeşti! Ordinea nouă, inclusiv noua lume care va rezulta dintr-însa, va uni un orizont de aşteptare cert cu o realitate socială şi umană vizibilă azi, peste tot, cu ochiul liber -dacă o privim fără prejudecăţi.

— Mi-ar prinde bine un exemplu. Ca să înţeleg.

— Violenţa. Îmbracă sute de forme. Mii. A ajuns atât de omniprezentă, intră atât de intim în toţi porii societăţii, încât nu trece un minut fără ca omul să fie bombardat cu evidenţa violenţelor. Iar voi? Voi, cu sistemul vostru, o ascundeţi ipocrit sub declaraţii de respingere. Declaraţii, atât. In vreme ce discursurile se întrec în a clama necesitatea stârpirii violenţei, tot

voi, prin cărţile şi ziarele voastre, prin filmele şi programele voastre TV revărsaţi violenţa, faceţi dintr-însa idolul căruia i se închină copiii, adolescenţii, toţi cei ce buchisesc abecedarul promovării. Tonul crainicului de pe micul ecran este agresiv, altfel nu-l ascultă nimeni. Publicitatea este agresivă, altfel eşuează. Demersul oricărui solicitant se pierde dacă nu are un dram de agresivitate. De la încăierarea cu pumnii dintre doi puştani, până la ultima confruntare publică între cei doi candidaţi la preşedinţia statelor, cine nu loveşte cu sălbăticie, nu câştigă. Iată adevărul. Iar eu spun: dacă aşa stau lucrurile, - şi aşa stau -, jos cosmetica mincinoasă! Să punem violenţa în drepturile ei fireşti.

Singleton asculta atent acest val de cuvinte. Calibrul individului din vârful organizaţiei nu era de dispreţuit. Un membru al Congresului cu dotarea intelectuală a acestui tip ar fi fost cu siguranţă remarcat, promovând rapid.

— Din tot eşafodajul dumitale lipseşte criteriul etic. Violenţa cu care se apără societatea este, cel mult, un mijloc de supravieţuire în faţa unui asalt criminal. De aceea, legea o încadrează la capitolul “legitimă apărare”.

— Nu fi ipocrit, Singleton. Ce, a studiat cineva, similitudinea dintre comportamentul poliţistului şi comportamentul aşa-zisului răufăcător? În acţiune, amândoi mânuiesc arma cu acelaşi sânge rece. Omoară fără a clipi, unul ca şi celălalt. Îmi vei spune că unul o face în numele binelui, celălalt, sub egida principiului opus. Pe cine crezi că mai interesează asemenea nuanţe? Toată istoria post-belică demonstrează câteva lucruri clare: unu: violenţa s-a instalat în societate; doi, fiinţa umană se defineşte şi prin ea; trei: violenţa se transmite noilor generaţii paralel cu instrucţia elementară, a copiilor; patru: cine eludează ori refuză violenţa se condamnă, implicit, la situaţia de handicapat.

— Aşadar, dumneata eşti convins că absolut toată viaţa încape în acest tipar. Probabil că numele pe care-l porţi, Throwstone, Zvârle-Piatră, are şi el o anumită legătură cu teoria...

— Nu. În epoca armelor nucleare, Throwstone nu-i altceva decât un pseudonim compozit, cu aromă istorică, model fiind Shakespeare, Scutură-Lance. Ai urmat studii superioare în Anglia, ca şi mine, aşa încât nu cred că îmi vei arunca în faţă lipsa de modestie. A fost, mai curând, un omagiu marelui Will.

— Înţeleg. Astăzi numele de familie sunt, mai toate, anodine. Domnule Throwstone, reducţia întregii existenţe contemporane la violenţă este, după părerea mea, un abuz. Sau un sofism. Mai există loc şi pentru altceva, totuşi.

— Sunt şi nu sunt de acord cu dumneata. Sigur, există şi divertismentul, şi sexul, şi sportul, şi chiar visul. Numai că în toate s-a insinuat, apoi s-a impus ceea ce voi nu vreţi să recunoaşteţi: o plăcere egoistă, tot mai puţin cantonată în zonele intelectului şi biciuind tot mai tare simţurile. Ea refuză vechile ambalaje, nu numai fiindcă ele au ieşit din modă, ci şi fiindcă nimeni n-are timp să le mai desfacă. Omul descoperă că viaţa e scurtă şi se năpusteşte asupra voluptăţii. Iluzia că eşti puternic, sau că eşti fericit, asta-i marfa vandabilă la preţ maxim. Voi încă vă ruşinaţi cu acest gen de iluzii şi, de aceea, ţineţi drogul în afara legii. O prostie! Noi îl vom legaliza; drogul şi prostituţia ca instituţie. Numai ce nu se caută nu trebuie să se producă. Aşadar noi respectăm adevărul pieţii, adevărul vieţii, nu voi!

Un gest nedus până la capăt din partea interlocutorului păru să-i anunţe lui Gus o contraofensivă. O reteză.

— Ce vrei să-mi replici? Că faţetele poftei de a trăi frenetic, cu multiplele lor compartimente, nu sunt decât zone marginale, faţă de relaţiile economice esenţiale, care îi aduc pe oameni faţă-n faţă? Şi? Acolo cum stau lucrurile? Nu altfel! Acolo, abia acolo, minciunile care v-au devenit o a doua natură au căzut şi s-au dus dracului! Noi nu facem decât să punem pe făraş gogoşile despre egalitate. Egalitatea şanselor! Egalitatea bogatului cu săracul în faţa legii! Egalitatea băcanului şi a Trustului Mc. Donald în faţa băncilor! Să mori de râs! Egalitatea Albaniei şi-a Statelor Unite în faţa dreptului internaţional!

— Ceea ce spuneţi dumneavoastră, observă sec Singleton, miroase a Karl Marx. Şi bărbosul însurat cu o aristocrată a început prin a trece o mătură aspră peste sloganurile burghezo-egalitare.

— Domnule, nu mă dezamăgi. Credeam că sezisezi esenţa sistemului meu. Sunt exact la polul opus. Eroarea lui Marx a fost să pornească de la premise imaginare. A mizat pe omul sociabil, altruist, capabil de dezinteresare materială, de muncă în folosul obştii, şi a ajuns la sistemul egalitarismului comunist. Unde, în ce vis i-a apărut vedenia asta idilică? Poate în paginile lui Jean-Jacques Rousseau, cu omul totdeauna născut bun, şi care, de nu l-ar corupe societatea, neprihănit ar rămâne! Splendide

aiureli! Eu, dimpotrivă, plec de la realitatea că omul este crud, violent, egoist, obsedat de nevoile şi de plăcerile lui, după cum ştiu bine că oamenii nu sunt şi nu pot fi egali! Iar în lupta pentru existenţă va învinge, totdeauna şi oriunde, cel mai bine dotat, cel mai lipsit de scrupule. Fiara perfectă.

Lui Singleton încă îi plăcea să creadă că toate aceste elemente programatice constituiau o imensă planetă artificială, didactic proiectată în spaţiu cu longitudini şi latitudini liniate cu grijă, dar aberant. Chiar şi aşa, anvergura acestei aventuri era, în sine, înspăimântătoare. Mai ales coroborând-o cu cele aflate de la Gayle.

— Şi dumneata, Throwstone, ai de gând să construieşti un sistem, să edifici un imperiu, poftim, pe asemenea baze?

— Nu “am de gând”. L-am făcut. E gata. Operaţional în orice clipă. Nu rămâne decât să-l scot, din subteran, la suprafaţă. Odată plasat sus şi la vedere, regulile şi legile lui vor deveni regulile şi legile omenirii. Dar vouă vă era cunoscut acest lucru. Un raport al vostru, al ONU, afirmă textual, cunosc fraza pe dinafară: “Azi, nu războiul este ameninţarea majoră a omenirii, ci crima organizată; iar veriga slabă a lanţului o reprezintă ţările ex-comuniste, unde regimul poliţienesc constituise o stavilă relativ eficientă în faţa fărădelegii”. Nu ştiu dacă dumneata, Singleton, ai contribuit personal la elaborarea acestui raport, dar cine l-a scris a înţeles perfect situaţia... numai că prea târziu. Bătălia, declanşată demult, s-a încheiat. Am câştigat-o.

Prizonierul privi ţintă la strategul lumii malefice.

— Deci... coordonata fundamentală a progresului real cum se numeşte, după dumneata? Crima organizată?!

Gus surâse.

— Tare vă mai place să vă îmbătaţi cu vorbe şi formule! “Crima organizată!” Dacă un întreprinzător “curat” îşi aduce la faliment concurenţii, agăţând disperaţilor ştreangul de gât, iar pentru asta foloseşte ambiguităţile legii, imperfecţiunile legii sau chiar vidul legislativ, el devine, prin succes, idolul societăţii voastre. Te asigur că eu, în acţiunea mea unificatoare a ceea ce voi numiţi, cu ipocrizie, lumea crimei, am lăsat în urmă infinit mai puţine cadavre decât crahurile din economia lumii voastre, albă ca nufărul! Te încredinţez, Quentin Dexter Singleton, că sistemul meu, odată dezvăluit şi impus, va fi acceptat fără şocuri, pentru că seamănă, al dracului de mult seamănă cu sistemul fabricat de voi. Eu n-am făcut altceva

decât să-i râcâi bine coaja mincinoasă. Va fi un imperiu al inegalităţii proclamate, o lume condusă, pe faţă, de cei puternici. Astfel, se câştigă timp, se economisesc resurse, se optimizează efortul. Repet: începutul a fost făcut. Preluăm puterea, nu prin “lovitură de stat”, ci în cadrul instituţional creat de voi. În esenţă, vă cumpărăm lumea -avem cu ce -, şi o punem la treabă. Ea ne va îmbogăţi într-atât, încât nimic nu va fi prea scump pentru noi: nici clasa politică, nici savanţii cu laboratoarele lor cu tot, nici intelighenţia, nici fabricanţii şi vânzătorii de etică. Aceştia din urmă, cel puţin, sunt sigur că ne vor oferi un loc privilegiat în cerurile lor. Aţi pierdut, Singleton.

Quentin trăia apogeul coşmarului. Expozeul n-avea nimic din elucubraţiile unui Napoleon de ospiciu, după care aleargă cei sănătoşi, cu cămaşa de forţă. Luciditatea discursului covârşea, iar faptul că primul oficial al Organizaţiei Naţiunilor Unire era o emanaţie a sistemului de atâtea ori amintit, nu cu emfază, ci cu normalitatea referinţei, confirma dimensiunea dezastrului. O plantă monstruoasă crescuse în seră, ajunsese până la acoperişul de geam protector, iar acum spărgea cadrul în fărâme, pentru a ieşi triumfal în lume şi a cotropi, prin sugrumare, viul. Ce era dânsul, răpitul, sechestratul, osânditul cu data sentinţei în alb, altceva decât o frunză, peste care uluirea, groaza, disperarea se abătuseră pe rând, ca trei grade de intensitate ale aceleeaşi furtuni? Şi oare nu cumva mai trecuse, din păcate, printr-o a patra stare, nevrednicia, ori cum naiba s-ar defini opusul bărbăţiei, de care era vinovat în totalitate? Tăcuse, ba nu, mai rău: vorbise, cooperase, ca un laş.

În sfârşit, Singleton se hotărî să fie el însuşi. Aruncă, necenzurate, cuvintele.

— Ce cauţi dumneata la mine? M-am întrebat de cum ai apărut. Una din două. Ori te-ai împiedicat într-un resort care n-a mai funcţionat, şi te-a lăsat descumpănit, confuz asupra soluţiei. Ori eşti în piscul puterii, dar de-acolo i-ai văzut, dintr-o anumită perspectivă, pe toţi cei care te-au slujit, ajutându-te să te caţeri în vârf, şi fauna lor scârboasă te-a îngreţoşat până într-atâta, încât ai coborât aici, în beciul ăsta metalic, ca să “schimbi idei” cu mine, un prizonier. În prima eventualitate - eşti panicat. În cea de a doua, te simţi înnecat în propria-ţi vomă. Mi-ai ţinut un discurs pe care l-am ascultat cu interes. Nu m-ai convins. Are coerenţă. Nu are viitor. Chiar originalitatea lui este aparentă. Sigur, e mai cinic decât al tuturor dictatorilor ce s-au impus la un moment dat. Dar şi Hitler, şi Stalin, şi Pol-Pot, şi alţii

împrumutau discursului lor firimituri de realitate. Un minim de credibilitate, într-o frazare halucinantă. Asta nu i-a împiedicat să se rostogolească în cele din urmă. Ce cred eu despre teoria cumpărării planetei, pe zone, pe segmente, pe tronsoane? Că este, obiectiv vorbind, o dejecţie. Iar pentru creatorul ei, o himeră, din păcate sângeroasă, deşi de anvergură, recunosc. Dar sortită eşecului, ca orice himeră. N-aţi câştigat, Throwstone. Ţi se pare.

Dixi et salvavi animam meam...* Singleton, despovărat de intolerabila povară a compromisului, respiră adânc. Întinse două degete şi desprinse un bob de strugure, admirând stropul de soare de sub pieliţa verde-aurie. După ce îl zdrobi între dinţi, adăugă, pe un ton destins:

— Cu cât reflectez mai mult, cu atât îmi apare mai clar: te afli într-un impas. Prezenţa marelui şef la gâza gata să fie strivită sub talpă îmi spune că trăieşti o criză.

— Eu?! sări Gus. Îl ofensa precizia diagnosticului din cea de a doua ipoteză, îl scotea din sărite calmul cu care “gâza” ajunsese să examineze “talpa” şi, în mulţimea fragmentelor de conştiinţă, ce-l asaltau, recunoştea valabilitatea parţială a ipotezei numărul unu, aceea trimiţând la un resort blocat, la un compartiment în defect. Şi mai era, adiacent, regretul ascuţit că un spirit analitic de talia acestui Singleton se află în tabăra adversă, în vreme ce lui, la conducerea Imperiului, îi este dat să se sprijine pe nişte... nişte...

— Eu? repetă Gus. Dumneata eşti cel ce se îmbată cu iluzii şi suporţi neîncetat şocul izbirii de realitate! Singleton degusta strugurii, ca un condamnat la pedeapsa capitală căruia i s-a satisfăcut o ultimă dorinţă.

— Schimbul de idei, Throwstone! Ai un imperiu de care eşti mândru, nu-i aşa, dar când vrei un schimb de idei, nici unul dintre locotenenţii sau consilierii imperiali nu se vădeşte potrivit să-ţi dea replica. Mi-ai confecţionat o copie. Ai cocoţat-o în vârful Naţiunilor Unite. De ce nu schimbi idei cu acest fals Q.D. Singleton, dacă are în cap vreuna?

— Câtă trufie şi cât dispreţ în afirmaţia dumitale, autenticule Q.D.S... Toată lumea din care provii şi pe care o serveai se recunoaşte în ea. Trufie prostească! Fiindcă ai adus vorba: ştii cine este, de fapt, omul care ţi-a luat locul de secretar general? Ei bine, află: bastardul lui Archibald Singleton. Conceput cu o sărăntoacă din centrul Italiei. Abandonat acolo fără nici un frison de cutişoară morală. Pe acest frăţior al dumitale, vitreg, noi l-am găsit, noi l-am şcolit, noi l-am făcut apt de substituire. Cât îţi seamănă, ai

văzut singur. Cât de bine te poate înlocui, o constată zeci de consilii, comisii, comitete, tot aparatul ăla al vostru, hipertrofic! A, te-ai schimbat la faţă?

Ciorchinele căzuse dintre degetele prizonierului. Iar tăcerea era una de om strivit.

— Şi ca să nu te mai hrăneşti cu iluzia că există ceva care mă poate opri din drum, că eu mă pot poticni în sistemul vostru de norme, îţi fac un hatâr mare. Îţi împărtăşesc un secret, până acum cunoscut de trei fiinţe, una fiind eu însumi. Ca să-ţi arăt cât de exigent îmi aleg eu oamenii, îţi spun ce a devenit insul care, în tinereţea mea, mi-a măcelărit întreaga familie. Fii atent. A devenit mâna mea dreaptă. Executorul. Făcuse treaba aceea murdară cu un profesionalism desăvârşit. De ce-aş fi trebuit să-mi caut, altundeva, alt killer? Era de-ajuns să mi-l subordonez pe acesta. Mi l-am făcut unealtă, sculă vorbitoare, robot care suprimă. Iar dacă vrei să ştii ce l-a făcut pe dânsul să accepte ipostaza, a fost tocmai logica supraomenească a opţiunii. Alegerea mea l-a înmărmurit. A jurat credinţă. Ei, la asta ce mai zici?

Singleton tăcea. Se afla la doi paşi de abjecţia în stare pură. Se scuturase de paralizia teroarei, dar acesta era singurul fapt pozitiv al bizarei convorbiri din ziua aceea.

Gus, prin telemobil, îl chemă pe Bartolommini. Să i se coboare scara. Dar nu mai înainte ca B.B. să-i confirme, ca şi la sosire, că nici momentul retragerii nu va fi surprins de Norris, de Dewitt, de alţi trepăduşi. Fu clipa când Quentin avu revelaţia Imperiului ca o hidoasă navă în submersiune. O compartimentare strictă, etanşă, oferea securizarea acestei lumi la pândă. Dacă, vreodată, cineva o s-o trimită definitiv la fund, calea poate fi una singură: străpungerea pereţilor despărţitori, dintr-o parte într-alta.

33

Evadare! Evadarea!

Nu mai era un vis abstract. Cu orice risc, evadarea trebuia forţată, fără cea mai mică întârziere. Prezenţa şefului suprem al uriaşei bande confirmase, ieri, că lui Singleton i se pot destăinui cele mai tainice lucruri, tocmai pentru că acesta nu le poate duce cu sine decât în mormânt.

Logic judecând, totul sta sub semnul imposibilului. Să fugi dintr-un cub de metal scufundat în pământ! Să te laşi bântuit de fantasmele marilor evadaţi, identităţi reale sau ficţiuni literare şi să revezi în minte (chiar dacă numai pentru a respinge, ca perfect inutile) tunelurile scobite cu degetele, zăbrelele tăiate cu lingura, cearşeafurile înnodate în chip de frânghie! Ieri, totuşi, înfruntase bărbăteşte pe însuşi capul caracatiţei, cu tot riscul de a se vedea suprimat pe loc. Astăzi, acestui pas imens în direcţia redobândirii respectului faţă de sine, trebuia să-i urmeze un al doilea, esenţial: acţiunea. Îşi reproşa amarnic tacticile din sinuoasa relaţie cu Gayle, acelea prin care sperase să poată manipula, din aproape în aproape, instabilitatea psihică şi frustrările femeii. Greşise ori, dacă nu, scontase pe un timp mai generos decât i se acorda. Nepoata lui Throwstone trebuia utilizată pur şi simplu ca unealtă a evadării din temniţa poruncită de Throwstone. Chiar dacă, pentru atingerea acestui ţel, mijloacele repugnau omului civilizat care nu avea de ales. Printre lupi, poartă-te ca lupii.

Dewitt adusese masa de prânz. Dacă prizonierul ar fi fost sigur că Abigail avea să coboare în acea după amiază, nici nu s-ar fi atins de mâncare. Dar, adăugată lipsei de somn, un minus de energie în momentul acţiunii plănuite secvenţă cu secvenţă, se putea dovedi nechibzuinţă. Dewitt revenise să retragă tava şi, ca de obicei, verificase atent prezenţa tacâmurilor. Nimic susceptibil de transformarea într-o armă improvizată, chiar dintr-un metal moale, nu rămânea vreodată la dispoziţia sechestratului.

Să ţină şansa, efectiv, cu cei curajoşi? Se pare că e un grăunte de adevăr în această zicere, gândi Q.D.S. la vederea lui Gayle. La orele 17,30 femeia coborâse cu paşi mai puţin repezi decât altădată, motivul fiind unul de ordin practic. Purta pantofi cu toc înalt şi întreaga ei ţinută - rochie de mătase, nuanţa vert-veronese, cu umăr gol, celălalt fiind punctul de sprijin al unui fald conceput cu mult rafinament - se potrivea evenimentului prevăzut pentru ora 19,00: un cocktail la Connecticut Gallery cu primii doi expozanţi.

De fapt, nepoata lui Gus înnoise o rochie, asortase minuţios accesoriile de rigoare şi migălise îndelung la detaliile machiajului tocmai pentru a nu-şi trăda adevărata stare de spirit. Îngrozitoare. Deprimarea era nota dominantă a acesteia, dar, încă şi mai amară, convingerea că niciunul din graţioasele nimicuri care fac buna dispoziţie unei femei nu-i pot fi de folos. Şi numai Frankie era vinovatul.

— “Buna credinţă”, mister Singleton! Ţii minte ce-mi ziceai? Ei nu zău, cum mai staţi voi, bărbaţii, cu faimoasa voastră bună credinţă?! Căci, în orice situaţie vă aflaţi personal, tot vă creditaţi, unul pe altul, cu trăsătura asta, inventată pentru credulitatea noastră, a gâştelor!

— Nu înţeleg, Miss Gayle, zise încet prizonierul.

Roşcata se sucea furibund încolo şi încoace, abia acum realizând, din pricina propriei agitaţii lăuntrice, meschinăria spaţiului carceral. Frankie, ah, acest fecior de lele! Ţii minte, domnule, certificatul de bună purtare pe care i-l dădeai, cu recunoscuta dumitale diplomaţie? “Îţi este credincios”, îmi ziceai, deşi mijloacele de control sunt inaccesibile. Dumitale, desigur. Dar mie?! Am dovada nesincerităţii lui. Dacă avea pentru mine o umbră de sentiment, nu m-ar fi căutat? Există vreun adevărat îndrăgostit care, locuind în acelaşi oraş cu perechea lui, nu o caută prin toate mijloacele, sau nu inventează unul, când toate celelalte îi sunt refuzate?

— Ţi-am mai spus, Miss Gayle, relaţia voastră este supusă unor constrângeri...

— Lasă-le dracului! Conspirativitate, obligaţii protocolare, tara-ra-ri, tara-ri-ra! Şi ce dacă mi-ai spus? Eu cum am putut să trec peste oprelişti şi să-l sun? De două ori! Şi de două ori m-a repezit, fără menajamente, ca pe ultima nebună. “Acum te comporţi ca o nebună!” - astea au fost cuvintele lui.

Ea continuă să-şi verse amarul, mulţumită de mina întunecată a prizonierului. Din punctul ei de vedere, Singleton, tăcând “apăsat”, îi da ei dreptate, recunoscându-şi, tacit, vina de a nu se pricepe, nici el, la oameni.

Muţenia încruntată a lui Quentin Dexter avea cu totul alte cauze. Prima dintre ele era prozaică şi materială: ţinuta lui Abigail. De ce întotdeauna, până azi, venise îmbrăcată sport, cu jachete şi pantaloni şi adidaşi, iar tocmai azi, AZI, un puseu de feminitate ori - mai probabil - vreo obligaţie protocolară din programul serii a hotărât-o să adopte aceste drapaje mătăsoase din care corpul tânăr şi zvelt reclamă dreptul de a atrage priviri şi a denatura decizii?

Dar treaba nu suferea amânare. Azi, acum, sosise ceasul acţiunii. Nici fiţele sentimentaloide ale mascotei clanului, nici propriile sale spaime nu aveau voie să-l întârzie. Toată noaptea trecută (de fapt, încă din momentul plecării lui Throwstone) cântărise sorţii de izbândă. Îi găsise puţini şi firavi. Dar hotărârea tot fusese luată. Trebuia să iasă de-aici şi, indiferent cât sânge

l-ar costa, să se târască până într-un loc populat. Acolo, chiar dacă evadatul rănit îşi va găsi moartea înainte de a izbuti să spună un singur cuvânt, misiunea lui ar fi îndeplinită. Cadavrul găsit şi identificat ca fiind Q.D.S. va aduce omenirii un serviciu mult mai substanţial decât toate studiile demografico-sociologice muncite de Q.D.S. pe durata vieţii lui.

— Ce oră este, Miss Gayle?

Ii retezase tirada anti-Frankie la mijlocul unui cuvânt. Gura, cu desenul ei senzual, rămase, o clipă, deschisă. Roşcata furniză, în mod reflex, informaţia cerută. Singleton făcu un efort să aprecieze declinul luminii de afară, în după amiaza ultimei decade din noiembrie. Dacă ieşea acum, întunericul nu este încă atât de gros încât prăbuşirea unui om rănit de moarte să fie confundată cu împleticirea unui beţiv.

— Am întrebat fiindcă, în această ţinută pur şi simplu fermecătoare, ceasul este singurul element oarecum discordant. Frumos şi el, dar nepotrivit pe o încheietură fină.

Gail nu mai auzise de mult un compliment atât de bine plasat. Ce fantastică asemănare între cei doi fraţi, gândi ea, şi ce păcat că, acolo unde încep diferenţele, începe şi indiferenţa... Dar uite că nici indiferenţa nu este bătută în cuie.

— Chiar îţi place cum arăt astăzi? susură ea, şi făcu o piruetă plină de cochetărie. Quentin veni mai aproape.

— Fericiţi cei în onoarea cărora te-ai gătit atât de inspirat. Îmi acorzi privilegiul unei alte piruete, mai lente?

La asta, Gayle lăsă capul uşor pe spate, ca şi cum pereţii cu vagi luciri ale oţel-inoxului ar fi fost imensele oglinzi ale unei săli de bal din Georgia, pe la l860. Se învârti încet. O sută optzeci de grade - şi va ajunge cu ceafa în dreptul feţei admiratorului.

— O, dar seamănă cu o invitaţie la vals. Chiar! Cum ar suna în gura dumitale un "Dansaţi, domni..." ? Cuvântul îi fu sugrumat de antebraţul bărbatului, proptit cu duritate pe gâtul în extensie. Mişcării, după cum se ştie, i se zice "cravată", persoanei împodobite astfel luându-i-se orice posibilitate să ţipe. Mâna dreaptă a lui Quentin ajungea pe umărul stâng al frumoasei. Stânga lui era liberă să reprime eventualele zbateri ale trupului ţintuit într-un simulacru de îmbrăţişare.

— M-aţi silit să adopt metodele voastre. Fii atentă: nici o mişcare, niciun sunet! Îmi vei fi ostatec, pavăza mea vie în ieşirea de aici. Nu cumva să crezi că aş ezita să-ţi rup gâtul, la cel mai mic semn de insubordonare. Înţelegi?

Cu o vânturare a degetelor dreptei, femeia transmise un mesaj afirmativ.

— Ţi-am urmărit plecările. Ştiu cum ceri coborârea scării. Ai să repeţi comanda întocmai. Vom urca amândoi, treaptă cu treaptă, aşa cum suntem acum. O să mă aperi cu trupul tău. Încă o dată te previn: dacă nu impui celor de afară condiţiile mele, murim împreună.

Trecuseră câteva clipe.

— Suntem înţeleşi?

Limbajul degetelor devenise insuficient. Micul telefon mobil se afla în poşeta lui Abigail şi numai deţinătoarea lui urma să-l folosească. Singleton slăbi, aşadar, strânsoarea. Femeia, îndreptându-şi capul, icni; tuşi de câteva ori; un firicel de salivă i se prelinse pe bărbie, de unde un strop căzu pe braţul bărbătesc, încă proptit sub maxilarul inferior. Quentin nu reacţionă, fireşte, dar abia îşi putu cenzura uimirea la primul cuvânt rostit de nepoata căpeteniei, acum, în ipostaza de ostatec:

— Iartă-mă.

Şi mâna ei încercând să-i cureţe, cumva, cămaşa stropită.

Era mai mult decât o declaraţie de cooperare. Singleton, economisind strict gesturile, scotoci prin geantă, îi puse micul aparat de comunicaţie în dreptul gurii şi porunci.

— Fii atentă la ce şi cum vorbeşti. Vorbeşte!

Fu surprins s-o vadă intrând cu multă uşurinţă în rolul impus.

— Sunt gata, vreau să plec, Josh. Coboară-mi scara, te rog.

În biblioteca situată deasupra cubului metalic, Joshua Dewitt tresări din reveria calculelor. Cum se aştepta ca domnişoara să dea dispoziţia ceva mai târziu, conform unui obicei care tindea să devină tradiţie, el compara diversele plasamente avantajoase ale veniturilor sale, sensibil sporite după ultima reuniune, când cu prăbuşirea nenorocitei de Halina. Stopă plăcuta îndeletnicire şi se grăbi să pună în mişcare chepengul şi scara.

După atâtea săptămâni, Abigail şi Quentin ştiau cât durează, măsurată obiectiv, cursa mecanismului acţionat electronic. Numai că, în strania împrejurare ce crea un singur tot din pavăză şi din cel proteguit, cele două identităţi se redefineau în funcţie de perceperea diferită a timpului. Pentru febrilul Quentin, glisarea ducând spre libertate era de o încetineală sadică. Abigail, dimpotrivă, gusta din plin aceeaşi desfăşurare de clipe; şi, în ciuda trupului presat (ba chiar oprimat, nu-i aşa?), ceva dinlăuntrul ei striga un adevăr tulburător: mi-e bine. Ah, ce se întâmplă? Mi-e bine...

Scara metalică, în coborâre, străbătuse cam două treimi din distanţa până la podea. Quentin îşi apropie gura de urechea femeii, şoptindu-i, imperativ, avertismente, ordine şi ameninţări deja formulate. Gândul obsesiv şi-l ţinea pentru sine, ca pe o rugă: “Dă, Doamne, să mă pomenesc undeva în inima oraşului, nu în cine ştie ce paragină pustie, altminteri mor de pomană”.

Continua să pândească scara, s-o ţină strâns pe ostatecă, să şoptească în scoica urechii acesteia nişte poncifuri de prin filme, care în gura lui sunau străin, presărate cu “Dacă ţii la viaţă...” şi “

Dacă îndrăzneşti să...” Habar n-avea că, din motive neanalizabile, auzul femeii exasperate de neglijările sistematice ale lui Frankie despărţea şoaptele încâlcite de sensul lor ameninţător, că din tot ce vroia el să-i transmită nu rămânea decât respiraţia fierbinte, şuierul pătimaş. Primite cu o voluptoasă stupoare. Şi urechii lui Gayle îi era bine.

Prima treaptă înţepenind la treizeci de centimetri de podea, prizonierul îşi împinse înainte pavăza vie. Roşcata, peste gâtul căreia Singleton se pregătea, nu fără stângăcie, să aplice iar strânsoarea “cravatei”, avu o crispare. “Aşa nu pot să urc”, îl avertiză ea, cu mişcări ale buzelor exagerat de clare, compensând sunetele lipsă. Evadarea se izbea de un fleac anatomic. Dacă s-ar fi mers pe loc drept, sau chiar dacă s-ar fi coborât o

scară, “cravata” ar fi fost posibilă. Cu urcarea, aceeaşi figură era incompatibilă.

“Aşa-i, nu merge”, şopti el dezolat.

Ei i se păru dureros de tânăr acest om. Cum de spusese Gus - şi nu doar o dată - că Singleton este cu patru ani mai bătrân decât Frankie? Nu se poate. Pare mai tânăr. S-o datoreze faptului că e inocent? Cu siguranţă. Iată-l, încearcă acum să-i fixeze umărul, cel mulat în mătase, nu cel dezgolit. Antebraţul petrecut peste bust - dar cu câtă stinghereală o face! -, în intenţie gest brutal, constrângător, devine în fapt substitut de mângâiere. Şi sânilor le era bine. Atât de bine, încât ceea ce urma să întreprindă, pe furiş, mâna liberă a femeii era, din perspectiva lor, o trădare.

Lăsată să-şi modifice, uşor, poziţia corpului, Abigail atinse cu vârful arătătorului unul din butoanele minuscule ale ceasului brăţară. Nu degeaba criticase admiratorul improvizat dimensiunile acelui ceas, mai degrabă cronometru de arbitru decât bijuterie de damă. Cei doi erau pe trepte, ea pe a treia, el pe a doua treaptă, când gestul ascuns al femeii declanşa dispozitivul electric încorporat în materialul metalic al scării. Scara, din acel moment, se află sub tensiune. Un şoc electric, antecalculat la limita suportabilităţii unui organism uman, îi zvârli la podea pe amândoi, ca pe nişte popice doborâte de o bilă năprasnică. Se rostogoliră, unul peste altul, ştergând şi ultimele graniţe convenţionale dintre temnicieră şi întemniţat, ostatecă şi răpitor.

— Aţi spus ceva, Miss Abigail? se auzi vocea lui Joshua Dewitt al cărui punct de pază îl ţinea, din fericire, relativ departe de pătratul chepengului. Aveţi vreo problemă?

Oricât de ameţită era nepoata lui Gus de zdravăna scuturătură, nu uitase deloc că, dacă în câteva secunde nu-i răspunde lui Dewitt, acesta, alarmat, o va zări zăcând pe podeaua metalică şi va năvăli s-o “salveze”. Cu un efort considerabil îşi recuperă micul walkie-talkie, îl acţionă şi rosti în aparat, cu o voce imperceptibil alterată:

— Nimic special, Joshua, decât că m-am răzgândit. Mai am puţină treabă. Ridică scara. Te rechem eu mai târziu.

Privind, de jos, cum treptele de pe care fuseseră îmbrânciţi atât de violent se retrăgeau lent către plafon, cei doi erau puşi în situaţia de a reconsidera relaţia dintre dânşii, după eşuarea tentativei. Nimic mai firesc decât amestecul de buimăceală şi deprimare la Singleton. Dacă hotărârea de a

evada cu orice preţ îl ridicase în proprii ochi, lamentabilul eşec îl cufunda în confuzie şi ruşine. Gayle, pentru care sfârşitul aventurii era previzibil, din moment ce ea îl provocase, trăia o detaşare vecină cu compasiunea. Convinsă că evadatul ratat nu va îndrăzni să rupă nici tăcerea, nici nemişcarea, se simţi datoare să ia iniţiativa.

— Pantoful meu, te rog.

Prizonierul, tresărind, se reinseră în real. Din pricina căderii, roşcata avea un picior desculţ. Quentin nu întrevăzu altă soluţie decât să întindă un braţ, să culeagă elegantul escarpen confecţionat din piele de şarpe, apoi să se răsucească în direcţia opusă şi, cuprinzând delicat în palmă călcâiul în ciorap de mătase, să faciliteze încălţarea. Deşi toate aceste mici acţiuni se petreceau la nivelul podelei, ele se “potriveau” imaginii unui adevărat domn, spre deosebire de ipostazele din minutele anterioare.

În locul izbucnirii la care se aştepta, se pomeni mustrat cu o ironie tandră.

— Să te ferească Dumnezeu de prostia omului deştept, zice lumea. Quentin dragă, nu te credeam atât de naiv încât să-ţi închipui că la proiectul acestei colivii nu s-a prevăzut nici o barieră în calea gesturilor necugetate. Te-a indus în eroare faptul că nu eşti supravegheat printr-o cameră video? Nu s-a amplasat aşa ceva, pentru că sus este un spaţiu expus, e - dacă vrei să ştii - biblioteca unei mari fundaţii caritabile. N-avem nici un chef ca vreun intrus întâmplător să surprindă mecanismul. Reprezinţi un secret prea preţios pentru noi, ca să riscăm una ca asta.

Abia rostise ultima frază, şi Abigail îşi muşcă limba. Aceste afirmaţii la persoana întâia plural riscau să distrugă toată vraja unei intimităţi iscată atât de miraculos pe parcursul încercării de fugă. În locul lor trebuie pus, limpede, un Eu.

— Ascultă-mă. Eu îţi făgăduiesc...

(Venise foarte aproape de el, prin aceasta silindu-l să se ridice, apoi lipise palma ei îngustă de pieptul lui şi continuarea angajamentului i-o rostise în şoaptă, la ureche. Căci acest Quentin era uluitor prin asemănarea cu fratele său vitreg; era un Frank nestricat de viclenie, neschimonosit de răutate, demn de protecţia ei în adâncul atâtor nenorociri).

-... să nu afle nimeni, niciodată, nimic despre încercarea de astăzi. Pe copilul inocent care am fost, pe Muriel, ţi-o jur. Crede-mă.

El murmură:

— Te cred. Îţi mulţumesc.

Palma lui Gayle se retrase încet, cu teama bruscării concluziilor, parcă. Totuşi femeia le văzu, ca pe un filigran de bancnotă. Sheherezada deconspirase povestea clanului, depăşindu-şi nepermis mandatul. Complicitatea cu prizonierul slujea însă, atunci, securităţii iubitului ei. Acum, complicitatea părea aceeaşi, figurile păreau aidoma, numai că sub efigia lui Frank glisa, insinuându-se, ocupând tot ovalul, efigia lui Quentin.

34

Frank se pregătea să încheie o nouă zi de lucru în Palatul Naţiunilor. O zi foarte bună. Instalarea lui Timothy Salado la cârma Comisiei Economice a ONU decursese perfect, ca orice schimbare aşteptată şi atent pregătită. De altfel, principiul "la şef nou - echipă nouă" devenise cutumă în aparatul celei mai reprezentative organizaţii internaţionale, iar discursul de instalare şi, mai apoi, "indiscreţiile programate" ale noului secretar general anunţaseră iminenţa primenirilor. Mulţi erau chiar miraţi că Singleton, cunoscut ca un om hotărât şi rapid în decizii, nu şi-a format încă staff-ul.

Acum începuse.

Tim Salado - în acel post fusese o mutare de ultima oră pe tabla de şah a lui Gus. Urmau încă două: Paul Jacoby la Legislaţie şi, simultan, Nazim Bennazim la Problematica Mediului. Deşi Creierul se grăbea, mişcările nu erau pripite; el ştia prea bine că forţa ONU stă în reţeaua de comitete, comisii, organisme şi instituţii conexe cu vastă capacitate de acţiune în teritoriu şi, precumpănitor, cu uşi larg deschise la autorităţi naţionale şi regionale. Pe această putere conta Gus când hotărâse să preia direct controlul departamentelor esenţiale pentru strategia Imperiului. Persoanele oferite de el erau "curate", instruite, titrate în colegiile, universităţile şi academiile sponsorizate de Charity; foştii bursieri ai prestigioasei Fundaţii vorbeau acelaşi limbaj profesional cu specialiştii de marcă ai Organizaţiei Naţiunilor Unite; deci cine, ce să zică? Cât despre Frank... Ce rol rezervase Creierul uzurpatorului? El era cel desemnat să dirijeze, din vârful oficial al piramidei, mişcările; să confere credibilitate şi autoritate emisarilor Imperiului în acţiunile aflate pe rol ori în pregătire; şi uneori, să le dea gir prin prezenţa şi implicarea sa nemijlocită -cum se va întâmpla şi în cazul parafării acordurilor integrate "Operaţiunii Est".

Oricum, pentru ziua de azi, Frank se putea felicita. Fusese o zi bună, dintr-un lung şir de zile la fel de reuşite. Dacă zănateca de Abigail mi-ar da, dracului, pace - se pomeni el gândind - absolut totul, pe toate planurile, ar fi O.K.

Rotind uşor fotoliul în care trona, o rotire care, în mai puţin de două luni, îi devenise familiară, Frank examina agenda cu obligaţiunile protocolare din următoarele trei zile. Era o treabă rezervată pentru ultima parte a programului. Doamna Elisabeth Knight, şefa protocolului, îi prezentase încă de alaltăieri solicitările; opţiunea aparţinea Secretarului General. Uneori era simplu să aleagă, alteori, nu. Iată, pentru mâine seară, recepţia de la consulatul Federaţiei Ruse se suprapune, în timp, recepţiei organizate acasă de Joao Pereira da Silva e Torres, şeful reprezentanţei naţionale a Braziliei. Dificultatea constă în faptul că brazilianul a mai fost refuzat o dată, deci ar avea prioritate acum, numai că nimeni nu vrea să intre în gura lui Maxim Feodorovici Bezloşadnâi, care tocmai împlineşte 60 de ani şi este diplomatul cu cele mai mari şanse să succeadă actualului titular al ministerului rus de externe. Brazilianul va trebui consolat printr-o scrisoare de scuze bine ticluită, chiar frumoasă.

Ceru prin interfon:

— Să vină şefa protocolului.

Aşteptând, Frank îşi luă ceea ce el numea “vacanţa celor şaizeci de secunde”. Înclină bărbia în piept şi, cu câte două degete, îşi masă tâmplele. Uşa capitonată se deschise.

— Ce-i cu dumneata? întrebă el văzând-o intrând pe Hazel Zimmermann. Unde-i doamna Betsy? Pe ea am chemat-o.

Fu rândul lui Hazel să se mire, mai discret însă.

— Doamna Betsy mi-a spus că ştiţi... Că dumneavoastră aţi învoit-o... Pentru moment îi ţin locul. Fiica ei se căsătoreşte astăzi.

— Ah, da! Scuză-mă, uitasem. Elaine a ei se mărită.

Frank îşi reproşa mica eclipsă; era un fleac, dar îşi propusese să fie atent şi la mărunţişuri. Hazel, de partea ei, regreta că nunta drăgălaşei Elaine Knight o obligase să dea faţă cu Singleton. Ar fi dorit să evite stânjenitoare contacte oficiale, pentru a nu deranja somnul veşnic al celorlalte, uitatele...

Secretarul general se interesă unde şi la ce oră are loc ceremonia, şi o rugă pe Hazel să se îngrijească de trimiterea, în contul lui personal, a unui

buchet de flori. Apoi trecu la chestiunea menajării orgoliului sud-americanilor, în speţă scrisoarea de scuze pentru absenţa de la recepţia domnului Joao Pereira da Silva e Torres. Avea Hazel sugestii concrete pentru text? Să depăşească simpla rutină diplomatică, să aibă căldura relaţiei de la om la om. Locţiitoarea de o zi a doamnei Betsy medită foarte puţin, după care propuse o versiune perfect corespunzătoare proiectului şi realmente imposibil de încadrat în vreo formulă curentă. Frank fu atât de mulţumit, încât luă o hârtie cu antetul Secretarului General şi începu să aştearnă, cu o grafie îngrijită, cele trei-patru fraze propuse de doamna Zimmermann. Aceasta întrebă dacă se poate retrage.

— Nu, rămâi câteva clipe, te rog. Închei îndată şi vei putea să expediezi scrisoarea prin curier, imediat.

Interfonul vibră uşor şi vocea muzicală a şefei de cabinet, Ingrid Porter, se auzi, plăcută şi liniştitoare ca un sedativ:

— Din partea lui Charity World Fundation vi se solicită o întrevedere de maximum cinci minute. Se află aici domnul...

— Să intre, să intre! aprobă grăbit Frank, fără să-şi ridice ochii de pe textul adresat şefului reprezentanţei naţionale a Republicii Federative a Braziliei.

Intrând, Rudolph Leacock, căci el era trimisul Fundaţiei Charity, percepu - cu un ochi fără greş, de expert - tabloul vastei încăperi, cu cele două personaje ce o populau, în atitudinile respective: Frank terminând ceva de scris, o femeie aşteptând să preia hârtia, dublă acţiune care se desfăşură, ba se şi încheie în mai puţin de douăsprezece secunde.

— Mulţumesc, Hazel. Mi-ai fost de real ajutor. Luaţi loc, domnule Leacock. Imediat sunt al dumneavoastră. Femeia se retrase din cabinet, cu acea artă a mişcării discrete, cultivată la personalul de bază al Palatului Naţiunilor; în plus, poate, cu mulţumirea că sosirea unui oaspete a scurtat prezenţa ei în biroul lui Quentin.

— Ce vă aduce la mine? se interesă Frankie. Concomitent cu această intervenţie, impostorul semnaliza prin mimică şi gesturi, un avertisment: aici, în aceste birouri, nu se poate vorbi despre treburile Imperiului. Rudolph Leacock confirmă printr-un zâmbet rece ca gheaţa - ştie, el o ştie —, apoi rosti câteva cuvinte, a căror normalitate ar fi sunat bine până şi analistului ce ar fi purecat o eventuală înregistrare a discuţiei.

— Mă aflu în Palatul Naţiunilor pentru a-l felicita pe Tim Salado, cu prilejul instalării sale în importanta funcţie pe care i-aţi încredinţat-o astăzi. Îl cunosc de mult, mi-a fost coleg, întâi ca bursier, apoi în cadrul instituţiilor sponsorizate de Fundaţia Charity.Îmi permiteţi?

Nu era o întrebare care aştepta răspuns. Rolf detaşă singur o foaie dintr-un bloc-notes aflat pe uriaşul birou al Secretarului General şi începu să scrie ceva pe ea, cu repeziciune, în timp ce, cu un debit mult mai sărac decât înainte, continua să explice de ce a venit.

— Profitând de ocazie, ţineam să întăresc, prin viu grai, o invitaţie... care vă va parveni oficial în două-trei zile... E vorba de o acţiune importantă a Fundaţiei în folosul nevăzătorilor... Ne-ar bucura să onoraţi lansarea colectei cu prezenţa dumneavoastră...

Terminase mesajul verbal, odată cu textul mâzgălit, în grabă, cu caractere mari şi nervoase. Înainte de a-l înmâna gazdei, sublinie ceva cu trei linii, trasate violent de parcă erau lovituri de bici.

Falsul Singleton, stupefiat, citi:

— Ţi s-a indicat categoric: NU AI VOIE să scrii nimic de mână, în afara semnăturii! Ai comis adineauri, sub ochii mei, O GAFă PERICULOASă. Câte d-astea faci pe zi?! De exemplu, de unde ştii cum mă cheamă, dacă secretara ta, la interfon, nici n-a apucat să-ţi spună cine a venit de la Charity? BAGă DE SEAMă!

Admonestarea şi avertismentul erau, în sine, motive suficiente pentru ca Frank să devină livid. În plus, tânărul lup îl privea cu un soi de dispreţ crud. Îi luase hârtia din mâini, dar i-o mai ţinea suspendată în dreptul ochilor hâţânând-o încet, ca pentru uzul unui cretin în capul căruia te căzneşti să vâri primele litere din alfabet; în fine, rupse demonstrativ petecul de hârtie în bucăţele din ce în ce mai mărunte, până aproape de dimensiunea unor confetti. Pe acestea le vârî într-un portofel. Învaţă lecţia prudenţei, idiotule, acesta era, indubitabil, sensul întregii pantomime.

— Vă sunt profund recunoscător pentru minutele acordate, domnule secretar general, cu atât mai mult cu cât acum, la începutul mandatului, timpul vă este deosebit de preţios. Mult succes - şi din partea Iui Charity World Fundation, care ar fi onorată, repet, să vă aibă ca oaspete.

Uşa se închise în urma vizitatorului nepoftit. Frank se prăbuşi în jilţul său de Secretar General şi îşi cuprinse capul în mâini. Oribilă situaţie! Să te strecori cu dibăcie, vreme de săptămâni, printre atâtea capcane, să-ţi faci

treaba fără greşeală, pe un teren minat, şi poftim, unica eroare de parcurs să se întâmple tocmai sub ochii bestiei de Rolf... O să se ducă întins la sfânta treime, cu pâra! Nici n-a mai stat să-mi spună pentru ce venise de fapt. E ridicol să cred că nu-mi aducea un mesaj important.Clar: l-a lăsat baltă în momentul când m-a prins în flagrant delict de neglijenţă! Trebuie să reduc imediat proporţiile incidentului. Nenorocita aia de scrisoare olografă către brazilian trebuie să dispară, tocată mărunt. Mi-a arătat, fiara de Rolf, cum!

Lăsând dracului interfonul, se repezi personal în camera şefei de cabinet.

— Să vină urgent la mine Hazel Zimmermann, ceru el, fără a reuşi să confere vocii calmul dorit.

Aşteptă, în biroul său, ca pe ghimpi. Trecând prin sită, febril, modalităţile de apărare ulterioară în faţa unui Gus deosebit de sever, se enervă că nu găseşte nimic ca lumea. Bine, bine, o să te mai gândeşti la asta, e timp, îşi zise el şi, în clipa următoare se enervă la pătrat din cauza acestui bine-bine, automatism mental tâmpit. Ce era bine, în acest sfârşit de program al zilei?!

Chiar din cadrul uşii, Hazel fu somată:

— Vreau textul de adineauri.

— Scrisoarea dumneavoastră către domnul da Silva e Torres?

— Care alta?! Adu-mi-o imediat înapoi! Funcţionara, nedumerită, replică politicos:

— Iertaţi-mă, domnule Secretar General, dar - aşa cum aţi solicitat - mesajul a fost expediat fără întârziere, prin curier.

— Cuuum? răcni Frank. Se propti cu ambii pumni în marginea biroului. Glasul, mişcarea, respiraţia lui împrumutaseră brusc ceva din reflexele unei sălbăticiuni hărţuite, înnebunită de spaimă. Vreau să modific textul, nu-nţelegi? Opreşte curierul! Întoarce-l, dacă s-a dus! Fă ce ştii şi adu-mi scrisoarea! Fără discuţii! Acum!

“Dumnezeule, ce se petrece cu cei ajunşi în vârful puterii este incredibil. Dacă până şi un om ca Singleton...!”Încercând să nu depăşească măsura dar nici să se lase călcată-n picioare, Hazel, de lângă uşă, rosti ferm:

— Voi încerca imposibilul, sir. Dar mi se pare absurd să ţipaţi la o funcţionară pentru “vina” de a vă fi îndeplinit foarte prompt un ordin de serviciu.

Ieşi rapid pentru că n-avea, oricum, chef să asculte alte ocări nemeritate.

Frank măsura cabinetul în lung şi-n lat. Îşi amintea starea de panică din episodul conferinţei de presă, la anunţarea alesului în postul de Secretar General. Şi atunci, la întrebarea unui ziarist, se pierduse cu totul, incapabil să ofere un amănunt din biografia lui Singleton cel substituit. Noroc de bătrânul Archie; noroc de intervenţia sa lămuritoare. Dar astăzi Frank avea de-a face cu un pericol mai grav. Grăuntele de nisip capabil să blocheze un mecanism impecabil şi uriaş, avea forma unor rânduri scrise de mână, semnate Quentin D. Singleton, Secretar General al ONU. Nu trebuia să fii expert grafolog ca, alăturând scrisoarea către brazilian de orice text rămas în acest palat de la veritabilul Singleton, să obţii o probă irefutabilă a imposturii. Şi s-o pui în lumină. Ticălosul de Rolf ştie el ce ştie...

Îi solicită secretarei, prin dictafon:

— Un ceai, te rog. Să fie fierbinte.

Hazel se duse glonţ la oficiul curierilor speciali. Avea noroc: plicul nu plecase încă. Şeful serviciului se miră puţin auzind de revocarea expedierii, dar se manifestă printr-o ridicare din umeri, şi atât. “Asta pentru că dânsul nu l-a auzit pe şeful cel mare ţipând ca în gură de şarpe”, reflectă Hazel, a cărei con— sternare, în loc să scadă odată cu recuperarea scrisorii, crescu, dospită de curiozitate. Doar ea însăşi, Hazel, formulase cele câteva fraze în esenţă strict protocolare, prin care Secretarul General îndulcea pilula absenţei sale de la recepţia brazilianului. Ce naiba se ascunde într-o răzgândire încărcată cu o mânie atât de disproporţionată? Dacă detaliul unei activităţi de rutină stârneşte atâţia nervi, cum o să poarte Quentin, pe umerii săi, colosala răspundere a muncii cu care abia a fost investit?

Simţi nevoia să gândească pe îndelete la această problemă. Diseară, mâine... Acum, deocamdată, refăcea în sens invers traseul pe care-l străbătuse şi, cu bizarul plic între degete, traversa lungi coridoare aşternute cu mochete, prin faţa nenumăratelor uşi diferenţiate doar prin tăbliţele cu numele şi funcţia celui ce lucrează acolo. Trecu şi prin faţa biroului ei. Îl depăşi chiar cu vreo doi metri, dar, cedând unei inspiraţii de moment, se întoarse şi intră. Scoase din plic hârtia cu textul manuscris, o amplasă pe copiatorul de serviciu, urmări pâlpâirea palidă a maşinii, apoi reintroduse originalul în plic, iar copia, în sertarul pe care-l încuie. Părăsi biroul şi îşi continuă drumul.

Oboseala, nervozitatea, durerea tâmplelor, jena pleoapelor, iritarea crescută din dezvelirea propriilor greşeli, spaima de efectele inevitabilului

raport al lui Rolf, înfrigurarea aşteptării clipei când documentul acuzator va fi adus şi distrus, toate acestea puteau fi anulate printr-un ceai fierbinte? Fie chiar şi asociat cu un calmant?

Pentru a fi sorbit imediat, ceaiul adus era prea fierbinte. Ingrid Porter executase ordinul ad-litteram şi, pe când avansase către biroul şefului cu tăviţa în echilibru, aruncase o privire îngrijorată asupra domnului Secretar General. Niciodată nu-l mai surprinsese într-o asemenea agitaţie, şi atât de stângaci ascunsă. Domnul Singleton părea a se uita furios la suportul de pahar, piesă frumoasă, lucrată din argint vechi.

— Să nu intre absolut nimeni, cu excepţia lui Hazel Zimmermann. Pe ea, însă, nu cumva s-o reţii. Nici o secundă! Este o urgenţă de rezolvat. Clar?

— Am înţeles, sir.

Singur, Frank s-a aplecat asupra fuiorului de aburi emanaţi din ceai. Cu câteva minute în urmă îşi frecase o pleoapă, ca să anihileze o mâncărime pur nervoasă. Dar rezultatul acestei nesăbuinţe era o iritare locală autoprovocată. Sperând ca aburul să potolească inflamarea de la baza genelor, şi-a înclinat fruntea şi mai accentuat, cu ochiul dureros holbat dar împăienjenit, cu celălalt strâns bine. Totul era o suită de stângăcii întâmplate unui ins care şi-a pierdut cumpătul. Ceva, un obiect cât fulgul de uşor şi aproape tot atât de fin se desprinse din lăcaşul său pentru ca, abia clipocind, să dispară în paharul cu ceai aburind.

Frank scoase cea mai murdară dintre înjurăturile ştiute. Smuci sălbatic toarta suportului din argint.

Vărsă pe mână stropi care-l fripseră. Cufundă linguriţa în încercarea de a pescui rapid ceea ce pierduse.

— Am zis ori nu - să nu intre nimeni?! zbieră el panicat, uitând că interdicţia exceptase în mod expres o anumită persoană, şi că tocmai acea persoană avansa în acea clipă către birou, cu plicul ţinut în mâna întinsă.

— Iată scrisoarea, sir. Sper că... Dumnezeule! Ce-aţi păţit?! Încremenită, Hazel se uita la ocupantul impozantului birou, un domn care susţinu o secundă, numai o secundă, dialogul privirilor, mai înainte de a avea inspiraţia să şi-o ascundă pe-a sa, întorcându-se cu spatele şi mârâind:

— Nimic important. Am vărsat puţin ceai. Mulţumesc pentru efort. E-n ordine, poţi pleca.

“N-a avut timp să observe”, se încredinţa Frank, prea bulversat de cascada ghinioanelor ca să nu se agaţe cu toată puterea de această convingere.

Afară, traversând anticamera, apoi coridoarele, până la scaunul biroului ei, Hazel nu-şi mai revenea din buimăceală.

Nu. N-a fost halucinaţie. Secretarul General al Naţiunilor Unite o privise cu o pereche de irişi ceacâri.

Avea un ochi albastru. Celălalt, lucind între pleoape înroşite, era negru.

35

Hazel revenise acasă atât de răvăşită de întâmplările zilei de lucru, încât tot programul domestic era făcut zob; iar Bernie, victima acestei răsturnări, încerca din răsputeri să dimensioneze, metodic şi calm, evenimentele. Nu-şi pregătiseră masa, nici măcar nu se instalaseră în starea de spirit graţie căreia îţi tihneşte să mănânci.

De mai bine de o oră, întorceau pe toate feţele relatarea. “Te rog, nu-mi fă comentariu, ceruse Bernie. Povesteşte-mi exact cum a fost. Ca să înţeleg”. Hazel recunoştea că nu poate fi perfect obiectivă, cum i-o cerea Bernie. Prea era marcată emoţional de ciudăţenia faptelor şi, mai ales, de gravitatea concluziei la care ajunsese. Acum îşi punea toate speranţele în luciditatea soţului. Ar fi apelat la judecata lui indiferent de profesiunea practicată. Că împărţea bunele şi relele existenţei cu un subofiţer de poliţie, asta era o şansă în plus.

— Dragă, hai să recapitulăm. În esenţă, tu ai ajuns să crezi într-o poveste senzaţională: că pe scaunul Secretarului General ONU s-a aşezat, nu se ştie cum, nici de când, o persoană ce n-are de-a face cu titularul funcţiei, Quentin D. Singleton. Aşa gândeşti?

Regăsindu-l formulat atât de tranşant, Hazel se sperie de propriul ei gând. Trebui însă să recunoască:

— Corect, Bernie. Aşa este.

— Hai să analizăm argumentele, atunci. Pentru tine, faptul că ocupantul biroului are ochii în două culori diferite ar fi o probă decisivă...

— Nu asta e problema, Bernie. Întotdeauna omul ăsta se uită la lume cu o pereche de ochi albaştri, iar azi, în biroul lui, îl găsesc, deodată, cu un ochi negru şi lucios, ca un galoş. Metamorfoza subită, asta-i problema.

— Stai, stai, stai... Mai întâi: eşti sigură că ai văzut bine? Uneori, în funcţie de lumină...

— Exclus. N-am avut la dispoziţie decât o clipă, fiindcă după aceea personajul s-a răsucit şi m-a concediat, dar de adevărul acestei diferenţe, răspund.

— Bun, acceptă Bernie. În al doilea rând: de ce excluzi ipoteza că Singleton e miop, are dintotdeauna irişi negri, însă, din cochetărie, la cererea nevesti-si sau din dracu ştie ce alt motiv, şi-a ales lentile de contact albastre? Iar tu l-ai surprins exact în momentul când îi picase, ori îşi scosese singur una dintre ele? Hazel tăcu. Nu-i putea spune soţului ei de ce această ipoteză este falsă şi trebuie exclusă. Din tot Palatul Naţiunilor, cu un personal de ordinul miilor, ea este singura fiinţă care ştie prea bine, prin intimitate, că Q.D.S nu are dioptrii, nu a purtat - din nici o pricină - lentile de contact, iar nuanţa ochilor săi este un azur adânc, ca atmosfera Terrei observată de pe Lună. Dar astea erau lucruri care trebuiau să-i rămână ascunse lui Bernie.

— Cât despre primirea cu ţipete şi spume, aia cu Am Zis Să Nu Intre Nimeni, ce vrei, scumpa mea, asta e reacţia omenească la flagrantul delict de handicap. Indiferent de sex, vârstă sau funcţie, orice persoană surprinsă de o alta când îşi aranjează peruca, proteza dentară şi orice alt artifex asemănător se va comporta urât, nesociabil, măgăreşte.

Hazel, suferind că e nevoită să ascundă informaţia aptă să spulbere contraargumentele lui Bernie, se încăpăţâna:

— Teoretic, tu ai dreptate. Dar noi, cei care am lucrat cu Singleton în Comisia pentru Demografie şi Calitatea Vieţii simţim că Singleton-ul instalat la Secretariatul General e altfel. Nu răspunde adecvat la semnalele din jur. Ca şi cum o amnezie ciudată i-ar fi spălat memoria.

Bernie râse scurt, fără pic de veselie.

— Amnezie? Ciudată, pe dracu... Astea sunt obişnuitele înfumurări ale celor cocoţaţi la şefie. Cu cât mai sus, cu atât mai “amnezici” !

— Ştiu, dar mă refer la altceva. Dacă l-ai fi cunoscut pe Singleton, ai merge pe intuiţia mea. Eu vorbeam de faptul că omul nu recunoaşte la propriu oamenii cu care a lucrat mult timp. Ia în considerare acest argument, Bernie, şi trece-l pe lista probelor.

— Argumentul nu e niciodată probă, replică Bernie ca un om de meserie, nu ca un soţ complezent.

Hazel rămase cu privirea în gol, în vreme ce îşi sucea încet pe deget inelul cu patru safire, primit la prima aniversare a căsătoriei lor.

— Bine. Atunci, dacă îngustezi atât domeniul probelor, de ce nu examinezi mai atent chestiunea scrisorii de scuze către brazilian? Adică nu scrisoarea în sine, care e nevinovată, cât răzgândirile, agitaţia, panica legate de expedierea ei...

— De unde ştii tu, scumpo, că scrisoarea n-avea vicii de procedură?

— Păi, ţi-am arătat copia ei!

— Asta nu înseamnă nimic, eu sunt un ignorant în materie de protocol ONU. Nici tu n-ai lucrat acolo decât o zi. Poate că doamna Betsy Knight i-ar găsi textului nişte scăpări de neiertat.

Era o presupunere la care Hazel nu putea contrapune nimic. Se uita oarecum absentă la copia scrisorii prin care domnul Quentin D. Singleton, secretar general, ar fi stins resentimentele de gazdă frustrată ale domnului Joao Pereira da Silva e Torres, reprezentantul Republicii Federative a Braziliei la ONU.

— Ştii ce-i curios, Bernie, în treaba asta? Stăteam mai deunăzi la o cafea, către finalul pauzei de prânz, cu câteva secretare de la mai multe comisii. Fiecare zicea ba una, ba alta, cam fără şir, dar nimic adormitor; ca între femei şi colege. Şi nu-mi aduc aminte cine a pomenit o chestie. Domnul Singleton nu pune apostile pe materiale, nici nu le adaugă vreo notiţă. Nici măcar două-trei vorbe, acolo, Multiplicaţi acest document, ori Difuzaţi-l în n copii etc. Nu. El ori semnează, ori respinge prin nesemnare. Şi cea mai bătrână dintre secretare a confirmat. Da. Este exact. Dintre câţi secretari generali a văzut ea perindându-se, Quentin D. Singleton este primul şi singurul care, în afară de propria semnătură, nu pune pe hârtie nici un cuvânt scris de mâna lui. Ce zici de asta, Bernie?

— E de discutat; dar tot în zona ipotezelor rătăcim. Ce-i drept, o semnătură se poate plastografia, dacă impostura este exersată vreme îndelungată. Din acest punct de vedere, să zicem că mişcăm un pion înainte. În schimb, pentru a reproduce scrisul altcuiva, deci toate literele, cu respectarea tuturor caracteristicilor de duet, format, înclinaţie, spaţiere, plus o mie de amănunte subtile, trebuie talent de plastograf, modelul de plastografiat, timp suficient pentru revizuirea sub lupă a plastografierii. Or, spui că textul scrisorii de scuză a fost aşternut dintr-o bucată, în timp ce tu te aflai acolo, în birou...

— Mda, încurcată istorie, ai dreptate. Bernie, ştii că mi s-a făcut foame? Ce-ar fi să te repezi până la Mc. Donald's şi să aduci ceva de-acolo? Ne-am luat cu vorba şi postim de atâtea ore. După ce mâncăm, poate o să gândim mai limpede.

Soţul se ridică prompt, aproape bucuros de întrerupere. Colabora la descâlcirea problemei care o frământa pe Hazel, dar nu fără a se întreba, totuşi, ce e cu această neobişnuită aprindere. Era intrigat să descopere, la o fire atât de echilibrată, o implicare aproape pasională. Deşi, dacă un procent din conexiunile avansate de ea era real, atunci chiar că merita să iei foc. Cufundându-şi mâinile în buzunarele canadienei, Bernie traversă strada şi nu se mai gândi la altceva decât la îndoielnicele avantaje ale unui cheeseburger asupra unei plăcinte cu dovleac.

Hazel încercase, de fapt, senzaţii dintre cele mai felurite, numai foame, nu. Expedierea lui Bernie fusese o diversiune. Soţul ei, dacă nu era dislocat printr-un pretext oarecare, avea să ajungă singur la concluzia premiselor pe care le desfăşurase: Singleton, mai exact cel ce se ascundea sub această identitate, greşise grav atunci când a dat aparatului funcţionăresc un document olograf, nu când, răzgândindu-se, a zbierat să-i fie adus înapoi! Aşa se explică momentul lui de panică; era trezirea la regulile conspiratorului, întoarcerea la normalitatea lui de intrus a cărui deviză de aur este SĂ NU LAŞI PROBE!

Femeia sări în picioare. Curios, începu să alerge prin casă. Nu într-un zigzag buimac. Alergă spre debara, de unde trase afară o scăriţă mobilă, cadru metalic cu trepte înguste, din lemn. Cu această piesă în braţe, se repezi înapoi în living, unde unul dintre pereţi era acoperit de rafturile unei biblioteci cu câteva sute de volume. Plasă scăriţa în mijloc, se căţără cu repeziciune până pe treapta cea mai de sus, examină atent titlurile cărţilor, alese “A History of Venise”, scoase cartea din raft şi, deschizând-o cu febrilitate, extrase de acolo o foaie de hârtie de dimensiunea unui caiet obişnuit. Coborî şi se grăbi să readucă scăriţa în debara, alături de nişte haltere cu cercuri, un cric, o jantă auto şi două perechi de schiuri vechi.

Toată această cascadă de gesturi fusese provocată de una dintre consideraţiile lui Bernie. Enumerând condiţiile unei plastografii cu oarecare şansă de reuşită, Bernie rostise cuvintele “model de plastografiat”. Hazel avea, şi nu uitase niciodată unde l-a pus, un bilet de-al lui Quentin din cea de a doua dimineaţă la Taipe, după o noapte petrecută împreună. Trezit cu

mult înaintea ei, bărbatul atenuase şocul “locului gol” printr-o glumă tandră, scrisă în termeni suficient de insoliţi pe prima bucată de hârtie aflată la îndemână. Fericirea efemeră bătuse din aripi, acolo, amestec de uimire, recunoştinţă, dar şi iluzie că, într-o insulă de la capătul lumii, Formosa, şi numai acolo, totul se poate...

Cele două texte, puse unul lângă altul, nu lăsau nici un dubiu: fuseseră scrise de două persoane diferite.

Hazel s-ar fi putut felicita pentru adeverirea suspiciunilor sale, dacă opţiunea la care era chemată, agravată de timpul redus la minute (Mc Donalds din cartier este la o aruncătură de băţ, iar Bernie-cel-de-toate-zilele este expeditiv în materie de meniuri) n-ar fi reclamat din partea ei un sacrificiu pur şi simplu dramatic. Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea de făcut?

Dacă arăta biletul, ce se alegea de viaţa ei cu Bernie?

Dacă nu-l arăta, cum îl putea convinge pe Bernie că sus, acolo, se află efectiv un impostor?

Sinceritatea totală va fi plătită, poate, cu ruptura căsniciei lor, dar chiar dacă n-o să se ajungă la această extremă, bine, cu adevărat, nu va mai fi. Tăcerea, ascunderea laşă a probei o să aibă ca preţ, în mod sigur, un pericol grav pentru omenire.

De la Mc Donald’s, cu câte două pungi pline şi calde pe fiecare braţ, Bernie ieşise bine dispus, obişnuita şi sănătoasa lui foame de viaţă fiind înrudită, fiziologic, cu pofta de mâncare pură şi simplă. Nu uitase, fireşte, şirul de nelinişti al soţiei sale, dar acum era înclinat să le vadă, mai degrabă, ca pe un joc de ipoteze, preocupare aproape relaxantă după ce trupul, cu osteneala lui, o să-şi primească drepturile. Ieşi cu dificultate din lift şi apăsă cu cotul pe clanţa uşii de intrare în casă. Strigă:

— Scumpo, până la urmă am luat şi cheeseburger, şi plăcinta cu dovleac! Hazel observă, de-a lungul următoarelor minute, elanul gospodăresc al omului cu care împărţea zilele şi nopţile. Puţin, încă foarte puţin, şi mărturisirea ei - acum un lucru hotărât, cu tristeţe însă irevocabil -, îi va răpi lui Bernie seninătatea atât de meritată. Hazel respinse orice amânare din teama ca nu cumva să piardă tăria de care, în acel moment, se simţea cuprinsă. Cine ştie ce-i va aduce ora următoare? Inspiră adânc, apoi se aruncă în necunoscut.

— Bernie, lasă farfuriile. Puneam eu masa, dacă... Avem o problemă. Una foarte gravă, mă tem.

Asta suna alarmant. Peste cuvinte, undeva foarte sus, normalitatea casei era agresată. Bernard J. Merwin, născut în Florida, avea sensibilitatea specială a celor ce şi-au trăit copilăria marcată de tornade, cu anxioasa aşteptare a vidului spre care se năpusteşte cu 250 km/h, o masă de aer distrugând tot ce găseşte în cale.

— Atunci să stau jos, încercă el o glumiţă ca vai de ea.

— Bernie, am în mână proba că bănuielile mele nu sunt fantasmagorii. Ţi-o dau... dar aşteaptă o clipă.

Mai întâi trebuie să-ţi explic.

Faţa soţului nu mai era senină, dar necunoaşterea îl mai apăra încă. Hazel simţi, în strângerea ei de inimă, toată remuşcarea pentru durerea pe care urma să i-o provoace. Ar fi dat orice ca acest nor negru să le fi ocolit viaţa.

— Am aici o hârtie. Cu câteva rânduri scrise de Singleton. Cu mâna lui. Grafia demonstrează că în funcţia de secretar general a fost strecurat un impostor. Aşteaptă... Asta, din păcate, nu e tot. Rândurile lui Singleton, cel adevărat, ele m-au silit să-ţi spun, adineauri, că avem o problemă gravă. E vorba de un... vechi bilet. De dragoste. Al lui Quentin Dexter... către o femeie...

— Pe care, murmură Bernie, întâmplător o chema Hazel... Să nu-mi spui c-am ghicit!

— Da, întâmplător, Bernie, ăsta e cuvântul şi îţi mulţumesc că tu l-ai spus... Biletul e vechi, episodul e mort şi îngropat, totul e relicva unei poveşti petrecute cu patru, ba cu cinci ani înainte de a te întâlni. Şi-a te cunoaşte, şi-a te preţui, şi-a te aşeza mai sus decât tot ce am. Cum crezi că s-ar compara o întâmplare măruntă, o apropiere accidentală, fără urmări, cu potrivirea esenţială dintre tine şi mine? Bernie, chiar faptul că, acum un minut, mi-ai uşurat enorm povara, şi-ai spus tu vorbele care-mi stăteau ca un nod în gât, e o dovadă că noi doi suntem făcuţi unul pentru altul, nu crezi? Bernie, te rog să nu te închizi în muţenie de acum înainte... Spune-mi orice, întreabă-mă orice, o să-ţi răspund cinstit, oricât ar fi de dureros. Dar nu mă pedepsi cu tăcerea ta! Bernie îşi agăţă privirile de mandarinul cel gras, cel răcorit cu evantaiul slujnicuţei, mica statuetă care le împodobea o etajeră.

— Dă-mi biletul, ceru el, livid.

Îi fu înmânat. Hazel aşteptă ca puţinele rânduri să fie parcurse, eventual şi recitite. Suportă şi mârâiturile din care, ici-colo, se desluşea un “ce galant” sau “întoarce bine din condei”, resentiment cenzurat, în limita normală. Dar când îl văzu aruncând hârtia pe masă, încercă să adune mai coerent elementele nevinovăţiei ei. Pomeni de absenţa recidivelor, după momentul insular. Vorbi despre relaţia oficială, nici măcar camaraderească, prin care protagoniştii, domnişoara Zimmermann şi domnul Singleton, pecetluiseră lespedea aşezată peste împrejurarea strict pasageră, de demult. Insistă pe onestitatea funciară a raporturilor iniţiale cu Bernie. În tot acest efort de a-şi face demersul înţeles şi crezut, îşi regăsi structura mentală logică, organizată.

Bernie îi aplică un duş rece:

— Dacă zici că povestea e de mult şi ireversibil terminată, ce nevoie mai aveai de o relicvă? Pentru ce ai ascuns-o? La ce bun ai păstrat-o? Explică-mi.

Culesese iarăşi biletul de pe masă şi-l ţinea de un colţ, ca pe-un tăciune parţial încins.

— Ce să explic, Bernie? Moft... prostie muierească... un fleac, fără nici o semnificaţie specială, crede-mă. Hazel se uită, abătută, la acel petec de hâtie care, suspendat de două degete ale soţului, ei îi sugera mai curând un hoit de şoricel alb, ţinut de coadă înainte de a lua drumul pubelei. Deodată, miza spovedaniei îi reveni în minte şi, cu alt ton, continuă. Dar uite, dacă n-aş fi păstrat această relicvă, cum spui tu, n-am fi avut proba de care avem acum atâta nevoie!

Cu toată obida din ochii lui, Bernie trebui să-şi mărturisească două lucruri: că nevastă-sa este o femeie deşteaptă şi că schimbarea de registru trebuie să corespundă, efectiv, unei ordini de prioritate. Pentru ungerea rănilor în linişte o să mai fie vreme. Totuşi, ţinu să marcheze.

— Uite ce este, Hazel. Ne-am căsătorit ca oameni maturi, fiecare venind cu trăirile sale. Astăzi, întâmplarea a dezvăluit o relicvă, o poveste veche. Ce mă sperie, este eventualitatea ca această veche poveste să se prelungească şi să se strecoare între mine şi tine.

— Nu te teme, Bernie. E o istorie încheiată.

— Dar altele ? Câte scorburi mai pot suna a gol?

— Nici una.

— Bun, asta vreau s-o cred. Acuma, încearcă te rog să-l prinzi la telefon pe Colin Fletcher. Trebuie să-l punem la curent cu situaţia.

Numărul ziaristului se afla înscris în memoria aparatului, aşa că Hazel n-avu de executat cine ştie ce butonadă. Soţul ei abia începu să compare grafiile incriminate. Rezultatul era revelat într-o clipă, oricum.

— L-am găsit, răspunde, zise nevasta.

— Alo, Colin? Bernie te deranjează. Nu te deranjează? Mai bine. Colin, avem o problemă. Una gravă, mă tem... E prea târziu, altfel te-aş chema chiar acum. Dar pentru mâine după amiază să nu-ţi faci alt program. Şi - alo - adu-l şi pe Emery. Avem nevoie şi de mintea lui. Bun. Vă aştept deci mâine după amiază. Hazel o să fie aici, bineînţeles.

Acest” bineînţeles”, cum şi formularea “avem o problemă; una gravă, mă tem”, pe care Bernie o preluase întocmai, conştient ori nu, de la Hazel, erau în măsură s-o încredinţeze pe doamna Merwin că apogeul crizei familiale fusese depăşit. Bernie, prin iniţiativa acestei convocări de urgenţă, dovedea că agentul FBI începea să deţină avanscena, în vreme ce soţul lezat se retrăgea treptat către culise.

De altfel, ce făcea Bernie din momentul când pusese receptorul jos? Luase din nou biletul compromiţător, dar nu pentru a se îmbiba, ca un burete, cu o nouă doză de fiere, ci pentru a decupa partea de sus. Începutul. Adresarea. Îndoise riguros vreo doi centimetri din partea superioară a paginii. Acolo unde Singleton scrisese: “Dragă Hazel, a trebuit să ajung cu tine în insula căreia portughezii, descoperind-o, i-au spus Formosa, ca să-mi cadă ceaţa de pe ochi şi să descopăr cât eşti tu de frumoasă!”

Îndoită repetat în ambele sensuri, bucata de hârtie cu acest fragment se lăsă retezată imediat. Cocoloşul respectiv fu ars în scrumieră. Fără a aştepta nici un semn, Hazel însăşi ieşi ca să evacueze scrumul. Vechea, efemera şi nerepetabila poveste n-avea - şi nu putea pretinde - o urnă.

36

Informaţia esenţială fusese împărtăşită, dovezile erau şi ele, de-acum, cunoscute, timpul digerării surprizei nu trecuse însă, iar Bernie îşi privea prietenii cu o expresie care părea nemulţumire, deşi era numai preocupare şi nelinişte. Colin pufăia necontenit din pipă, de ai fi zis că se refugia în

această îndeletnicire, iar Emery, adică românul imigrat Mircea Răzvan Întorsureanu îşi încrucişase braţele Ia piept şi afişa un zâmbet amar, concluzia mută a dezamăgirii.

— Aştept să aud ce spuneţi, li se adresă Bernie. Înţeleg că v-am luat piuitul. Dar v-am pus la curent pentru că am nevoie, ca de aer, de sfatul prietenilor. Chemarea voastră aici ar aminti convocarea unui Consiliu de Război, dac-aş şti că voi vreţi să intraţi în războiul ăsta...

— Spune, omule, limpede despre ce sau despre cine este vorba.

— Despre protecţia vieţii lui Hazel. Ea a ajuns foarte aproape de trotil şi este prima ameninţată să fie făcută bucăţi. Mă tem de ce i s-ar putea întâmpla nevestii-mi.

— Nu exagerezi pericolul, Bernie? Sunt sigură că falsul Singleton nu ştie că l-am reperat. O fi avut el spaime ieri dimineaţă, dar erau legate de hârtia scrisă. Or, a recuperat-o înainte de a fi scoasă din sediu şi a începe să circule. De ce m-ar pândi?

— Eu nu cred că exagerez. Dimpotrivă, nu pricepem nici a mia parte din primejdia reală. N-avem de-a face cu un hoţ care a furat identitatea unui demnitar pentru că s-ar fi plictisit să tot şterpelească portvizit-uri. În spatele operaţiunii de substituire se află, cu siguranţă, o imensă forţă. Care, şi ce hram poartă? Nu ştim. Cert este, deocamdată, că e criminală. Sper că n-aţi uitat să vă întrebaţi ce s-o fi petrecut cu domnul Quentin D. Singleton, cel autentic...

Colin Fletcher îşi scoase pipa din gură şi o ciocăni de masă mai energic decât la anterioarele curăţiri. Nu-i plăcea să uite, ba chiar uneori se lăuda că nu uită nimic, cel mult minimalizează detaliile. Acum însă interveni cu convingerea că lansează o temă importantă.

— Dar tu, amice, ţi-aminteşti de semnele noastre de întrebare când am abordat misterul stingerii conflictelor dintre gangurile mafiote? Tu, prin analiza datelor stocate în computer, eu... cu mijloacele mele de anchetă, ajunsesem -independent unul de altul - la aceeaşi constatare. Lumea interlopă nu se mai sfâşie. De ce? Logica ducea la un singur răspuns: pentru că a înhăţat-o, şi-o ţine strâns, o singură mână de fier!

Bernie sări în picioare.

— Exact! Şi aveam, parcă, şi un fel de hartă. De la Chicago la Tokio, de la Toronto la Melbourne, rivalităţile sângeroase se potoleau la comandă. Iar

răzvrătiţii erau livraţi justiţiei. Ce altceva însemna asta decât o aliniere a Mafiilor la nivel planetar?

Colin uită să-şi umple pipa; pufăia pe sec, bătrâneşte, ceea ce nu i se întâmpla decât atunci când o idee îl înfierbânta.

— Mai ţineţi minte discuţia din duminica aia, când, în căsuţa voastră de vacanţă, ne-am delectat cu specialităţile bucătăriei româneşti, pregătite de Emery? Singleton ăsta, cel de contrabandă, tocmai îşi rostise discursul de învestitură. Şi ne minunam cu toţii, ca fraierii, inclusiv marii analişti politici, de “deschiderea îndrăzneaţă” a perspectivei, de “înmormântarea tabu-urilor morale” în lumea finanţelor! Numai Emery, spre meritul său, aţâţa jarul şi zicea că tot discursul noului secretar general e o invitaţie adresată banilor murdari, ia poftiţi, intraţi fără grijă în economia curată, veniţi cât mai mulţi, de oriunde, iar dacă până acum duhneaţi, nu-i nimic, o să vă parfumăm... Vă aduceţi aminte? Ei bine, uite că lucrurile se leagă! Bravo, Emery!

Întorsureanu mulţumi pentru cinstea de a fi fost citat, dar adăugă:

— Fraţilor, hai să nu ne hazardăm. S-o luăm metodic. Deocamdată, avem o ipoteză. Să presupunem că voi aveţi dreptate şi că în locul lui Q.D.S. s-a strecurat un impostor.

Hazel reacţiona imediat.

— Nu este o presupunere, Emery. E certitudine!

— Bun, admise imigrantul. Dar care e mobilul acestei substituiri? Voi avansaţi explicaţia unui complot criminal. Plauzibil. Totuşi, n-ar putea fi altceva? De exemplu, o demonstraţie, o sinistră farsă demonstrativă. Ca peste o lună, două, trei, să explodeze ştirea: Orice sistem poate fi penetrat. Eu, clownul cutărică, am dirijat, timp de 3 luni, Organizaţia Naţiunilor Unite. Quod erat demonstrandum.

— Exclus, Emery! se opuse Bernie. O treabă ca asta nu poate fi opera unui măscărici. În spatele individului trebuie să fi lucrat o organizaţie uriaşă, cu mijloace financiare şi logistice pe măsură. Şi-apoi repet, unde e adevăratul Singleton? Eu unul nu-l văd pe Q.D.S. marşând de bună voie la un joc atât de împuţit

— Ce aţi zice, urmă românul, la o altă eventualitate: substituirea să fie opera unui clan opus familiei Singleton? Cineva care cunoaşte marota de decenii a lui Archibald a găsit un excelent mijloc s-o ridiculizeze, furând

identitatea fiului fără măcar ca tatăl, acum beat de fericire, să observe ceva?!

— E de meditat, mormăi ziaristul, dar mi se pare puţin probabil, totuşi.

Mircea Răzvan Întorsureanu îşi privi întâii, şi deocamdată singurii săi prieteni din Lumea Nouă. Erau teribil de preocupaţi, iar neliniştea lor nu se lăsa dezamorsată prin defilarea unor scenarii cu final benign. Mai avansa, totuşi, o rezervă.

— Să presupunem că o forţă criminală formidabilă, o Malefie capabilă să-şi subordoneze toate mafiile, vrea să-şi propulseze omul ei. Păi bine, dintre toate variantele posibile, de ce ar fi ales tocmai Organizaţia Naţiunilor Unite? În planul puterii şi-al acţiunii, este ea cea mai importantă? Cea mai potrivită? Nici pomeneală!

De astă dată Hazel ieşi din colţul ei ca să sprijine călduros obiecţia imigrantului.

— Emery, ai perfectă dreptate! Eu trăiesc în interiorul ONU-Iui. Cine a trecut pe acolo, îi cunoaşte neputinţa, ineficienţa. ONU face recomandări, îşi numerotează rezoluţiile, apoi le uită chiar aşa, numerotate. Produce hârtii pentru arhivă. Asta face.

Bernie ascultase ultimele două opinii cu o nemulţumire crescândă.

— N-aveţi dreptate. Întâmplarea face ca noi să fi picat pe substituirea din Palatul Naţiunilor. Dar nimic, absolut nimic nu ne garantează că în alte poziţii cheie - la Kremlin, la Consiliul Europei din Strasbourg, la sediul NATO din Bruxelles, la Pentagon sau chiar la Casa Albă penetrări de genul acesta nu s-au produs, cu acelaşi succes, chiar dacă prin alte mijloace. Putem exclude gândul că una dintre mâinile cu acces la butonul atomic este comandată de lumea crimei?

Fletcher îşi înghesui pipa în buzunarul jachetei ca pe o mică şi frivolă jucărioară, totalmente deplasată în acel moment.

— Înclin să cred că Bernie a pus punctul pe i. Nu numai că subscriu la temerile lui enorme, dar adaug un argument. ONU este - era! - un organism flasc şi neputincios, într-adevăr. Nimeni însă nu poate jura că, înşfăcat de o mână forte, nu va fi altceva. Omenirea ar putea să aibă surpriza de a-l vedea la lucru, energic în toate compartimentele iniţiate acum cincizeci şi cinci de ani, cu mica deosebire că plus a devenit minus, iar infracţiunea - frontonul templului!

Bernie se întoarse precipitat, la tema iniţială: se temea pentru soarta lui Hazel, expusă represaliilor unor indivizi de maximă periculozitate. În ochii acestora, o viaţă de om contează cât o existenţă de furnică. Aşadar ce era de făcut?

Întorsureanu opta pentru alertarea autorităţilor.

— FBI posedă toate atu-urile, cred. Faptul că tu lucrezi acolo, că tu le dai informaţia, că intrarea în acţiune e impulsionată de tine, toate astea mi se par esenţiale.

Colin arboră un zâmbet sceptic.

— Se vede că eşti nou venit: ai o viziune idilică asupra scumpei noastre poliţii federale. Nu ştii încă nimic despre inerţiile ei, birocraţii ei, obtuzitatea sau opacitatea care, ce-i drept, nu circulă peste tot, dar ici-colo apar ca un dop şi provoacă embolia sistemului. Ne ducem şi reclamăm? E posibil să nu fim crezuţi. “Fiţi, domnilor, serioşi”, parcă aud...

Bernie îi luă vorba din gură.

— Cu totul de acord, Colin, dar ceva mai mult: e posibil ca şi FBI-ul să fi fost penetrat. Dacă asta s-a petrecut, la un anumit nivel al ierarhiei, ce se poate întâmpla? Hazel, care poate n-a fost identificată ca sursă a deconspirării, abia că va fi primejduită prin demersul meu. Cu mâna mea o împing în bătaia puştii....

Emery oftă din rărunchi.

— Păi dacă şi de poliţie ne temem, atunci e jale. Ce putem face noi, patru amărâţi? Trei! Fiindcă Hazel, oricum, trebuie scoasă din calcul. Măi oameni buni, mormăi el pe româneşte, în ce drăcovenie am intrat...

Bernie îşi consumase propriul său moment de derută şi acum reveni.

— Sigur că va trebui să cerem ajutor autorităţii. Dar trebuie bine chibzuit cui, când, cu ce precauţii! N-am de gând să-i fac singur un rău cumplit omului de lângă mine în speranţa că, în instituţia unde lucrez, lucrurile merg perfect.

Se găseau, în mod evident, într-o criză de soluţii. Colin nu izbuti decât s-o adâncească printr-o propunere al cărui unic merit era înflăcărarea.

— Am putea exploda informaţia în presă. Aş scrie o relatare nimicitoare. În trei zile, întreaga planetă ar intra în alertă!

— În primele trei minute din acest interval, Hazel ţi-ar mulţumi pentru ajutor de pe lumea ailaltă! Cum poate să-ţi treacă prin minte, omule, o

asemenea nebunie?! Nici nu merită să vorbim. Vă spun un lucru care trebuia spus de la început, numai că-l socoteam de la sine înţeles: tot ce frământăm noi aici, aici rămâne! Orice indiscreţie costă al dracului! Îmi pare sincer rău, Colin, că te ating la rădăcinile profesiei, dar...

— E-n regulă, acceptă eternul candidat la premiul Pullitzer. Bernie turnă alcool în paharele pregătite dar, până acum, neatinse.

— Acum ştiţi pentru ce v-am chemat. Aş vrea să ştim, la rândul nostru, adică Hazel şi cu mine: intraţi în război alături de noi? Se poate şi ca observatori. Corespondenţi de front, cu părere de rău, n-avem în schemă...

— Consideră-mă parte combatantă, Bernie, zise Fletcher. Iar Întorsureanu întări:

— Şi pe mine. Băură în tăcere.

Comandantul Bernie cunoştea acum efectivele sale. Probabil că ele aşteptau distribuirea primelor misiuni de luptă. Cu sinceritate, recunoscu:

— Băieţi, nu prea ştiu ce ar urma să faceţi. Până acum, avem un singur fir: o sosie. O putem urmări, monitoriza, spiona până-n pânzele albe. Cu speranţa că ne va duce spre cartierul general al inamicului. Ori, măcar, până la buncărul cel mai apropiat. În ce mă priveşte, mă gândesc să-mi iau rapid un concediu. Şi să mă ţin după falsul Q.D.S. de câte ori iese din Palatul Naţiunilor - ori încotro o apucă. Nu-s eu un agent operativ de teren, dar de astă dată sunt atât de interesat, încât sper să mă descurc.

Colin fu încântat să pluseze.

— Iar eu o să-mi fac o intrare de reporter în casa Singleton. Mi-e imposibil să cred că în atâtea săptămâni, tatăl, nevasta, copilul n-au tresărit măcar o singură dată, faţă în faţă cu aşa zisul fiu, soţ, tată. Dacă a fost pe acolo o singură gafă, inadvertenţă ori o simplă chestie tulburătoare, vă promit că vin cu ea în raniţă. Poate-i găsim o conexiune utilă.

— Eu, deocamdată, rămân să observ din foişor împrejurimile unităţii, glumi Emery.

Hazel asculta, zâmbind, aceste jocuri bărbăteşti cu rezonanţe militare. Seara se sfârşea, curând ea şi omul ei vor închide uşa după oaspeţi. Pentru ea, nimic nu putea fi mai presus decât liniştea orelor de după cină. Avuseseră o problemă. Spusese: una gravă, mă tem.

Nu se mai temea.

37

“Marţea aia blestemată!” Aşa fixa Frank ziua cu seria de stângăcii, ghinioane şi pierderi temporare de control, de la care trecuseră doar 48 de ore. Destul însă pentru a simţi că, de atunci încoace, se deschide în viaţa lui o nouă perioadă, tot mai încărcată cu un soi de gaz invizibil şi inodor, a cărui acumulare este de nesuferit, între altele fiindcă nu se ştie dacă şi când explodează.

De la “Sfânta Treime”, nici un semn. L-a turnat Rolf? De ce întârzie reacţia lui Gus, dacă i s-a raportat? Dacă nu, ce urmăreşte câinele de Rolf? Să-l aibă la mână, e limpede, dar în aşteptarea cărei mişcări, cărui joc, căror lovituri? Niciodată nu l-a înghiţit pe acest Rudolph Leacock, tip rece, tăcut, ascuns, dar acuma ştia că îl urăşte din răsputeri. Mai bine chemat numaidecât şi călcat în picioare de Gus, decât supliciul unui şantaj permanent, suspendat ca o ghilotină ce se poate prăvăli oricând.

Programul oficial al zilei se încheiase de mult. Numai secretara de cabinet mai aştepta improbabilele solicitări ale şefului. Starea de spirit a celui ce ocupa biroul Secretarului General al ONU îl împiedica să lucreze, în ciuda faptului că dosare numeroase aşteptau atenţia lui. Să plece “acasă” ? Îl irita jocul de-a soţul, de-a tăticul şi de-a fiul, o comedie căznită, de care începea să se sature, ba chiar să se şi teamă puţin. Singurul mobil al unei eventuale grăbiri către vila Singleton ar fi fost să verifice dacă nu cumva i s-a transmis, prin Koki Mitsuyama, vreun mesaj de la Creier. Ieri, întrebat anume, japonezul n-avusese nimic de comunicat. Poate astă seară...

Se plimba fără astâmpăr prin biroul spaţios, oprindu-se repetat în dreptul ferestrei colosale, orientată, ca o deschidere de observator astronomic, asupra panoramei megalopolisului. La ceasul acela vesperal, New-York-ul strălucea cu milioane de astre rânduite geometric în constelaţii de neon. Pentru Frank, priveliştea era un gigantic ecran cercetat cu angoasă, căci câteva dintre luminile pe care le privea insistent puteau să pună capăt unei aşteptări insuportabile.

Nu mai ştia câte rotiri prin încăpere, întrerupte de tot atâtea opriri în dreptul ferestrei se adunaseră, când mesajul, venind în sfârşit, confirmă că zbuciumul lui Frank fusese mai mult decât o presimţire. Impunătoarea firmă a lui CONNECTICUT GALLERY clipi pulsatil de cinci ori la rând.

Bărbatul în rolul supremului demnitar ONU încremeni, în vreme ce mintea lui revizui în grabă semnificaţiile codului învăţat pe dinafară. Curând, cel de la doilea N din CONNECTICUT şi primul L din GALLERY începură să pâlpâie cu tâlc. Mesajul lui Abigail era clar: Contactează-mă acum! Într-un fel, Frank se simţea uşurat. Dar nu era, poate, decât o scurtă scădere a presiunii. Ce-o să-i aducă, de fapt, contactul?

Deschise uşa către antecameră:

— Pentru azi ajunge. Poţi să-i spui şoferului să plece. El ştie dealtfel că am venit cu maşina personală. Se poate retrage şi bodyguardul. Asigură-i din partea mea că nu mă paşte nici un pericol. Ne revedem mâine dimineaţă. Doamnă Ingrid, să ai, vorba celor de la CNN, o seară magnifică...

Peste câteva minute, după ce îşi introduse toate hârtiile în seif şi formă cu grijă extremă cifrul acestuia, părăsi Palatul Naţiunilor, dorindu-se cel mai neobservat dintre oameni.

Şi Abigail o expediase pe Judie acasă, sub un pretext oarecare. Secretara galeriei de artă, persoană trecută prin multe în viaţă, înţelesese atât: tânăra patroană vrea să rămână un pic singură. Singurătate oricum relativă, întrucât şoferul, un anume Norris, aşteaptă în Rolls-ul argintiu unde îşi ucide plictisul schimbând casetă după casetă, noroc că e bine aprovizionat.

Draperiile trase fereau salonul de orice privire indiscretă de pe trotuar.

Nepoata lui Gus redusese iluminatul interior al galeriei la câteva tuburi de neon şi, în aşteptare, îşi purta paşii încolo şi-ncoace, printre postamentele etalând lucrările sculpturale ale lui Dean Albin Hoox. Nu ştia, concret, în cât timp Frank se poate elibera de obligaţiile care-l reţin în palatul ONU, nici măcar dacă el receptase semnalizările prin care a fost chemat. Nădăjduia, pentru astă seară,o apariţie prea mult amânată. Nu vroia să-şi pregătească replici, nu ţinea să premediteze gesturi. Avea nemulţumiri, avea suspiciuni, e-adevărat; izolarea îndelungată nu fusese un sfetnic bun. Dar conta pe fierbintea elocinţă a iubirii. Dacă Frank îi împărtăşeşte (măcar pe jumătate) dorul, toate frustrările se vor topi la prima îmbrăţişare, iar seara va răscumpăra mult prea multe săptămâni de absenţă. Aşa să fie!

Când îl văzu, cu gulerul trenciului ridicat, cu pălăria lăsată pe frunte, preocupat să ferece uşa în urma lui şi aruncând picturilor şi statuetelor dimprejur nişte priviri circumspecte, îi veni să râdă. Un râs în care se ciocneau stări dintre cele mai diferite, dominate, copilăreşte, de bucurie şi

de râcă. Nicio balerină n-ar fi alergat mai sprinţar în întâmpinarea prinţului din libret decât se avântă Gayle să-l cuprindă pe vinovatul ei iubit, să-i fure o primă sărutare, să-i deschidă uşa capitonată către odăiţa din fund, aceea unde altădată se îmbrăcau manechinele fostei case de modă, iar acum tronează directoarea galeriei de artă, femeia lui, logodnica lui, nebuna lui!

— Ei, ce ai să-mi transmiţi?

— Cum adică - să transmit?!

Visul femeii Gayle plezni ca un balon spart cu acul. Fusese dispusă să lase de la ea, să pună surdină enervării, să tempereze orice ranchiună, de dragul revederii. Acum, examinându-l, mai exact receptând crisparea lui prost ascunsă, privirea bărbatului plimbată cu răceală peste ziduri, peste birouaşul cochet, peste canapeaua învelită în rips şi vegheată de o noptieră, femeia se încărca, în valuri repezi, de o indignare sufocantă.

— Eu nu-s bună decât să transmit? Dar ce sunt eu pentru tine, curier?! Aici am ajuns?! Nu mă pot întâlni cu tine şi altfel? Persoana mea nu mai înseamnă nimic ?

Frank îşi cunoştea marfa. Ştia, din alte trecute momente ale năbădăioasei lor legături că Abigail obişnuieşte să dea rapid în foc; avea chiar, ca rezultat al experienţei, o reţetă sigură de calmare a stărilor purtătoare de furtună şi, în sinea lui, era convins că roşcata cu părul sârmos aşteaptă, hiper-tensionată, un asemenea fericit deznodământ. Numai că propria sa încărcătură nervoasă nu-i permitea, lui, după “marţea aia blestemată”, să joace rolul îmblânzitorului. Pe el cine-l destinde?! Făcu un mare efort să se stăpânească, dar vorbele nu-i serviră decât pe jumătate.

— Dragă, abordarea e greşită. E absurd să zici că persoana ta nu mai înseamnă nimic, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred că ai folosit sistemul de comunicare pus la punct de Gus pentru o simplă explicaţie între noi.

— Simplă?! După două luni? Mă eviţi, mă repezi la telefon, tai toate punţile, şi explicaţia ţi se pare simplă? Curier, am zis? E prea mult! Nu ca pe-un curier, ca pe-un gunoi mă priveşti!

— Nu specula un cuvânt. M-am exprimat greşit, poftim. Dacă tu îţi închipui că, pentru mine, aceste două luni au fost o vacanţă printre hawaiene, cu ghirlande de flori peste piept, te înşeli amarnic. Am trăit într-o tensiune infernală. Probabil că fără informaţiile tale, pentru care îţi mulţumesc, aş fi clacat dracului. Tot timpul merg pe o pojghiţă de gheaţă.

Fiecare document, fiecare telefon, fiecare audienţă, fiecare întrunire poate provoca ruperea gheţii sub mine! Mă mir că mai funcţionez cât de cât normal. Dar să ştii că nu totdeauna fac faţă!

Urmaşa clanului Mc. Carson îl privi cu neîncredere. Vorbele meşteşugite, tocmai prin alura lor firească, de spovedanie, îi sunau suspect. Oricum, nu puteau contrabalansa atâtea zile şi nopţi de absenţă, şi nici răceala de-acum.

— Uite, nu mai departe decât alaltăieri, continuă Frank, am comis o greşeală. Dacă n-o îndreptam repede, se putea transforma într-o prostie gravă. O hârtie era gata-gata să plece din Palatul ONU, cu nişte urmări greu de cântărit. Noroc că o secretară, Hazel, despre care ştii, a reuşit s-o întoarcă din drum şi...

Numele pomenit era exact scânteia necesară exploziei.

— Aha, faimoasa Hazel Zimmermann! ţipă Gayle şi, negăsind în preajmă nici o vază de spart, deschise larg uşa ca s-o izbească violent de canatul ei; dar nu obţinu decât un zgomot oarecare, iar uşa râmase întredeschisă. Nevinovata, părăsita, uitata Hazel! Cu care, dragă doamne, nu păstrăm decât relaţii strict oficiale, nici măcar camaradereşti, nu? Ce nevoie ai avea să te deplasezi la coloratele muieri din Hawai, când n-ai decât să apeşi butonul soneriei ca să apară, numai zâmbet, fermecătoarea Hazel, pentru o ediţie nouă, uşor revizuită, a unei vechi poveşti erotice?! Şi câte curve dintr-astea, şcolite dar scârboase, n-or fi roind în jurul tău, borcanul lor cu miere, deloc preocupat să stea cu capacul, era să zic cu prohabul, închis?! Sumedenie, dar niciuna cu vechimea, cu experienţa, cu drepturile de veterană ale lui Hazel Zimmermann!

Numele strigat de câteva ori, cu furie isterică, ajungea la nişte urechi despre care niciunul dintre protagoniştii scandalului nu bănuia că s-ar afla prin preajmă. Angajatul bun la toate, hamalul acceptat şi ca paznic de noapte (program 22 h - 08 h), lucra neştiut în subsolul debaralei spaţiului expoziţional. Părerile critice ale lui Mircea Răzvan Întorsureanu faţă de opera expusă a marelui Dean Albin Hoox nu erau publice şi, neîndoielnic, n-ar fi interesat pe nimeni, însă efectul lor imediat fusese stimulator. Românul modela, concentrat, o statuetă din argilă, transpunerea plastică a unui vis, când ţipetele patroanei îl opriră din treaba lui. Clar, sus se petrecea o scenă intimă, răfuiala dintre doi amanţi, un episod care nu-l interesa, nici în principiu, nici ca piper al vieţii sale cel puţin austere. Asta dacă numele prietenei, soţia lui Bernie şi zâna bună a primilor paşi prin New York n-ar fi

fost invocat tocmai aici, tocmai acum şi, în plus, printr-o izbucnire atât de teribilă.

Abandonă lucrul şi, mai uşor decât o pisică, ieşi din văgăuna subsolului. Sui treptele care conduceau la debara. Îşi apropie ochiul de gaura cheii. Nu se zărea nimeni, încă, dar glasurile treceau fără dificultate prin placajul subţire.

Frank aprecie că îndurase destul. Era evident: cu nebuna nu se putea înţelege. Va trebui să-l prevină pe Gus că prin geloziile aberante ale nepoată-si comunicarea riscă disfuncţii dintre cele mai primejdioase. Se răsuci pe călcâie şi părăsi mica încăpere unde canapeaua, abia acum îşi da el seama, era semnul fără echivoc al modalităţii alese de Abigail pentru detensionarea reciprocă. Doar că femeia asta nu-şi mai măsurase cuvintele. El, cu câte are pe cap, refuză să se lase manevrat ca un gigolo din cauciuc.

— Aaa, acum nici nu mai vrei să auzi ce-ţi spun? strigă ascuţit Gayle, urmându-l. Se repezi să-l apuce de braţ şi, în vehemenţa mişcării, răsturnă piedestalul cu una dintre figurinele abstracte semnate D.A. Hoox, un ovoid de piatră lustruit până la perfecţiune.

La zgomotul acestei prăbuşiri, falsul Singleton se opri, apoi, contrariat şi consternat, se roti în jurul exponatului căzut, schiţând gestul de a-l ridica. Se văzu imediat respins. Din partea lui Abigail, domnul Dean Albin Hoox putea să se ducă dracului cu opera sa cu tot. Totuşi accidentul o determină să nu mai ţipe ca din gură de şarpe. Paroxistic, furia şi dispreţul ei se manifestaseră deja; acum, ca să lovească şi să vadă efectul loviturii, alese o răceală de gheaţă, înghiţi un nod, apoi şuieră:

— Să nu-ţi închipui că mă adormi cu palavre. Te-ai vârât bucuros în patul lui Singleton, munceşti intens la nevastă-sa, dar tot nu ţi-e destul. Acum i-ai luat şi amanta. Iar mie îmi ţii discursuri despre suprasolicitare. Aici te cred: eu, în jocul ăsta, nu mai încap.

Pe deasupra piedestalului prăvălit între ei, Frank încercă să riposteze, dar n-apucă să spună nimic desluşit. Femeia era prea decisă să-i aplice o lovitură de neuitat, aşa că reluă şi articulă cu acurateţe, aproape pedant.

— Ascultă bine, bastard nenorocit. Dacă merge pe-aşa, nu uita că frate-tău e în mâinile mele. Pot face cu el ce vreau. Chiar să mă culc cu el. Şi dacă m-ai adus aici, cred chiar c-o să-mi facă plăcere. De ce nu? Tu, prăpăditule, eşti copia lui nereuşită. Un rebut, asta eşti!

Lui Frank îi venea să urle. Cu ce gânduri venise el aici - şi peste ce picase!

— Mulţumesc pentru complimente. Tare sunt curios să aflu şi părerea lui Gus, în treaba asta. Iar în ce te priveşte, nu îndrăzni să te mai joci de-a semnalizarea. Dacă gândeşti cu ovarele, tratează-te! Eşti un caz clinic!

În debaraua salvatoare ca un refugiu montan, Emery îşi ţinu respiraţia. Vizitatorul dispăruse din câmpul lui vizual şi, de altfel, la câteva secunde după ultima imprecaţie, o bufnitură de uşă îi subliniase plecarea. Omul ce venise recent de pe alt continent simţi că, pentru a-şi pune ordine în cap, s-ar cuveni, mai întâi, să cadă în genunchi şi să mulţumească, îndelung. Cuiva. Fusese ajutat să vadă şi să audă, din ascunzătoarea asta mirosind a detergenţi, ceva extraordinar. Bărbatul care tocmai plecase, individul la care patroana galeriei se stropşise ca la ultima lepădătură, îşi merita epitetele, însă nu din cauza unei prestaţii erotice sub aşteptări, ci pentru că era nimeni altul decât impostorul căţărat în fotoliul cel mare al Organizaţiei Naţiunilor. Duplicatul introdus prin efracţie. Un bandit a cărui fotografie s-a lăfăit în această toamnă pe prima pagină a tuturor ziarelor! Asta în vreme ce omul căruia acest hoţ i-a furat identitatea se găseşte în mâinile tipei isterizate de gelozie. O spusese ea, cu propria-i gură. Întorsureanu ştia că se va perpeli toată noaptea, aşteptând să se facă 8 dimineaţa şi s-o poată zbughi către prietenii săi, cu vestea că Hazel a avut - şi are - de o mie de ori dreptate. Ar fi alergat la ea, la Bernie, la Colin fără a mai pierde o clipă. Dar trebuia să redevină paznicul de noapte. A risca să fie dat afară acum, însemna să piardă liberul acces la locul din care porneşte ghemul. Trebuia mers pe urmele domnişoarei Abigail Throwstone. Firul Ariadnei era agăţat de tocurile ei.

38

De câţiva ani, Archie nu se mai scula cu noaptea-n cap; pur şi simplu n-avea de ce. Fusese un om activ, dovadă că, la ora bilanţurilor, se putea făli cu multe reuşite. Când orologiul cu pendulă, în cutia sa prelungă din stejar, bătu ora 12,00, vigurosul bătrân ridică o clipă ochii din caietul în care scria pe îndelete, amuzat de propriul stil, sorbi o înghiţitură de Armagnac (recolta 1962) şi, cu stiloul între degete, visă la fraza următoare. Wilma, fata din casă, se scuză că îndrăzneşte să-l deranjeze. Îi întinse o carte de vizită:

— Vă caută un domn ziarist.

Numele lui Colin Fletcher nu îi era necunoscut, totuşi Archie, examinând cartonaşul, n-ar fi putut “lipi” o faţă de acest nume. Era însă atât de binevoitor cu presa în genere, încât Wilma primi dispoziţia să-l introducă pe vizitator în birou fără întârziere. O luminiţă în plus la sclipiciul imaginii publice a lui Quentin Dexter nu poate fi de prisos niciodată.

Când îl văzu pe Colin Fletcher, şi-l aminti foarte bine. Ăsta e tipul care, la conferinţa de presă, imediat după victoria la vot, lansase întrebarea aceea care îi permisese bătrânului Singleton să iasă la rampă cu un detaliu familial pompos, intervenţia-care-face-deliciul-asistenţei, exact în clipa când Singleton cel tânăr rămăsese (probabil de emoţie) mut. Aşa că îl primi cu efuziune pe ziarist.

— De la ce treburi v-am răpit?

— Domnule, zise amfitrionul cu pozată modestie, sper ca în curând caietul de colo să devină volumul întâi al Memoriilor lui Archibald Singleton.

— Excepţional! Îi prezic un destin de best-seller. Ceva mai mult: picând eu atât de potrivit, faceţi-mi onoarea şi citiţi-mi - cum s-ar zice în exclusivitate - pagina sau, mă rog, paragraful care se referă la naşterea băieţilor dumneavoastră. Ori n-aţi ajuns, încă, acolo?

Miliardarul schimbă mai multe culori, nuanţa stacojiului fiind predominantă, şi declară, când îşi reveni parţial de pe urma impertinenţei, că el nu are decât un fiu, pe Quentin Dexter, a cărui funcţie politică a fost dobândită prin mijloace autentice, incontestabile, şi al cărui mandat e mai presus de orice insinuări în paginile presei de scandal, deci nimic nu conduce la... lăsând la o parte faptul că... şi indiferent de...

Fletcher aşteptă calm depunerea acestor aluviuni de vorbe precipitate. Apoi îşi aprinse pipa şi îşi asigură gazda că dânsul are o deosebită consideraţie pentru Secretarul General ONU, însă despre biografia acestuia s-a scris copios, pe când despre fratele acestuia, nimic. Oare de ce?

Bătrânul tăgădui cu vehemenţă. Frate? Care frate? Nu există nici un frate. A se veni aici, în reşedinţa familiei, cu invenţii suspecte, în vederea cine ştie cărui şantaj, este o crimă de lez-oficialitate. El nu poate îngădui nimănui să i se scotocească în trecut, să i se facă percheziţii în suflet, să se umble cu cizmele peste umbrele dragi - şi aşa mai departe.

— Dar nici pomeneală, stimate domnule Singleton. Vă rog frumos, nu-mi atribuiţi gânduri de care sunt străin. Nu vreau să vă produc nici un rău. Nu am nici cea mai mică intenţie să vă şantajez. Ce aberaţie! Insă că acest al doilea fiu există, asta e o realitate obiectivă, deţin această informaţie, de ce-o negaţi? Nu pot crede că v-ar fi ruşine cu încă un copil. Chiar dacă, să zicem, nu vă poartă numele! Chiar dacă împrejurările, să zicem, l-au ţinut departe de dumneavoastră! Şi chiar dacă nu este frate cu Quentin Dexter decât prin tată! Vreţi să vă mai spun ceva? Acest al doilea fecior, lăsat să se bată cu viaţa singur, fără ocrotirea directă şi permanentă a lui Archibald Singleton nu se poate să nu-i fi moştenit, totuşi, calităţile care au făcut din părintele său o figură de elită a naţiunii americane. Cred, presupun, sper că şi acest tânăr şi-a croit un drum de care aţi putea fi mândru! De ce să afle vreodată că vă lepădaţi de el? De ce să-l renegaţi? Archie se învârtea prin cameră în continuă agitaţie, azvârlind priviri piezişe intrusului, pe care-l întreba, când răguşit, când subţire, ce foloase vrea să scoată din chestia asta, unde vrea să publice povestea asta, cât de confortabil crede c-o va duce relatând o istorie ca asta?

— Să public? Nici prin cap nu-mi trece! Adevărul adevărat, dragă domnule Singleton, este următorul. Trăiesc un moment când sunt pe cale de a-mi schimba specializarea, rămânând totuşi la scris. Un studio din Hollywood mi-a solicitat un scenariu, după o idee de-a mea. Doi fraţi - prin tată doar -, care ajung amândoi sus, după ce acela uitat sau marginalizat izbuteşte, prin propriile mijloace, să refacă handicapul. La mine, deci, ficţiune pură. Dar sâmburele emoţional, ca să-i zic aşa, corespunde în mare unui fapt de viaţă. Aşadar, vă rog fierbinte să nu mai negaţi realitatea, n-are rost. Asupra ei am probe indubitabile, nu mă întrebaţi de la cine fiindcă nu pot dezvălui sursa, dar vă asigur că ele nu vă vor crea niciodată dificultăţi. Revin. Sunt eu de condamnat că mi-am îndreptat paşii către dumneata? Poate că nu mă dă pe uşă afară, mi-am spus. Poate că mă înţelege şi, înţelegându-mă, mă ajută să scot un scenariu de film bun.

Archie se aşeză. Încet-încet respiraţia i se normaliză, culorile fireşti îi revenîră în obraji. Toată tinereţea şi toţi anii maturităţii îi trăise proiectând un viitor fascinant. Prin aceasta, mai curând decât prin banii săi, devenise un om de care se ocupau ziarele. Acum, datorită acestui destul de simpatic Colin Fletcher, avea ocazia, la bătrâneţe, să trăiască reproiectând un trecut încărcat de emoţie. Te pomeneşti că şi de astă dată va avea succes; mai curând printr-un scenariu inspirat de amintirea Clarei şi a micuţului Franco

Amore decât prin înalta demnitate atinsă de Quentin Dexter. Surâse, da, se pomeni surâzând acestui ochean cu două lentile şi, oferind oaspetelui să mai guste din Armagnac-ul 1962, se puse - ca între bărbaţi - pe povestit.

... 1962, anul când se rafinase acel rachiu vestit, fusese şi anul când un voiaj de afaceri îl adusese pe Archibald în centrul Italiei. De Clara Vetturino, o fată din Spoleto, regiunea Ombriei, l-a legat tipul de afecţiune care mobilează bătrâneţile unui bărbat cu o memorie a sufletului. Frumoasă? Evident, dar mai curând gracilă şi candidă; un lujer de floare... El n-a minţit-o, deci se poate considera impur, nu şi ticălos. Clara a ştiut că dincoace de ocean există o Mary Singleton, doamnă a deplinelor drepturi. Ştia şi despre băieţaş? Probabil... Păcatul ei, dacă păcat va fi fost, n-a atins niciodată pragul incitării iubitului la divorţ, şi, Cerule! cu atât mai puţin gândul să ucidă, în vreo odăiţă de moaşă ilicită, un prunc din flori.

Archibald nu şi-a văzut niciodată fiul italic. E destul că a ştiut de naşterea lui. S-a oferit să-l susţină material. A trimis ceva bani. După o vreme, i s-a transmis că nu mai e necesar. Franco Amore nu mai e un ţânc fără tată: domnul Benemerenza, mic comerciant cu inimă mare, i-a dat numele său. În jurul vârstei de cincisprezece ani, băiatul a fost preluat de nişte persoane cu stare -cine, de ce, unde, tatăl natural ignoră cu desăvârşire - şi întreţinut la studii înalte, mai înalte decât i-ar fi putut asigura din veniturile lor, Luigi şi Clara Benemerenza. Asta e tot.

— Eu ţi-am spus ce ştiu. De multe ori m-am întrebat: cum de nu i-a tentat pe oamenii ăia săraci averea mea, de care e imposibil să nu fi aflat nimeni, chiar printre muntenii din Apenini. Dacă dumneata, Fletcher, vei da peste informaţii suplimentare legate de soarta băiatului, ţi-aş mulţumi să mi le comunici. Într-un fel, aşa am fi chit.

— Corect.

Colin Fletcher părăsi vila familiei Singleton cu sentimentul că partea ce-i revenise la micul consiliu de război ţinut în dimineaţa acelei zile - ca urmare a veştilor senzaţionale aduse de Emery - fusese realizată peste aşteptări şi mult mai simplu decât sperase. Mărturisirea însăşi era extrem de preţioasă. Dar el venea cu mai mult.

O ţară, o localitate, un nume, un an.

În acelaşi mic consiliu matinal, Hazel se autopropusese ca vizitatoare, pentru cel mult o jumătate de oră, la Connecticut Gallery: exista o “invitaţie la o cafea”, transmisă din partea patroanei-directoare, iar soţia lui Bernie

socotea oportun s-o onoreze, în timpul pauzei de prânz a personalului ONU. In primul moment, Bernie se împotrivise; nu întrezărea ce s-ar putea obţine dintr-un tete-â-tete feminin, în schimb periculozitatea iniţiativei era îngrijorătoare. Totuşi, atât Emery cât şi Colin Fletcher apreciaseră drept moderat un pericol circumstanţiat de oră (prânz), de loc (buricul New-York-ului), şi de convenienţele sociale (leoaică rănită ori femeie furioasă, proprietara unei galerii de artă cu o cifră de afaceri de milioane nu-şi permite scandal în prezenţa clientelei). Hotărâtor fusese argumentul lui Hazel: suntem atât de presaţi de timp, mijloacele noastre de a interveni sunt atât de reduse, încât nu ne putem permite să neglijăm nici măcar o pistă săracă în şanse.

Judie, secretara, o întâmpinase pe doamna Zimmermann-Merwin fără a izbuti să-şi explice interesul purtat de patroană pentru această întrevedere, dat fiind că invitata nu era nici artist plastic, nici o amatoare de achiziţii căreia preţurile practicate de Connecticut Gallery să-i fie accesibile. Rămânea o a treia eventualitate: tânăra în ţinută de lucru, sobru-ştearsă, să lucreze în domeniul publicitar. Dar atunci ar fi fost normal să fie o “înfiptă”. Nu părea. Oficiind prepararea cafelei şi, apoi, turnând cu îndemânare lichidul fierbinte în două ceşcuţe din porţelan chinezesc, Judie se înciuda că nu află răspuns la întrebarea - cine-i musafira atât de rapid primită, deşi nu figura pe agendă.

— O scuză şi o mulţumire îţi datorez, domnişoară Throwstone, zicea Hazel. Scuza, pentru impoliteţea de a veni neanunţată şi într-o ţinută nedemnă de frumuseţea şi valoarea galeriei dumitale; dar am alergat pur şi simplu, de la lucru, profitând de distanţa infimă dintre locul meu de muncă şi acest loc minunat.

Mulţumirea - pentru bunăvoinţa de a fi dat credit recomandării când l-ai angajat pe protejatul meu, românul. Sper sincer că nu regreţi. Nu-i aşa că este un om util?

Abigail o măsura pe femeia liniştită, cu înfăţişare plăcută dar banală. Aşa arată vulcanul de senzualitate care l-a hotărât pe Singleton, bărbat sobru, să comită singurul (probabil) adulter din viaţa lui? Şi după o asemenea anti-vampă să i se aprindă călcâiele muieraticului de Frank, tocmai într-un moment când pretinde că are (şi poate chiar are!) atâtea belele pe cap?

— Doamnă dragă, recomandatul dumitale este, într-adevăr, o achiziţie bună pentru firmă. În afară de nume, care-i imposibil de pronunţat, n-am ce

să-i reproşez.

Zâmbiră amândouă.

— Îţi mulţumesc, oricum, că ţi-ai găsit puţin timp să treci pe la mine şi să-mi dai asigurările de rigoare. Nu că nu-l credeam când ţi-a invocat numele. Dar ştii cum e când sunt valori mari în joc: paza bună... Lasă aici tava, Judie, mai departe fac eu onorurile de gazdă.

Hazel trecuse cu bine peste primele clipe ale întrevederii, cele mai periculoase. Nu vedea, pe chipul celeilalte, ravagiile scenei de turbare petrecute aseară, aşa cum o relatase martorul ascuns, Emery. Deci, una din două: ori patroana galeriei este o bună actriţă, capabilă să schimbe multe roluri nelăsându-se marcată de niciunul, ori este extrem de labilă psihic - şi atunci pericolul este imens.

Amfitrioana lărgi compasul conversaţiei cuprinzând, generic, personalul feminin din impunătorul Palat asupra căruia de aici, de pe First Avenue, avea o vedere de ansamblu. Musafira o asigură că, în realitate, este vorba de o grămadă de furnici care întocmesc şi cară hârtii. Gazda stărui. Nu se poate ca în acest gigantic muşuroi să nu iasă în evidenţă câteva exemplare tentante, în jurul cărora roiesc bărbaţii, mai ales cei cu rang înalt, copleşindu-le cu atenţii. Hazel râse. Femei fatale în personalul ONU? Oh, dacă miss Throwstone ar cunoaşte-o pe Betty, şefa protocolului Secretarului General, şi-ar corecta pe loc falsa, mai bine zis naiva părere! Impunătoarea doamnă Elisabeth Knight, căreia nimeni nu-i cunoaşte vârsta cu adevărat, dar trebuie să fie o sexagenară gata să-şi schimbe prefixul de vreme ce l-a apucat în funcţie pe Kurt Waldheim încă, iată funcţionara “în jurul căreia roiesc bărbaţii”.Ea este figura emblematică pentru sexul frumos din aparatul ONU!

— Ceea ce vede publicul la jurnalele de actualităţi şi în paginile de evenimente mondene sunt soţiile înalţilor demnitari. Ele, la ocazii, sosesc în maşini de serie mică, li se deschide şi li se închide portiera, li se anunţă cu voce tare numele la intrarea în sală şi poartă bijuterii asigurate pe nişte sume de te doare capul. Uite, când descinde doamna Sandra Rowena Singleton, de exemplu -sigur, este exemplul cel mai de sus -, gurile rele zic că hoţul care ar da lovitura la gâtul, sau urechile sau degetele ei, ar putea trăi el şi familia, bine mersi, tot restul vieţii.

Lansând această bârfă, la elaborarea căreia trudise vreun sfert de oră de pregătire solitară, Hazel aşteptă cu emoţie reacţia roşcatei. Spre satisfacţia

ei, nada fu înghiţită fără ezitare. O sclipire încântată apăru în ochii bine fardaţi ai gazdei.

— Am citit într-un “BETWEEN US, LADIES” că persoana despre care spui se consideră un fel de “prima doamnă” ; şi că, după modelul suratelor de la Casa Albă, intenţionează să introducă schimbări în mobilierul de la Palatul Naţiunilor. E adevărat?

— Sinceră să fiu, Sandra Rowena nu s-a manifestat încă. Probabil că n-a avut timp. Dar, după snobismul şi ifosele de înaltă aristocrată pe care le afişează, ca o trufaşă di Poggio-Fiorito ce este, nu m-ar mira s-o vedem trecând la acţiune.

“Eşti blândă, gândi Gayle. Snobism, ifose, trufie, astea-s fleacuri. O muiere care s-a culcat cu doi bărbaţi, oricât de asemănători, şi nu-i în stare să-i deosebească, aia nu-i femeie, e o bâtă!”

— A propos - întrebă, fără a-i păsa nici să lege prea strâns întrebarea de segmentul anterior de conversaţie, nici s-o dezlege de reflecţia intimă -, aveţi un nou Secretar General. Cum te împaci cu domnul Singleton?

— Eu?!

— Personalul, vreau să zic.

— Excelent. E un om nemaipomenit, din toate punctele de vedere. E adevărat că, în ultima vreme, pare cam stresat. Firesc, cu atâtea noi răspunderi pe cap...

— Menajul să n-aibă nici o contribuţie? El şi snoaba aceea formează, oare, un cuplu fericit? Răspunzând cu o detaşare bine jucată, Hazel aruncă cea de a doua mică frază ticluită din vreme.

— De ce nu? Sandra Rowena pare înfloritoare. Trăieşte o a doua tinereţe şi, când se petrece aşa ceva, e semn că viaţa în doi nu scârţâie, dimpotrivă; cel puţin aşa se zice.

Frivolul bla-bla-bla ar mai fi continuat, probabil, dar limitele unei pauze de prânz, pentru o funcţionară în serviciu public, nu sunt deloc elastice. Recolta strânsă de Hazel era incomparabil mai modestă faţă de ceea ce obţinea, cam tot atunci, Colin. Spera însă să nu fi fost, totuşi, egală cu zero.

Bernie îşi rezervase partitura cea mai consistentă, dar şi cea mai riscantă: monitorizarea mişcărilor efectuate de Miss Throwstone. Urmărirea putea, fireşte, să nu dea nimic altceva decât refacerea drumurilor dintre domiciliu şi Galerie, plus cine ştie câte ocoluri, tot atât de neproductive, pe la

croitorese, cosmeticiene, maseuze, dentişti etc. Dar la fel de bine se putea întâmpla să pice peste traseul căutat, cel vital prin ascunzătoarea unde zace Singleton. Oricum, agentul aflat în investigaţie pe cont propriu (şeful ierarhic de la serviciul statistic FBI îi acordase trei zile de concediu) se socotea psihic egal pregătit atât pentru aventură, cât şi pentru o pândă de rutină.

Un rolişor, atribuit lui Emery, trebuia să atenţioneze că plecarea de Ia Connecticut Gallery a metresei impostorului este iminentă. Maşina în care aştepta Bernie era parcată într-un loc de mare circulaţie, dar tocmai de aceea fluiditatea traficului era vegheată de agentul de circulaţie din zonă. Acesta se apropiase ameninţător, după ce vânturase braţul semnificativ; Bernie îl liniştise arătându-i, discret, propria-i insignă. “Bine, bine, dar aprinde-ţi luminile de avarie şi fă-te că-ţi dregi rabla” ; primise o recomandare colegială, căreia ştiuse să-i aprecieze justeţea.

Era fixat cu privirile pe uşa Galeriei încă dinaintea sosirii bravei soţioare. Văzând-o pe Hazel ieşind de acolo, respirase uşurat: cel puţin în privinţa ei, lucrurile erau O.K. Neaşteptat de repede după aceea, Întorsureanu se lăsă văzut. Aşa cum fusese stabilit, îşi făcu de lucru lângă patroana care pleca, probabil că îi rosti câteva cuvinte, ceva legat de măruntele sale însărcinări, apoi, gesticulând larg, ocupă spaţiul de lângă bordură, ferindu-l de intruşi până în clipa când luxosul Rolls-Royce argintiu trase în acel spaţiu şi portiera se deschise.

Bernie porni contactul şi se apropie, având grijă să lase mereu câteva limuzine între vehicolul său şi maşina argintie. Nu ştia dacă nu va avea de străbătut oraşul dintr-o parte într-alta, nici dacă lipsa lui de experienţă într-o acţiune operativă de teren n-ar deveni handicap într-un filaj ca acesta. Din fericire, traseul Rolls-ului câştigă în transparenţă odată cu rularea într-o zonă ceva mai puţin aglomerată a imensei metropole. Creştea treptat perimetrul spaţiilor verzi, dobândeau preponderenţă ansamblurile arhitectonice cu mai puţine caturi, dar mai întinse şi mai aerisite. Bernie îşi aminti că mai trecuse prin cartier, unde un campus universitar se răsfaţă pe aceste vaste terenuri: acel complex de învăţământ şi cercetare pe care-l susţine Charity World Fundation. Ţinând seama de rarefierea vehiculelor, lăsă o distanţă mai mare de Rolls-ul argintiu, care vira pe aleile admirabil întreţinute. Brusc, îi văzu luminile de stop aprinzându-se, rubinii, apoi stingându-se. Miss Throwstone sosise la destinaţie.

Patroana-directoare a galeriei de artă ieşi rapid din limuzină, însoţită de şoferul ce se metamorfoza, instantaneu, în bodyguard. Bernie îşi oprise Ford-ul la o distanţă respectuasă: dar acum, pe jos, trebuia să se grăbească dacă vroia să nu-i piardă din ochi pe cei doi.

Mări pasul, nu înainte de a-i zări cotind pe o alee secundară, îngustă, către o clădire fără etaj, protejată de câţiva arţari, liniştită, albă. Aleea se oprea acolo. Bernie ezită. Indecizia, în mod excepţional, se dovedi fecundă, deoarece la nici trei minute după intrarea roşcatei şi a gorilei în retrasul edificiu, din aceeaşi construcţie ieşi un alt individ. Acesta, după ce îşi aprinse o ţigară, se îndreptă alene către limuzina argintie trecând nepăsător pe lângă Bernie, cu expresia unui om eliberat de griji. De pe altă alee, mai largă şi animată, se apropie un grup de studenţi vorbind însufleţit. Bernie, întâmpinându-i, solicită o informaţie în legătură cu situarea Pavilionului Administrativ. Se arătă greu de cap la asimilarea explicaţiilor, ca să îi fie repetate. De fapt, consuma timpul necesar observării, cu coada ochiului, a tipului care trecuse pe lângă el. Acela se dusese la Royce, deschisese o portieră şi intrase - dar nu luase loc pe scaunul şoferului, ci se culcase pe canapeaua din spate. Nu mai înainte de a întredeschide geamul, fiindcă fumul ţigării îi însoţea odihna. “E limpede - îşi zise Bernie - şoferii bodyguarzi au făcut schimb de tură”.

Era riscant să-şi prelungească aşteptarea. Trecu iute de grup, mulţumit de forfota lui proteguitoare, apoi avansă, decis, pe aleea care ducea la casa scundă, şi la cei câţiva arţari dimprejur. Intrarea avea un ancadrament de marmură. O placă de alamă, deasupra, specifica:

CHARITY WORLD FUNDATION

President’s Private Library -No entrance-

Îl frapa un detaliu: nici o sonerie, nicăieri. Roti butonul-clanţă. Nu opuse rezistenţă. Deschise uşa din stejar masiv şi examină, precaut, spaţiul dinapoia ei. Un mic hol fără ferestre. Intră. Un coridor prelungea antreul, îngustându-se ca o ţeavă de pâlnie. Curioasă fantezie de arhitect! Păşi fără zgomot înainte. Coridorul lua sfârşit printr-o uşă înaltă, impozantă. Cu Dumnezeu înainte! Ciocăni de formă şi pătrunse dincolo, fără a aştepta vreun răspuns.

— Cine eşti? Ce cauţi dumneata aici?!

Fundaţia Mondială Caritatea. Bibloteca particulară a preşedintelui. Intrarea oprită.

Bărbatul care, sărind ca opărit, i se adresa pe un ton ameninţător, era întâiul şofer, cel ce condusese Rolls-ul de la Connecticut Gallery până aici. Asta nu era nici o surpriză. Femeia adusă de el, însă, nu se zărea nicăieri. Bernie, deşi luat din scurt, roti capul în toate părţile şi clipi des, ca o fiinţă dezorientată, rătăcită. Nu erau, de la podele până în tavan, decât etajere pline.

— Ce de cărţi... Mă tem că am nimerit altundeva. Căutam Pavilionul Administrativ. Am o soră, m-a rugat să-i aduc un prospect...

— F...-i paştele mă-sii de gură-cască! se stropşi individul care numai a bibliotecar n-arăta, iar Bernie prinse, fără dubiu, adresa înjurăturii: blagoslovitul era celălalt slugoi, cel care, în loc să-şi ia liber, fumând şi lăfăindu-se, ar fi trebuit să-i taie, lui, intrusului, calea. Nu ştii să citeşti? Intrarea oprită! Hai, valea, valea...

Bernie înţelese că, oricât ar mai face pe prostul, nu poate trage de timp decât câteva clipe. A fotografia vizual locul era sarcina lui urgentissimă. Care dintre îmbinările etajerelor ascunde o uşă? Câte compartimente vor fi existând, secrete, între tubul “pâlniei” şi faţadă? Şi mai ales, dacă va trebui, la un moment dat, luată cu asalt această fortăreaţă, ce efective vor fi necesare?

Simţi apăsarea labelor gorilei pe umeri. Era împins fără menajamente către ieşire. Nu se împotrivi, bolborosi doar alte scuze de provincial năuc şi se lăsă gonit. Şi-ar fi zis că a văzut destul. Din exterior mai observase ceva. Cele câteva ferestre erau nişte opere trompe l’oeil, pictură admirabil executată, pe un zid orb. Pentru o primă descindere la sediul temniţei lui Singleton - Bernie era aproape sigur că o nimerise - avusese parte de un bilanţ nesperat; dar îi lipsea, încă, o ultimă confirmare.

O dobândi peste ceva mai mult de o oră. La pândă în Fordul său, o zări pe Abigail Throwstone care îşi regăsea Rolls-Royce-ul argintiu şi pe cel de-al doilea om de pază.

Recapitula: am urmărit, aşadar, o femeie. Am văzut-o intrând într-o clădire cu o singură încăpere, cu o singură uşă exterioară şi lipsită de ferestre. Am intrat eu însumi, după aceea, în încăperea aia. Şi ce am constatat cu ochii mei? Că femeia nu există acolo! Iar acum, după o oră, o văd ieşind de-acolo! Unde a fost?! Am dreptul să mă întreb unde a fost?

Bernie simţi că afacerea pute. Da, dom’le, pute îngrozitor. Dezlegarea nu mai putea veni din partea unor diletanţi care se joacă de-a poliţia. Venise

momentul să intervină poliţia în persoană. Dacă până acum nu amestecase FBI-ul din prudenţă, spre a o proteja pe Hazel, de aici înainte tăinuirea faptelor devenea o imprudenţă cu consecinţe incalculabile. Va spune asta, diseară, prietenilor săi.

39

Rolf obţinuse audienţa la Creier în condiţiile cerute şi mai uşor decât se aşteptase. Şeful suprem nu primea niciodată singur. Lângă el trebuia să fie cineva din "Sfânta Treime", în cazul de faţă - Lon, şeful direct al solicitantului. Dar o discuţie despre strategia Organizaţiei în prezenţa brutei ce răspundea la numele Don Alonzo ar fi fost inutilă şi, pentru iniţiator, chiar periculoasă.

Şansa lui Rolf venise de la Abigail. Contactată la Galerie şi rugată să dea o mână de ajutor, frumoasa clanului găsise formula potrivită şi momentul de graţie pentru a-şi convinge unchiul să-i acorde un sfert de oră "tânărului". Nu vine într-o problemă personală, avusese ea grijă să precizeze. Acum, iată-l introdus de Gayle în marele living, examinat cu o privire lungă, scrutătoare, şi invitat să ia loc pe un fotoliu anume, în faţa biroului la care trona căpetenia, însuşi Marele Invizibil.

— Te ascult, Rolf, glăsui gazda, după ce momentul protocolar, simplificat cu totul, fu consumat iar nepoata se retrase. Presupun că te aduce la mine ceva grav şi presant, de vreme ce ai ţinut să discutăm între patru ochi.

— Şi da, şi nu, domnule, răspunse vizitatorul, mai puţin sigur pe el decât se aşteptase şi îşi dorise să fie. In faţa privirilor de gheaţă ale Căpeteniei, se simţea ca un elev scos la tablă. Îşi mobiliza resursele, încercând să surmonteze complexul acesta nenorocit, deşi buzele subţiate vizibil şi cuta ce se adâncise între sprâncenele gazdei nu-l prea ajutau. Ocazia fiind unică, reluă, totuşi, cu mai mult curaj.

— Totul a pornit de la un raport al Centrului de studii strategice şi internaţionale din Washington. Vă redau paragraful esenţial, spuse el, scoţând din buzunarul interior al hainei impecabil croite o fişă din care citi: "Rusia este pe punctul de a deveni o oligarhie dominată de crimă, controlată de oameni de afaceri veroşi, birocraţi corupţi şi, pur şi simplu, criminali.

Nivelul criminalităţii este aşa de mare în Rusia, încât reprezintă o ameninţare pentru securitatea naţională a SUA, întrucât organizaţiile criminale ar putea încerca să-şi extindă puterea sau bogăţiile exploatând deteriorarea securităţii şi a gradului de protecţie a armelor nucleare de pe întreg teritoriul ex-URSS...”

Pe ultimele două propoziţii, Gus căutase într-un sertar al biroului, scoţând de-acolo nişte hârtii. După ce Rolf termină de citit ultimul cuvânt din fişă, amfitrionul ridică uşor hârtiile prinse cu o agrafă argintie.

— Te referi, probabil, la acest document. Îl am, l-am studiat, inclusiv anexele. Este realmente revelator. Nu înţeleg însă care-i problema ta.

Luat repede, novicele din Rolf ameninţă să pună din nou stăpânire pe cel ce se dorise ofertantul cu aplomb, capabil să discute pe picior de egalitate cu stăpânul şi strategul Imperiului. “Tânărul lup” găsi însă, din nou, destulă îndrăzneală.

— De câtva timp, mă frământă situaţia specială a Rusiei. Cunosc decizia dumneavoastră în legătură cu acest teritoriu. Cunosc şi raţiunile pentru care consideraţi Rusia şi China, deocamdată, zonă “tabu”. În cazul Chinei, aveţi perfectă dreptate; dar ocolirea spaţiului ex-sovietic mi se pare... ca să spun aşa... neproductivă.

Neproductivă, o decizie a Creierului...? În dorinţa de a-şi face curaj şi a se regăsi pe sine, solicitantul audienţei sărise peste cal. Amfitrionul îl fixă cu un soi de curiozitate amuzată şi nu prea. Ca şi cum ar fi dorit să descifreze - cu Roentgen-ul ochilor săi cenuşii - ce se ascunde în tărtăcuţa acestui ins venit la el în casă pentru a-i spune cu ce este şi cu ce nu este dumnealui de acord după “trierea” hotărârilor luate la vârf! Oricum, pentru Gus, discuţia era o premieră absolută. Observând că discursul musafirului se stinsese, îl stimula:

— Mai departe. Ascult...

Înghiţindu-şi nodul din gât, Rolf începu să se explice.

— China, într-adevăr, este condusă atât de autoritar... încât acolo nu văd ce-am putea face. Dar Rusia... Rusia, domnule, a ajuns un imens teritoriu fără nici o lege, exact cum spune raportul pe care văd că-l cunoaşteţi. Am socotit cât pierdem anual rămânând în afara jocurilor de-acolo: cam o cincime din venitul nostru actual.

— A opta parte, preciza Creierul, calculat la cifra de afaceri a anului 1998. Rolf interpretă întreruperea ca pe o confirmare, chiar dacă cifrele nu

coincideau. Continuă cu mai multă încredere.

— Mai important decât paguba mi se pare însă faptul că acolo se va naşte, mai devreme sau mai târziu, un sindicat, o uniune, o organizaţie unificatoare, cu care vom avea de luptat. Rog să fiu scuzat că îndrăznesc s-o spun, dar... cred că mai simplu şi mai bine ar fi să acţionăm acum.

— Interesant, murmură Gus, cântărind argumentele subalternului care-l învăţa pe el, Gustave K. Throwstone, ce are de făcut, şi unde, şi când. Interesant... Şi cum vezi, concret, intervenţia noastră acolo?

— Există mai multe posibilităţi. Prima ne este oferită de raportul aflat pe biroul dumneavoastră. Poate sub “umbrela” ONU, poate chiar a Casei Albe, ar fi de abordat direct Kremlinul. Vreau să spun - autoritatea supremă din Rusia. Nu se poate ca nimeni de-acolo să nu conştientizeze pericolul şi să nu dorească recâştigarea controlului asupra economiei, finanţelor, vieţii sociale. Cu susţinerea materială şi logistică a Organizaţiei noastre şi cu ajutorul a ceea ce a mai rămas din Securitatea rusă, eu unul mă încumet să aduc situaţia sub control în maximum doi ani. Odată rezolvată treaba preliminară, aceasta, restul devine o joacă: Rusia ajunge a noastră.

— Asta ar fi o variantă, spuse Gus, pe un ton neutru. Alta?

— Alta, domnule, ar fi pur şi simplu lupta pe cont propriu cu mafiile ruseşti, chiar pe terenul lor. Personal, mă simt capabil să pătrund în jungla Rusiei şi să pun cu botul pe labe gang-urile de-acolo. Poate că aşa este chiar mai simplu; cucerim ţara pe dedesubt, fără ca vârful autorităţii statale să ştie cine face jocurile şi cine ia potul.

În faţa expresiei de Sfinx a şefului suprem, Rolf ar fi dat orice să poată arunca, sfidător, asul din mânecă. Adică să poată spune răspicat: da, eu, Rudolph Leacock deţin, în exclusivitate, o armă teribilă, cu care pot trece peste oricine, obţinând tot ce-mi doresc. Arma mea poartă un nume nipon, Senjuro Shamaguchi, pentru moment dormitează într-o garsonieră de pe 233 Street în Queens, dar o pot activa oricând poftesc, împotriva oricui, şi vai de cel care va avea nefericirea să-i fie ţintă!

Nu era însă nebun să se lase dus de val şi să cedeze benevol, pe nimic, fantastica, secreta lui putere. Gus ieşi din muţenie.

— Cunoşti pericolele, Rolf? Ai calculat riscul? Ai evaluat corect forţele? întrebă Creierul cu acelaşi ton de contrarietate bine ascunsă, care admitea încă dialogul.

— Cred... Cred că da. Cred că pot.

— Nu m-ai înţeles. Mă refer la riscul pentru Organizaţie. Aici nu este vorba despre un Rudolph Leacock, zis Rolf, ci despre obiectivele noastre fundamentale. Te-ai gândit la asta?

Tonul era mai apăsat. Vizitatorul îl percepu.

— Vă asigur, domnule, că de la aceste obiective am pornit. La recenta reuniune a staff-ului, ne-aţi arătat cât de bogaţi suntem. Tot din raportul dumneavoastră, dar şi din activitatea zilnică, ştiu şi cât de puternici suntem. Cunosc la fel de bine obiectivul final - puterea globală absolută. Tocmai de aceea mă doare că ratăm o oportunitate majoră ca prezenţa în Rusia. Dealtfel, îmi permit să vă mai reţin atenţia cu o altă idee, reprezentând o altă oportunitate ce ne scapă. Aproape sigur, bogăţia noastră ar fi fost mult sporită dacă nu ne-am fi ţinut departe de piaţa contrabandei cu arme. Dar contrabanda cu arme înseamnă, azi, în proporţie de 70%, piaţa rusă; vedeţi cum se leagă lucrurile? Vă pot oferi - cu aproximaţie, desigur, - cifra de afaceri a acestui business înfloritor...

— Mulţumesc, băiete; o cunosc, tăie Gus tirada musafirului. În mod vizibil, răbdarea Creierului se apropia de sfârşit. Încep să înţeleg ce te aduce la mine. Am să-ţi răspund. Dar, mai întâi, o întrebare: de ce trebuia să vorbim despre toate astea între patru ochi?

Locotenentul lui Lon avu un moment de ezitare. Simţea că discuţia ajunsese într-un punct extrem de delicat; poate - periculos. Îşi evaluă, într-o secundă, şansele într-un duel verbal bazat pe disimulare şi minciuni sofisticate; pricepu, pe loc, că o asemenea luptă nu putea fi câştigată decât de Gus. Aşadar, alese adevărul, încercând să-l coafeze cât mai convenabil pentru sine. Era singura soluţie pentru a atenua eşecul presimţit al unui demers pe care-l regreta încă înainte de a fi părăsit locuinţa şefului suprem.

— Am să vă răspund deschis, domnule. Îl apreciez şi-l stimez pe Don Alonzo pentru ceea ce dânsul ştie să facă foarte bine. Dealtfel, multe din lucrurile la care mă pricep eu însumi, de la Alonzo Mascella le-am învăţat. Pentru asta îi sunt recunoscător. Dar... vedeţi... poate vârsta, poate formaţia, poate gradul de instruire sau... mi-e greu să stabilesc exact din ce cauză anume, cred că Don Alonzo n-ar putea, n-ar mai putea înţelege sensul real al propunerilor mele. Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău; simt că anvergura cu care dumneavoastră gândiţi viitorul Organizaţiei, la care încerc să răspund cu modestele mele puteri, avea nevoie de o discuţie fără

Don Alonzo. Aşa am gândit eu. Poate am greşit. Dar mă tem că nu. Dacă am greşit, totuşi, vă cer scuze.

Gus nu era omul care să poată fi îmbătat cu apa rece a vorbelor meşteşugite, dar trebui să recunoască: ultimele cuvinte ale celui venit în audienţă îi picaseră, omeneşte, cum nu se poate mai bine. Pregătise în gând o replică dură; aproape inexplicabil chiar şi pentru el, primele cuvinte sunară, dacă nu cu blândeţe, oricum măsurate, calme.

— Mă bucur că ţi-ai deschis sufletul, Rolf. Mă bucură mai ales faptul că te frământă soarta Organizaţiei... până-ntr-atât, încât nu şovăi să judeci critic hotărârile Comitetului director. (Aci, tonul se înăspri, mărind secreţia de adrenalină a celui ce se afla pe fotoliul din faţa biroului). Te înţeleg, perfect...

— Eram sigur de asta, îndrăzni musafirul, exagerând o bucurie pe care, de fapt, n-o trăia deloc.

—... dar nu te aprob, reluă Gus şirul întrerupt. Şi o spun categoric. În primul rând, procedeul. Să presupunem că îngustimea de vederi a lui Lon ar fi reală şi, prezent la discuţie, nu l-ai fi avut de partea ta. Dar demersul îmi era adresat mie. Deci tânărul domn Rudolph Leacock s-a îndoit de capacitatea mea de a arbitra corect o posibilă dispută de idei. M-ai bănuit că voi da prioritate nu valorii unei propuneri, ci rangului celui ce combate propunerea. De asta te-ai temut, Rolf.

Pe fruntea solicitantului audienţei îşi făcură apariţia picături fine de sudoare. Simţi în acea clipă că-l urăşte cumplit pe autocratul din cauza căruia el, un “tânăr lup”, transpiră de frică.

Morala continua, metodic, exasperant.

— Într-un singur caz trebuia să ajungi la mine: dacă legătura ta superioară ţi-ar fi respins o idee pe care o considerai importantă pentru interesele Organizaţiei. Sau, în situaţia extremă când îţi bănuieşti şeful ierarhic că trădează Organizaţia şi deţii probe în acest sens, ori vii măcar cu argumente solide. Atunci, da; o discuţie între patru ochi ar fi fost necesară. Dar numai atunci. Înţelegi, Rolf?

— Da, domnule.

— Asta e bine. Acum, fondul problemei. Te asigur că banii pierduţi de noi prin neamestec în Rusia, mie îmi provoacă insomnii. Prin’95-’96, am fost foarte aproape să mă decid pentru o acţiune în forţă acolo. Ar fi fost o

imensă greşeală, de care mi-am dat seama la timp. Te interesează istoria? Obişnuieşti să reţii ceva din istorie?

Brusca schimbare de registru îl zăpăci de tot pe vizitator. Bâigui un răspuns pe care nici el nu-l înţelese bine. Se ura că nu e-n stare să-şi înfrângă tracul idiot în faţa acestui om.

— Dacă studiul istoriei îţi este familiar, mă vei înţelege. Ştii unde şi-au rupt gâtul şi Napoleon, şi Hitler?

— În Rusia, murmură Rolf, şcolăreşte.

— Bravo! Acolo. Ca să supun imensitatea Rusiei fără spectrul unui dezastru, trebuie să stăpânesc, în prealabil, restul lumii. Urmăreşte-mă, Rolf! De fapt, Europa, Japonia, continentul sud-american vor face treaba asta în locul nostru, atunci când le vom ţine totalmente sub control. În cel mult 7-8 ani, ONU va avea un braţ înarmat; dar nu o poteră de strânsură, ca acum, nu adunătura contestată, huiduită, primită cu pietre pe unde se duce să facă ordine. Ci o armată, creată de noi şi justificată prin nevoia de prevenire, stingere sau gestionare a crizelor, după caz. Armata aceasta de la noi va primi ordine, înţelegi? Îţi spun şi cum se va ajunge la etapa respectivă. Voi şti să conving electoratul american că e absurd să achite el nota de plată pentru ambiţia Statelor Unite de a se erija în jandarmul lumii. Pentru asta nu-mi trebuie decât un ciclu electoral complet: 4 ani! Când vom uşura bugetul USA de povara cheltuielilor militare inutile, contribuabilul american ne va ciuguli din palmă! Atunci, şi numai atunci vom ataca mafiile ruseşti fără nici un risc. Înţelegi? Cum să te las pe tine, în acest moment, să înfrunţi caracatiţa rusă, când restul omenirii stă să ne cadă-n mână, ca un fruct copt? De ce să-mi îndrept către hăul siberian oamenii, resursele, banii, când o sută de milioane de indivizi din Estul Europei ne aşteaptă, ne roagă să le cumpărăm economiile şi forţa de muncă pe mai nimic? Ei nu cer altceva decât să muncească pentru noi, să ne mai îmbogăţească! Acceptăm - asta este prioritatea absolută. Aşa se explică decizia Conducerii, de a cărei justeţe te-ai îndoit. Acum înţelegi?

Rudolph Leacock înclină fruntea, afirmativ. După ce trăise timp de trei zile, în Japonia, beţia puterii, după ce adusese de acolo făptura dotată teribil, achiziţie care îi furnizase indescriptibilul sentiment de stăpân, da, stăpân unic al cunoscutului şi necunoscutului, iată, asculta aici, plecat, nişte lecţii pedante, moralizatoare. Trăia umilinţa şcolarului repetent, “săpunit” în faţa consiliului de familie. Ar fi preferat o avalanşă de injurii, în locul

întrebării acesteia, repetată obsedant, condescendent, la fiecare sfârşit de idee: “pricepi, băieţaş? Ia spune tu - înţelegi?”

Sigur că înţelegea. Dar ce să fi răspuns acestui mod tacticos de a evalua timpul, cântărit cu măsura deceniilor? Că el, Rolf, n-are chef să aştepte?! Că se poate lovi acum, oriunde, şi că se poate obţine orice, iar arma se află la discreţia lui, operaţională, aşteptând doar să i se indice obiectivul atacului? Sau să fi spus că actualul mod alambicat de a conduce Organizaţia, cu liderul acţionând incognito, pe de o parte, cu planuri aruncate către un orizont incert, pe de altă parte, riscă să devină himeră? Că se mizează nepermis de mult pe serviciile unui neisprăvit, cocoţat în vârful piramidei ONU, acolo unde cretinul nici măcar nu ştie să-şi ascundă bine impostura?

O clipă, gândurile care-l asaltau răzbiră în expresie, în priviri. Dar numai o clipă. Deşi îl înnebunea siguranţa arogantă a strategului vizionar, cu atât mai mult cu cât cunoştea suportul ei real de profunzime şi realism, Rolf găsi resursele să joace umilinţa. Învăţase prea bine lecţia înţelepciunii de a lovi numai atunci când ai toate cărţile-n mână. Aşa că şopti, cu privirea în desenele covorului persan:

— Înţeleg, domnule. Vă rog să mă iertaţi...

— M-aş bucura să fie aşa cum spui, închise gazda subiectul, preocupat de ceea ce văzuse, ori crezuse că vede pe faţa acum spăşitului Rudolph Leacock.

Ia spune, schimbă Gus cursul discuţiei, ce veşti de la Tim Salado? Unde se află el acum?

— Veşti bune, răspunse Rolf, uşurat că i se întinde un colac de salvare. De la Bucureşti, noutăţi excelente. Acolo, totul este - practic - aranjat. Aseară, chiar, s-a parafat o afacere extraordinară. Lângă Bucureşti, Ia vreo 20 de km, există un centru de producţie cinematografică, într-un parc natural de mari dimensiuni, pe malul unui lac pitoresc. Capacitatea de producţie permite peste o sută de lung metraje pe an. Există specialişti, platouri, spaţii construite, practic - tot, în afară de aparatură ultramodernă şi... comenzi; acum, întregul complex şomează, zace în părăsire.

Ei bine, Tim Salado, ajutat de Tawee Naphalaî, succesoarea Halinei, crează acolo cel mai mare centru din lume pentru producţia filmelor porno de mare anvergură. Dar nu numai atât. Spaţiul verde din jur va deveni un imens parc de jocuri erotice. O combinaţie Disneyland - Las Vegas - San-Pauli, pentru bărbaţi şi femei, dotat şi amenajat după ultimul cuvânt în materie. De fapt, nici nu există termen de comparaţie pentru ce va fi acolo. Am studiat proiectul şi macheta; o bijuterie! Plăceri pentru toate gusturile, accesibile pentru toate pungile, în condiţii de perfectă securitate şi într-un cadru de vis. Afacerea se anunţă o lovitură. Starurile filmelor porno, venite pentru filmări, vor acorda autografe, la pat, după partide de sex, fanilor dispuşi să plătească mii de dolari pentru o clipă de plăcere în braţele Ciocciolinei sau ale mai ştiu eu cui...

— Dar autorităţile? Opinia publică?

— Totul e rezolvat. Parlamentul a votat legiferarea prostituţiei, iar opinia publică... ce să vă mai spun? Exultă! Oamenii sunt fericiţi că au voie să facă ce nu li s-a permis o jumătate de secol. În plus, acolo vor curge dolarii, vor fi locuri de muncă, vor mişuna turiştii. Se va trăi!

— Exact ce-ţi spuneam, conchise Gus. Să luăm mai întâi banii ce ni se oferă singuri. După aceea... toate la timpul lor. Alte veşti?

— Şi la Tirana, tranzacţia e aproape încheiată - localnicii mai cer încă măsuri asigurătorii pentru deşeurile chimice şi pentru reziduurile nucleare. Experţii s-au înţeles în plan tehnic, dar puterea vrea să ne mai stoarcă nişte bani.

— Daţi-i şi semnaţi! Transmite-i lui Gregg Miliard să nu mai aştepte nici un moment. în 2-3 luni să demareze efectiv amenajarea sarcofagelor albaneze.

După ce Leacock părăsi reşedinţa, condus de o Abigail care îşi asumase şi la plecare misiunea de însoţire, şeful suprem rămase cufundat într-o meditaţie mohorâtă. Ce-a fost asta? Ce fel de semn i s-a arătat? Cum să citească simptomul de insubordonare - în fond - ce i se livrase chiar la domiciliu? Insubordonare faţă de primitivul Lon, zice făptaşul, dar cine garantează că Rolf, sau altul ca el, nu va contesta mâine autoritatea supremă, decizia Creierului? La un moment dat, surprinsese în ochii şi pe faţa "tânărului lup" o străfulgerare ciudată, care nu-i plăcuse. Nu-i plăcuse deloc!

Gus se ridică de la birou, unde nu se aşezase întâmplător, merse la casetoscopul pe care camera ascunsă în veioza de pe birou înregistrase totul, scoase caseta, o cântări în mână, apoi o introduse într-un aparat de redare. După derularea benzii şi fixarea startului, acţionă telecomanda. Multiecranul ce domina unul din pereţii salonului se aprinse şi se animă. Gus începu vizionarea. Pe sub priviri i se derula, cu imagine şi sunet, discuţia ce tocmai se încheiase, filmată tot timpul pe prim-planul vizitatorului. Finul psiholog şi fizionomist, geambaşul de oameni Gustave Throwstone simţea imperios nevoia să studieze şi la "stop-cadru", dacă va fi nevoie, expresia aceea care nu-i dădea pace. Trebuia să ştie dacă omul pe care-l considerase până azi un executant perfect şi nimic mai mult, îi ascunde ceva.

Se consacră îndelung acestui studiu solitar, fără ca expresia să-şi schimbe dominanta: îngândurare mohorâtă.

40

— Mulţumesc că m-aţi primit, domnule.

Bernard Merwin încremenise într-o poziţie riguros reglementară. Se afla în faţa celui dintâi personaj în ierarhia FBI-uIui din New-York, un rang în sine foarte înalt, dar şi cel mai înalt dintre cele accesibile unui subordonat al Biroului Federal, în condiţiile de urgenţă cu care îşi însoţise cererea de ieşire la raport, chiar dacă, din raţiuni de confidenţialitate, n-o motivase prea clar.

— Relaxează-te, ia loc şi spune-mi ce te aduce, Merwin.

Bărbatul care-l primise pe statistician era un tip de vreo 40-50 de ani, pe cale de a-şi desăvârşi încărunţirea, cu brazde adânci pe obrajii raşi cu îngrijire. Genul de militar care, începând din ziua recrutării, se desparte de zâmbet până la pensie. Bernie, căruia i se dăduse comanda “de voie”, înţelese că va fi greu să descifreze, într-o fizionomie ca aceasta, felul cum vor fi receptate lucrurile comunicate de el. Se pregătise atent. Ştia că, la eşalonul superior al instituţiei, şefii cei mari nu au timp de poveşti. Mai mult, era conştient că povestea lui riscă să sune a fantasmagorie, dacă o va relata dezlânat, pierdută în comentarii şi consideraţii personale. De aceea îşi concepuse demersul ca pe un raport. Ostăşesc? Nu tocmai, dar aproape...

Încă de la croială, Bernie alesese ca mod esenţial de ordonare a lucrurilor -criteriul cronologic. Rezumatul său releva, ca început, câteva semne de întrebare. Din interogaţiile puse cap la cap se detaşase apoi o îndoială. Ulterior apăruseră fapte care transformaseră îndoiala într-o suspiciune. Ultimele evenimente, derulate precipitat, schimbaseră bănuiala într-o certitudine: la conducerea superioară a Organizaţiei Naţiunilor Unite a fost infiltrat un impostor. Iar în spatele lui se află o forţă malefică, tentaculară, cu un veritabil program de distrugere la scară mondială. Pericolul este atât de teribil, întârzierea cu care intrăm în acţiune e atât de mare, încât orice zi pierdută în anihilarea mecanismului infernal poate avea efecte incalculabile.

— Îmi cer scuze că, în pofida propriilor mele intenţii, am folosit termeni susceptibili de a fi taxaţi drept vorbe mari. Vă rog să faceţi abstracţie de adjective, să analizaţi la rece datele propriu-zise şi să luaţi măsurile de rigoare.

Înalta oficialitate ascultase fără să clipească. La acest punct al audienţei îşi scosese prima ţigară, o bătea gânditor de tabachera din aur şi se pregătea s-o aprindă. Succesiune de gesturi semi-automate care, la cinci ani după decizia Administraţiei de interzicere a fumatului în toate edificiile guvernamentale și în toate sediile serviciilor publice, era un semn de adâncă preocupare. Cel puţin Bernie îl recepta ca atare.

— Ai consumat tot ce ne-ar putea ajuta la o eventuală investigaţie? Fapte, probe, dovezi?

Până la aceste întrebări, nici o întrerupere. O ascultare atentă, serioasă, profund responsabilă. Păcat că înaltul ofiţer strecurase cuvântul “eventuală” alături de “investigaţie”. Aşadar, era cu putinţă ca ancheta nici măcar să nu demareze? Acum, când pământul arde sub picioarele oamenilor? Bernie

rândui deziluzia în subsidiar, ca pe o carte dintr-al doilea şir al raftului - şi se concentră asupra răspunsului.

— Ştiam că timpul dvs. este măsurat. Nu mi-am permis să vă relatez, oral, decât esenţialul. Am pregătit însă şi un raport scris - cu detalierea corespunzătoare.

Deschise mapa şi depuse pe masa şefului un raport cu învelitori de celofan.

— Mulţumesc, Merwin. Cred că te-ai lansat într-o chestie efectiv importantă, dintr-alea care, dacă se finalizează, se lasă cu o Military Cross cu spade. Dar până una-alta, cum vezi dumneata desfăşurarea acţiunilor noastre? Eşti prea sistematic ca să nu le fi gândit.

Bernie rememora, fulgerător, rezervele de diplomaţie în care ar străluci, în locul lui, Hazel, şi se strădui să n-o dezamăgească.

— Nu-mi permit să mă substitui specialiştilor de care dispuneţi, sir. Ştiu că aveţi aici capacităţi strălucite în a concepe o operaţiune de asemenea anvergură. Dar dacă aţi avut amabilitatea să mă consultaţi, iată cum văd eu lucrurile.

Unu -, aş solicita, de urgenţă, examinarea setului de analize la zi (medicale, stomatologice în special) ale lui Q.D. Singleton, amprentele sale (inclusiv amprenta vocală) comparativ cu analizele aceluiaşi din urmă cu, să zicem, doi-trei ani. Deţin informaţia că autoturismul lui Singleton are comenzile supuse biocifrului. Ar merita să se verifice dacă în ultima vreme s-a umblat la acest sistem, pentru schimbarea amprentei.

Doi -, aş cere mandat pentru percheziţionarea minuţioasă a Bibliotecii Private a Preşedintelui lui Charity World Fundation, din campusul universitar respectiv.

Trei -, aş obţine sistarea imediată a schimbărilor de persoane numite la conducerea unor comisii şi organisme ONU, ulterioare alegerii lui Singleton, precum şi cercetarea persoanelor deja instalate sub mandatul acestuia.

Şi patru -, aş pune sub supraveghere, 24 ore din 24, vila Throwstone: locatari, personal de serviciu, persoane care o frecventează.

— Atât?

— Da, domnule.

Bernie nu desluşise nici o nuanţă de maliţie în acest “atât?”.

— Subofiţer Merwin, ţi-am ascultat sugestiile. Nu ştiu însă dacă realizezi dificultăţile unei asemenea acţiuni şi consecinţele în cazul că ipoteza dumitale nu se confirmă. Imaginează-ţi-l pe ditamai Secretarul General al Organizaţiei Naţiunilor Unite, pus să-şi lipească degetele, mânjite cu tuş, pe-o hârtie, ca un borfaş, ca după aceea să-i oferim un Scuzaţi, Pardon, Nostra Culpa! Dar chiar presupunând că îi obţinem amprentele printr-un tertip oarecare, cu ce le comparăm? Le avem pe cele de acum doi-trei ani, cum ziceai? Asta, fireşte, nu înseamnă că ar trebui să stăm cu braţele încrucişate. Ci doar că afacerea e încâlcită, că sumedenia de clarificări va lua timp, că se cere multă abilitate pentru a evita o gafă de proporţii şi, mai ales, infinită discreţie. Înţelege că însuşi prestigiul FBI este pus în joc!

— Înţeleg.

— Foarte bine. Sper că absolut nimeni din cei care te-au ajutat, probabil, să strângi aceste date n-o să vadă altfel lucrurile.

Raportul, în coperţile lui de celofan, întorcea privirilor nişte reflexe stinse. Şeful new-yorkez al celei mai faimoase poliţii din lume făcu un gest cu ţigara rămasă, neaprinsă, între degete.

— Eşti liber, tinere. De aici încolo, acţionezi numai conform ordinului, atunci când îl primeşti. Orice iniţiative personale se suspendă. Clar?

— Clar.

Înaltul personaj aşteptă ca paşii subofiţerului să se piardă în anticameră, încuie uşa capitonată şi se cufundă în studiul versiunii scrise a raportului. Conţinea detaliile anunţate, dar nici un nume de colaborator al lui Bernard Merwin în extraordinara sa anchetă pe cont propriu. După ce, parcurgându-l cu aviditate de câteva ori, reuşi să-l înveţe pe dinafară, oficialul Biroului Federal de Investigaţii îşi scoase bricheta din buzunăraşul ei tăiat anume în căptuşeala sacoului. Nu ca să-şi aprindă ţigara, ci ca să ardă acel cumplit de primejdios raport. Flăcăruia, pornită de la un colţ, mistui hârtia, până la ultima literă.

Ceea ce nu bănuia ocupantul biroului era că, în acelaşi tumultos New York matinal, aproximativ la aceeaşi oră, în clădirea ocupată de Central Intelligence Agency, un oficial omolog examina cu o atenţie cel puţin egală raportul-copie, adus de un fost coleg de colegiu, un ziarist răspunzând la numele de Colin Fletcher.

Diferenţa era că înaltei personalităţi de la CIA nu-i trecea prin minte să distrugă, nici prin foc, nici altcumva, acele informaţii. Ci să le studieze şi,

dacă erau reale, să le dea curs.

Secretara anunţă prin interfon:

— A sosit preşedintele Ligii Mundus Vivusque Mundus, domnul Knud Gunnarsen.

Frank înghiţi un nod, ridicându-se în picioare şi căutând să-şi potrivească rapid o fizionomie adecvată unei relaţii despre care ştia de la Q.D. Singleton, via Abigail, că s-ar defini prin cuvintele "Am fost apropiaţi... prin idealuri, prin nişte aspiraţii..." Până azi, multiplele amânări, tergiversări, pretexte, motivaţii etc. izbutiseră să-l ţină pe Knud departe. Era primejdios să se mai eschiveze încă o dată. Bine, gata, luăm taurul de coarne. Nu poate fi mai rău decât nemernicul de Rolf.

Secretara aştepta încă răspuns, dar Secretarul General apăru la uşă, invitându-şi personal oaspetele în cabinetul de lucru. Îi strânse mâna cu efuziune şi, pentru a marca nuanţa relaţiei, indică un colţ cu două fotolii, despărţite de o măsuţă joasă. Luară loc acolo, nu mai înainte ca Frank să-i precizeze femeii rămase în antecameră:

— Mie, cafea neîndulcită. Domnul Gunnarsen nu bea decât apă minerală. Vichy sau, mai bine, Evian. Adu-ne, iar apoi să nu fim deranjaţi.

Pe chipul de erou ibsenian al noului venit trecu lumina unui gând fugar:

"Iată, Singleton n-a uitat că prima noastră întâlnire a fost Ia Evian-les-Bains". Numai că această probă de constanţă era cu totul neînsemnată, în comparaţie cu pustiul atâtor luni de izolare şi, mai ales, cu lucrurile rele petrecute între timp. Nici nu ştia cum să i se mai adreseze acestui om: dragă Quentin? Stimate domnule? Medicul convertit la ecologie îşi punea această întrebare cu dureroasa surprindere cu care constaţi că ai un prieten mai puţin decât crezuseşi multă vreme...

— Sincer să fiu, începu el, aproape că pierdusem speranţa unei discuţii. De trei luni încerc s-o obţin.

Frank era pregătit să pareze reproşurile pe acestă temă. Se apucă să inventarieze dificultăţile de gestionare a timpului unui Secretar General la început de mandat. Instalarea... acomodarea... cunoaşterea departamentelor... obligaţiile protocolare... agenda primelor deplasări...

Mâna cu degete prelungi a celuilat se ridică la nivelul creştetului alb.

— Domnule Singleton... domnule Singleton... Frank încetini, apoi frână brusc peroraţia.

— Tot Quentin mă cheamă. Taică-miu preferă să-mi zică Dexter. Numeşte-mă cum vrei. Dar fără nimic scorţos între noi, te rog.

— Foarte bine. Îmi convine acest mod. Dacă vrei să ştii, venisem cu speranţa unei discuţii brutal de sincere. Fiindcă oricare alta e nepotrivită situaţiei.

— Care situaţie, Knud? întrebă Frank şi, fără voie, se ghemui puţin în fotoliu.

Secretara aduse cafeaua şi apa minerală, apoi se retrase. “Şi n-o să mai reintre până când uscăţivul ăsta, care îmi promite o discuţie ca un meci de box, n-o să mă facă knock-out!” reflectă omul lui Gus, furios şi pe cafeaua amară, şi pe dispoziţia pe care singur o dăduse.

— Sunt convins că ştii câte speranţe îmi pusesem în prezenţa ta aici, începu norvegianul. Vedeam în alegerea ta calea cea mai sigură către realizarea planurilor noastre comune. Reducerea decalajelor, eradicarea sărăciei, optimizarea dezvoltării, ecologizarea vieţii. Nu? Şi, în loc de primii paşi pe drumul ăsta, ce se constată? Un discurs de investitură care preamăreşte iniţiativa feroce! Care invită capitalurile cu obârşie dubioasă în arena finanţelor lumii! Care proclamă desfiinţarea restricţiilor legislative şi morale în numele eficienţei! Cum adică, ai ajuns să crezi că s-ar putea construi o viaţă curată prin bani spurcaţi? Şi dacă e vorba să schimbăm mentalităţile, - căci asta visam şi noi când ne-am întâlnit şi ne-am împrietenit -, cum trebuiau să se schimbe? În sensul degradării, al trivializării, al împăcării cu noroiul, al pactului cu diavolul? Cum ai putut, în numai câteva luni, întoarce atât de monstruos lucrurile?

Frank se apără cu înverşunare. Nimic nu era mai regretabil decât răstălmăcirea bunelor intenţii. Mai ales de către un om la a cărei opinie ţine nespus. Poate că discursul de instalare a avut ambiguităţi de formulare; nici vorbă însă de ridicarea imoralităţii la rang de principiu călăuzitor! Ce a găsit Ia ONU? Un organism sclerozat, osificat, fără resurse, fără pârghii, condamnat la decorativism sec. Jalnic. Ce-a vrut să-i dea? Sevă, infuzie de vitalitate, putere! Să implice Organizaţia în problematica reală a dezvoltării. A supralicitat? Poate. Dar cu cea mai bună credinţă.

Din nou, mâna osoasă a nordicului se ridică, dig în calea şuvoiului de explicaţii. Stop, cerea mâna aceea. Şi avea o curioasă autoritate, de vreme ce Frank tăcu imediat, ca şi cum acel simplu gest demonstra că identitatea şi

calitatea lui Quentin Dexter Singleton erau cărţi de vizită false, arborate de un impostor.

— Uite, să zicem că percepţia mea este de vină. Că ţi-aş fi citit discursul într-altă cheie decât aceea a intenţiilor tale. Fie. Infinit mai grav, însă, e că programul anunţat acolo a început să se materializeze. Cred că nu mai e nevoie să-ţi reamintesc cu ce se ocupă filialele Ligii pe care o conduc. Mundus Vivusque Mundus, Lumea Vie şi Curată nu se consacră numai, sau în primul rând, studiilor academice. Liga îşi propune - şi are mijloacele - să fie pe fază, să tragă semnalul de alarmă la fiecare atentat împotriva omului şi a planetei lui albastre. Or, de când ai ţinut acel discurs stupefiant, ni s-au semnalat acţiuni infernale, una mai otrăvitoare ca alta. Afaceri oneroase din care profiturile intră în nu-ştiu-ce buzunare, dar nota de plată afectează pământul, apa, aerul, vegetaţia, noul-născut. Nişte uzine distructive, vitriolante, deţin autorizări suspecte; în ouăle clocite de capitalurile pe care le-ai chemat, iau contur nişte monştri.

Frank încercă, la rândul lui, să stăvilească un rechizitoriu care părea să poarte o încărcătură din ce în ce mai strivitoare. Dar nordicul era de neoprit. Sărise în picioare şi striga:

— Se pun bazele unor industrii care vor distruge mediul acolo unde sunt plantate! Se pregăteşte transformarea unor ţărişoare în rampe de gunoi pentru bogaţii continentelor! În estul Europei se pune la cale reconversia unor industrii cinematografice şi tipografice în mega-baze de producţie porno! Voluptăţi de bordel se vor lăfăi în parcuri şi vor lua locul divertismentului popular; un asemenea parc este deja proiectat, se lucrează la el, ştiu sigur! Alte tranzacţii, aparent mai onorabile, spoliază ţări, popoare amărâte, covârşite de sărăcie, îmbătate de o libertate cu care nu ştiu ce să facă, minţite şi furate de clicile politicienilor corupţi! Am semne sigure că nici drama bosniacă nu e străină de aceste interese murdare, care calcă în picioare tot. Pe ruina, pe discordia, pe nenorocirea generală de acolo se fac şi azi tot felul de experimente care înnebunesc oamenii.

Era prea mult. Un Secretar General al Organizaţiei Naţiunilor Unite nu putea asculta, şi încă în propriul birou, acuzaţii atât de grave fără să replice cât se poate de categoric.

— Knud, am impresia că nu-ţi dai seama ce spui. Cum poţi să-mi reproşezi mie, şi Organizaţiei pe care o conduc, toate grozăviile astea?

Poate că există adevăr în situaţiile de care se plânge Liga! Dar ce am eu, ce are ONU, cu ele?! De unde până unde?

— Quentin, îţi răspund. Toţi aceşti noi, şi activi, şi veroşi promotori ai industriilor pomenite, toată haita de emisari, samsari, agenţi şi profitori ai poluării sub toate formele, vin acum sub flamura şi sub protecţia Naţiunilor Unite. Cine i-a trimis? Dacă acesta este fluxul de energie, dacă aceasta este infuzia de vitalitate la care gândeai, mai bine lăsai ONU să se stingă de bătrâneţe! Pentru copiii noştri ar fi fost mai bine.

Acceptând, după amânări repetate, să-l primească pe Gunnarsen, Frank se aştepta la zece-cinsprezece minute dezagreabile, presărate cu accente critice, pe alocuri chiar vehemente, deoarece urmau să vină din partea unui ins auster şi rigid. Dar ceea ce auzise îi aducea un sloi de gheaţă pe şira spinării. Nu erau dezamăgirile unui prieten neglijat. Era o radiografie aproape exactă, nepermis de minuţioasă a extinderii în curs a Imperiului condus de Gus, evidenţiindu-i zonele prioritare şi impactul cel mai năpraznic. Acest afurisit de ecologist cu păr alb a intuit un segment esenţial din acţiunea globală a organizaţiei şi, dacă va fi lăsat să-şi comunice public intuiţia, va fi... Nu, Frank nici măcar nu îndrăznea să-şi imagineze consecinţele.

— Knud, omule, hai să n-o luăm chiar aşa. E posibil ca, într-un caz sau altul, vreun reprezentant de-al nostru să se fi făcut vinovat. Exces de zel? Răstălmăcire a dispoziţiunilor? Corupţie? Nu ştiu, încă n-am avut când să exercit un control riguros. Dar îl voi introduce. Şi va fi ferm. Dă-mi un pic de răgaz, asta e tot ce-ţi cer.

Ochii ca două iezere albastre ale norvegului îl cercetau cu mâhnire.

— Quentin, nu-ţi ascund că primii tăi paşi la conducerea ONU i-am resimţit dureros. Te-ai îndepărtat atât de mult şi, mai ales, atât de neaşteptat de la proiectele pe care le prefiguram împreună... Eşti ultimul om din lume din partea căruia puteau veni asemenea surprize, ţi-o spun drept.

— Nu te pripi să mă cataloghezi, prietene. Cred că, la mijloc, este o gravă neînţelegere. Trebuia s-o preîntâmpin, aranjând să ne întâlnim cu mult mai devreme. E-adevărat. Dar o să îndrept lucrurile din mers, ai să vezi.

— Aşa să fie, conveni celălalt, cu o uşoară detensionare a stării lăuntrice. Din păcate, în ultima vreme m-am cam deprins cu decepţiile. Prea sunt multe, prea vin de peste tot. Eu, care eram mândru de cumpătarea poporului

meu, de austeritatea lui înţeleaptă, constat că avantajele prosperităţii i-au adus şi o stranie miopie. Tot extrăgând din Marea Nordului cantităţi uriaşe de ţiţei, tot vânând în apele Atlanticului un număr nelimitat de cetacee, concetăţenii mei cei cuminţi şi harnici se fac mereu mai vinovaţi de secătuirea sau ciuntirea unei părţi irecuperabile din Planeta noastră. Pur şi simplu, cu o nepermisă dezinvoltură, ne dezmoştenim urmaşii. E trist. Iar martorul care strigă în pustiu nu e nici el de invidiat.

Gunnarsen tăcu. Apoi reluă pe tonul de adineauri, ca şi cum ar fi dat la spate un moment de slăbiciune.

— Dar nu de amărăciunile mele este vorba. Îţi comunic foarte serios, din partea Ligii, că toate constatările noastre sunt sintetizate într-un Apel către autorităţile statale, către instituţiile societăţii civile, către întreaga Opine Publică. Avem de gând să-l dăm publicităţii...

— Când? sări Frank cu o precipitare pe care abia izbuti s-o mascheze. Te-am rugat să nu te pripeşti, Knud!

— N-o să mă pripesc. În numele prieteniei noastre, dar mai ales în baza promisiunilor că vei lua urgent măsurile ce se impun, sunt de acord cu un termen de graţie. Nu lung, Quentin, nu lung... Poate că nu-ţi dai seama cât de iute şi cât de victorios se extinde murdăria...

Gunnarsen era aproape de uşă. Apa minerală sfârâia abia perceptibil în sticla destupată - neatinsă de setea lui. Un ultim cuvânt, înainte de despărţire, avea şansa, cine ştie, să refacă ceva din trăinicia vechii punţi dintre cei doi bărbaţi.

— Dacă ţi-am vorbit mai ales despre Europa, asta nu înseamnă că ţărmurile din Lumea Nouă sunt scutite de aceeaşi spumă infectă. Săptămâna viitoare, mai precis marţi, mă duc, cu un avion din flota aeriană a Ligii, să inspectez o zonă ameninţată. După cum cred că ştii, una dintre insulele Cayman se confruntă cu mareea neagră. Tancul petrolier scufundat acolo a nenorocit nişte mii de oameni, trăitori din pescuit şi turism. Furtuna a fost de vină în proporţie de zece la sută. Nouăzeci la sută ar trebui să fie coşmarul societăţii care a navlosit petrolierul. Doar că aceea, având avocaţi buni, stă liniştită. Aş fi bucuros să mă însoţeşti. Poţi? Vrei? Marţi voi avea la mine Apelul de care îţi vorbeam. L-ai putea citi în manuscris.

Gunnarsen părăsi biroul, încălzit de promisiunea fermă a demnitarului că îşi va face timp să răspundă invitaţiei şi că vor zbura, împreună, deasupra zonei calamitate.

Îşi strânseră mâna puternic.

Frank rămase cu privirea pierdută. “Din şase miliarde de oameni, nenorocitul de Singleton nu şi-a ales ca prieten şi confident decât un fanatic al purităţii. Am stat de vorbă cu inamicul nostru nr. l. Dacă nu i-o luam noi înainte, ne nimiceşte. Trebuie să-l văd urgent pe Gus.”

41

Un copil bun îşi merită părinţii buni. Aşa spusese odată Sandra Rowena, iar Teddy, impresionat de acest principiu etico-pedagogic, se străduia, bietul de el, să fie demn de un tată şi de o mamă fără cusur.

— Ţi-ai făcut astăzi exerciţiile? Unde ai ajuns cu imobilizarea adversarului? E mulţumit de tine Koki-san?

Teddy ridică ochii către Frank, dar înălţă şi din umeri. Rar îl întreba tati ceva în ultima vreme, şi tocmai astăzi s-a nimerit să...

— N-am lucrat azi, daddy. Nici ieri. Koki-san a fost plecat.

A fost plecat Mitsuyama? Băiatul nu ştia nici unde, nici de ce. Frank îl bătu uşurel pe umeri şi-i promise, pentru duminică dimineaţa, o plimbare în doi, da’ una ca lumea. Teddy se duse să-şi vadă de ale sale aproape încântat.

Japonezul se găsea în odaia care îi fusese atribuită şi meşterea la finisarea unui manechin. Păpuşa la scară umană avea să fie dotată cu senzori electronici şi va servi la optimizarea anumitor reflexe ale tânărului luptător Edward Singleton. Niponul se ridică la intrarea stăpânului casei şi, împreunându-şi palmele, se înclină adânc.

— Ce se întâmplă, Koki? Pe unde ai fost?

Distingând în aceste întrebări o nuanţă de curiozitate şi alta de reproş, nici-una prea accentuată, maestrul în arte marţiale şi electronistul virtuoz răspunse cu seninătatea conferită de statutul său, agent de legătură implantat în personalul vilei Singleton.

— Necazuri, domnule.

Frank tresări. Alte necazuri?! Erau şi aşa destule, dinspre Rolf, dinspre Gayle, acum şi dinspre scândura aia de nordic obsedat; peste toate, se iveşte iarăşi nu-ştiu-ce? Se duse să verifice cât de bine sunt închise ferestrele, apoi, stânjenit de propria-i alarmă, se stăpâni şi întrebă:

— Despre ce e vorba? Ce fel de necazuri?

Koki Mitsuyama deschise un sertar, din care extrase o gazetă. Stăpânul casei aruncă o singură privire asupra paginii întâi; era un cotidian nipon, o publicaţie la care Koki se abonase. Frank îi putea admira ideografele ca pe nişte desene non-figurative, dar nimic mai mult.

Necazul, tradus, rezumat şi comentat de Koki, se afla într-o scurtă relatare din pagina a ll-a: sinuciderea lui Humphrey Palmer Ibogawa, un yankee-jap de 54 de ani, fost agent imobiliar. Era omul nostru, sublinia Koki, menţionând amărât că îl cunoscuse bine pe Ibogawa cu ocazia frecventelor călătorii ale acestuia în Statele Unite, unde fetele lui Ibo au făcut studii, una dintre ele întemeindu-şi chiar, nu de mult, o familie la Springfield, în Illinois. Când a citit despre această lepădare de viaţă, el, Koki, a fost năucit. Între moartea lui Ibogawa şi citirea notiţei de fapt divers a trecut suficientă vreme, ca hârtia acelui număr de ziar să îngălbenească puţin, iar fetele lui Ibo să se cufunde în durerea lor stingheră din această ţară mare. Aşa încât Mitsuyama a jertfit două zile din timpul său pentru a face, fiecărei fiice, câte o vizită de condoleanţe. Speră ca stăpânul casei Singleton să-l ierte că nu l-a anunţat din vreme. Stăpânul casei a fost extrem de ocupat şi mai mult la lucru decât acasă...

— Regret, Koki. Ce să-i faci, asta-i viaţa. Covârşit de amar, când unul, când altul clachează. Înţelegi verbul ăsta - a claca? Voi, cei cu tradiţia plecării definitive prin seppuku, sau harakiri, termenul care a prins mai bine printre albi, ar trebui să priviţi mai detaşat această... retragere.

Mitsuyama se înclină adânc, dar numai pentru a contrazice.

— Fetele lui Ibo nu cred în versiunea sinuciderii. Era, repet, un om de-al nostru. Primea ordine de la don Alonzo. Domnul Leacock, la ultima sa deplasare în Extremul Orient, trebuia să-l întâlnească la Tokio pe Ibo, ba chiar să se sprijine pe el în treburile care-l chemau acolo. Aşa că eu, cu voia dumitale, mă voi duce la don Alonzo, să-i spun ce cred.

— Şi ce crezi, Koki? se interesă Frank, dintr-o dată extrem de atent. Spune-mi întâi mie.

— Cu moartea lui Ibo nu e lucru curat. Asta cred.

După care Frank nu vru să mai afle de la credinciosul său colaborator domestic decât data exactă a apariţiei acelui număr de ziar în capitala Japoniei.

Frank se scuză faţă de toţi ai casei. Sandrei, lui Archie, lui Ted Ie urează o seară cât mai plăcută, el însă trebuie să se închidă în birou şi să lucreze la ceva urgent şi important. Îşi sprijini tâmplele de palme şi revizui în minte evenimente importante din viaţa Imperiului de când, ca Secretar General ONU, ocupa o poziţie în acelaşi timp esenţială şi excentrică pe eşichierul gândit de Gus. Reuniunea staff-ului... demascarea şi lichidarea Halinei Kruczkowska... înlocuirea ei la direcţia diviziei prostituţie-producţie porno prin thailandeza aceea cu nume groaznic. Rudolph Leacock a fost deci în Japonia... Tot atunci moare agentul nostru la Tokio. Versiunea sinuciderii e oficială. Pentru familie, pentru cunoscuţii celui mort, versiunea nu e plauzibilă. Atunci, asasinat? Avea Leacock un interes suficient de puternic pentru dispariţia acelui Ibogawa? Dacă nu-l avea, cum de nu s-a sesizat dânsul de ciudăţenia acestei morţi, atunci când urma să se întâlnească personal cu agentul Ibo? A apucat să-l vadă? Da? Ce a raportat ulterior? Nu l-a mai prins în viaţă? Cum a explicat Triumviratului? Ce-a fost acolo?

A fost ceva, oricum. Şi Frank se bucură. În sfârşit, o seară mai bună. Se pare că există ceva, o valoare de schimb pentru anihilarea ameninţării dinspre ticălosul de Rolf. Se va gândi la propunerea unui armistiţiu. Pe o bază extrem de clară. Un troc de tăceri, dacă nu-l duce gândul, cumva, prea departe.

Se întoarse în camera-atelier a niponului. Ghemuit pe un scaun neobişnuit de scund, electronistul cu mâini de aur abia dacă era mai falnic decât un cimpanzeu când sparge nuca de cocos cu piatra.

— Ai dreptate, Koki, multă dreptate. Du-te la don Alonzo şi raportează. Şi fiindcă a venit vorba: cum a primit don Alonzo mesajul despre scandinav?

— A spus că veţi primi instrucţiuni amănunţite în timp util.

— Şi de ce nu te-ai întors cu acest răspuns? Unde ai fost?

— La Springfield, în Illinois, după cum v-am spus. Aveam o cursă aeriană de noapte, care îmi scurta absenţa. Dacă am greşit, sunt pregătit pentru orice pedeapsă.

— A, în privinţa asta, fii liniştit. Dar pe viitor, vreau să ştiu tot ce faci. Nimeni nu acţionează de capul lui. Nici eu.

Motanul de rasă al Creierului privea placid încăperea spaţioasă al cărei favorit se ştia. De astă dată aştepta cam de mult ca mâna Stăpânului să se rătăcească prin blana lui pufoasă. Gus nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Atât el, Stăpânul, cât şi ceilalţi doi oameni, vorbiseră îndelung pe limba lor omenească. Acum tăceau şi se cercetau unul pe altul, tăcând.

— Toate complicaţiile pe care le invocaţi, rupse tăcerea Gus cu un glas bine ţinut în frâu, sunt orice în afară de scuze. Înţeleg: au apărut nişte puncte de criză. Unora, le-am găsit soluţii, pe altele urmează să le rezolvăm. Doar ştiam că jucăm pe o tablă de şah la care mutările adversarului cer, tot timpul, să ne adaptăm, cu mişcări de apărare gata să redevină atac. Însă e inadmisibil să transferi la capitolul “complicaţii” nişte găuri de care eşti personal vinovat! Bartholomew Bartolommini se uită cu o iritare neascunsă la don Alonzo Mascella. Acesta îi susţinu, dur, privirea, încărcându-i-o de venin. Amândoi aşteptau, în tensiune, urmarea: Creierul trebuia să precizeze vinovăţia.

— Cu ce oameni lucraţi voi? De unde-i luaţi? Ce să caute în aparatul pe care pretindem că ne bazăm nişte indivizi despre care, hop, apare la faptul divers ştirea că li s-a urât cu viaţa?! Folosiţi inşi bolnavi? Tipi maniaco-depresivi? Păguboşi capabili de suicid?

Preşedintele lui Charity World Fundation, acum luat din scurt ca înalt responsabil al recrutării personalului, simţi nevoia să se apere:

— Nici unul dintre oamenii noştri n-a fost cules de pe stradă; Ibogawa - fiindcă la el te referi, Gus - n-a trădat niciodată vreun simptom alarmant. S-a achitat extrem de serios de toate însărcinările. Fără să iasă în faţă, a lucrat bine, temeinic. Ne bazam pe el, da, însă în mod justificat. Ca să fiu sincer, eu, unul, sinuciderea asta nu mi-o explic...

Lon mârâi furios:

— Iarăşi?! Tocmai asta e problema, v-am spus. Există indicii că n-a fost sinucidere. Înscenarea unei sinucideri, asta se poate. Dacă înscenare a fost, a făcut-o fie poliţia, ca să-i liniştească pe făptaşi în timp ce ea îi caută, fie criminalul însuşi.

Gus îşi ţintui întâiul locotenent cu o privire de gheaţă.

— Vrei să spui că în Japonia cineva ne vânează oamenii, îi culcă pe veci, iar noi habar n-avem? Aflăm asta din ziare?!! Dacă Mitsuyama nu-şi primea ziarul tokiot, când aţi fi băgat voi de seamă că ni s-a distrus o verigă din reţea? De-acolo nu v-a raportat nimeni nimic? Şi Rolf, domnul Rolf cu voiajul lui est-asiatic, n-a prins absolut nici un fir din această poveste? Nici măcar n-a aflat de ea? La ce să ne aşteptăm pe mai departe, dacă aşa merg treburile?

Don Alonzo era destul de afectat ori de câte ori zona executivă, de care răspundea în cadrul Sfintei Treimi, era atinsă de un reproş general. Aşa că acum, când enervarea Creierului era stârnită de un incident pe cât de supărător, pe atât de precis localizat, nu putea dori decât să delimiteze răspunderile. Îşi descleştă fălcile, scrâşnind:

— Când yankee-jap-ul nostru, Palmer Ibogawa, a mierlit-o, Rolf era chiar la faţa locului.

Gus nu tresări, dar desenul gurii i se modifică într-un fel care, pentru cei doi colaboratori foarte apropiaţi, însemna o încordare extrem de semnificativă.

— Mai spune odată ultimele cuvinte, don Alonzo. Şi gândeşte-te dacă ai nimerit exact ceea ce vroiai să spui.

Lon îşi luă seama. Introduse nuanţa corectivă care să-i ferească subalternul de suspiciuni.

— Când am zis că Rolf era la faţa locului, înţelegeam doar că se afla în Tokio.

— De când, până când?

— Asta nu ştiu foarte exact. Rolf a cuplat deplasarea în Thailanda cu un voiaj la Tokio. A avut o agendă plină, pentru cele două-trei zile petrecute acolo.

— Dar decesul lui Ibo a fost datat de poliţie, nu?

— Da. Koki Mitsuyama a citit o relatare a cazului.

— Foarte bine. Aşa cum există o zi şi o oră presupusă a morţii, tot aşa există o zi şi o oră a decolărilor din Tokio. Chiar cu un grad superior de certitudine. Le vreau puse pe aceeaşi foaie şi comparate. Te ocupi de asta, Lon. În plus, Mitsuyama să dea o raită prin Tokio. Nu ca să-şi astâmpere nostalgiile, ci să adulmece. Pune-l să-ţi aducă un raport amănunţit. Acolo, el e acasă. Pentru el e mai uşor să afle ce ne interesează. Trei zile îi ajung.

— Am înţeles.

— Suspendăm deocamdată discuţia. Trebuie să ştim precis, cu maximă discreţie, până unde au mers coincidenţele, dacă numai coincidenţe au fost. Treburile noastre se derulează pe atâtea planuri, sunt interconectate atât de strâns, au efecte atât de uriaşe încât nu ne putem permite, ascultaţi-mă bine, să neglijăm un accident aparent minor, într-o zonă aparent periferică, cu un om de-al nostru aparent mărunt.

B.B. se foi pe scaunul lui.

— Şi la apelurile lui Frank ce răspundem? Pare presat de evenimente...

— Să stea liniştit. Am recepţionat problema, am analizat-o, s-a şi luat o decizie, i se va transmite în timp util.

— Până marţi? insistă Bartolommini.

— În timp util, am zis, repetă Gus şi înclină scurt din cap când ceilalţi doi se ridicară, salutându-l şi părăsind living-ul fără o singură clipă în plus, după o întrevedere saturată de tensiuni.

Simţise nevoia să rămână singur. Ca un mare maestru, desfăşurând - la un antrenament solitar - toată forţa sa analitică în examenul critic al variantelor unei dificile probleme de şah, Gus începu examinarea jocurilor de putere în care se va fi implicat Rudolph Leacock. Are Rolf vreun amestec cu moartea lui Ibogawa? Dacă da, în interesul cui a acţionat? Dacă s-a ivit o situaţie neprevăzută, de ce n-a explicat-o post-factum, cel puţin, cum a procedat în cazul lichidării acelui ofiţer din Intelligence Service, şi a francezului din cadrul trupelor de menţinere a păcii în Bosnia? Chiar şi atunci, depăşirea clară şi periculoasă a mandatului fusese riscantă. Şi, dacă până la urmă pledoaria pe tema urgenţei ne-a convins, îi atrăsesem atenţia, sever şi răspicat, că nu admit recidive. Acum a recidivat! În plus, n-a spus nimănui nimic, nici măcar cu întârziere. Hai să presupunem că nu-i la mijloc decât o coincidenţă (Gus nu credea în coincidenţe). Asta o va lămuri, sper, deplasarea lui Koki Mitsuyama. Dacă însă nu e coincidenţă, ce e? In care câmp de interese s-ar inseria acţiunea de eliminare a unui agent de-al meu din Japonia? O organizaţie concurentă cu ambiţii enorme nu mai există în zonă. Dar dacă Rolf nutreşte el asemenea ambiţii? Nu îi contest capacitatea de a concepe planuri de anvergură. Proiectul pe care mi l-a înfăţişat, cu Rusia, cu accent special pe contrabanda din partea siberiana a Rusiei, avea chiar o anumită măreţie. Dar... Siberia se învecinează cu arhipelagul nipon. Nu cumva tânărul lup lucrează la acel proiect, construindu-şi acolo, cu oameni de acolo, propria organizaţie? Să fie cu putinţă?

Ajuns pe acest palier al reflecţiei, Gus înţelese că niciodată, în istoria de treizeci de ani a Imperiului său, ameninţarea nu fusese mai conturată. Rolf nu este o Halina Kruczkowska! Muierea aceea lacomă nu râvnise, în prostia ei, decât un spor de venituri sustrase organizaţiei. Şi plătise cu viaţa. Dacă se confirmă conexiunile presupuse, Rolf vrea, nici mai mult nici mai puţin, decât vârful puterii.

Îşi simţea gura amară. Treizeci de ani de muncă asiduă, de veghe necurmată, gândind la toate variantele, prevenind toate eşecurile, dar iată că, acolo unde a trebuit să acţioneze prin oameni-unelte, delegând o parte din propria-i autoritate, se ivesc defecţiunile. A fost silit să recurgă la brute ca Lon Mascella sau la perfizi în genul lui Rolf Leacock. Întâiul-fidel dar depăşit, un instrument decalibrat prin folosinţă îndelungată, incapabil de regenerare. Al doilea, inteligent dar duplicitar, mânat de orgoliul tinereţii invincibile, gata să treacă peste cadavre, doar-doar îşi va pune pe creştet o invizibilă coroană. Din păcate, dintre aceste două rele avea Gus de ales...

42

Dintre toate zilele săptămânii, duminica, familia Singleton beneficia de privilegiul unui prânz deosebit, nu atât prin bogăţia ori rafinamentul meniului, cât prin reunirea obligatorie, în jurul mesei, a celor trei generaţii trăitoare sub acelaşi acoperiş. Între agitata săptămână deja scursă, şi ostenelile săptămânii ce sta să înceapă, prânzul duminical era o oază. Archie, Sandra Rowena, soţul ei şi copilul Teddy înţelegeau să acorde acelui moment onorurile cuvenite unui ceremonial de familie.

Erau la desert. Băiatul îşi mânca distrat tortul de îngheţată, doamna casei ciugulea arar câte o felie de ananas, bărbaţii preferau să răsucească uşor, între degete, piciorușul paharelor în care îşi turnaseră licoarea alcoolică preferată, şi toată lumea lăsase aceste desfătări pe al doilea plan, toţi fiind însufleţiţi de ştirea zilei: Vaticanul a anunţat că, la sfârşitul săptămânii următoare, Secretarul General al Naţiunilor Unite va fi primit de Sanctitatea Sa Papa, în prima sa vizită oficială la Sfântul Scaun.

Pentru Frank, voiajul peste Oceanul Atlantic şi perspectiva unei lungi convorbiri cu Vicarul înveşmântat în celebra sutană albă, erau mai puţin însemnate decât deznodământul aşteptat în alte istorii, în primul rând anihilarea pericolului dinspre Knud Gunnarsen şi al Apelului conceput de fanaticul acela. Dar, fireşte, se străduia să nu facă notă discordantă, să participe la animaţia întregii familii. Până şi Ted era copleşit de eveniment: tati şi Papa de la Roma vor fi fotografiaţi umăr lângă umăr! Pentru Sandra Rowena, conotaţiile istorice erau nuanţate de heraldică şi ighemonicon. Familia aristocratică di Poggio-Fiorito nu este prin nimic inferioară familiilor italiene care au dat papi în acest veac ajuns la ultima suflare, prin

urmare invitaţia Vaticanului care onorează un Singleton este legitimă, dar ar trebui să se răsfrângă, cel puţin în aceeaşi măsură, asupra doamnei Singleton, descendenta unui neam peninsular ilustru; oare se cade ca Secretarul General să fie poftit neînsoţit? Dacă e prea târziu, sau prea greu să se mai intervină pentru corectarea gafei, Sandra Rowena este oricum decisă să vină, alături de Quentin Dexter, în Italia.

Pe când conversaţia centrată pe apropiatul turneu european începea să-i antreneze pe toţi, Wilma îşi făcu intrarea, cu ţinuta ei îngrijită. Anunţă:

— A sosit o călugăriţă. Aparţine ordinului înfiinţat de maica Alberta şi solicită să fie primită, pentru câteva minute, de domnul Singleton.

— Care Singleton? întrebă Archie, ca întotdeauna sigur de răspuns, dar nerezistând să întrebe.

— Junior. În legătură cu vizita la Vatican, mi-a spus. O primiţi?

Frank, amintindu-şi că Gus are o slăbiciune pentru “albertine”, depuse paharul pe masă.

— Introdu-o în biroul meu şi ţine-i de urât. Vin îndată.

Wilma se retrase. Frank se uită la cei ai casei cu o privire în care perplexitatea, amuzamentul şi iritarea se amestecau în doze egale. Asta îi mai lipsea, duminică, la domiciliu: o călugăriţă!

Ridică din umeri, a scuză şi a neputinţă, apoi ieşi din sufragerie, străbătu living-ul şi, mai înainte de a deschide uşa biroului, căută să arboreze fizionomia adecvată unei convorbiri cu o sfântă, test dificil chiar pentru un actor profesionist.

Sora albertină stătea în picioare, în dreptul ferestrei; ceea ce Frank văzu în acest “contre-jour” fu silueta înaltă, înveşmântată în rasa albă cu borduri mov, şi camilafca, albă şi ea, acoperindu-i strict părul, fruntea, urechile, bărbia. Femeia de serviciu făcu o plecăciune egal îndreptată către stăpânul casei şi către vizitatoare, apoi se grăbi să iasă.

Presupusul Quentin Dexter Singleton, presupus Secretar General al Naţiunilor Unite, aşteptat de Sfântul Părinte de azi în cinci zile, tuşi încetişor pentru a da vorbelor “Bine aţi venit” o claritate deosebită, după care făcu doi paşi înainte.

Încremeni. De sub rasa ordinului Maicii Alberta îl întâmpina... Abigail. Surâzătoare.

Primul lui gând, recunoscând-o, fu: “Nebuna a venit să mă ucidă! Surâsul unei fiinţe cu minţile rătăcite nu-i deloc semnal de intenţii paşnice. Travestirea dă, cel mult, un indiciu de premeditare, obsesia e capabilă de regie. Cum de nu l-am conjurat pe Gus s-o supravegheze zi şi noapte?! În fond, nici nu-i nevoie să scoată o armă, e de ajuns să strige către Archie şi Sandra Rowena cine sunt - şi sunt un om mort! Trebuie s-o scot imediat de aici!”

— Domnule Singleton, iertaţi-mă că vă tulbur, mai ales acasă, în sfânta zi de duminică. Dar...

Frank recurse la mimică, o încercare disperată de a-i implora tăcerea acestei smintite, care îi vorbea, culmea! cuviincios, măsurat. Dar mai înainte ca solicitările lui mute să aibă efect, intră Sandra Rowena. “Doamne, nenorocirea e gata!” se panică Frank. Aristocrata, strămutată de treisprezece ani printre parveniţii de yankei, simţea că insolita prezenţă a unei surori întru Christos sub acoperişul ei este un semn că audienţa soţilor Singleton la Papă e binevăzută undeva, sus...

Abigail şi Sandra Rowena schimbară saluturi, după care purtătoarea de rasă albă cu dungă mov reluă, cu un firesc remarcabil, fraza întreruptă.

—... Dar, cum ziceam, de cum s-a difuzat ştirea că veţi pleca la Vatican, ce ne-am gândit? Că prilejul ar fi nimerit, ca un prinos lucrat vreme de câţiva ani, cu acul, în fir de aur, să ajungă - prin bunăvoinţa dumneavoastră - în mâinile Sfântului Părinte. Iată-l, acesta este.

Ochii lui Frank se dilatară de spaimă. Cutia de fildeş pe care Abigail se pregătea, cu gesturi cuvioase, s-o deschidă, putea adăposti foarte bine o grenadă gata amorsată. Din partea unei femei care, împotriva oricărei raţiuni, venise până aici - şi cum venise! - se aştepta la orice demenţă!

Numai că de sub capacul cutiei superbe, ea însăşi o bijuterie, se ivi efectiv o ţesătură de artă, demnă de orice palat. Cine ştie de unde, şi când, o achiziţionase nepoata lui Gus.

Doamna Sandra Rowena Singleton di Poggio-Fiorito scoase o exclamaţie de încântare, mai ales că sora albertină o îndemna să cerceteze de aproape migăliturile, şi cele două femei se traseră aproape de fereastră, unde razele începutului de iarnă puteau dansa pe aurul cusăturii. De la o oarecare distanţă, Frank surprinse expresia lui Gayle. Spaima lui, de abia atenuată, se redeşteptă virulent. De sub camilafca rigidă, trădând atitudinea impregnată de falsa evlavie, simţea în Gayle o curiozitate lacomă de “cântărire” iute a

rivalei. Dacă simpla apropiere de stăpâna casei detonează gelozia nebunei, se gândi înfrigurat Frankie, atunci nu numai că sunt pierdut, dar o să-mi şi merit soarta. Găsi o soluţie pragmatică, nu lipsită de inspiraţie.

Se apropie de Sandra Rowena, îi atinse uşor braţul şi, căutând să capteze privirea femeii în rasă de călugăriţă, explică:

— Mai înainte de a veni tu, draga mea, sora albertină s-a oferit să se roage pentru odihna sufletului mamei mele. Nu-i aşa că e un gest absolut minunat? Am s-o însoţesc până la mormântul mamei.

Deocamdată scăpase cu bine. Mai degrabă simţea decât ştia că Sandra Rowena se dusese, cu caseta în mâini, la socrul ei şi că Archie, mişcat până la lacrimi de iniţiativa călugăriţei, ieşise pe terasă ca să privească, de departe, deplasarea fiului către locul de veci al sărmanei Mary. Frank păşea fără graba reclamată de frica dintr-însul, alături de o Abigail mai imprevizibilă decât oricând. Tăcuţi, merseră întâi pe volutele aleii, apoi de-adreptul pe gazon, în adâncul domeniului, către piatra tombală. Abia la o distanţă apreciabilă de vilă, cuteză să exclame cu o exasperare ţinută, de bine de rău, în frâu:

— Ce cauţi aici, nenorocito? Ce-i cu deghizamentul ăsta? De unde l-ai luat? Cui i-ai mai spus că vii? Ce dracu ai în cap?!

Nu trebuia să recurgă la gesturi (curiosul Archie e un bătrân în recuzita căruia un binoclu de câmp este o piesă la locul său), dar înţelegea s-o bruftuluiască după merit. Fu mirat să primească, în schimb, o glumă, una răsuflată, desigur, dar glumă, totuşi!

— Dacă nu vine Mahomed la munte, iată muntele venind la Mahomed...
Frank nu acceptă eşuarea în deriziune. Fiindcă nu despre furia lui era vorba.

— Chiar nu pricepi? Te joci cu dezastrul! Atâtea măsuri de precauţie, atâta efort... şi tu - ce faci? Rişti să dai totul peste cap cu o tâmpenie. Te crezi la bal mascat? Ce urmăreşti, de fapt?

— Am vrut să te văd, Frankie.

Simplitate dezarmantă, nu-i aşa? Era o bună parte de adevăr în această afirmaţie, dar nu tot adevărul. Gayle avusese intenţia să-i ofere o ultimă şansă. Cât de multe avea de iertat... Cât putea reduce din orizontul ei de speranţă în legătură cu Frankie... Acela din vechile iluzii, nu bădăranul bine îmbrăcat care îi strigase “atâta vreme cât judeci cu ovarele, să nu mă cauţi!” Şi nici neruşinatul care, de cum nu se mai teme că e auzit, aruncă o vorbă ca o flegmă: “nenorocito!” A fost nenorocirea ei că şi-a legat visurile de el, o

javră de pripas, dresată prea bine, plasată prea sus, prea cu neruşinare, într-un loc de unde poate provoca prea multe rele.

Era, în viaţa ei, prima dată când îndrăznea să-şi privească vechiul partener cu alţi ochi decât aceia ai nepoatei lui Gus, fiind numai pe jumătate conştientă că această nouă optică se datorează influenţei exercitate, încet-încet, de către omul din cuşca metalică.

— Îngenunchează, spuse Frank. Cred că suntem priviţi de la distanţă. Dacă te-ai costumat, atunci poartă-te potrivit rolului.

Abigail privi piatra tombală şi se lăsă în genunchi. Fetiţa Muriel avusese prea mulţi oameni morţi în preajmă pentru ca femeia adultă să se sustragă tulburării ori de câte ori se nimerea lângă un mormânt. Mary Singleton, născută Warren-Burns, era acolo, sub florile răsărite în jardiniera în formă de scoică, iar textul naiv înscris în marmură aducea în mintea străinei prosternate imaginea fiului închis, de viu, în temniţa scobită sub o bibliotecă mincinoasă ca tot restul. “A fost bucuria alor săi. Domnul s-o ţină la Sine.”

Gayle se cutremură şi, iarăşi în premieră aboslută, îi ceru iertare lui Quentin Dexter pentru partea ei de vină în lungile lui suferinţe. Îşi dădu seama, exact în blasfematoarea scenă concepută de isteţimea lui Frank, că de o bună bucată de vreme aspiraţiile ei, până şi sieşi tăinuite, converg către bărbatul închis. A fost temnicer, a fost Şeherezadă, chiar confidentă a fost, şi-acum...? Gândul o tulbura.

— Ai vrut să mă vezi, o îngână Frank. Îşi căuta, la un pas de ea, o poziţie credibilă în eventualitatea că imaginea lui, lângă sora albertină, apare pe lentilele binoclului lui Archie. Ţi-am spus de nu ştiu câte ori şi, poftim, o repet. O s-avem timp să ne bucurăm unul de altul şi amândoi împreună de tot ce ne poate da viaţa, mai târziu.

— Cât de târziu?

El nu cântări ironia din întrebarea ei. Să nu înceapă o muierească tocmeală când în joc este un edificiu uriaş. Obiecţia ei nu rezista nici cât o grămadă de frunze veştejite împinse de lama unui screper.

— Cât va fi nevoie! Alţii, pentru reuşita acţiunii în care suntem implicaţi, una formidabilă, au făcut sacrificii infinit mai dureroase. Şi-au călcat pe inimă! Nu-i o vorbă goală. I-o fi durut, dar nici măcar n-au gemut, dacă au ştiut că durerea li se face piatră, iar pe piatră - se poate construi.

— Cam abstract, obiectă Abigail. Cam pompos. De ce nu-mi dai un exemplu de sacrificiu? Ca să-l pricep şi eu, cu mintea mea proastă, de femeie.

Exasperat, Frank Love Deserver lăsă ca secretul ferecat cu atâtea peceţi să ţâşnească:

— Femeia lui Dumnezeu, unchiul tău, singurul rămas, el a făcut din ucigaşul familiei voastre, din Alonzo Mascella, mâna lui dreaptă! Îţi ajunge exemplul ăsta de sacrificiu, sau nu? Fii sigură că nu i-a fost uşor. Dar n-a ezitat, fiindcă, fără don Alonzo, imperiul pe care o să-l moştenesc eu, tu, copiii noştri, ar fi rămas un vis.

"Ce-am făcut?!" se întrebă el, îngrozit, în chiar clipa imediat următoare. "Sunt mai ţicnit decât ea, dacă am fost în stare să-i dezvălui treaba asta..."

Îşi adună tot curajul de care era în stare ca să privească, abia cu coada ochiului, spre femeia îngenunchiată lângă piatra tombală. Spre marea lui surpriză şi uşurare, obrazul tânăr strâns în camilafcă părea, dacă nu senin, oricum nerăvăşit de uraganul veştii.

43

Pentru Frank ar fi fost de o mie de ori mai bine ca acolo, la mormântul acela străin, o izbucnire violentă a lui Gayle să fi dat măsura exactă a şocului produs în mintea şi în sufletul ei. Dacă femeia ar fi plâns, dacă ar fi ţipat, zvârlindu-şi blestemul asupra ucigaşului, asupra complicilor prin tăcere, asupra ticăloşiei destinului, Frank ar fi ştiut cum s-o ia. Iar ceea ce nu izbutea Frank, putea face Gus. O criză de nervi se rezolvă printr-o terapie adecvată. Uneori, defularea isterică este, în sine, supapa graţie căreia psihicul sub presiune îşi regăseşte echilibrul.

Dar nu se întâmplase aşa. Frank n-a înţeles că liniştea aparentă, de atunci, nu însemna lipsa reacţiei, nici măcar amânarea ei. Ea anunţa, de fapt, transformarea unei furtuni spontane, previzibile, într-un uragan pustiitor.

... De 24 de ore, Abigail Throwstone este un om suspendat în vid. Nu doarme. Nu mănâncă. Nu poate găsi în sine, şi cu atât mai puţin în lumea exterioară, nici o ancoră prin care deriva să înceteze. Gândurile? E foarte puţin probabil ca procesele din capul ei să mai semene a gând. Ceea ce picură acolo, stereotip, pare mai curând acţiunea unui acid care, strop cu

strop, perforează o placă metalică. “E adevărat? Nu-i adevărat? Vreau adevărul! Porcăria asta de adevăr!”

Dintre toate fiinţele care ar fi avut mijloacele să-i ofere un indiciu, cât de firav, că adevărul poate fi aflat şi privit în faţă, Gayle, mai bine zis instinctul ei o alese pe cea mai neajutorată. Quentin Dexter Singleton, nefericitul din cei zece metri pătraţi de temniţă subterană. Credea în cinstea lui; îi stima nu doar inteligenţa, ci şi lumina izvorând din judecata Iui; simţea că n-ar găsi la nimeni altcineva un sprijin mai onest decât la acest duşman natural al indivizilor din clanul ei, dacă al ei mai putea fi socotit clanul ăla. Şi totul se traduse într-o direcţie - atracţie magnetică.

Drumul până la aşa zisa Bibliotecă a Preşedintelui Bartolommini i se păru infinit. Supunerea la canoanele de securitate existente acolo, un calvar. Până şi treptele pe care se precipită îi părură prea multe, iar lentoarea retragerii scării, insuportabilă. Când în sfârşit rămase acolo jos, faţă-n faţă cu bărbatul căruia “ai ei” îi răpiseră libertatea, familia, rangul social, totul cu excepţia demnităţii omeneşti, se opri ca paralizată, nemaiştiind ce-i de făcut cu propria ei alcătuire din oase şi carne, carcasa în care se zbăteau şi izbeau şi dureau adevărul, nevoia de adevăr, groaza de adevăr.

— Ce s-a întâmplat cu tine? vru să ştie Quentin.

Ea simţi, din intensitatea privirii lui, din intonaţia aparte a puţinelor vorbe, că el nu se informează pur şi simplu. Vrea să ştie prin ce trece, şi nu dintr-o curiozitate de doi bani, ci pentru că îi pasă dacă păţeşte ceva. Lui, da, îi pasă. Celălalt a fost mulţumit că a scos-o, fără scandal, pe sora albertină, în afara domeniului Singleton. Diferenţa dintre om şi neom.

— Arăt oribil, Quentin, nu-i aşa? Te-am speriat...

El nu zise nimic; tăcerea era, în sine, o confirmare. Dar pentru Gayle, propria-i înfăţişare nu mai avea nici o importanţă. Nici una dintre vechile măsuri ale lumii nu mai era la fel după îngenuncherea dinaintea osemintelor pomenite ca Mary Singleton, născută Warren-Burns.

— Ce crezi, Quentin, există minciuni benefice?

Deconcertat, încropi un răspuns. Ce să spui unei asemenea chestii!?

— Benefice? Eventual, minciunile convenţionale, dacă la asta te referi...

— Nu! Mă gândesc la muchia netă dintre viaţă şi moarte. Acolo, pe muchie, minciunile cum sunt? Benefice? Pot fi benefice?!

Mai puţin nesigur de astă dată, prizonierul îi oferi o părere. Tot nu ştia ce o roade pe femeia asta.

— Întrucât uneori adevărul poate ucide, cred că există minciuni, nu benefice, ci izvorâte din bune intenţii. Da! Şterge-le titlul “benefice” şi înlocuieşte-l prin “caritabile”.

Ea păru, un minut întreg, agăţată de această explicaţie de ordin general, mai înainte de a se hotărî, cu spaimă, să-i verifice soliditatea.

— Ştii de ce arăt oribil, Quentin? Am aflat ceva. Cel care mi-a măcelărit întreaga familie este Alonzo Mascella. Nimeni altul decât mâna dreaptă a unchiului Gus!

Se uită cu aviditate la chipul prizonierului. Aşteptă puţin. Nici urmă de surpriză. Poate că Singleton n-a sesizat monstruozitatea relaţiei. Completă deci informaţia.

— Adică unchiul Gus, în deplină luciditate, s-a asociat cu ucigaşul lui taică-su, al fraţilor săi în număr de trei, şi al cumnatelor sale. Ca să-şi atingă scopul de putere, n-a şovăit să strângă mâna pătată cu sângele a cinci rude apropiate. Îţi vine să crezi că nebunia asta s-a produs cu adevărat?

Singleton nu-i susţinu privirea lacomă, dar răspunse:

— Cred. Mai mult: am ştiut că aşa a fost.

— Ai ştiut... Cum? De unde puteai tu să ştii?!

— Unchiul tău a coborât, într-o zi, până aici, la mine. A avut chef să vorbească. A vorbit.

— Şi nu mi-ai spus... în lumea asta de rahat în care sunt blestemată să trăiesc, până şi de la tine, tot cu minciuni să m-aleg?! De ce nu mi-ai spus adevărul, Quentin? De ce...?

De astă dată el o privi în ochi, scrutând-o cu obiectivitatea unui medic.

— Ca să nu înnebuneşti.

La asta, fetiţa Muriel, pentru că nu mai avea o Martha care să-i înnăbuşe scâncetele, izbucni în plâns. Venite cu o întârziere de aproape treizeci de ani, lacrimile lui Abigail erau, încă, semnele inocenţei chinuite. Prizonierul schiţă doar gestul de protecţie. De-ajuns pentru ca femeia cu părul de aramă să i se cuibărească la piept, hohotind amar, cu sughiţuri, neajutorată, sfârşită.

Quentin Dexter mângâie acest creştet sârmos, gest în care mila şi înţelegerea se amestecau. Explică, pe îndelete şi în termeni simpli, că un

copil care supravieţuieşte unui şoc teribil trebuie tratat cu multă băgare de seamă. Că se poate, în ciuda strădaniei oamenilor în halate albe, să nu se lecuiască niciodată pe de-a întregul. Că trebuie ferit de noi izbituri dureroase, ale căror ravagii, tocmai din pricina temeliilor şubrezite în anii dintâi, să fie îngrozitoare, culminând cu întunecarea minţii. Iată de ce el, Singleton, tăcuse. Iată de ce secretul lui Gus nu fusese adus la cunoştinţa nepoatei lui Gus.

Ea se agăţă, copilăreşte, de această ultimă frază, a cărei ambiguitate îi permitea să spere că fratele cel mai mic al lui Ken, deşi făcuse un târg sinistru cu Lon ucigaşul, dorise binele fetiţei lui Ken, iar tăcerea celor treizeci de ani o mântuise.

— Crezi că de asta unchiul Gus nu mi-a zis niciodată nimic? Ca să nu înnebunesc?

Singleton simţi nevoia să ia distanţă faţă de ipoteza femeii. El, cel răpit şi închis, cel cu ore numărate, n-avea, şi nu vroia să aibă nimic în comun cu şeful supermafiilor reunite. Nici măcar o motivaţie într-o problemă de suflet, ca asta.

— Nu ştiu. Eu ţi-am explicat de ce am tăcut eu. Atât.

Ea se desprinse de el, nu fără regret; îi fusese bine pe umărul lui; deschise poşeta, îşi şterse obrazul de dâra lacrimilor, îşi refăcu machiajul cu grijă; cei ce aşteptau sus, bodyguard, şofer, n-aveau voie să observe nimic neobişnuit. Avea să-şi impună, pe viitor, o mare atenţie acordată acelor detalii după care, în graba lor, oamenii etichetează normalitatea.

Mai înainte de a se despărţi de Singleton, îi şopti:

— Îţi mulţumesc, prietene. Pot să-ţi spun doar atât: ai ajuns singurul meu sprijin. E puţin? E mult? Singurul.

Throwstone avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sară, el care, toată viaţa, arătase un dispreţ suveran faţă de indivizii cu manifestări de excitabilitate nervoasă dăunătoare propriilor lor interese. Ascultase, crispat, acuzele grave ale nepoatei, izbucnirea ei de furie rece. Trebuia să o domine.

— Cine ţi-a servit chestiile astea?

— Asta ţi se pare important? se revoltă Gayle. Nu masacrul? Nu cârdăşia? Nu tăcerea? Buzele lui Gus se strânseră până la grosimea unei aţe, şi-aceea într-o culoare palidă.

— Eu hotărăsc ceea ce este important şi ce nu. Mie să-mi spui de la cine deţii această poveste.

— E poveste? Uită-te în ochii mei şi repetă. E poveste?

— De unde o ştii? se răsti la rândul său Gus, care înţelegea perfect că momentul confirmării nu mai poate fi amânat şi că tot ce-i rămânea de făcut era să circumscrie strict zona pagubelor, ca într-un incendiu, ca într-o avarie.

— De unde? De la un om de nimic: Frankie.

"Frank?! Omul pe care l-am cocoţat atât de sus nu-i altceva decât un nenorocit de palavragiu?"

— Unde te-ai văzut cu el? Când?

Seninătatea cu care ea îi răspunse fu la fel de năucitoare ca şi conţinutul informaţiei:

— Acasă la familia Singleton. Duminică, pe la prânz. Am cunoscut acolo pe tatăl şi pe soţia lui Quentin Dexter.

Gus inspiră adânc. Prin urmare, aici s-a ajuns?! În timp ce el migăleşte, ca un arhitect artist, la finisarea câte unui admirabil plan de detaliu, aproape toţi ceilalţi, în ascuns, fac tot ce le trece prin capul lor sec, îşi depăşesc atribuţiile, sporovăiesc, derapează, trădează, produc surpări de structură? Dar în condiţiile astea, mai controlează el, Creierul, ansamblul operei sale?

— Eu ţi-am răspuns la întrebări, unchiule Gus. Tu, la a mea, încă nu. Mi-a omorât Lon familia? Da sau nu?

Prin urmare, scârba asta mică depăşea toate limitele. Ce greşeală de neiertat, să introduci în operaţiunile imperiului o fiinţă şubredă, cu greu recuperată din spitalul psihiatric! Bine, tu ai comis greşeala, tu o vei îndrepta. Dintre măsurile severe de redresare a situaţiei generale, prima va trebui să fie priponirea lui Gayle. Urgent!

— Uite ce este, fetiţo. Eu nu sunt omul pe care să-l înghesui tu în corzi. N-o să mă judeci tu. Există raţiuni la care, să nu te superi, judecata ta nu ajunge. Asta e tot.

Ea privi de jur împrejur. Ecranul multiplu al televizorului enorm. Abanosul statuetelor africane. Motanul somnolând încolăcit pe un fotoliu. Şi silueta de piatră a bărbatului care o crescuse... cum o crescuse.

— Tot? Am înţeles...

— Ce ai înţeles? întrebă el, alarmat de brusca moliciune a vocii ei.

— Că judecata mea este insuficientă. Nu asta voiai să reţin? Am reţinut. Mintea ei, în momentul acestei declaraţii de supunere, devenise un tărâm interzis intruşilor. O pădure cu zone mari de ceaţă, în vălătuci inegali, aici groşi până la a îneca toate contururile, dincolo rarefiaţi, lăsând poteci libere şi câte o deschidere surprinzător de clară. Trei erau gândurile care se detaşa dintre aburi.

Lon trebuie să plătească, odată pentru totdeauna; o bestie ca asta nu merita să mai facă umbră pământului.

Gus, cu raţiunile lui superioare cu tot, nu merita să-şi vadă împlinite proiectele, fiindcă prea e mârşav târgul pe care le-a clădit.

Quentin Dexter trebuie ajutat să rămână în viaţă, deci să-şi recapete libertatea, deoarece, în universul populat de monştri, a fost şi-a rămas om. Singurul.

Dar cum ar trebui acţionat, în ce ordine, cu ce mijloace, acestea erau lucruri pe care Muriel-Abigail nu le vedea desluşit, pâcla de sub fruntea ei mişcându-se cu repeziciune dintr-o parte într-alta.

44

Întinsă pe patul de spital psihiatric, Abigail nu-şi mai lua ochii de pe barele verticale care zăbreleau fereastra. Limbajul fierului era fără echivoc. Tratamentul urma a fi făcut cu de-a sila, în cazul, dinainte scontat, că ea, pacienta, ar opune rezistenţă. Faptul că nu se zbătuse, că se lăsase îmbrăcată în ţinuta bolnavelor, că împinsese docilitatea până la a-şi vârî singură în gură primele două pastile cu efect neuroleptic, iar acum aştepta, cică, efectul calmant, totul se aduna într-un activ de încredere, de o extremă importanţă. Chiar aşa! Nu erau decât două minute de când doctorul Piet Spencer, directorul aşezământului de cercetări neuropsihiatrice, ieşise din această cameră spunând, la uşă, că e foarte mulţumit şi că va comunica familiei, prin domnul Liubomir Klavek “ce fetiţă cuminte eşti, Gayle dragă”.

Prin urmare, tactica pe care şi-o autoimpusese dăduse primele roade. Asta era linia pe care trebuia să meargă. Se sculă de pe pat, duse mâna la gura larg deschisă şi, de sub limbă, scoase pilulele forte, pe care le ferise dibaci de contactul cu saliva; mai izbutise lucrul acesta şi cu o seară în

urmă. Le ascunsese cu grijă în buzunarul pijamalei. Apoi respiră adânc şi se concentră asupra primei etape a planului ei. Această etapă purta un nume: Joshua Dewitt.

Josh, omul pe care Bartolommini îl alesese pentru a-i sluji nepoatei lui Gus în complexele roluri de paznic şi servant, îşi avea postul fix într-o mică ante-cameră a rezervei zăbrelite. În afara personalului medical, el era singurul îngăduit s-o vadă pe “nebună”. Eliberat ad-hoc din însărcinările care-l ţintuiau de obicei la biblioteca particulară a Preşedintelui lui Charity World Fundation, Josh păzea o femeie care, după părerea lui, departe de a suferi de o boală cerebrală, nu tânjea decât după viguroasa îmbrăţişare a unui bărbat. Trecuse cam multişor de când Frank se topise în sferele înalte ale politicii mondiale, lăsând o femeie atât de senzuală cu patul gol. Dovada? Din primul ceas al internării, domnişoara Abigail îi face lui, modestului dar zdravănului Josh, nişte ochi dulci ca mierea. Îl dezbracă din priviri, ce mai! Dacă arzoaica asta n-ar trăi printre cele mai intangibile mărimi, ehe, s-ar pricepe el cum s-o linişească!

Cina domnişoarei fu adusă pe un gheridon pe care Dewitt îl prelua şi, nu fără a ciocăni la uşă, îl introduse în rezervă.

— Mă întrebam dacă n-aţi adormit. Aud că hapurile de pe aici sunt al naibii de tari... Abigail îi adresă cel mai promiţător dintre surâsuri.

— Şi ce ai mai auzit, Josh? Că au de gând să-mi spele bine creieraşul, nu? La ce bun? Ca să-l uit pe domnul Frank Love Deserver, poate? Ce prostie! Pe domnul Frankie l-am şters eu singură din mine şi din viaţa mea. De tot şi fără păreri de rău. Ştii ce? N-am chef de mâncare. Poate doar desertul... Hai să dăm gata împreună banana aceea, jum’ate, jum’ate. Stai aici, pe marginea patului. Ar fi trebuit să-l facă niţel mai larg, meschinii ăştia de administratori. În sfârşit, merge şi aşa. Ce noroc că te-au ales pe tine, Josh, nu pe nesuferitul de Irving Norris, să-mi stea la uşă. Când mă gândesc că veşnic formaţi pereche, cu aceleaşi însărcinări, deşi, între tine şi el, ca bărbaţi, e-o diferenţă ca de la cer la pământ! Mă uit la tine şi-mi dau seama că poţi face fericită orice femeie. De ce ai fost tu atât de rezervat, totdeauna? Din pricina lui Frank, desigur...

Dewitt nici n-avu vreme să se dezmeticească. Cât pe ce să se înece cu jumătatea aceea de banană, când simţi palma îngustă, strecurată printre două cheutori de cămaşă, apoi lipindu-i-se de piept. Beţia acestei surprize era înteţită de cuvinte. Abigail îl asigura că Frank urcase în ierarhie pentru

că ea, Gayle, crezuse într-însul şi-l sprijinise din toate puterile. O să se prăbuşească, fiindcă a înfruntat-o. Cineva o să-i ia locul. Cine va cuteza să spună că Josh nu-i vrednic? Când Gayle se va pune chezaşă, nici o obiecţie n-o să mai stea în picioare.

— La anticamera ta ai zăvor, băiatule?

— Cred... adică da, ştiu,... este unul, se bâlbâi el.

— Perfect. Du-te şi trage-l bine. N-aş vrea să fim deranjaţi.

Îl urmări cu privirea. Se depărta, de-a îndărătelea, cu un zâmbet tâmp, în vreme ce se grăbea să-şi lărgească nodul cravatei, dar nu să-şi scoată cravata de tot... cine ştie, te pomeneşti că ăsta-i unul dintre jocurile rafinatei în călduri. Îl aşteptă să se înapoieze, îl înfierbântă în continuare, în vreme ce, luptând cu greaţa, atingea torsul înhămat în cureluşele de susţinere a celor două echipamente ale paznicului Dewitt: pistolul şi telefonul celular. O să se culce, fără crâcnire, cu slugoiul ăsta împuţit, ca şi cum ar lua o sare amară. Dincolo de scârba acestor momente vor pulsa, ca nişte lumini de far maritim, cele trei obiective pe care şi le-a propus. Patul de sub dânsa şi matahala prăvălită peste ea sunt groaznice. Dar dacă numai aşa poate răzbi către cele hotărâte în sinea ei, ca ultimele lucruri pentru care merită să trăiască, o să plătească preţul.

Încă buimăcit de norocul ce-l pocnise din senin, vlăguit de puteri ca o lămâie stoarsă, Joshua Dewitt a fost, la cina consumată în tihnă, invitatul prizonierei din rezerva zăbrelită. Femeia şi-a adunat toate resursele de tandreţe perfect jucată pentru a-şi convinge paznicul că reprizele de dragoste o făcuseră fericită. Răsfăţat, copleşit cu mici atenţii şi gesturi învăluitoare de către o iubită - amfitrioană cum nu mai întâlnise niciodată, “gorila” binecuvânta în gând clipa când Bartolommini îl alesese pe el, şi nu pe altcineva, să facă de gardă la uşa frumoasei clanului. Iar promisiunile de promovare rapidă, spectaculoasă cum nu visase vreodată, şoptite gâfâit în partida de amor îi stăruiau în ureche, ameţindu-l. Răspunsese fără să clipească la toate întrebările puse de Abigail; unde se află, cine-l plantase pe el acolo, cum se numeşte medicul etc. În finalul mesei, dând pe gât conţinutul paharului cu suc de portocale şi kiwi, Dewitt habar n-avea că, de fapt, soarbe cu gâlgâituri scurte doza din tratamentul de noapte destinat pacientei: cele două pastile neuroleptice “salvate” de Gail prin tehnica experimentată cu succes timp de două zile şi dizolvate în băutura

parfumată. După ceva mai mult de-o oră, temnicerul îmbrobodit dormea buştean, în scaunul său incomod din antecameră.

Când se convinse că somnul este profund, femeia extrase cu mişcări atente telefonul celular din tocul de piele, închise uşa ce despărţea rezerva de spaţiul din care răzbătea sforăitul lui Josh, apoi formă numărul Galeriei. Apelul îndelung repetat, fără nici un răspuns, îi provocă fiori reci. Se grăbise? Să nu fie încă la post paznicul de noapte? Să lipsească - Doamne fereşte! - imigrantul pe al cărui ajutor ipotetic contase atunci când a înscenat toată mascarada asta scârboasă?

Într-un târziu, de la capătul celălalt, vocea cu accent a românului se făcu, în sfârşit, auzită:

— Aici Connecticut Gallery... Ce doriţi?

Gail răsuflă uşurată. Protejă receptorul cu palmele făcute căuş în jurul microfonului, apoi şopti precipitat:

— Mitch, sunt eu, Abigail Throwstone... Da, patroana. Nu pot vorbi decât încet şi foarte puţin. Ascultă-mă cu maximă atenţie, memorează tot şi execută întocmai ce-ţi spun. Nu pot nici să repet, nici să dau explicaţii. Înţelegi?

Românul confirmă, scurt: aude, înţelege, va reţine exact şi va face tot ce i se cere. Abigail reluă, ceva mai liniştită:

— O cauţi imediat pe prietena ta, Hazel Zimmermann. Îi ceri să-ţi procure nişte haine pentru mine; m-a văzut, să aproximeze ea măsura. Vreau şi încălţăminte comodă, nr. 36, iar pe de-asupra un pardesiu, larg şi comod, neapărat cu glugă. Să mai faci rost de un spray paralizant şi de nişte bani. Mâine, între orele l3 şi l4, mi le aduci pe toate la clinica unde sunt sechestrată... Da, sechestrată, nu mă întrerupe! Atenţie: mă aflu în Clinica de psihiatrie a Fundaţiei” Charity”, din Campusul Universitar al aceleiaşi fundaţii, la etajul IV, rezerva 417. Ar fi bine să faci o recunoaştere a locului şi a traseului în timpul dimineţii, dar fără să atragi atenţia. Uşa este metalică, încuiată pe dinăuntru. Ca să te recunosc, baţi de trei ori rar, apoi de două ori repede. Fii pregătit pentru orice; aici mă aflu sub pază. Voi face cumva să-ţi deschid. Nu te lăsa identificat sau oprit şi nu provoca scandal. Strecoară-te. Pot conta pe tine?

“DA” -ui românului sună în urechea lui Gail mai frumos decât cea mai meşteşugită frază. Femeia deschise uşa, strecură telefonul în tocul de piele aflat lângă revolver, privi cu greaţă huiduma care pufăia, satisfăcută, cu

bărbia-n piept, apoi se întoarse în patul ei. Tot ce-i stătuse în putere, deocamdată, făcuse. De-acum încolo depindea de devotamentul şi de inteligenţa angajatului ei.

Fierbând, incapabilă să-şi adune gândurile ce i se derulau pe ecranul minţii cu viteza halucinantă şi cu incoerenţa smucită a cadrelor unui clip, Gail se întinse, fixând tavanul de un alb imaculat. Nu mai putea face altceva decât să aştepte. Numai de nu i-ar fi zadarnice nici sacrificiul, nici aşteptarea...

45

— Ştiu, am greşit. Şi nu cu un singur om. Nici măcar o singură dată. Am făcut - din sentimentalism ori din alte orbiri - erori de calcul care ne costă. Sunt nevoit să le îndrept din mers.

Bartolommini asculta spusele Iui Gus cu o uimire neascunsă. Nu-şi amintea să mai fi auzit din gura Căpeteniei mărturisiri de o asemenea greutate.

— Abigail e prima faţă de care am greşit. N-am ţinut-o departe de treburile noastre, dimpotrivă. Nu i-am acordat, până la capăt, grija cuvenită unei făpturi cu nervii zdruncinaţi. N-am urmărit reacţiile ei după ce Frank a primit o treabă care-l ţine departe de ea. Şi iată: a clacat. E dureros, dar până n-o să uite ceea ce n-ar fi trebuit să ştie niciodată, nu va ieşi din spitalul lui Piet Spencer. Alte sacrificii vor fi şi mai radicale. Când vine don Alonzo?

— Aştepta un ultim mesaj telefonic din Tokio, în cazul Ibogawa. Trebuie să vină.

B.B. ar fi preferat să asculte numaidecât deciziile Creierului, conştient că locotenenţii Mascella şi Bartolommini sunt chemaţi în primul rând să le valideze, iar în ultimul rând, să le execute. Gus tăcea însă, cu privirile în gol. Interlocutorul de până atunci simţi o răceală de gheaţă pe şira spinării. Dacă despre Gail, rudă unică şi mult iubită, şeful se exprima acum cu termenii seci ai unei sentinţe de izolare perpetuă, ce le va aştepta pe victimele “sacrificiului şi mai radical”, abia pomenit?

— Am greşit cu tinerii noştri, continuă Gus, cu aceeaşi voce ciudată, monocordă. Trebuia să ştim mai exact ce soi de visuri îşi fac, şi în funcţie

de ce obiectiv vin, ori nu, să ni le destăinuie. Cultivarea valorii este o chestie extrem de subtilă. Substanţa prin care hrăneşti şi creşti o valoare, trebuie să-i reteze, tot atunci, şi agresivitatea. Altminteri...

B.B. îndrăzni:

— Şi chiar crezi că Rolf...?

— Nu cred nimic. Ştii că niciodată nu am luat o hotărâre în baza unei simple impresii. Dar nici nu mă apuc să construiesc ceva pe un teren minat de coincidenţe. Nu sunt dispus să risc.

Don Alonzo îşi făcu intrarea fără a fi anunţat de sonerie. Ceea ce nu se întâmplase la sosirea lui Bartolommini. An de an, vechiul apanaj al lui Lon era reînnoit tacit: putea intra în spaţiul asociatului său ca acasă. Reciprocitatea nu făcea decât să consfinţească legământul celor doi. Aceea pe care se înălţase Imperiul.

— Am veşti. La Tokio, nimeni n-ar fi putut culege atâtea informaţii cât a strâns Koki. Le-a plătit gras, dar merită.

— Spune-le, îl presă B.B. Şezi şi vorbeşte.

Lon nu se aşeză. Silueta lui bondoacă, în mijlocul elegantului living, avea ceva dintr-un mistreţ gata de atac.

— Prima informaţie este de la medicul legist. Moartea lui Ibogawa s-a produs între 3 şi 4 dimineaţa. Avionul lui Rolf a decolat la 5 şi 45’.

Gus şi Bartolommini îşi încrucişară privirile.

— A doua informaţie e mult mai zemoasă! Pe asta, Mitsuyama a pescuit-o dintr-un stabiliment de lux. Două gheişe, Noriko şi Sunkei, au avut nişte clienţi. Etichetaţi de ele ca unii veniţi să petreacă, dar fără nici un chef. Unul era o corcitură, yankee-jap, şi făcea pe călăuza. Celălalt era american sută-n sută. Koki a arătat fotografia lui Rolf. Gheişele l-au recunoscut. Şi-au amintit că văzuseră şi poza celuilalt, publicată într-un ziar, la pagina judiciară. Cam asta e. A, detaliu: albul fusese, în noaptea aia, atât de crispat, încât femeile, profesioniste de clasă, nu I-au putut dezgheţa decât cu foarte mare greutate. Iar corcitul s-a abţinut total, aşteptând. De aceea şi-au amintit gheişele noaptea respectivă: c-a fost un soi de eşec...

Gus începu să se joace cu un coupe-papier masiv, dar gesturile Iui aveau o economie semnificativă.

— Mulţumesc, Lon. Eu unul sunt edificat. Lucrurile se leagă. Băieţaşul ăsta, Rolf, minte prin omisiune sau trădează. Ceea ce pentru mine e acelaşi

lucru. E deştept, ştim, dar nu într-atât încât să se arate intrigat, de ochii noştri, la dispariţia unui agent mărunt care şi-a petrecut ultimele ore din viaţă alături de el; nu se aştepta, deci, să procedăm la o anchetă riguroasă. Când croieşte planuri, ele au o anvergură planetară, nici mai mult, nici mai puţin. Pe tine, Lon, şeful lui, te socoteşte inapt de înţelegere; în consecinţă te "sare" ca pe-un şanţ. Celorlalţi doi din conducerea aci de faţă le arată, când vrea, câte un segment din ambiţia lui nemăsurată. Ajunge. Amărâta aia de Halina Kruczkowska a ieşit din joc pentru mult mai puţin.

Şi coupe-papier-ul din mâna lui Gustave Throwstone reteză aerul cu o forţă sinistră, de ghilotină. Bartolommini simţi că fusese semnată o sentinţă şi, fără voie, se ridică la rându-i în picioare. Urmau ordinele.

— Lon, totul e pregătit pentru mâine?

— Totul. Mâine, la aterizarea pe aeroportul din insula Cayman, avionul lui Gunnarsen e aşteptat de oamenii mei. Patru lunetişti pentru un singur ecologist zănatec, cred că-s de-ajuns.

— Sper, Lon. Numai că doi călători trebuie să crape acolo. Al doilea va fi Rolf. Cheamă-l în seara asta. Cere-i să urce la bordul avionului. Îi spui că va conduce personal operaţiunea. Distrugerea documentului Ligii, lichidarea lui Gunnarsen, mediatizarea evenimentului ca un atentat eşuat la adresa Secretarului General ONU sunt trei faţete diferite, dar coordonarea lor cade în sarcina lui. Asta trebuie el s-o ştie. Restul - te priveşte pe tine. Clar?

Docil, don Alonzo îşi cufundă în piept falca enormă. Gus se întoarse către preşedintele Fundaţiei Charity.

— Eşti singurul care poate lua legătura cu Frank fără a trezi suspiciuni. Comunică-i urgent următoarele. Să nu fie stresat văzându-l şi pe Rolf acolo, la bord. Frank să iasă primul din avion. Să se îndepărteze în cea mai mare viteză de scară. Să aibă încredere în judecata noastră. Să nu-i fie teamă.

Depuse cu grijă coupe-papier-ul pe birou. Îşi privi atent colaboratorii. Momentul era important, asta o simţeau toţi trei. Alonzo avea perspectiva unor acţiuni în forţă, asta îi convenea totdeauna. Pentru Bartolommini, timpul primise o şfichiuire de bici. Gus ţinu să se asigure că nu existau alte idei, alte păreri, umbra vreunei îndoieli. Să fie rostite acum, dacă există, nu să justifice regrete tardive. Locotenenţii confirmară justeţea punctului său de vedere.

— Un singur lucru... B.B. era deja lângă uşă când se hotărî să amintească un punct din afara ordinei de zi. Prizonierul ăla al nostru. Cu Joshua Dewitt detaşat la clinică, cu mine şi cu Lon foarte ocupaţi în alte direcţii, Norris rămâne 24 ore din 24 fixat lângă Singleton. Ce mai avem de stors de la momâia aia? Eu zic că ne încurcă...

— Ai dreptate, rosti Gus şi, cu o anumită încetineală solemnă, se ridică de la birou. Vei fi mirat să vezi cât de repede lichidăm şi această restanţă. A sosit, într-adevăr, momentul să facem curăţenie.

Bernie deschise uşa şi se miră văzându-l pe Emery. Vizitele românului erau de obicei anunţate şi, oricum, niciodată în puterea nopţii. Cu ochii cârpiţi de somn, statisticianul cu slujbă la FBI observă totuşi că expresia prietenului, de concentrare şi hotărâre, trădează o situaţie de urgenţă. Îl pofti în casă.

Într-adevăr, veştile justificau deranjul. Părăsindu-şi postul de la Connecticut Gallery, paznicul de noapte nu numai că nu comitea o dezertare, ci - dimpotrivă - îşi dovedea fidelitatea faţă de patroana internată, abuziv, într-un spital de nebuni. După opinia Iui Mircea Răzvan Întorsureanu, o intervenţie promptă şi decisă pentru eliberarea ei însemna mult mai mult decât o simplă acţiune caritabilă. Soarta Secretarului general al Naţiunilor Unita depindea de această verigă.

A fost trezită Hazel. Fletcher, căutat telefonic, n-a putut fi găsit. Punând la punct detaliile operaţiunilor de a doua zi, în cadrul cărora Bernie şi Emery aveau să formeze echipă, agentul Bernard J. Merwin nu putea face abstracţie de faptul că era pe punctul de a încălca un consemn. I se ceruse imperativ să nu mai întreprindă nimic pe cont propriu şi iată-l, pentru prima oară în viaţa lui, gata să nesocotească o dispoziţie pornită de la un eşalon superior. Dar, pe de o parte, evenimentele se precipitaseră, luând o turnură cu totul neaşteptată; pe de altă parte, disciplinatul subofiţer, dacă vroia să fie sincer cu sine însuşi, trebuia să admită că nu prea mai crede în acel eşalon.

În aceeaşi noapte, Senjuro Shamaghuchi se înclina, copleşit de onoarea vizitării sale de către Rolf-san. Garsoniera de la etajul ll al unui vechi imobil din Queens era pentru a doua oară, de-abia, văzută de omul care îl adusese din arhipelagul nipon şi căruia îi datora libertatea, dacă nu şi viaţa. Umplând un păhărel de alcool rafinat din orez, îl oferi oaspetelui cu un surâs în care se citea modestie şi supunere.

— Ei, Senjuro, cum te împaci cu America? adresă lupul tânăr o întrebare care, vădit, nu aştepta cu adevărat un răspuns. Să ştii că avem treabă. Sper că eşti în formă.

Cel ce fusese cândva un iluzionist de iarmaroc păru că înţelege cât de grăbit este mântuitorul său şi cât de sumară, deci, trebuie să fie întrevederea. Răspunse în consecinţă.

— Cere orice. Fac orice.

— Ascultă. Mâine dimineaţă, de pe un aerodrom mic, urmează să decoleze un avion. Vreau ca acest avion să cadă. Dintr-o manevră a pilotului. Tu poţi să i-o comanzi. Poţi, nu-i aşa?

Shamaguchi confirmă înclinând capul, milităreşte.

— De la ce distanţă? Din anumite motive, vreau ca acest avion să cadă în ocean. Înseamnă, asta, pentru tine, o dificultate în plus?

Surâsul niponului dispăruse de mult. Rolf traduse greşit cele câteva secunde de tăcere. Plusă:

— Află că la bordul acelui avion ar trebui să urc şi eu. Mi s-a ordonat să fiu acolo. N-o să fiu. Refuz să fac pe placul celor ce au decis să mă omoare. Zarurile au să cadă invers. Actul întâi din Marea Răfuială începe chiar mâine dimineaţă. Prin tine!

... Dacă aerodromul era destinat, prin construcţie, unui trafic redus, localul aferent refuza, şi el, să se definească drept bar, preferând eticheta de Cafeteria; ca şi cum acolo n-ar fi esenţe tari, ci numai răcoritoare şi eterna cafea braziliană ori columbiană. De acolo, Douglas Forrest, şeful biroului de presă al Secretariatului ONU, vorbea la telefon, pentru a doua oară în acea dimineaţă, cu Alden O’ Connell, şeful serviciului operativ al Secretarului General. I se plângea de faptul că deplasarea şefului în arhipelagul Cayman, având pe agendă probleme de ecologie, riscă un ecou mediatic necorespunzător, din vina organizării.

— Nu proastă. Mizerabilă! Omule, de ce dracu te faci că nu-nţelegi? De dragul imaginii, eu, plus doi-trei reporteri cu condei, trebuia să fim incluşi. Deşi îl ştiu prieten cu şeful, deşi recunosc că avionul e proprietatea “verzilor” săi, domnul Knud Gunnarsen n-avea dreptul să cenzureze lista pasagerilor! Bine, cum zici, invitaţi, nu pasageri... Dar la întoarcere, în locul conferinţei de presă, o să avem un rahat, ai să vezi!

Măsuţa la care îşi sorbeau cafelele Rudolph Leacock şi Senjuro Shamaguchi se afla la mai puţin de cinci metri de tejgheaua Cafeteriei, unde se agita fără spor, la telefon, funcţionarul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Un perete de sticlă despărţea localul de incinta aerodromului. Mecanicii de întreţinere se îndepărtau de un ALTE FOKKER, - trimotor cu o autonomie de zbor de numai 3700 kilometri. Alimentarea cu kerosen tocmai se încheiase. Scara mobilă aştepta deja la uşa aparatului. Rolf înălţă de toartă ceşcuţa albastră, şoptind pe sub ea:

— Şi dacă vine şi un copilot?

— Nu problem, îl linişti asiaticul. Unu, doi, acelaşi lucru.

Îşi văzură deci de cafelele lor, până în clipa când maşina oficială a Secretarului General al Naţiunilor Unite îşi făcu apariţia şi, încetinind mult, efectuă o curbă elegantă pentru a opri la jumătatea distanţei dintre avion şi Cafeteria. Şoferul coborî rapid pentru a deschide portierele. Din limuzină descinseră cel pe care toată lumea îl ştia drept Quentin Dexter Singleton împreună cu Knud Gunnarsen.

Preşedintele Ligii ecologiste Mundus Vivusque Mundus părea mai grăbit să înceapă zborul decât Secretarul General, căci făcu semne de impacientare în momentul când două persoane veniră să-i abordeze. Erau Doug Forrest şi Rolf.

— Domnule preşedinte Gunnarsen, vorbi Doug cu obişnuita lui familiaritate care nu pe puţini îi călca pe nervi, măcar la întoarcere sunteţi de acord ca primele declaraţii să le faceţi chiar aici, la scara avionului?

— De ce? se încruntă norvegianul.

— Pentru ca ediţia de seară a ziarelor să stoarcă, într-un titlu plus douăzeci de rânduri, concluzia deplasării.

— A, doar pentru atât? Omul care semăna, la fire şi la port, cu un personaj din Ibsen, greu de îmblânzit, cedă totuşi un punct. Bine, dacă vă gândiţi la interesele breslei, eu unul sunt de acord. Doar că nu ştiu sigur ora întoarcerii.

— N-are a face, vă aşteptăm noi. În numele presei, vă mulţumesc.

Rolf îl lăsase deliberat pe Forrest să i-o ia cu un pas înainte şi să facă, după cum s-a văzut, caz de interesele transparenţei oricărei acţiuni în care se implică ONU. Aşteptă, fără un cuvânt, retragerea şefului biroului de presă. În acel moment, Frank se întoarse către norvegian şi îl prezentă.

— Domnul Leacock, unul dintre colaboratorii mei.

— Dar îl cunosc, spuse omul cu ochii de un albastru pur şi îngheţat ca fiordurile. Ne-am întâlnit în Bosnia, unde te reprezenta. Bună ziua, domnule Leacock. Vii cu noi, am înţeles?

— Am vrut, dar regret că au intervenit nişte probleme, explică Rolf, care susţinu neşovăitor privirea mirată a lui Frank. Se scuză cu un gest faţă de savantul ecologist, iar acesta, din discreţie, se retrase puţin, pentru a lăsa liberă explicaţia dintre şef şi subaltern.

— S-au schimbat indicaţiile, şopti rebelul Imperiului. În ultimul moment. Pleci singur. În rest, totul rămâne valabil. Totul!

Îşi pironi privirile pe pasărea albă de obârşie europeană, gata de zbor la capătul pistei. Ştia că îşi joacă periculos cartea. Dacă Frank, omul pe care-l umilise în propriul birou la ONU, trăgându-l de urechi ca pe un nătărău pentru imprudenţe, s-ar apuca acum să-i verifice cuvintele printr-un simplu telefon la B.B., lucrurile s-ar încurca enorm... Numai că Rolf intuise exact reacţia personajului de alături. Terorizat de sila şi de spaima oricărei apropieri a lupului tânăr, Frank simţea o uşurare aproape vizibilă la această schimbare de plan. Sigur, era surprins că Bartolommini nu i-o anunţase personal; dar ce conta asta în comparaţie cu despovărarea obţinută prin crescânda distanţă pusă între sine şi individul ăsta pus pe rele?

Observând că aparte-ul luase sfârşit, Knud Gunnarsen se apropie şi rosti cu anume fermitate:

— Sper că vestea primită nu te împiedică să faci călătoria, Quentin. N-aş mai suporta o amânare! În loc de răspuns, Frank cuprinse umerii luptătorului pentru o lume vie şi curată.

— Nici pomeneală. Să mergem, prietene.

Şi se îndreptară, amândoi, către scara avionului.

La postul de comandă din carlingă luase loc un singur pilot. Comandantul Samuel Smith executase, pe cele mai felurite tipuri de avion, un număr de ore care-l situa în familia aşilor aviaţiei civile. De-a lungul a douăzeci de ani de carieră purtase dintr-o parte într-alta a lumii miliardari, echipe de fotbal, politicieni, misiuni de binefacere şi formaţii de muzică celebre, întotdeauna ca un cărăuş aerian de incontestabilă profesionalitate. De doi ani şi jumătate îşi primea salariul de la ecologişti.

De obicei, după decolare şi atingerea altitudinii de croazieră, punea cap compas şi încredinţa aparatul pilotului automat. Fără a se deconecta cu adevărat, îi plăcea atunci să-şi imagineze mutrişoara lui Sue, stăpâna lui în vârstă de cinci ani jumătate, la întoarcere, când gâgâlicea pipăie pachetul adus de tati şi încearcă să ghicească aşa, cu buricele degeţelelor roze, ce o fi înăuntru. De astă dată, însă, îl obseda figura curioasă a japonezului care se apropiase de el şi, în vreme ce cei doi pasageri se întreţineau cu grupul însoţitorilor, intrase în vorbă într-o manieră nu mai puţin curioasă.

— Ştiţi, domnule comandant, muream de poftă să ajung şi eu pilot. De ce credeţi că m-au respins?

Astfel abordat, Samuel Smith privise faţa intrusului. Dacă n-ar fi fost ochii negri, cu un straniu luciu, ca un cauciuc de galoş, gălbejitul acela n-ar fi putut fi deosebit prin nimic. Îi zâmbise forţat, ferm decis să taie orice poliloghie pe tema frustrărilor de tinereţe.

— La testul psihologic am picat. Au zis: lipsit de voinţă. Uitaţi-vă puţin. După părerea dumitale, n-am, chiar n-am eu voinţă?

Cum pilotul n-avusese nici timp, nici chef să înădească discuţii inutile, săltase din umeri a regret impersonal, gata de un stânga-împrejur. Dar îşi desprinsese privirile din ochii niponului cu o bizară dificultate, de parcă ceea ce îl reţinea era un asfalt vâscos, proaspăt turnat.

Nori imenşi, ca nişte conopide albe, pluteau sub aripile trimotorului, iar la şase mii de metri mai jos se afla, sclipitor, oceanul. Totul ar fi trebuit să fie okay, dar Samuel Smith trăia o stare proastă, cu atât mai proastă cu cât era inexplicabilă, căci nici o logică nu putea lămuri cum de-l urmărea şi aici, în carlingă, smoala aceea cleioasă, dezagreabilă, senzaţia de contact cu o hârtie de prins muşte. Voinţă, îşi ceru comandantul aeronavei. Un pic de voinţă, ce naiba, să ne concentrăm asupra treburilor noastre de zbor. Era înmărmuritor să constate că, pe măsură ce îşi repeta cuvântul voinţă, se simţea luat în stăpânire de altcineva, încălecat, împins într-o direcţie în care n-avea ce să caute.

Cu un ultim efort, hotărând că pilotului automat trebuie să i se retragă comenzile, trecu la manşă, da, acesta era un act de voinţă, iar apoi împinse semivolanul, din ce în ce mai mult, din ce în ce mai departe, din ce în ce mai repede. În câteva secunde, unghiul format între fuselajul argintiu şi orizontala argintie a oceanului deveni tot mai obtuz, până când cei douăzeci de ani de pilotaj magnific, şi cele câteva exclamaţii de încântare muzicală

ale micuţei Sue la fiecare întoarcere a lui tati dintre nori, împreună cu tot ce însemnase o existenţă onestă şi folositoare, se înfipseră ca un bolid în apele indiferente de jos. Oceanul răspunse agresiunii cu o coloană de stropi prefăcuţi instantaneu în aburi, înaltă de câţiva zeci de metri.

46

Timpul sosise. Dacă românul era, într-adevăr, băiatul isteţ pe care contase Abigail, din acel moment el putea să bată la uşă în orice clipă. Nepoata lui Gus se întreba totuşi, febricitând de nervi, dacă o întârziere cât de mică nu va complica - imens - situaţia. Paznicul de noapte al Galeriei se va putea strecura, neobservat, în spital? Neurolepticul administrat lui Joshua Dewitt va mai acţiona atunci? O luptă pe viaţă şi pe moarte devine, sau nu, inevitabilă, pentru ieşirea din clădire?

Răspunsurile luară forma semnalului convenit. Ciocăniturile erau pe cât de discrete, pe atât de clare. Abigail desfăcu zăvorul şi, abia tresărind dinaintea unui Mircea Răzvan Întorsureanu îmbrăcat în tunică de medic şi cu calota respectivă pe creştet, îi făcu loc în antreu.

Înţepeniră amândoi auzind cum dincolo, pe patul rezervei, Dewitt se mişcă.

Nu era decât o mişcare obscură, în somn, suficientă doar pentru a întrerupe, pe durata a trei-patru respirări, sforăiturile zdravene; dar femeia, otrăvită de scârba recentei şi repetatei acuplări, trăi intens groaza că sacrificiul va fi fost inutil dacă instinctul de paznic al brutei s-ar dovedi mai puternic decât efectul chimic al celui mai trăznitor somnifer. Călcând în vârful picioarelor, Abigail desprinse din toc pistolul temnicerului ei şi i-l întinse neşovăitor proaspătului imigrant al Americii. Îi ceru, la ureche:

— Adoarme-l definitiv !

Omul născut la cotitura Carpaţilor luă fără ezitare masivul Browning prevăzut cu amortizor, dar femeia care îi oferise prima slujbă în Lumea Nouă văzu, cu nemulţumire, că arma fu apucată de ţeava, deci urma să fie folosită ca măciucă, nu altfel.

— Definitiv, nu. N-am făcut-o încă, n-am s-o fac vreodată. Dar să vi-l scot din circulaţie pentru câteva ceasuri bune, asta garantez.

Şi “patul” Browning-ului îl mirui pe Josh cu o precizie şi o forţă exemplare. Acestea n-ar fi fost, totuşi, deajuns ca să stingă ura pacientei din clinica psihiatrică a Fundaţiei Charity, dacă nu şi-ar fi dat seama că Dewitt îşi va primi adevărata pedeapsă chiar de la ai lui.

În vreme ce Întorsureanu potrivea pătura peste mătăhălosul trup culcat acolo, ultima descendentă din clanul scoţienilor îmbrăca în viteză vestminte împrumutate din garderoba doamnei Hazel Merwin şi se încălţa cu perechea de pantofi sport procurată prin aceeaşi sursă. Cu liftul rezervat personalului medical coborâră două persoane care nu păreau nicidecum biciuite de grabă. Femeia ţinea într-o mână o pungă mare de plastic. Dacă i-ar fi venit cuiva ideea să i-o scotocească, ar fi dat, acolo, peste un balonseide, un Browning încărcat, un spray paralizant şi un porte-feuille cu o sută de dolari în bancnote de valori mici.

Maşina la al cărei volan aştepta Bernie porni cu aceşti pasageri şi se depărtă de campusul universitar în mai puţin de şapte minute de la prima ciocănitură în uşa rezervei.

— Cum te simţi? se interesă Mircea Răzvan Întorsureanu, care, de pe scaunul din dreapta şoferului, o cercetă cu privirile pe Abigail. Pe bancheta din spate, femeia sta cu ochii închişi. Un zâmbet straniu era întipărit pe obrazul palid.

În absenţa unui răspuns, Emery continuă:

— Te întrebi, probabil, unde te ducem. Ne-am gândit să te punem la adăpost de cei atât de grijulii cu sănătatea dumitale. Îţi propunem să stai, deocamdată, în locuinţa care mi-a fost oferită de doamna Hazel. E soţia domnului de la volan.

Nepoata lui Gus clătină capul a negaţie, aşa că românul se crezu dator să insiste.

— E o locuinţă mică, dar comodă. Pentru soluţie provizorie...

Gayle, urmărindu-şi gândurile, făcu acelaşi gest de refuz, cu ochii închişi, mereu cu surâsul ciudatei ei beatitudini.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire semnificativă. În evadata din clinica-închisoare nu aveau, încă, un partener de dialog. Bernie apăsă clapeta radioului de bord. Ritmurile săltăreţe ale unei formaţii country se legănară pe durata câtorva secunde şi Bernie, care rula încet, aşteptând ca femeia, venindu-şi în fire, să spună clar ce obiectează la destinaţia anunţată, fu gata

să schimbe postul. Tocmai atunci, însă, programul muzical fu retezat brusc. O voce de crainic rosti precipitat:

— “Postul de control aerian al zonei de coastă anunţă că astăzi, în jurul orei l2,00, a fost pierdută legătura cu un avion aparţinând Ligii ecologiste Mundus Vivusque Mundus. La bordul aparatului s-ar afla nu numai preşedintele ligii, doctorul Knud Gunnarsen, ci si invitatul acestuia, secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor, domnul Quentin Dexter Singleton. Potrivit primelor surse, încă neconfirmate oficial, cele două personalităţi se îndreptau către insulele Cayman, unde urmau să studieze, la faţa locului, consecinţele catastrofei ecologice din zonă, o maree neagră, despre care presa a relatat pe larg. Până în acest moment nu se cunoaşte nimic despre soarta avionului, un Alte Fokker 420. Vom reveni cu amănunte de la trimisul nostru pe aeroport, unde ziariştii aşteaptă încă o conferinţă de presă, promisă la decolare de către înaltul demnitar ONU”.

La auzul acestei bombe, Bernie încetini instinctiv, trase pe culoarul din dreapta şi opri. Şuieră fără voie. Românul, cu gura întredeschisă, era la fel de copleşit. Brusc, şi unul, şi celălalt, se pomeniră cu câte o mână pe un umăr. Abigail ieşise din starea de prostraţie şi-i privea cu ochii scânteind drăceşte.

— Dacă avionul a căzut, nu secretarul general ONU a murit. A pierit cel care i s-a substituit. Un anume Franco Amore Benemerenza, pe care l-am cunoscut şi eu, în partea lui cea mai puţin rea, Amore... Ascultaţi-mă bine, voi doi. Eu am o treabă urgentă, care mă priveşte. N-aveam de gând să mă las pusă la adăpostul vostru. Dar aveam de gând să vă spun, oricum, unde-l găsiţi pe realul Singleton. Şi cum poate fi scos de acolo. Numai că acum, dacă sosia a crăpat într-adevăr, e o chestie de minute până la lichidarea lui Dexter. E închis într-o subterană, în campusul universitar de unde m-aţi ajutat să fug. Deasupra se află biblioteca privată a directorului de la Charity World Fundation. Trebuie să intraţi acolo. Băgaţi bine la cap codul care acţionează scara de acces... Şi raftul exact unde găsiţi dispozitivul de comandă. Eu cobor, voi întorceţi-vă imediat în campus - şi norocul fie cu voi. Grăbiţi-vă!

Femeia începu să descrie drumul, iar Bernie, fierbând de nerăbdare, trebui să înregistreze detaliile unui traseu parcurs deja, de el, cu nişte zile în urmă. În schimb combinaţia de cifre şi litere care alcătuiau codul de glisare a trapei şi acţionare a scării mobile era, efectiv, noutatea absolută, vitală. O

notă febril în agenda electronică de buzunar, precauţie inutilă, fiindcă în memoria statisticianului combinaţia aceea avea să înţepenească definitiv.

— Domnişoară, atât spuneţi-ne: i-aţi promis salvarea lui Singleton?

— Da. Nu direct. Maică-sii, la mormânt. Hai, plecaţi.

Abigail Throwstone, născută Muriel Mc. Carson, deschise portiera din spate a maşinii şi coborî pe trotuar. Avea gesturi decise, ţinuta dreaptă, se dezmeticise şi, dacă la colţurile gurii n-ar fi încremenit, neplăcut, linia bizarului surâs, nimic n-ar fi fost dubios în actul cooperării ei cu legea. Nu se depărtă de salvatorii ei fără un ultim avertisment:

— Incinta bibliotecii e păzită de un tip înarmat. Vă previn că trage bine. Aveţi grijă de voi.

47

În pofida nemişcării aparente, CIA lucrase intens la verificarea datelor din memoriul adus de Colin Fletcher, angajându-se în anchetă prin nu mai puţin de trei dintre departamentele Agenţiei.

Rezultatele cele mai concludente erau recolta unui resort tehnic. Dacă amprentele digitale ale celui ce condusese cândva o comisie ONU nu mai erau suficient de clare pentru a fi comparate cu amprentele digitale ale actualului Secretar General (deoarece hârtiile respective trecuseră prin prea multe mâini), în schimb cercetarea amprentelor vocale ale celor doi era de un maxim interes. Se ştie că două voci care - la vorbire - sună identic, îşi semnalizează diferenţele la înregistrare pe bandă magnetică. Procurate discret de Hazel Zimmermann, aceste probe fuseseră comparate, analizate şi păreau să dea dreptate raportului elaborat de agentul Bernard Merwin.

Mai puţin avansate erau cercetările departamentului criminalităţii economice, al căror obiectiv era onorabilitatea giganticului organism filantropic Charity World Fundation. Prea mare se vădea bogăţia acestui colector al milei publice în raport cu donaţiile controlabile, prea variate şi prea ramificate domeniile de activitate, ca să nu funcţioneze acolo un mecanism de spălare a banilor murdari. Pe de altă parte, însă, atacarea frontală a colosului era imposibilă, atâta vreme cât ea s-ar fi izbit de susceptibilităţile indignate ale donatorilor de bună credinţă, neîndoielnic presăraţi printre ceilalţi, într-un algoritm calculat cu uluitoare dibăcie.

În fine, şi mai anevoios avansase investigaţia privitoare la identitatea şi la statutul real al persoanei din vârful organizaţiei - rămas undeva într-un mister păzit cu străşnicie. Anchetatorii ajunseseră destul de departe în scotocirea trecutului, inclusiv până la pagina miraculoasei naşteri a unui miliardar la o vârstă matură, un anume Gustave K. Throwstone, într-o republică central-americană. Nici în această direcţie nu se deţineau încă suficiente elemente pentru o punere sub acuzare.

In rezumat, deci: o acţiune clară, frontală, decisă nu fusese încă întreprinsă. Aşa stăteau lucrurile, când ştirea de presă relatând dispariţia şi speculând asupra probabilei prăbuşiri a avionului în care călătorea vârful ierarhic al Organizaţiei Naţiunilor Unite a dat şefilor cei mari din CIA o lovitură de bici. Din acel moment totul trebuia măsurat în minute şi clipe. Impostorul odată dispărut, viaţa autenticului demnitar atârna de un fir de păr. Colonelul Robert M. Talbot, de la serviciul antitero din Central Intelligence Agency primise ordinul să-şi ţină oamenii în stare de alertă pentru eliberarea imediată a lui Q.D. Singleton din vizuina aflată sub o paşnică bibliotecă privată. În aşteptarea lansării iminente, "băieţii", şaisprezece luptători în ţinută de camuflaj, repetau pentru a "n" -a oară lecţia pe care o ştiau până în ultimele amănunte. Erau ajutaţi de un casetoscop care proiecta, pe un ecran cât peretele, imaginea din zeci de unghiuri a clădirii în care domnul prezident Bartholomew Bartolommini îşi etalează setea de cultură în perimetrul unui campus universitar.

De mai bine de zece ore, Colin Fletcher se afla şi el, un civil a cărui unică armă - ce-i drept, redutabilă - era un pix, consemnat împreună şi alături de aceşti specialişti ai acţiunii. Fireşte, nici prin cap nu-i trecea să protesteze, deşi aşteptarea era chinuitoare. I se spusese că rolul lui e să furnizeze, până în ultima clipă, amănunte care nu figurau în raportul agentului federal Merwin, dar ar fi putut uşura treaba "băieţilor". Merwin însuşi fusese căutat în acelaşi scop, fără să fie găsit. Cu gândul la ceea ce va fi, curând, reportajul vieţii lui, un hit colosal, ziaristul acceptase fără crâcnire, ba chiar fericit.

— Domnule colonel, se adresă el lui Bob Talbot, faceţi-mi o favoare şi spuneţi-mi ce se mai aşteaptă? În orice secundă, acum, Singleton poate fi curăţat Cred că nimeni nu se îndoieşte de asta!

Talbot confirmă cu un gest, dar, în loc să răspundă imediat, amplifică volumul sonor al radioului care transmitea un nou comunicat: "Echipajul

unui mic vas pescăresc, aflat la circa 250 de mile de coastă, declară că a fost martor ocular, cu puţin înaintea orei l2 a.m., la prăbuşirea unui avion în apele Atlanticului. Conform acestei mărturii, nici o explozie nu ar fi precedat catastrofa aviatică în care, probabil, şi-a pierdut viaţa Secretarul General al Naţiunilor Unite". O pauză extrem de scurtă, apoi o altă voce, de crainică, aduse dramul de piper indispensabil chiar la prezentarea celor mai sumbre întâmplări servite consumatorilor de ştiri: "Dintre reacţiile cele mai prompte, am selectat comentariul octogenarului veteran al Protocolului de la Palatul ONU. Domnul Martin Weaver şi-a repetat butada rostită la moartea lui Dag Hammarskjold, din urmă cu patru decenii: «Terra îşi alege Secretarul General, dar Secretarul General n-ar trebui să se dezlipească vreodată de Terra»."

— Ăştia-s incorigibili! ricana colonelul iritat. Domnule Fletcher, dacă ar fi după mine, aş da în această secundă ordinul de atac. Dar decizia nu-mi aparţine. Nici altcineva, pe toată filiera CIA, nu o ia. Este o decizie politică. Vine de la Casa Albă sau nu vine deloc. Şi nu e uşor de luat. Probabil că acum, acolo, se caută varianta cea mai puţin păgubitoare. Fiindcă oricât de bine ne-am îndeplini noi, pe teren, misiunea, Administraţia tot şifonată iese din toată povestea asta.

Grozav ar fi vrut Talbot să aprindă o ţigară, dar alungarea tutunului din instituţiile statului fusese o campanie lungă, grea şi încununată de victorie. Colonelul icni în sec şi continuă:

— Unu: să presupunem că Singleton, autenticul, trăieşte încarcerat şi că oamenii mei îl vor scoate viu. Îţi dai seama ce uragan va stârni fiecare declaraţie a lui? Unde i s-au întâmplat lui toate astea? Pe teritoriul celei mai mari forţe politice, economice şi militare din lume! Oamenii au să întrebe cum a fost posibilă o mistificare demnă de bâlciul politic al republicilor bananiere!

Doi: să zicem că găsim la buncăr un Singleton făcut fărâme. Îţi dai seama ce jalnic va fi să ne vedem lipsiţi de singurul martor, victimă a organizaţiei criminale care şi-a dus proiectul atât de departe? Că nu vom şti nici destul de multe, nici destul de iute, ca să descoperim legăturile, încrengăturile, rezervele bandei?

În al treilea rând, ziaristule, dă-ţi seama ce-ar face opinia publică aflând că între momentul primirii raportului vostru şi momentul când

Administraţia dă lumină verde ordinului” Atacaţi” s-au scurs zile în şir... Vreo două săptămâni.

La privirea intens interogativă a lui Colin Fletcher, colonelul se mărgini să adauge cu jumătate de gură:

— Că noi nu am stat cu mâinile încrucişate, asta e-o altă poveste.

Ceea ce Talbot nu putea mărturisi omului de presă era faptul că, până aici, ofiţerul dezvăluise numai o parte din miza jocului - nici măcar cea mai importantă. Desigur, era un act de voinţă să smulgi masca unui impostor, să redai Naţiunilor Unite pe întâiul dintre cei aleşi să le servească, să scoţi omenirea de sub umbra unei substituiri tragico-groteşti. Dar afacerea Singleton punea în discuţie însăşi corectitudinea şi credibilitatea uneia dintre instituţiile fundamentale ale Administraţiei americane: Biroul Federal de Investigaţii. În aceeaşi zi, două copii ale aceleeaşi sesizări intraseră în posesia conducerilor celor două instituţii abilitate să vegheze asupra ordinii publice. La CIA, investigaţia îşi urmase cursul. La FBI, semnalul de alarmă fusese oprit. Blocat. Ascuns. De către cine? În folosul cui?

Acesta era motivul pentru care acţiunea în forţă asupra presupusului buncăr se pregătea aici, la CIA, şi nu în altă parte. Riscul scurgerii informaţiilor în actuala etapă trebuia evitat cu orice preţ. Totuşi, gândi Bob Talbot, piscul ierarhiei ar face bine să gândească mai repede. Totuşi...

În maşina lui Bernie, cei doi bărbaţi se gândeau la cuvintele de despărţire rostite de roşcovană. Statisticianul lăsase motorul să toarcă. Simţi că i se usucă gura şi se chinui puţin să-şi activeze glanda salivară.

— Ai auzit, Emery? Trage bine gorila de serviciu. Adică nimereşte. Da’şi pe tine te-am văzut eu, cu ochii mei, ochind pe cinste. La o baracă de tir, în Chinatown. E drept că acolo zvârleai cu nişte mingiuci de cauciuc, nu cu gloanţe.

— Mâna e tot aia, se mulţumi să observe, sec, Mircea Răzvan Întorsureanu. Haidem. Întoarce.

— Dar te-ai familiarizat cu Browning-ul pe care ţi l-am dat?

— M-am familiarizat cu toată America. Hai, Bernie, să nu mai pierdem timpul. Dă-i drumul!

— Riscăm, deci?

— Am spus să-i dăm drumul.

Numai prin două detalii se desluşea, în exterior, impactul evenimentelor din urmă asupra lui Gus. Linia buzelor sale sugera, acum, o lamă de oţel înfricoşător de subţire, tensionată la extremităţi. Iar motanul venit să-şi ia porţia de mângâieri, primise un şut care-i atinsese doar coada enormă şi prestigiul. Acum ostracizatul privea de departe, cu ochi albaştri, zgâiţi rotund, la un stăpân în toane inexplicabil de rele.

— Ce tot te agiţi acolo? Pune jos telecomanda aia! Lasă canalele şi nu mai dârdâi ca o piftie.

Omul la care se răstea domnul Throwstone era Bartolommini. Preşedintele executiv al celei mai importante reţele de organisme filantropice pierduse, în mai puţin de o oră, o prestanţă constituită, răbdător şi eficace, de-alungul a trei decenii. Se mai micşoră parcă, umil, odată cu scuza:

— Poate se mai dă vreun comunicat... Creierul obiectă:

— Ce să ne mai comunice?! Câţi ani de zbor avea la activ pilotul cutărică? Nu ne interesează! Frank s-a dus. Asta e, rău...

— Catastrofal, bolborosi B.B.

Era congestionat şi transpira abundent; vorbea aproape fără şir despre speranţele lor năruite... despre măreţia planurilor care s-au dus dracului, despre...

— Potoleşte-te, cretinule! Vino-ţi în fire, cârpă! Urmăreşte-mă şi încearcă să pricepi. Pierderea lui Frank ne loveşte dur. Dar el, pentru noi, era o rachetă purtătoare. Am şi avut timp să ne plasăm pe orbită un număr de sateliţi. Mai departe, vom vedea. Suntem prea avansaţi ca să nu găsim soluţii. Esenţială e coeziunea interioară a echipei. Aici, în treacăt fie zis, tot răul spre bine. L-am pierdut pe Frank, dar am scăpat de Rolf. Asta e o bilă albă.

B.B. Charity încercă, aşa cum i se ceruse, să emită o înlănţuire de sunete al cărei sens să fie: da, a priceput. Reuşi o tripletă de întrebări în lamento:

— Dar Lon pe unde-i? De ce nu-i aici, cu noi? Ce face Lon? Fu privit, iarăşi, cu dispreţ:

— Nu ştii că la el acasă duc toate legăturile cu punctele fierbinţi ale acestei întâmplări nenorocite? Nu-i purta lui de grijă. Problema e să faci tu ceva util şi urgent, în loc să te tângui penibil. Du-te direct la Norris, sau care

e acum acolo, şi suprimaţi-l pe Singleton. Cadavrul să dispară fără urmă. Nimic nu-i mai urgent, bagă de seamă. Hai, mişcă-te!

Fericit că scapă de sub biciul sudălmilor lui Gus, Bartolommini ţâşni către uşă.

Privind acea uşă, rămasă întredeschisă, gazda se întrebă dacă nu cumva a greşit lăsând încă, în paza unui B.B. depăşit şi răvăşit de ultimele evenimente, servieta cu detonatorul telecomandă. Dispozitivul, opera lui Koki Mitsuyama, era programat pentru distrugerea Fişierului într-o situaţie fără ieşire.

Abigail Throwstone părea că, pur şi simplu, hoinăreşte prin marele oraş. Ţinea cu o mână, strâns lipită de corp, sacul acela de voiaj, dar braţul liber şi-l legăna tare, ca o şcolăriţă în primul ceas de vacanţă. Întâlnirea unui magazin cu vitrine doldora de jucării, de la ursuleţii de pluş până la roboţeii dirijaţi electronic, opri această plimbare pentru mai puţin de cinci minute. Când ieşi din acel minimarket al celor mici, nepoata supravieţuitoare a clanului Mc. Carson ducea în sacul de voiaj un obiect în plus. Cam derizorie, cumpărătura: o răţuşcă din plastic, galbenă şi cu cioc roşu, dintr-acelea care se pun în căditţa bebeluşilor, să-i ţină ocupaţi, cuminţi adică, în timp ce li se săpuneşte părul.

Pe trei sferturi dezmeticit, păstrând însă o durere năprasnică în ceafă, nimica toată în comparaţie cu spaima de pedeapsa cuvenită unui paznic căruia i-a “zburat” prada, Joshua Dewitt căuta leacul situaţiei la doctorul Klavek.

— Ce dracu mi-o fi dat, căţeaua? De unde o fi luat chimicalele alea, cu care m-a pus la pământ? Şi cine o să mă creadă că...?

Liubomir Klavek îl privi fără dram de bunăvoinţă, ca unul care îşi simţea, la rându-i, poziţia serios periclitată din nerozia altuia.

— Ce mai întrebi! Abigail ţi-a pasat narcoticele prescrise ei, iar tu le-ai înghiţit ca un idiot. Dar gâlma asta de pe ceafa ta, tot cadoul ei să fie? Mă îndoiesc. De fapt, ce s-a petrecut aici?

Josh bolborosi ceva, din care reieşea că nu-şi aminteşte nimic precis. Singurul său punct fix era groaza de răzbunarea Creierului.

— Trebuie să raportăm imediat, reluă doctorul. Problema este: cui? B.B. e mai cumsecade. Promite uşor, dar n-are destulă putere, şi nu-ţi ţine spatele la greu. Don Alonzo, cât e el de brutal, dacă izbuteşti să treci peste momentul lui de furie, hm... are credit sus. El, Lon, ne poate scoate din

rahat. La Lon va trebui să mergem. Dar nu mai înainte de a ne convinge că scatiul fugit din colivie nu e, totuşi, undeva pe aici, prin preajmă. Vrei să te întrebe Lon dacă ai căutat-o bine şi tu să zici nu?

Bartolommini îşi conducea Pontillac-ul cu o viteză depăşind limita admisă în interiorul metropolei. Grăbindu-se, încerca să se autoconvingă de un singur lucru: dacă execută deosebit de prompt misiunea încredinţată de Gus, după beştelirea aceea odioasă, îşi va recăpăta liniştea. Încrederea în sine, minunatul instrument graţie căruia trăiesc, funcţionează şi se îmbogăţesc milioane de americani de rând, n-o să-i lipsească tocmai lui. Talpa apăsa un pic mai tare pedala de acceleraţie, apropiind tot mai mult clipa când Singleton îl va urma în lumea cealaltă pe frate-său vitreg, iar Gus va fi iarăşi mulţumit de cel mai vechi colaborator al său, co-întemeietor al organizaţiei.

Motociclistul care îl opri, după ce rulase paralel cu Pontillac-ul şi semnalizase autoritar, se dovedi un agent de circulaţie aflat în toane bune. Nici măcar nu-l amendă, mulţumindu-se să-l muştruluiască. Nişte încruntări pedagogice bine exersate. O “predică”. Dar efectul acestui minor incident de trafic fu nemăsurat. Nu numai că B.B. opri maşina pe prima stradă laterală; că îşi şterse faţa cu ambele mâini, nu cu batista, ca un gentleman; dar mai ales că, la capătul unui minut de reflecţie, în care spaima, deruta, furia, dezamăgirile şi speranţa se încăierară în cugetul lui într-o hărmălaie insuportabilă, omul se linişti brusc.

Roti cheia în contact. Limuzina se urni din loc.

Acum respecta viteza admisă în New-York, dar omul de la volan se hotărâse să înfăptuiască o cu totul altă acţiune decât cea iniţială. Aşa cum fusese conservată mai bine de trei luni, viaţa lui Singleton mai putea fi lungită cu o oră.

Bernie mergea în faţă, ca unul care, din “vizita” anterioară, cunoştea topografic obiectivul. Emery îl urma, la doi paşi, pregătit să-şi “acopere” prietenul. Browning-ul, pe al cărui trăgaci românul îşi petrecuse degetul, era mascat de o şapcă îmblănită, proptită de antebraţ.

Surpriză plăcută: uşa bibliotecii era, ca şi data trecută, descuiată. E de bine, gândi Bernie. Normalitatea funcţionării imperiului cere ca biblioteca să fie, chipurile, accesibilă, măcar pentru ca intruşii să fie îndrumaţi într-altă parte.

Înaintară pe axul pâlniei orizontale din interiorul acestei atât de bizare construcţii; înaintea uşii de la capătul coridorului, cei doi se mai priviră o dată. Îşi făcură, reciproc, semn. Hai!

Irving Norris îşi fuma a optsprezecea ţigară a zilei în clipa când se pomeni cu o armă îndreptată spre el şi cu somaţiile:

— Mâinile la ceafă! Ridică-te foarte încet! Vino aşa în mijlocul sălii!

Năucit de rapiditatea atacului, Norris se supuse maşinal primelor două porunci. În existenţa lui de pistolar, mai trecuse prin destule momente dure când, în confruntarea unu la unu, câştigase partida, deşi avantajul surprizei fusese de partea celuilalt. Dar, imediat după primul atacant, zări un al doilea individ. Nici lupta unu contra doi n-ar fi pus reale probleme unui profesionist al crimei, dacă cele trei luni de veghe rutinieră la cuşca lui Singleton n-ar fi tocit câţiva zimţi - atât - din mecanismul vigilenţei.

Ezitarea din mintea lui Norris ori, mai curând, dubiul legat de acel moment (cine era vizat, un paznic ori Secretarul?) se spulberă ultra-rapid. Cel de al doilea intrat se îndreptase direct către raftul ce ascundea dispozitivul trapei şi, mai mult decât atât, iată-l scoţând minusculul tablou de comandă din tainiţa lui.

Focurile porniră cvasi-simultan. Glonţul tras de Bernard Merwin avu totuşi un infim avans. Determinant pentru relativa imprecizie a loviturii lui Norris. Dacă handicapul pistolarului constase în cursa mâinii de la ceafă până la tocul armei, şi de acolo în poziţie de tragere, dificultatea agentului venea din formaţia sa de paşnic statistician, plus dorinţa de a-şi captura adversarul viu.

Erau răniţi amândoi. Al treilea glonţ puse capăt duelului. Văzându-şi prietenul căzut, Întorsureanu trăsese la rândul lui. De astă dată, Norris era scos din joc.

Bernie opri mişcarea românului, repezit să-i dea primul ajutor.

— O să rezist, lasă... Emery, fă treaba pentru care am venit! Întorsureanu acţionă clapele conform cifrului obţinut de la Abigail.

Mişcarea halucinant de lină prin care suprafeţe aparent monolitice se detaşară şi dobândiră autonomie, scara aceea care dintr-o anexă a rafturilor, coborî într-un beci adânc, strigătul auzit de jos “In sfârşit v-aţi hotărât să mă ucideţi!”, toate acestea avură un efect fantastic asupra lui Bernie care ţinu să-şi asigure, încă odată, camaradul: “Scoate-l iute de-acolo, Emery. Nu-ţi fă griji cu mine!”

Singleton percepuse rafala de deasupra ca pe nişte tunete anunţându-i sfârşitul violent. Se uita ţintă la omul ce cobora grabnic treptele, un necunoscut care, cu un accent curios, se recomanda ca prieten şi-i vestea sfârşitul coşmarului. Neîncrezător - cum putea fi altfel?! - se lăsă tras de mână în sus. De astă dată, nici o descărcare electrică nu-l mai prăbuşi la podea. Sala pe care, clipind înfricoşat, o cuprinse, avea pentru el un milion de informaţii nemaiîntâlnite. Una singură făcea excepţie, dar aceea concentra, într-un obraz de temnicer imobil, căzut pe spate, tot chinul celor mai bine de o sută de zile şi de nopţi. Mai înainte de a putea fi oprit, Singleton propti zdravăn talpa în umărul gorilei răpuse şi, cu un efort sălbatic, împinse acel trup inert spre trapa deschisă. Bufnitura zgâlţâi cubul de oţel inox.

Întorsureanu nu irosi nici o privire pe ticălosul cu junghetura frântă. Era cu mult mai urgent să se constituie, împreună cu secretarul general, în două cârje pe care să se poată sprijini Bernie, până la maşina din apropiere.

Pe acest traseu îi depista, în cercul unui binoclu de câmp, sergentul cercetaş Neil Sherwood, din punctul de observaţie situat în lucarna unei vechi clădiri, menţinută pentru valoare istorică, în proximitatea modernului campus. Sergentul deschise comunicatorul, îşi declină identitatea şi informă:

— Am văzut doi inşi intrând în obiectiv. Acum, când ies, sunt trei, şi-al treilea pare bolnav, neputincios ori, cine ştie, rănit. Ce fac?

Interlocutorul, colonelul Talbot, trânti o înjurătură:

— Nimic! Aşteaptă acolo... cum aşteptăm toţi... mama mă-sii de aşteptare! Bob Talbot formă, la rândul său, o legătură şi, de cum i se răspunse, nu mai ţinu cont de privirea ironică a ziaristului Fleteher, ci se răcori:

— Domnule general, mi s-a raportat că la obiectiv s-au precipitat evenimentele. Cu respect, vă aduc la cunoştinţă c-o să capturăm o colivie goală.

“Bârlogul lui Bartolommini”, mică locuinţă secundară din campus care îi întreţinea posesorului reputaţia unui om de lume cu lipici la femei de bună condiţie, iatacul unui hedonist autentic, era de fapt trezoreria Imperiului. Nu în sensul că acolo s-ar fi găsit munţi de aur. Aşa zisul bârlog adăpostea un singur seif “personal”, alături de calculatorul prin care stăpânul avizat

accesa, oricând, conturile din marile bănci atent selectate de Gus şi de Sfânta Treime pentru a le păstra valorile uriaşe.

B.B. sosi în acest loc mişcându-se cu o energie care dovedea un singur lucru: momentele spaimei paralizante erau depăşite. Ca omul care ştie exact ce are de făcut, intră în dormitor, deplasă un tablou cu nud de femeie spălându-se (Degas), deschise micul seif protejat de această capodoperă, pentru a extrage din nişa de oţel trei paşapoarte. Le răsfoi. Erau pe trei nume diferite, dar elementul comun era poza lui Bartholomew Bartolommini. Cercetă foarte atent datele înscrise în dreptul vizelor. Erau perfect valabile. Putea pleca chiar acum, către oricare din cele trei destinaţii şi, peste mări şi ţări, să renască. Numai că n-avea de gând să plece cu mâna goală. Prea bine o dusese în cea mai mare parte a vieţii, ca să accepte acum, spre bătrâneţe, un trai mediocru.

Cu acelaşi pas decis intră alături, în living. Acţiona acolo cifrul altui seif, mult mai încăpător; scoase câteva hârtii inscripţionate cu caractere de calculator şi începu să copieze, de mână, numere de cont, parole, coduri etc. Operaţiunea trăda o îndelungată practică în domeniu. Când totalul sumelor care urmau să fie mutate din averea Imperiului atinse 3.000.000.000 $, se opri. Socotea că, pentru câte zile îi mai sunt hărăzite, trei miliarde ar fi, orişicât, de ajuns.

Nu-i rămânea decât să comande electronic acest modest transfer de proprietate. De la pupitrul calculatorului, în faţa căruia se aşeză, luminându-i imediat ecranul, avea să topească nişte conturi într-alte conturi, printr-un slalom bancar în care era expert. Tocmai înălţase puţin mâna deasupra taster-ului, pentru a imprima întâile semne, când auzi vocea unui strigoi:

— Salut, bătrâne şobolan! Ştiam că aici trebuie să te aştept. Când corabia se scufundă, un rozător modern lasă tot şi aleargă să-şi transfere conturile...

Rolf ieşise, binedispus, de după draperia de catifea care proteja fereastra.

— Nu te mai holba! Bineînţeles că nu m-am făcut terci odată cu idiotul de Frank, pentru că, spre deosebire de el, nu m-am urcat în avionul ăla. Ce, eram cretin, să cad în cursa voastră?

Vorbind, se apropia de marele administrator surprins în flagrantul trădării. Cu economie de gesturi, îi sustrase cele trei paşapoarte. Lista cu ciorna conturilor o puse într-unul, ca pe un semn de carte. I se păru că bătrânul încearcă o mişcare rebelă.

— Dacă sufli măcar, te găuresc pe loc, târâtură! Să-ţi intre bine în cap - ori un glonte, ori ideea - că toate s-au schimbat. De azi înainte, eu, Rudolph Leacock sunt Şeful. Clar?

B.B. Charity încercă să se ridice, a supunere, dar nu-l ţinură picioarele.

— Găseşte-ţi resurse, moşule, căci o să ai multe de făcut. Unde ţii valiza cu detonatorul telecomandat al Fişierului?

În pofida promisiunii de trecere necondiţionată sub noua domnie, B.B. bâigui îngrozit:

— Vrei... doreşti să arunci în aer... odată cu Singleton... şi fişierul general? E tot ce avem mai... Rolf tăie sec:

— L-am copiat demult. Până la ultima dischetă. Şi nu te mai osteni cu bunele tale intenţii. Ai gândit destul. De acum înainte, are cine să judece. Creierul a murit, trăiască Creierul! Dă-mi valiza aia - şi hai!

Lui Bartholomew Bartolommini nu-i rămânea decât să execute ordinele. Între un Gus pornit pe cele mai crunte pedepsiri, şi un Rolf îmbătat de puterea supremă, lui, domnului cu respectabilul păr alb şi faţada de onestitate, ce îi oferea viitorul?

Adineauri, când îşi punea deoparte miliardele necesare unui apus ultra tihnit, nu credea că, atât de rapid, va ajunge să invidieze soarta răposatului Frankie. Cel puţin rechinii din zona arhipelagului Cayman au muşcat, oricum, din nişte resturi insensibile la durere.

48

Consemnat să joace rolul de placă turnantă a informaţiilor şi comenzilor operative, don Alonzo se simţea nelalocul lui. Unui tigru nu-i încredinţezi să refacă o pânză de păianjen! El, tipul de acţiune prin temperament şi experienţă, ar fi preferat să se afle la oricare dintre punctele fierbinţi. Nu să comunice cu ele prin blestematele astea de trucuri electronice! Pe deasupra, îl chinuia şi un soi de gripă, de care se pregătea să scape printr-o baie fierbinte. Apa curgea zgomotos în cadă şi, între timp, Lon îşi folosea intens mini-centrala cu linii multiple. Nu contravenea cu o iotă hotărârii lui Gus. Dar păcat că Gus n-a hotărât altfel.

Era un ghem demenţial ceea ce i se pusese în braţe. I-ar fi trebuit şapte guri şi şapte perechi de urechi ca să poată fi, concomitent, disponibil pentru

toţi cei ce îşi îndesau derutele în apeluri tot mai năucitoare.

Din arhipelagul Cayman sunase echipa de lunetişti rămaşi fără treabă. Îi timisese pe killeri la baza lor, lătrându-le un ordin însoţit de o înjurătură. Dar cu ei fusese cel mai simplu. Cumplite erau situaţiile celelalte.

Haita ziariştilor de pe aeroportul de unde decolase Frank era din ce în ce mai turbată. Un om de-al lui Lon, amestecat printre mâzgălicii de acolo, raporta că actualul vacuum de informaţii plus foamea imensă după detaliile de senzaţie ale catastrofei aeriene riscă să producă explozii necontrolabile.

Din Palatul Naţiunilor Unite suna insistent Tim Salado, omul pe care falsul Singleton izbutise să-l salte la conducerea comisiei economice ONU. Tipul pretindea o linie de conduită clară, ori, cel puţin, o formulă de temporizare credibilă pentru sine şi pentru alţii, tot cu poziţii importante.

Koki se prezentase şi el - telefonic -, cu teama acută că, în familia lui Quentin Dexter Singleton, ştirea cu avionul prăbuşit în mare ar putea duce la infarctul bătrânului ori la pleznirea nervilor văduvei; oricum, o groază de medici se agită prin casă.

Dewitt, omul pus de Gus să vegheze la spălarea creieraşului nepoată-sii, sunase de asemeni, explicând - dar cât de bâlbâit, de incoerent, de înspăimântat! - că Miss Abigail a plecat, ori a fugit din clinică... probabil ajutată de cineva... şi că, de acest necaz, dânsul, Josh, e nevinovat... Bineînţeles că Lon n-a stat să-i înghită porcăriile lui de scuze. După ce l-a ameninţat că îi va lua gâtul, i-a poruncit s-o caute pe fugară unde o şti, din pământ s-o aducă, dacă trebuie. Dar încotro ar fi şters-o roşcovana era o problemă gravă, păcat că n-avea o clipă liberă să gândească la asta...

Fiindcă pe o altă linie sosise, tot atunci, avertismentul cârtiţei avansate de organizaţie în staff-ul FBI din New York. Pe cât fusese raportul lui Dewitt de confuz, pe atât de concentrat şi sobru suna apelul ofiţerului superior. Ca un comunicat. Cineva din CIA, rostise tipul, a prins un fir. Şi trage de el. Mai devreme sau mai târziu, va ajunge la voi. Din acest moment, nu mai pot face nimic. Deja s-a trecut peste nivelul meu de competenţă. Distrugeţi tot, dar nu în dezordine. Punct. Domnul acela nu aşteptase răspuns.

Şi, pe lângă toţi, printre toţi, deasupra tuturora suna, mereu suna Gus. Nici nu mai ştia Lon de câte ori vorbise cu Gus, care, de bine ce ţinea să i se rezume toate noutăţile, îl stânjenea de-a dreptul pe Lon să le afle. Până într-atâta de sâcâitor încât, scos din fire, don Alonzo se pomenise răcnind:

— Dar lasă-mă-n pace, omule, că m-ai înnebunit! Dacă nu-ţi place cum rezolv încurcăturile, vino încoace şi descurcă-le tu!

Când se mai pomenise una ca asta?

Îl usturau ochii, îi zvâcneau tâmplele, îi năduşeau mâinile. Dacă de vină era potopul de veşti proaste ori, pur şi simplu, gripa, asta nu mai era limpede. Singurul element limpede era apa, a cărei bolboroseală se auzea din baie. Lon se ridică, lăsând deschisă linia de comunicare cu Gus - n-are decât să creadă Creierul că i se ascultă, cu mâinile la vipuşca pantalonilor, ocările telefonate -, şi se duse să închidă robinetul de apă caldă. Îşi scoase cămaşa şi se descălţă. Desfăcu cingătoarea şi şovăi o clipă mai înainte de a se dezbrăca de tot. Dacă vrea ca baia fierbinte să-i stopeze gripa, va trebui să zăbovească în cadă cel puţin douăzeci de minute. Măcar un telefon celular se cuvine să-i fie la îndemână, acolo, într-o zi ca asta, ţicnită.

Aduse telefonul în baie. Un şir de ţârâituri se auzi numaidecât. Sprâncenele groase ale namilei se înălţară circumflex. Ce-i asta? Ah, nu la telefonul celular suna cineva, ci la uşa apartamentului. în ciorapi, se apropie de interfon. Întrebă răstit:

— Cine-i acolo?

— Sunt Gail. Am să-ţi spun ceva urgent. Don Alonzo, numai cinci minute îţi răpesc. Deschide-mi, te rog.

La auzul vocii, faţa bătrânului mafiot se destinse într-un rânjet de satisfacţie. Nu o vizită i se face, ci cu siguranţă o solicitare de azil. Se felicită pentru faptul de a nu fi raportat - încă - lui Gus dispariţia nepoatei. Acum informaţia îi va fi servită Creierului odată cu livrarea fugarei în carne şi oase. Prin urmare Braţul, chiar şi aşa, redus în mod nepotrivit la condiţia de telefonist-dispecer, se va dovedi mai eficient decât restul treimii din conducere!

— Îndată, fetiţo, strigă el în pâlnia de plastic.

Abigail, de partea cealaltă a uşii, îşi ţinu respiraţia. Auzi sistemele de siguranţă ţăcănind unul după altul. În deschizătura panoului de stejar armat se zări o tranşă din silueta măcelarului, breteaua maioului petrecută peste un umăr muşchiulos, fălcile ca o menghine proptite în gâtul scurt, o cataramă atârnând de betelia pantalonilor, o labă enormă într-un ciorap de culoarea şocolatei.

Fata lui Kenneth Mc. Carson zis şi Hugh Lloyd aduse mâna dreaptă în direcţia fantei şi descărcă o doză generoasă de spray paralizant asupra

făpturii de dincolo. Fiecare particulă din această irespirabilă bură ţâşni afară, feroce, direct pe gura şi în nările duşmanului.

Lumina verde venise, în sfârşit. În clipa când asaltul era nu numai aprobat, ci şi poruncit, niciunul din cei l6 tineri special antrenaţi în acţiuni antiteroriste şi eliberări de ostateci nu se aştepta la o atât de bizară desfăşurare de evenimente.

De ce nu mişca nimic în, sau dinspre vizuina înconjurată? Pătrunzând, nu fără ultime precauţii, prin uşile vraişte, formaţia de luptă se pomeni în interiorul unei redute fără nici un apărător. Din gura individului răstignit pe podeaua celulei metalice nu va mai ieşi nici o mărturisire. După atâta aşteptare, încordare, pregătire, membrii comandoului se simţiră aproape frustraţi. Se resemnară să facă loc specialiştilor civili. Subordonaţii colonelului Talbot fură retraşi pe aliniamentul de încercuire.

Eventualii curioşi din campusul universitar trebuiau ţinuţi la distanţă. Biblioteca personală a preşedintelui lui Charity World Fundation deveni, în următoarele minute, sediul cercetărilor întreprinse de trei-patru oameni care scotoceau, fotografiau, prelevau amprente, măsurau şi notau totul, pas cu pas.

— E cea mai curioasă construcţie cu care am avut de-a face, observă unul. E clar că, pe lângă celula din subsol, sunt şi alte spaţii închise. Ce-o fi acolo, nu ştiu. Dar că se pătrunde şi se iese tot la comandă, prin cifru, garantez.

— Dacă “băieţii răi” au pitit aici câte un cifru în fiecare carte, avem de făcut lecturi serioase, glumi fără zâmbet un al doilea. Or, Toby şi Tony, puştanii mei gemeni, împlinesc azi cinci ani. Nu vreau să ajung abia la party-ul lor de şase ani.

— Veniţi încoace, strigă un al treilea. Asta seamănă a contor de lumină numai pentru un ageamiu. În realitate...

— Nu-l atinge! se alarmă primul expert. Nu cumva să-l atingi!

Şi apucă să audă răspunsul: aşa-zisul contor nu fusese atins nici măcar cu o respiraţie.

Precauţie zadarnică, deoarece o explozie enormă pulveriza beton, oţel, cărţi, oase, lemn, veştminte - totul. La maturitate, fraţii gemeni Tobias şi Anthony îşi vor aminti bine cum dubla aniversare cu câte cinci lumânărele nu le-a mai fost consacrată.

La circa cinci sute de metri, doi bărbaţi înregistrau deflagraţia, având stări de spirit vădit opuse. B.B. urmărea cum cad încă, dintr-un nor artificial, resturile mai uşoare ale materialelor sfârtecate şi-i tremurau, ca de Parkinson, degetele. Erau totuşi aceleaşi degete care, pianotând conştiincios clapetele meşterite cândva de geniul lui Koki Mitsuyama, declanşaseră prăpădul. Alături, Rolf îşi dezvelea dantura de lup tânăr, încă neatinsă de carii.

— Îţi acord dreptul la pâinea pe ziua de azi, emotivule domn. Poate chiar la cozonac. Dar, ca să-ţi capeţi cozonacul, o să mai ai ceva de făcut. Va trebui să suni la sacrosanctul nostru Creier. Nu ca să-i spui că e intrat în faza de ramolisment. Ci doar ca să-l convoci în locul, la momentul şi sub pretextul furnizate de mine. Ţi le voi scrie - ca să fiu sigur că nu te bâlbâi, comunicându-i-le. De altfel, fii liniştit, o să fim foarte aproape unul de altul. Ca şi acum.

Intrând precipitat, Abigail îl propti mai bine pe Lon de zidul vestiarului. Scundacul nu apucase să cadă, însă, asemenea unui manechin de vitrină, îi era necesară mâna altcuiva pentru a-i regla verticalitatea. Spray— ul paralizant îl lipsea complet de motricitate, ceea ce nu-l împiedica să audă şi, spre turbata sa neputinţă, să înţeleagă tot ce i se întâmplă.

Din interior, femeia armă la loc toate zăvoarele, ca şi cum ar fi vrut să-şi asigure liniştea pentru ceea ce avea de gând să opereze. O luciditate specială, învelind obsesia patologică, îi dicta mişcările. Îl privi pe Don Alonzo cu un soi de mândrie tandră, şi nu se depărta de el mai înainte de a-i îndrepta niţel breteaua stângă a maioului. Trebuia să facă inspecţia apartamentului.

Mai întâi dădu o raită prin încăperea principală, fără a găsi acolo sursa de inspiraţie pe care semiconştient o căuta. Privi în treacăt, fără interes, mini-centrala prin care Lon fusese în legătură cu lumea, şi unde luminiţe roşii sau verzi, însoţite de bâzâituri discrete, semnalizau că lumea solicită, în continuare, deciziile marelui Lon. Mai demnă de luare aminte i se păru panoplia. Ocupa un întreg perete din fumoarul cu canapea şi fotolii de catifea, imitaţii modeste ale mobilierului din casa unchiului Gus. Roşcovana contemplă, mijind ochii, aranjamentul: pistoale ruseşti de duel, vechi stilete de alcov italienesc, iatagane maghrebiene, revolvere americane interbelice. Nu-i spuneau nimic. În fine, sui pe braţul unui fotoliu şi despereche simetria

panopliei desprinzând o sabie cu lamă scurtă şi lată. Cu acest trofeu se întoarse, să-i ţină iar de urât gazdei. Îi vorbi, răsfăţându-l, alintându-l.

— Dulcele meu protector, tare mai sunt proastă. Venisem, pentru orice eventualitate, cu o mizerie de Browning, ca şi cum drumul tău către viermi ar trebui să dureze doar o zecime de secundă. Ceart-o pe idioată, te rog. Nu poţi s-o cerţi? Nu poţi s-o vezi cum aruncă arma de foc şi încearcă o armă albă de-a ta? Păcat că ai închis, reflex, ochii. O să-ţi trag, de gene, pleoapele în sus. îîîh, greu se lasă, fir-ar al dracului. Renunţ la al doilea. Chiar! Eşti mai impunător aşa, don Alonzo. Cu un ochi închis, parcă ai fi la vânătoare şi te-ai pregăti să ţinteşti.

Se depărta de umanoidul inert, de păpuşă la scara l/l, şi continuă să-i vorbească, lăudând avantajele uciderii pe îndelete, gospodăreşte. Pripa ar jigni-o pe Martha, graba ar ofensa-o pe Patsy. Atât ibovnica lui Ken, care a supravieţuit măcelului, cât şi doamna lui Ken, secerată atunci, s-ar împotrivi oricărei iuţeli. Ce să mai spui despre bărbaţii familiei Mc. Carson, prăbuşiţi sub focul armei automate într-o uriaşă băltoacă roşie, în care s-au înecat - ah, ce expeditiv! - şi pofta de mâncare a Iui Malcolm (“Greedy”, Gămanu) şi zgârceniile lui Duncan (“Skimpy”, Scârţanu) şi nepotolitele mânii ale bătrânului Rex, întemeietorul, sărbătoritul. Morţii ăia vor de la mine ceva de care, îmi pare rău, nu mă ştiu capabilă. Să te golesc de sânge strop cu strop, drăguţule Lon. Eu, care numai auzind această vorbă, - sânge - încep să vărs! Nu! Trebuie să găsesc altceva...

Aruncase cu silă Browning-ul din poşetă, împreună cu care căzuse pe dale şi flecuşteţul de jucărie; dar păstrase sabia scurtă, lată, ca de teatru şi, cu mânerul acesteia în pumn, colindarea casei lui don Alonzo avea un element teatral, pe care numai surescitarea, zăgăzuită cu ultimele forţe, îl motiva. Se opri, în cele din urmă, în contemplarea şnurului puternic, împletit, atârnat de extremitatea galeriei, şi apoi gesticulă larg, stabilind nu numai prin cuvânt, ci şi prin agitarea lamei, o relaţie posibilă între gâtul gros al manechinului viu şi lucioasa funie de tras draperiile.

— Întotdeauna cravatele ţi-au stat groaznic, Mascella. Ar trebui să strâng la grumazul ăla de vită, al tău, până mi-ar ieşi şi mie ochii din cap, nu numai ţie, sugrumatul. L-aş auzi pe Ken mustrându-mă. Oh, ce bărbat chipeş era Kenneth, ce eleganţă naturală se simţea în toate gesturile lui, ce nobil era din creştet până-n tălpi, iar unica lui fiică s-o facă pe casapul? Ai, ce zici? Nu-i aşa că n-aş fi vrednică de tata?

Pentru prima oară de când intrase în casa ucigaşului, Muriel-Abigail îl cerceta într-adevăr cu acută curiozitate pe insul a cărui execuţie îi stârnea, iată, bătăi de cap. Ţinuta lui dezordonată o intrigă; îl lăsă câteva secunde, dar nu pentru a mai rătăci fără ţel prin apartament; de astădată se duse direct către camera de baie; găsi lumina aprinsă, cada plină, apa din care se mai ridicau aburi; se întoarse la gazdă, surâzându-i strâmb.

— Te pregăteai de baie, îngeraşule? Ce bărbat curăţel! Este bine, excelent lucru e să intri în iad proaspăt îmbăiat şi mirosind a levănţică! Facă-se voia ta!

Avea o opţiune şi porni s-o pună în practică. Luă un scaun de bucătărie. Îl duse lângă fereastra dormitorului. Se urcă pe taburet şi, înâlţându-se pe vârfuri, reteză, cât putu mai de sus, şnurul împletit al galeriei. Apoi, lepădând sabia aceea de recuzită într-o piesă cu Spartacus şi gladiatorii săi, reveni la mafiotul înţepenit. Îl culcă încet pe dalele antreului, cu grija de a nu-i izbi preţiosul cap. Legă strâns de glezne un capăt al şnurului şi, începând să târască trupul scurt, dar greu, opintindu-se, zâmbi iarăşi ochiului, unicul holbat.

— Scumpul meu sac cu cartofi!

Târâşul, mai lesnicios pe gresie, chinuitor pe suprafaţa mochetei, îi accelera respiraţia. Ocolea mobile, sporovăia despre păcatele grele, se căznea cu remorca ei, se fericea c-o duce. Luminiţele şi bâzâiturile minicentralei telefonice o lăsară indiferentă. Ajunsă în camera de baie, propti buşteanul viu de cadă şi, rasuflând din greu, îşi adună toate puterile pentru a-l înălţa peste marginea faianţată și, în fine, a-l precipita, bâldâbâc, dincolo. Dar în secunda următoare se repezi să-i ridice capul deasupra apei.

— Ah, nu atât de repede, nepreţuitule!

Grija ei, sau joaca, fu să cufunde treptat această căpăţână în apă, cât mai aproape de pragul înecului, dar atât. “Asta e pentru Ken’s Donna! Asta e pentru bunicul Rex! Asta - pentru unchii Greedy şi Skimpy! Botezul ăsta, mai lung, e pentru tatăl meu Kenneth! Chiar credeai că n-o să plăteşti niciodată, ticălosule? Târziu, dar a venit şi ceasul plăţii!”

Deodată, Lon începu să tuşească. Ameninţat de noua agresiune, aceea a apei, gata să-l sufoce, organismul reacţiona. Iminenţa asfixiei reducea efectul spray-ului paralizant. Mistreţul tuşea, zgâlţâindu-se şi închizând ochiul care fusese silit să se caşte.

Nu speriată, ci supărată că i se curmă joaca, Muriel dădu fuga în antreu, unde tubul folosit în prima clipă trebuia să se fi rostogolit, uitat undeva, pe acolo. Reveni cu el, destul de iute. Se opri în pragul băii, surprinsă. Condamnatul la moarte se căznea să-şi ia porţia de aer, însă, printre accesele lui de tuse, se auzea, înfundat, totuşi inteligibil, un glas bine cunoscut. Al lui Gus.

— Lon! Ce se întâmplă cu tine, Lon? Eşti bolnav?! Cum îţi permiţi să mă laşi de un sfert de oră fără o vorbă? Ce dracu e cu tine? Răspunde! N-auzi ce-ţi spun? Răspunde odată!

Femeia şovăi între a lua imediat receptorul, sau a-l neutraliza întâi pe mistreţ, cu o doză suplimentară, asigurătoare. Alese a doua variantă, apoi propti drăgăstos ţeasta gazdei de curbura căzii. Din acel moment, nimic n-o mai împiedica să converseze.

— Lon face baie, unchiule Gus. Eu, Muriel, sunt băieşiţa. După ce-o să-l usuc, după ce o să-l înfăş, o să facă nani... Mult de tot. Şi-o să viseze, ştii ce? Toată familia Mc. Carson...

La receptorul lui, Gustave Throwstone n-avu nevoie de alte detalii ca să înţeleagă dezastrul.

În verigile lipsă ale evenimentelor, întrezări fruntea îngustă a lui Josh Dewitt, spinarea curbată de cifoză a doctorului Klavek... Cu ce impotenţi, cu ce trădători nemernici a vrut să dărâme o lume şi să facă alta! Îşi mobiliza toate resursele de autoritate pentru a înţepeni situaţia în punctul acesta - măcar.

— Fetiţo, nu te mişca de acolo, nu te atinge de Lon, stai cuminte. Gail, linişteşte-te! Vin eu imediat şi le vom lămuri pe toate. Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit: vii. Nepoţica ta o să fie aici, cuminte.

Şi era sinceră în răspunsul ei. Îşi aminti că ultimul obiect de care trupul târât al lui don Alonzo se cam împiedicase la intrarea în bath-room a fost maşina electrică de spălat. Examină cu luare aminte agregatul. Salută mental, cu recunoştinţă, memoria doamnei Bohlen, profesoara de fizică şi chimie de la liceul de fete din Wellington, la care totdeauna avusese notă mare. Descolăci firul din nişa lui, apoi probă funcţionarea prizei. Motorul agregatului de spălat ascultă de comenzi şi porni. Moştenitoarea clanului scoţienilor aprobă mulţumită. Lăsă să-i cânte în auz zgomotul specific al aparatului atâta vreme cât scotoci, în dulăpaşul de baie, după o pereche de foarfeci. Când o găsi, opri rotaţia motorului şi reteză firul la câţiva

centimetri de manşonul cauciucat din care ieşea firul. Pe acesta din urmă îl prinse strâns în pumn.

— Don Alonzo, ştiu că mă auzi. Regret că nu vezi. Dar nu-i nimic: îţi spun eu ce se întâmplă. Descarc în apa asta 220 de volţi. Te prăjesc ud, ca pe-un hamburger. N-am ulei, dar e bună şi apa. Ce să-ţi spun, în încheiere? Că îţi urez drum cu hârtoape către iad? O să te scuture al naibii! Adio, chiftea prăjită! Sta-i-ai Diavolului în gât!

Şi vru să arunce, de sus, capătul liber al firului direct în cadă, dar în ultima clipă se răzgândi. Lăsă firul să alunece, foarte încet, întâi pe creştetul, apoi pe ceafa lui Lon - şi urmări, cu infinit deliciu, procesul electrocutării.

... Izbit, încă de la intrare, de duhoarea groaznică, Gustave Throwstone se duse, împleticit de oroare şi scârbă, până în camera de baie a locotenentului său. Se trase îndărăt ca un om beat, înţelegând că, atât cât va trăi, priveliştea nu i se va şterge din scoarţa cerebrală.

Îşi căută nepoata al cărei glas, ciudat de subţire dintr-odată, venea de undeva, din preajmă, fredonând un cântecel de grădiniţă.

Pe Gail o găsi sub masă. Coşcogea femeie la 34 de ani se juca, pe covor, fericită, cu o răţuşcă din plastic, toată galbenă, mai puţin ciocul roşu.

49

Bernie se ivi, însoţit numai de Întorsureanu, la intrarea în parcajul afectat venerabilului Corneli Medical Center, dar cotropit de maşinile învecinatului The New-York Hospital. Statisticianul Biroului Federal de Investigaţii avea umărul şi braţul drept înfăşurate într-un bandaj impunător, dar mergea suficient de corect încât brancardierul oferit ca al doilea ajutor să se lase păgubaş; mai ales după ce i se spusese, ritos, că pacientul trebuie să-şi reia misiunea întreruptă, urgentă, secretă şi suficient de primejdioasă în continuare.

— Nu goni aşa... zise imigrantul, eşti totuşi palid ca un miez de ridiche tăiată.

— Mi-e tare teamă ca Singleton să nu fi fugit, în ciuda promisiunii, murmură rănitul. Hai, Emery, hai! Amândoi răsuflară uşuraţi când, ajungând la maşină, zăriră înăuntru, ghemuită, silueta celui salvat. Dacă se

gheboşa aşa fiindcă respecta recomandarea de a nu se lăsa recunoscut pretimpuriu, ori fiindcă ţinea să nu-i scape nici un cuvânt din informaţiile radioului de la bord, asta era o chestiune secundară. Bine că nu apucase să iasă, de capul lui.

— E grav? se interesă Q.D.S. văzând dificultatea cu care întâiul lui prieten - nici n-apucase să afle că-l cheamă Bernard Merwin - îşi face loc pe bancheta din spate.

— Nu, nici o grijă. În cel mult două săptămâni, va fi okay...

— Atunci, făceţi-mi un ultim bine şi lasaţi-mă unde credeţi voi că, în halul în care mă găsesc, e mai potrivit: la ONU sau la mine acasă.

În timp ce Mircea Răzvan pornea motorul, Bernie se uită gânditor, cu un amestec de milă şi teamă, la ocupantul scaunului din dreapta faţă. “Halul” vizibil era Iividitatea pielii, barba crescută, neîngrijit, de trei luni, ochii tulburi. Mai grele prin consecinţe puteau fi traumele lăuntrice. Îi zise cât putu de blând:

— Nici ONU, nici casa, sir. E limpede că, din beciul ăla, nu puteaţi fi la curent cu situaţia generală. Oricum, sunt necesare anumite precauţiuni. După ce aţi fost ţinta celei mai urâte afaceri criminale din istoria modernă, Statele Unite, care nu v-au asigurat o protecţie corespunzătoare, Statele Unite, pe al căror sol e găzduită Organizaţia Naţiunilor Unite, nu vor accepta să se compromită mai rău, lăsând reinserţia dumneavoastră la voia întâmplării. Daţi-vă seama că presa de scandal ar distorsiona monstruos detaliile revenirii. Şi nu uitaţi că 2000 a fost an electoral în USA. Până la 2l ianuarie 200l, preşedintele vechi îşi face bagajele, preşedintele nou îşi face echipa. În tranziţie, chestiunile extrem de grave trebuie ţinute strict sub control. Nu noi, ăştia care am ajuns primii la beciul din care v-am scos, hotărâm unde să fiţi văzut mai întâi, şi în ce condiţii.

— Dar cine?

— Un organism abilitat: Central Intelligence Agency. Contăm pe buna dumneavoastră judecată. Aşadar, permiteţi-ne, Mr. Singleton, să vă urăm un călduros Bun Venit în libertate, şi să vă conducem, totodată, la sediul CIA din New York City.

Cum îndeobşte se ştie, într-o noapte din prima jumătate a anilor 90, World Trade Center, mai exact unul din perechea de gemeni zgârie-nori a câte ll0 etaje fiecare, făcuse obiectul unui atac terorist. Eşuată cu pagube minime pentru cele mai înalte construcţii din New York, acea tentativă

criminală a avut drept consecinţă optimizarea sistemului de pază şi protecţie a imensului complex. Inima comercială a lumii a fost, de atunci, la adăpost de intruziuni banditeşti, deşi cele două gigantice turnuri ale Centrului, plus cele patru clădiri satelit, mai modeste, totalizează o suprafaţă închiriabilă de trei milioane şi trei sute de mii m.p.

Noaptea aceasta, însă, e-o noapte cu poveste. Că ea începe în decembrie şi se sfârşeşte în ianuarie, asta e banal. Dar la jumătatea acestei nopţi, nici o secundă mai devreme, nici una mai târziu, se va încheia cea de a doua mie de ani de când naşterea pruncului din Betlehem a condus la o altă numerotare a erelor istorice. Exact la miezul acestei nopţi, Mileniul al Treilea îşi va aprinde emblematic luminile.

Întâmpinându-l, locuitorii Terrei sunt, parcă, orbiţi. Cei ce populează World Trade Center, mândria neobositului Manhattan, nu numai că nu fac excepţie, dar sunt, s-ar zice, exemplarele cele mai reprezentative. Ei, artizanii tranzacţiilor însumând miliarde, au cumpărat, la căderea serii, câte un naiv simbol sărbătoresc pe care au cheltuit abia câţiva bănuţi. Ei, beneficiarii structurilor de oţel şi cristal înălţate trufaş pe verticala unei jumătăţi de kilometru, s-au strâns precum copiii, în jurul câte unui brad, a cărui cetină au cântat-o nostalgic, cu ochii la steaua din vârf. În sfârşit, ei, alchimiştii timpului silit să devină bani, şi-au abandonat pentru câteva ore - ultimele ore ale mileniului - constrângătoarea vocaţie, în favoarea unor îmbrăţişări cu colaboratorii, ba şi cu, o dată-ntr-o mie de ani, fie, competitorii lor. World Trade Center, cu ale sale turnuri paralelipipedice, egal de zvelte, la fel de măreţe, distribuindu-şi totuşi diferenţiat feeriile, capitula necondiţionat, dinaintea emoţiilor simple: încredere, iubire, bucurie. Urcă-se până la noi, coboară-se până la noi vecinii de caturi, deţinătorii birourilor învecinate, şefii cei mari şi mărunţii slujbaşi ai companiei vecine! Haidem şi noi, în mâini cu paharele noastre de şampanie, pe la cei împreună cu care circulaserăm mereu, prea tăcuţi, prea străini în ascensoarele ultrarapide, apoi risipindu-ne necontenit un nivel mai încoace, un nivel mai încolo! Întâlnirea dintre milenii e una pentru toţi. Clipa de la marea răscruce ne apropie, fascinându-ne, deopotrivă.

Încât numai cine nu dorea, nu intra în World Trade Center, abatere de la reguli imputabilă doar unicităţii nopţii acesteia. Sigur, la porţi, scanerele verificau instantaneu, ca totdeauna, forma şi natura obiectelor purtate de noii veniţi; pe alţi discreţi paznici electronici nimeni şi nimic nu-i oprea de la treabă; frenezia, numai omul o cunoştea. Era atâta mulţime în cele două

turnuri gemene, că n-aveai unde să azvârli un ac. Lifturile erau înţesate de soţii decise să grăbească ora retragerii generale către petrecerile în familie. Aurii sau argintate, conurile prelungi, prinse cu elastic pe creştete, metamorfozau cei mai sobri manageri şi cei mai serioşi experţi contabili în personaje carnavaleşti. Ninsoarea de confetti, luxurianţa lianelor de hârtie, alte şi alte podoabe tradiţionale, susţineau din răsputeri feeria. În casa negoţului, 2000 se întâlnea cu 200l, Mileniul II urma să-i predea Mileniului III ştafeta Timpului.

Rudolph Leacock se "gătise" carnavalesc mai mult decât alţii deoarece, spre deosebire de toţi ceilalţi, lui recuzitele nu-i slujeau ca efect haios, ci ca mască. La intrarea în Turnul l aştepta, alături de B.B. Chariry şi de Senjuro Shamaguchi, mult sperata sosire a marelui Gus, stăpânul Imperiului zgâlţâit. In ciuda faptului că îl târa pretutindeni după sine pe B.B., pentru a fi absolut sigur că bătrâna hahaleră n-apucă să decomande stabilitul rendez-vous cu Gus, pe terasa Turnului l din World Trade Center, Rolf nu era deloc sigur că intuiţia, prudenţa, flerul nu îl vor reţine pe Throwstone acasă. Când îl văzu, cu cinci minute înainte de ora fixată, că descinde dintr-un taxi şi că se apropie cu paşi decişi de intrarea în giganticul turn, răsuflă uşurat, i-l arătă niponului, se convinse că acesta l-a reperat exact, apoi îl înşfacă pe B.B. de braţ şi se replie imediat, cu dânsul, către Turnul 2.

Cu mult noroc apucară un lift rapid care îi propulsa pe verticala celor 110 etaje în câteva minute; un timp de trei-patru ori mai lung decât cel din zilele de lucru. În cabină, Rolf nu slăbi braţul lui Bartolommini, dar îşi permise să mediteze, cu un zâmbet maliţios, la vârful triumviratului. "Vedea" ascensorul Turnului l, oprind, ca şi acesta, din l0 în l0 etaje, şi suindu-l pe Gus către un sfârşit lipsit de glorie. Cum de-a fost bătrânul atât de necugetat încât acum, în pragul catastrofei, să se lase scos pe un teren expus, între pământ şi cer, în cătarea oricărui lunetist, la o chemare rostită de gura unui neisprăvit? Un B.B. să-i asigure logistica salvării?! Înseamnă că e un şef terminat.

Peste puţin, tânărul lup se afla pe terasa Turnului 2. Dintre "gemenii" zgârie-nori, acesta este cel dotat cu o mare antenă. Pe soclul betonat al antenei, Rolf îşi stabili punctul de observaţie. Diferenţa de înălţime, precum şi un binoclu de câmp cu vizibilitate în infraroşu, îi îngăduiau să supravegheze terasa cealaltă. Acolo trebuia să vină micul călău asiatic, executorul de sentinţe prin puterea fabuloasă a voinţei sale. Un creier contra

“Creierului”. Deocamdată, splendide jerbe de artificii multicolore luminau, intermitent, terasele.

Senjuro Shamaguchi nu izbuti să se strecoare în aceeaşi cabină de lift cu omul arătat de Master. Înghesuiala din marele hal al parterului era de vină, lanţul de pozne, de şotii, de gesturi trăznite în care se antrenaseră aceşti americani înalţi cât plopii, fericiţi să redevină, pentru o noapte, copii. Japonezul, supărat pe sine şi neîngăduitor cu cei din preajmă, se repezi în cabina imediat următoare, dar se pomeni numaidecât fixat la perete, într-o gaşcă de aiuriţi cu tichii conice, încântaţi să se joace de-a lift-boy-ul şi disputându-şi, ca atare, dreptul să apese pe butoane, alandala. Pe imensele ei şine de oţel, cabina operă un zig-zag, a cărui lipsă de noimă scotea din fire un singur pasager, stârnind hohote de râs tuturor celorlalţi. Distracţie de nebuni, hotărî Senjuro. Dar era prizonierul acestor nebuni fericiţi, şi, orice le spunea, rugător ori furios, Shamaguchi, singurul efect era să se vadă săltat în braţe, sărutat pe ambii obraji şi felicitat pentru că, în urmă cu trei ani, Olimpiada albă de la Nagano, a l8-a, a fost, într-adevăr, un spectacol straşnic! Ce să facă? O clipă, îi trecu prin minte să-i “încremenească” pe toţi inconştienţii aceştia, utilizându-şi resursele; dar nu avea mandat de la Master să ia o asemenea iniţiativă şi prea era periculos, aici şi acum, un astfel de gest. Se resemna să aştepte. O să le treacă...

Gus urcase în cabină până la ultimul nivel accesibil, apoi, pe scările care dau înconjur casei liftului, îşi continuase suişul prin cele câteva etaje destinate, tehnic şi administrativ, funcţionării colosului. Aici, chiar dacă nu domnea pustiul, erau rare, tot mai rare sufletele rezistente la ispita Nopţii Unice. Rememorându-şi, la tot pasul, indicaţiile lui BB, remarcabil de exacte (trebuia să-i recunoască acest merit), stăpânul neîncoronat al Imperiului ajunse pe terasa Turnului l. Dincolo de balustradă, New-York-ul îi stătea la picioare. Sus, fantastice rozete policrome se spărgeau, bubuind, pe fondul cerului iernatec. Dar unde este Bartolommini, de ce nu-i aici, venit să-l aştepte? Cu descrierea topografică, da, a brodit-o. Atât! Să fie însă unde a promis, la minut şi secundă, e peste puterile lui. Un ţipar care-ţi alunecă din mână, totdeauna.

Se roti, căutând cu disperare şi furie pe unde ar putea apare omul care i-a dat întâlnire aici. Voia să-l vadă odată alături de el pe afurisitul de B.B. Charity, un târâie-brâu în materie de voinţă şi disciplină interioară; ca şi Frank, defunctul, dracul să-l ia! Cu ce adunătură de nenorociţi s-a iluzionat el că poate răsturna lumea şi pune alta în loc!

Telefonul mobil ţârâi nervos. Gus tresări. Numărul telemobilului său nu era cunoscut decât de trei persoane: don Alonzo, B.B., Abigail. Lon era mort Să-şi fi revenit fata? Când se despărţise de ea, schizofrenica nu mai ştia cum o cheamă. Intră pe recepţie. Recunoscu în receptor vocea lui Bartolommini şi se simţi cumva uşurat, cu toate că un apel telefonic, în locul prezenţei fizice, anunţa o prelungire a întârzierii, şi asta îl scotea din sărite.

— Alo, Gus? Vreau să-ţi spun că... Gus... înţelege-mă... Lângă mine se află cineva care... el vrea să-ţi vorbească, Gus...

O senzaţie de nedefinit, pentru că nu o mai trăise niciodată, îngheţă şira spinării lui Gustave Throwstone. Întrebă, răguşit:

— Unde eşti?

O cu totul altă voce, contrastantă prin tonul ei vesel, răsună în receptorul minuscul:

— Unde e B.B.? La picioarele mele. Nu te credeam atât de zaharisit încât chiar să înghiţi momeala, bătrâne şef. La telefon e Rolf.

Trecuseră două ore de când Singleton se afla la sediul pe care Central Intelligence Agency îl ocupa în New York. Generalul Donovan Wade socotea, poate pe bună dreptate, că niciodată în cariera sa de militar n-avusese misiune mai dificilă decât calmarea nervilor acestui om. Pe de o parte, îl înţelegea perfect: după trei luni de temniţă şi la destule ore după ce presa îi anunţase moartea, Q.D.S. n-avea dreptul elementar să-şi anunţe familia că e viu, teafăr, liber! Pe de altă parte, comitetul de criză creat, în ultimele ore, la Casa Albă, nu ajunsese încă la o versiune satisfăcătoare a comunicatului. Fiecare variantă, aflase generalul, lăsa descoperită câte o problemă atât de explozivă, încât dădea mari dureri de cap celor convocaţi în camera ovală pentru a lucra la text, sub conducerea Vicepreşedintelui.

— Tot prizonier sunt, domnule general? Cât mă mai ţineţi aici? Am scăpat din popreala hoţilor ca să dau peste cea a vardiştilor, sau care-i jocul?! Să nu vă mai jucaţi cu nervii mei!

Generalul Donovan Wade privi, cu sinceră compătimire, obrazul chinuitului.

— Domnule Singleton, în primul rând cu viaţa dumitale nu vrem noi să ne jucăm. Ai fost răpit de o echipă criminală în spatele căreia se află nişte forţe cum, probabil, nu s-au mai dezlănţuit vreodată în Statele Unite şi nici

în restul lumii. Nu întrevezi şi n-ai cum bănui, ce mijloace extraordinare au la îndemână...

Aici Quentin Dexter avu un zâmbet amar. Să întrevadă? Să bănuiască? Dar el ştia! Tot ce vroia era să spună mai repede ceea ce ştia, şi să plece.

Generalul, nu deosebit de perspicace în această clipă, îşi urmă însă gândul.

— Şi ce a căzut, până acum, din toată maşinăria răului? Un paznic. Atât! Habar n-avem unde-s ceilalţi, cine-s ceilalţi, ce nenorociri pot produce. Desigur, nu-ţi ascund că în joc este o miză mult mai mare decât o viaţă de om... fie ea şi viaţa primului demnitar din ONU. Sunt interese naţionale. Sunt interese mondiale. Ai fost în mâna unei organizaţii atât de penetrantă, încât i-a reuşit şi performanţa să cangreneze cea mai puternică poliţie din lume: FBI-ul.

— Nu înţeleg, murmură Q.D.S. Cum asta?

— Zeci de milioane de oameni vor zice acelaşi lucru: că nu înţeleg, că este de neînţeles. Lor, însă, nu le vom putea servi, integral, adevărul. Dumitale nu ţi se pare ciudat că această discuţie nu are loc în sediul Biroului Federal de Investigaţii, ci aici? De ce? Pentru că, în această clipă chiar, când o parte dintre experţi asudă la un comunicat pentru mass-media, alţii, tot foarte sus, lucrează la o anchetă. Cei câţiva prieteni care au avut intuiţia genială şi au prins firul afacerii, depuseseră raportul original al concluziilor lor la FBI. Numai că, acolo, acel raport a fost blocat. Acum se ştie de către cine. Se cercetează însă întinderea pecinginii.Înţelegi? Te implorăm să înţelegi.

Q.D.S. socotea că un general nu trebuie adus în situaţia să implore, însă, din păcate, asta nu-l ajuta să se potolească. Tot ce trăise, tot ce păţise, clocotea într-însul. Generalul, aproape epuizat de eforturi într-un domeniu în care se simţea stingher, făcu apel Ia cei trei în prezenţa cărora Singleton, chiar înainte de a fi redat înaltei sale funcţii, redevenea un simplu om recunoscător. Un statistician, un ziarist, un imigrant cu ocupaţii provizorii. Bernie, Colin şi Emery păreau singurii agreaţi de bietul om cu suflet tulburat. Îl luau cu binişorul, îi spuneau lucruri neutre, îi arătau ziarele, îşi lua unul altuia vorba pentru a-i însenina aşteptarea. Izbuteau, orişicât, mai bine decât alţii.

— Eşti ziarist, Fletcher. Ia zi-mi şi mie: ce mari probleme poate ridica un comunicat de presă? De ce întârzie?

Colin îşi curaţi pipa (fuma în draci, în ciuda interdicţiei oficiale, şi nici nu era singurul), în timp ce răspunse.

— De fapt, nu comunicatul e problema, domnule Singleton, ci scenariul propus prin comunicat. Ce-o să conţină acest text? Că sunteţi viu deoarece nu v-aţi suit în avion, că puţinele persoane care v-ar fi văzut îmbarcându-vă s-au înşelat, că a fost o confuzie. Chestia e că acum se pun la punct detaliile organizatorice care vor face plauzibilă minciuna, apărând-o. Puterea, domnule secretar general, statală sau mafiotă, tot cu falsificări operează. Sigur, în primul caz, bine intenţionate, poate chiar necesare, iar în al doilea caz - criminale de-a dreptul. Este diferenţa dintre neadevăruri şi minciună. Subtilă a naibii! Hai, mai bine uitaţi— vă peste ziarele de azi. Ca să vă racordaţi din nou la pulsul lumii...

Abia ultimile cuvinte găsiră audienţă la Quentin Dexter. Răsfoi câteva cotidiane, aşa cum fusese invitat, cu toate că maniera de a parcurge titlurile demonstra un interes scăzut. Dar o relatare, reluată din presa străină, îl fixă. Citi şi reciti, ca halucinat. “La ce v-aţi oprit, domnule Singleton?” întrebă Colin Fletcher, cu o curiozitate pur profesională, frizând invidia. Cum nu primi nici un răspuns, se aplecă el însuşi peste foaie şi reuşi să citească:

Great Britain’s Spleen

30 Sedam Stolen & Smashed by

*4 Blue-Blooded Youngsters**

Şi trebuie spus că atât Colin, cât şi toţi ceilalţi aflaţi în preajma lui Singleton în sediul CIA remarcară că, exact din momentul lecturării acestei informaţii anodine, omul pe care-l vegheau deveni apatic şi inert. Ca şi cum un resort esenţial s-ar fi frânt într-însul.

Spunând cine este, Rolf trăia - fără doar şi poate - supremul triumf al vieţii lui. Păcat doar că instrumentul optic cu raze infra-roşii nu-l ajuta să vadă expresia lui Gus din acel moment, deoarece suveranul detronat al Imperiului era prea departe pentru un prim-plan. Legătura telefonică funcţiona însă. Rolf trebuia să se mulţumească, deci, cu un rechizitoriu, dar asta nu era puţin. Îl dospise îndelung. Şi a-l rosti clar, cu câte o cumplită lovitură în fiecare cuvânt, în auzul orgoliosului Gustave Throwstone, era o voluptate. Pe deasupra, exista şi minimul răgaz până să-l vadă pe terasa Turnului 1 şi pe micul călău nipon; într-adevăr, Senjuro Shamaguchi nu se zărea încă.

— Să-ţi fie clar, ilustrissime şef. Nu eşti aici ca să te îmbarci într-un elicopter salvator, cum te-a îmbrobodit mascalţonul tău. Eu, Rudolph Leacock, sunt cel ce hotărăşte unde ai să aterizezi tu şi în ce clipă. Până atunci, ai să asculţi ce-ţi spun.

— Unde eşti? izbuti Gus să articuleze.

— N-are importanţă. Ba nu, îţi spun. Prin preajmă. Cu câţiva metri mai sus decât tine. Dar diferenţa dintre noi nu se măsoară cu metrul. Ascultă-mă și poate ai să-ţi dai seama.

Era o ambuscadă extrem de curioasă şi, dacă tipul de reflexe ale unui muritor de rând l-ar fi silit pe ambuscat să-şi caute salvarea prin fugă, pe Gus îl ţintui locului, ca o sfidare a capacităţilor lui majore, consecvent demonstrate în 55 de ani.

— Te-am convocat ca să-ţi comunic eşecul proiectului de care eşti atât de mândru, bătrâne. Unu: Fişierul cu date a fost aruncat în aer. Dar datele lui îmi aparţin: am avut grijă, din timp, să le copiez pe dischetele mele. Doi: toate conturile Organizaţiei sunt transferate pe numele meu, îmi aparţin şi ele. Operaţiunea transferului mi-a reglat-o credinciosul tău trezorier Bartolommini, cel care în prezent mă slujeşte - şi cu asta ajung la trei. Şi transferul puterii s-a consumat. Deci, trei: toată reţeaua din teritoriu (cu puţine excepţii, rezolvabile rapid) este în mâna mea. Te asigur c-o să fie altceva decât o mână de fier; aia a fost a ta, şi-a ruginit. Eu voi conduce altfel. Eu n-o să mă plasez într-un Olymp inaccesibil, unde avantajul de a fi necunoscut e mai mic decât dezavantajul de a nu cunoaşte. Fiindcă n-ai cunoscut, nemijlocit, ce se întâmplă sub tine. Asta, moşule, te-a adus aici!

“Ar trebui să râd acum”, reflectă Gus. Un hohot bun de râs i-ar da peste bot canaliei! Dar se temu să nu sune forţat, fals; a râde era, într-adevăr, demn, numai că mai presus de puterile lui. Se mărgini să spună:

— Şi ce-i cu asta? Mare scofală - o înlocuire, o succesiune, o moarte. Eram nemuritor? Prin proiectul meu, da, eram, sunt, voi rămâne. Important este că societatea pe care am urât-o va suferi, în continuare, de răzbunările la care eu, Scott Mc. Carson, am condamnat-o. Asta rămâne, odată pentru totdeauna. Asta e esenţa. Încolo, carcasa mea, ducă-se dracului! Ce, un cancer, o comoţie sau un infarct nu trebuia să mă termine odată? Cu uciderea mea te lauzi, nătărăule?

Rolf rezistă tentaţiei de a răspunde invectivei prin altă invectivă. Ştia prea bine că marele rechizitoriu avea să fie mai dureros decât o pălmuire.

Ascultându-l, prestigiul lui Gustave Throwstone avea să ajungă la pământ, cu siguranţă, încă mai înainte ca trupul aceluiaşi falnic domn să se zdrobească de asfalt, prin psiho-comanda indusă de către Senjuro Shamaguchi.

— Proiectul, zici... Proiectul cu care ne-ai împuiat urechile este fundamental fals. “Ieşirea la suprafaţă”, auziţi... Care suprafaţă? Şi de ce obsesia suprafeţei?! Lumea aia bună şi curată este, cum ştim amândoi, macerată de corupţie, de ticăloşie, de lăcomie nemărginită, de cruzime neagră. Speculându-i bolile ruşinoase, în fond principii, doar că nerecunoscute, am ajuns să trecem jumătate din bogăţia ei în buzunarul nostru. E adevărat sau nu? Este. Deci, tactica era indicată, profitabilă, justă. Dar nu, pe tine te fascina un vis utopic pe care te-ai încăpăţânat să-l numeşti strategic. Ai inventat un mecanism, iar acela trebuia neapărat să te reintegreze “lumii curate”. Ba mai mult, să-i devii stăpân, s-o sileşti să ţi se închine. Asta urma să fie revanşa ta. Numai că, în afaceri, sentimentele sunt sfetnici proşti. Aici s-a produs avaria. Puse în sarcină pentru un asemenea ţel, pârghiile s-au rupt. Nu fusese numai o inutilitate, ci şi o nerozie. De ce să luăm locul acelei lumi, când putem s-o lăsăm aşa cum este, deasupra, iar noi să ne vedem de treburi, dedesubt? Dacă mulsul merge, iar ugerul e practic nesecat, de ce să răsturnăm vaca? De ce să înfruntăm riscuri enorme? De ce să ne investim viitorul în capacităţile unui bastard italo-american, foarte reduse, oricât te-ai căznit să-l formezi? Să-ţi spun eu de ce, fostule Creier. Deoarece încă din tinereţe, de la început, te-ai blocat în ambiţia vendettei. Să te răzbuni pe înalta societate care te-a ejectat. Rău-gân-dit proiect! Prostească ambiţie! Îndoielnică răzbunare! Previzibil eşec! În final, s-a întâmplat exact ce era logic să se întâmple. Ai căzut...

Şi Rolf căută iarăşi, pe terasa Turnului l, umbra lui Senjuro.

De câteva secunde, pe terasa Turnului 2 din World Trade Center, aceea dotată cu antenă, Rolf avea senzaţia stranie că n-are interlocutor. Nu-l mai are. Formulă un allo, apoi încă unul, invitându-l pe Gus să se apere, orice acuzat are dreptul la un ultim cuvânt. Nu-i răspunse nimeni. Era frustrant! Ridică instrumentul optic. Pe terasa colosului geamăn zări silueta inconfundabilă a lui Senjuro. Părea că rătăceşte, debusolat. Rolf închise linia de comunicaţie cu victima. Deschise alta, către aparatul niponului.

— Shamaguchi, ce se întâmplă acolo? L-ai executat? Mai întâi întârzii, apoi te grăbeşti? L-ai făcut să sară - înainte să ţi-o cer eu? Vorbeşte odată!

— Master, eu nu... Lume multă, toţi stat în lift. Gata să fac orice pentru master, eu.

Sirenele mai multor ambulanţe care se auziră la cinci sute de metri de sol trebuie că erau, la nivelul străzii, înspăimântător de acute.

— M-ai lipsit de plăcerea ordinului, imbecilule. Te întreb din nou. L-ai făcut să sară? Da sau nu?

— El singur, master. Eu văzut doar.

Un fapt divers în plus, la tot delirul freneticei nopţi a întâlnirii mileniilor, era bun să ocupe doar al l000-lea loc în reportajele primelor ediţii de ziar de după Anul Nou. Se putea menţiona şansa excepţională că nimeni n-a fost turtit sub bolidul viu care căzuse de la înălţimea a ll0 etaje. De altminteri, opinia primului medic venit la căpătâiul sinucigaşului era că decesul a intervenit pe parcursul precipitării, prin spargerea unui organ intern vital. Mulţimea strânsă în jurul piftiei sângerânde luptă un timp relativ scurt cu compasiunea, prea multe chemări solicitând-o să-şi consume un alt tip de emoţii. Un sac de plastic primi resturile, un fermoar bine uns îi făcu nevăzut conţinutul. Dacă Gus dorise să se răzbune pe lume, acolo, în acest moale sarcofag tranzitoriu, ca şi, mai apoi, în mormântul de rigoare, el putea să zacă împăcat: cea mai sinistră dintre răzbunări a şi fost atinsă prin însuşi faptul că o fiară - Rudolph Leacock - a pus gheara pe coroana Imperiului.

50

Şase luni mai târziu, la aeroportul internaţional John Fitzgerald Kennedy, un funcţionar al autorităţii frontaliere aplica ştampila de intrare în USA pe paşaportul domnului Martinho Washington Vargas; remiţând acest document posesorului, îşi însoţea zâmbetul profesional cu un Welcome, regretând că nu ştie nici o boabă de portugheză, pentru a-i face plăcere omului de afaceri brazilian. Noul sosit, un bărbat suplu, cu ten măsliniu, ar fi amintit - însă numai la mers, ori printr-un gest mai puţin supravegheat - de Rudolph Leacock. Era chiar el. Actuala fizionomie era rezultatul celei mai recente operaţii estetice realizată de Klavek şi se înfăptuise la Sao Paolo. Noul stăpân al Imperiului regăsea New York-ul mai puţin schimbat decât era el însuşi. Venea să pună la punct ultimele detalii ale operaţiunii Est, dar, fireşte, nu în varianta răposatului Gus. Fostul om de acţiune cu

grad intermediar (nici pistolar de rând, nici membru al conducerii supreme) avea planuri precise pentru supunerea şi unificarea gang-urilor din imensul spaţiu ex-sovietic, operaţiune neaprobată de predecesor. Acolo unde iubitorul de statuete exotice şi de covoare rafinate şovăise să se aventureze, tânărul lup vedea superba arenă a propriei afirmări.

Le style c' est l'homme meme. Formula lui Buffon se verifica din nou. Sub multele lui identităţi dovedite prin paşapoarte inatacabile, Rolf aducea un nou suflu, o nouă strategie, o nouă modalitate de implicare. Nu numai că nu credea în nimeni şi că verifica totul, dar se implica, de sus până la ultima verigă de execuţie. Îşi era propriul ministru de război. Când trebuia, se transforma în curierul propriilor sale decizii. Lichidase rapid cele trei-patru tentative de insubordonare, ale naivilor ce interpretaseră schimbarea gărzii la vârf drept un vid de putere. Mari sau mărunţi, toţi birnicii Organizaţiei au fost siliţi să înţeleagă că, sub noua stăpânire, la fel de neîndurători sunt trezorierul-şef şi agentul perceptor, deoarece sunt una şi aceeaşi persoană.

Se înţelege că, acţionând astfel, muncea enorm. Sacrificase, fără şovăire, toate uneltele compromise, susceptibile de a pune poliţiile lumii pe urmele lui. B.B. Charity pierise sub roţile unui camion de mare tonaj, rătăcit, ce coincidenţă, într-o zonă interzisă traficului. Koki Mitsuyama a fost găsit după un hara-kiri pe care orice familiarizat cu canoanele minuţioase ale codului cavaleresc nipon l-ar fi apreciat ca suspect. Joshua Dewitt şi-a dat obştescul sfârşit pe un scaun de cinematograf, în mijlocul multor alţi iubitori de west-ern-uri vechi. Spectatorii l-au crezut victima unui atac de cord, iar îndoiala medicului legist despre natura împunsăturii din spate, abia cât un ac de viespe, a rămas simplă piesă de dosar. Singurul cruţat a fost chirurgul de origine cehă. Regretând că nu se poate supune unui act auto-operator, Liubomir Klavek, în prezent un oarecare signorLopez Castello dintr-o localitate de pe coasta braziliană a Atlanticului, trăia într-o opulenţă care-i contrazicea disconfortul sufletesc; a nu şti când vei fi scos din joc, fie prin sagacitatea unei autorităţi oficiale, fie prin brusca enervare a lui Rolf, este orice, numai o bătrâneţe cu adevărat liniştită, nu.

Senjuro Shamaguchi, persoana care îl aştepta la aeroport pe omul de afaceri Martinho W. Vargas, devenise proprietarul unui mic, dar cochet magazin de curiozităţi orientale. Avea un singur vânzător, suficient pentru ca afacerea să funcţioneze normal în absenţa patronului, deseori solicitat să întreprindă călătorii în interesul exclusiv al omului-zeu, căruia, din păcate, nu i se mai putea adresa prin master. Tim Salado şi Paul Jacoby se

retrăseseră, nu în acelaşi timp şi cu justificări perfect plauzibile, din funcţiile exercitate în comisiile Organizaţiei Naţiunilor Unite; ei, experţii cu înaltă calificare, făceau parte din acele compartimente ale organizaţiei care, intrate în submersiune, aveau să aştepte, după caz, fie o reactivare energică, fie un transfer liniştit către lumea afacerilor. Erau rezerva latentă a unui imperiu în curs de restructurare.

La o singură întrebare nu-şi răspunsese, încă, Leacock-Vargas: cum de-a reuşit să evadeze Singleton din cuşca lui metalică? Atunci când a detonat clădirea fişierului, Rolf fusese convins că secretarul general ONU a ajuns praf şi pulbere, asemenea inspectorului britanic şi ofiţerului francez aruncaţi în aer în Bosnia. Gândul îi dădea târcoale, dar nu neliniştitor. E drept că pe Leacock, Singleton îl văzuse la faţă, de altfel o singură dată, în ziua când a fost capturat. În Vargas, “opera plastică” a lui Klavek, nu l-ar recunoaşte niciodată. Răspunsul enigmei mai putea, aşadar, să aştepte.

În forfota terminalului pentru America latină, din cel mai mare aeroport al lumii, întâlnirea dintre noul sosit şi persoana venită în întâmpinare se desfăşură fără efuziuni aparente. Un latino-american şi un asiatic. Strângere de mână. Doi bărbaţi în vârtejul cosmopolit, unde rasele, vârstele, deprinderile, ambiţiile diferite se învârtesc cu repeziciune, până când discul divizat cromatic devine un cerc alb, lăptos. Două entităţi care se pierd, împreună, în New-York-ul tuturor aventurilor posibile.

În cele şase luni, ancheta oficială asupra afacerii “Substituirea Singleton” începuse ca un atac la baionetă, continuase sub forma unui război de tranşee, şi dădea semne că se încheie lamentabil, prin epuizarea forţelor combatante.

Unica instituţie care a suportat imediat consecinţele primelor dezvăluiri a fost Biroul Federal de Investigaţii. Bernie confirmă depunerea memoriului său în mâinile comandantului FBI-ului din New-York City. Deşi personajul respinse vehement acuza de vinovăţie ori de complicitate, deşi se apăra cu argumentul că sesizarea i se păruse pur şi simplu aberantă, nimic nu-l salvă, fu destituit. Mai mult, operaţia de curăţire înlătură cinci alte cadre, dintre care două făceau parte din conducerea centrală a Biroului Federal. Practic, întreg staff-ul instituţiei. Executivul Statelor Unite demonstra - cel puţin în această terapie de şoc - că, alertat de pericolul cangrenei, nu şovăie.

Dar această benefică intransigenţă trebuia, în viziunea conducerii statale, separată cu grijă de povestea unei sechestrări de demnitar ONU. Şi chiar a

fost separată. De frica scandalului, un mare efort de ingeniozitate se consumă la despărţirea cauzei de efect. Pentru presă şi pentru opinia publică, afacerea Singleton nu exista; fusese un simplu zvon, preluat cu uşurinţă condamnabilă de mass-media. Din decesul lui Knud Gunnarsen într-un accident aviatic, fapt confirmat din păcate, nişte băgăreţi trăseseră concluzia, din fericire falsă, că şi prietenul ecologistului norvegian, Q.D. Singleton, luase loc la bordul avionului, în ziua fatalei curse. Gogoaşa mediatică fusese redusă la proporţiile realităţii prin dezminţirile semnate de domnul Douglas Forrest, şeful Biroului de Presă, domnul Alden O'Connell, şeful serviciului operativ al Secretarului General, şi de către şoferul acestuia din urmă.

În spatele cortinei trasă ferm, pentru prostime, ancheta îşi urmase drumul, întreprinsă de forţele reunite ale FBI şi CIA. Pe baza amplului şi minuţiosului raport ("Top Secret") al lui Singleton, au fost extrase persoane, fapte, instituţii. Acestea au devenit tot atâtea piste de investigaţie. Vârful suprem al Organizaţiei criminale era, în proporţie de 90 la sută, identificat în grămada de resturi strivite la baza turnului A din World Trade Center. Cei doi locotenenţi ai numărului l din ierarhia bandei au fost identificaţi în persoanele lui Bartholomew Bartolommini şi Alonzo Mascella, ambii răpuşi prin mijloace violente. Alţi doi mafioţi, care asiguraseră alternativ păzirea demnitarului sechestrat: defuncţii Irving Norris şi Joshua Dewitt. Pe listă apărea şi un nipon, Koki Mitsuyama, despre care depoziţia Singleton indicase că a fost un expert tehnic al organizaţiei (despre infiltrarea niponului în vila Singleton ca instructor de arte marţiale al fiului celui sechestrat, Q.D.S. aflând, cu stupoare, ulterior). Moartea pecetluise şi gura aceea. În fine, doi dispăruţi, daţi în urmărire generală; cunoscutul chirurg american de origine cehă Liubomir Klavek şi un executant de mai mică importanţă, care în temniţa subterană răspundea la numele Rolf. Ultima de pe listă, o femeie, Abigail Throwstone, cu foste identităţi Muriel Mc. Carson şi respectiv, Muriel Lloyd, era vie, deţinută într-un spital penitenciar, însă cu un diagnostic sever şi un pronostic medical rezervat: actualmente iresponsabilă, foarte probabil irecuperabilă. De la un asemenea martor al dramei, nimic de obţinut.

Un element comun: conturile bancare identificabile ale tuturor accestor persoane fuseseră retrase şi virate - nu se ştie de către cine, nu se ştie încotro.

Concluzia (parţială?): la un moment dat, în viaţa internă a organizaţiei se declanşase un conflict major (de interese? de orgolii?) care a provocat o cumplită răfuială. Rezultat: autodecimarea. Trei dintre decesele enumerate avuseseră loc ulterior cataclismului. De aici, se avansase ipoteza că, probabil, un personaj mai puţin important din structură, a organizat cele trei omoruri şi a fugit cu banii. Dar mai important era că banda ca atare a fost, practic şi structural, lichidată.

Când ancheta s-a mutat în ograda lui Charity World Fundation, "umbrela legală" a imperiului, s-a constatat că ambii dispăruţi, doctorul L. Klavek şi Rolf (Rudolph Leacock) apăreau într-adevăr pe organigrama faimoasei instituţii filantropice. Dincolo de cei doi, însă, s-au evidenţiat numaidecât dificultăţile enorme ale unei anchete care trebuia să despartă grâul de neghină, în condiţiile unui secret care se vrea total asupra miezului chestiunii. Investigatorii se găsiră în faţa unei încrengături de instituţii academice, care de care mai prestigioase, toate incluse în elita mondială a domeniilor respective. O constelaţie de nume celebre, savanţi, profesori, cercetători, medici, se afla acolo, cu un inatacabil nimb de respectabilitate şi stimă; ce să reproşezi acestor oameni - că fac gloria ştiinţei americane?! Cât despre sponsori, situaţia era încă şi mai complicată. O nesfârşită listă de personalităţi dar şi trusturi, mari companii industriale, societăţi cu profiluri de o fantastică diversitate oferiseră, sistematic ori ocazional, ofrande materiale celor defavorizaţi - prin Charity. Cum să-l acuzi pe Mecena?! Cum să-ţi permiţi, măcar, să-l hărţuieşti, cu un potop de întrebări enervante? Doamna Marjorie Dustfield, vice-preşedinta Fundaţiei cercetate, se zbătu ca o leoaică să stopeze răscolirea "denigratoare şi infamantă". Mai convingător decât protestul ei, a fost reacţia celor tracasaţi: retragerea donaţiilor. Toţi au pus acest val de retrageri pe seama afrontului nemeritat. Şi, cu excepţia a patru persoane, nimeni n-a legat acest proces de faptul că noul şef suprem al Malefiei renunţase, pur şi simplu, la umbrela Charity, schimbând traseul "cotizaţiilor".

Evoluţia lui Quentin Dexter Singleton, în cele şase luni ulterioare eliberării sale, i-a uimit pe aproape toţi cei care cunoşteau adevărul. Scăpat din recluziune printr-un miracol, fără a fi suportat propriu-zis violenţe, ar fi fost firesc, gândeau oficialii, să recupereze în ritm de marş forţat timpul de care fusese lipsit, să înlăture imediat orice măsură cu caracter malign luată sub programul său, în sfârşit, să lanseze cu energie programul pentru care

Q.D.S. fusese preferat contracandidaţilor săi la conducerea Organizaţiei Naţiunilor Unite. Toate acestea ar fi cerut un bărbat clocotind de viaţă.

În locul acestuia, sub ochii tuturor, apărea un om apatic, purtând o osteneală lăuntrică enormă. Autorităţile se temură de imprevizibila consecinţă ce ar putea nărui, cine ştie cum şi când, tot eşafodajul tăcerii, ridicat cu atâta grijă. Îi propuseră deci Secretarului General ONU un concediu medical, de refacere şi odihnă. Nu primiră un refuz, ci o demisie în toată regula, scrisă în termeni măsuraţi. Definitivă. Ea fu acceptată. În aceeaşi săptămână, imensa clădire de pe First Avenue avea un nou prim ocupant, dar nici o recepţie de adio nu marcă plecarea predecesorului...

Lehamitea era, în ultimă instanţă, resortul acestei frângeri. Jos, în cubul de oţel inox, aflase lucruri cutremurătoare despre subsolul societăţii, acolo unde crima domneşte, de unde ea se extinde, urcând strat cu strat, până la vârfurile scânteind de lustrul respectabilităţii. O asemenea lume nu dispare prin moartea câtorva personaje; se va găsi întotdeauna un alt Gus gata să preia frâiele. Totuşi, şocul înâlnirii cu răul în stare concentrată ar fi galvanizat, poate, energiile acestui Singleton liber, aducându-l în prima linie a luptătorilor, dacă... Dacă “sus”, în lumea la care prizonierul tânjise, n-ar fi văzut că reţeta oficială, reţetă nu recomandată, ci pur şi simplu impusă de Establishment, se numea muşamalizare. Aşadar, QDS se afla, personal, prins între două gigantice mistificări. Prea mult pentru un om însetat de adevăr, vulnerabil tocmai prin această naivă, demodată, împovărătoare aspiraţie.

În plus, două evenimente din viaţa personală adânciseră drama omului. Într-o noapte, noaptea care a urmat acceptării demisiei fiului, inima lui Archibald Singleton a refuzat să mai bată. Iar Sandra Rowena, fără a declanşa, încă, procedurile unui divorţ legal, s-a separat practic de bărbatul a cărui carieră a fost, voluntar, distrusă. Din acel moment, în spaţioasa vilă din apropierea liniştitului Latourette Park, au locuit doi străini, la care Teddy căuta, alternativ, fără spor, căldura unui cămin.

Şi, dincolo de toate, pe Quentin îl chinuia imaginea lui Knud. El, Singleton, provocase - indirect - moartea lui Gunnarsen. Ăsta era un adevăr crud în sine. Insuportabil, însă, era faptul că medicul şi ecologistul norvegian trecuse pragul morţii cu convingerea că avusese, drept prieten, un ticălos.

Meditaţia despre prietenie şi despre infinitele precauţii cu care trebuie ocrotită această floare rară şi firavă devenea, pe zi ce trecea, tema centrală a solilocviilor lui Quentin. Dacă răsfoia o carte, era pentru a căuta acolo, în experienţa ori în înţelepciunea altora, puncte de sprijin ale sufletului său copleşit de suferinţă. Totuşi, ar fi fost nedrept cu propriul său destin dacă nu recunoştea că patru oameni îi întinseseră mâinile lor. Simplu, cald, eficient. Aceiaşi oameni cărora le datora libertatea şi viaţa. Trei bărbaţi şi o femeie, din acest New-York cu şaisprezece milioane de locuitori. Patru oameni care l-au ajutat să treacă, fie şi târâş-grăpiş, peste cel mai dramatic an din viaţa lui. Ce păcat, Doamne, ce păcat că de unul dintre aceştia patru urmează să se despartă. Probabil, pentru totdeauna...

...Bernie conducea Fordul vechi cu prudenţa sa obişnuită, dar Hazel, de pe scaunul din dreapta, îl îndemna mereu să aleagă varianta mai puţin aglomerată, chiar dacă ocolitoare, către aeroportul Kennedy, de teama unei emoţii repercutate în “negocierea” vreunui viraj. Pe canapeaua din spate, Colin se juca, aţâţat, cu pipa stinsă, iar Emery, singurul afişând o veselie cam ieşită din comun, puncta şi contrapuncta peisajul citadin în mişcare, de parcă el, Întorsureanu, ar fi fost un comentator instalat în studio, iar New-York-ul - un film documentar căruia tocmai i se ticluieşte textul.

Când, prin fanta îngustă dintre doi zgârie-nori din Manhattan se zări, în depărtare, insuliţa Liberty, cu Liberty Enlightening the World, faimoasa zeiţă din bronz, tânărul le-o arătă celorlalţi trei.

— Ştiţi voi, posacilor, prin ce intră mândra în legendă? Să vă zic eu. Prin faptul că Franţa a făcut-o cadou Americii. Că sculptorul monumental Bartholdi i-a modelat chipul, ţinuta, facla şi legea. Că inginerul Eiffel i-a calculat schelăria interioară, chiar mai înainte de-a înălţa turnul Eiffel. Că 22 de preşedinţi, de la Stephen Grover Cleveland până la William Jefferson Clinton, au jurat că gestul ei este iubire şi veghe, nu retorică. În sfârşit, o aşteaptă nemurirea fiindcă, într-o dimineaţă însorită de septembrie, anul trecut, a primit vizita lui Mircea Răzvan Întorsureanu. Din Vrancea. Uite, d-aia!

De lângă el, Colin Fletcher îşi înfipse dinţii pe muştiucul lulelei şi mârâi:

— N-o mai face pe voiosul, Emery... Auzi, hârţogarii dracului, ce boacănă trântiră...

Fordul se îndrepta către aeroport dintr-o pricină precisă. Formulată cât se poate de tăios. Numitul Intorsureanu Mircea Răzvan făcea obiectul unei

decizii de expulzare din USA. Tot ce putuseră obţine prietenii săi fusese să-l însoţească dânşii până la scara avionului, nu o pereche de agenţi morocănoşi. Dar ce se întâmplase? Mai nimic. În totală necunoaştere a celor petrecute în ultimele trei anotimpuri, se validase hârtia cu ancheta frontalieră referitoare la omisiunea menţionării episodului din portul francez Le Havre. Ancheta, veche de şapte ani, despre pasagerul clandestin dintr-un container de mărfuri, îşi urmase ruta ei de melc cu arhiva pe spinare. După ocoluri şi pauze, dâra băloasă a melcului birocratic se oprea definitiv la 9 iulie 200l, dată până la care, câştigătorul loteriei pentru viza de intrare în Statele Unite trebuia să părăsească Statele Unite “pentru că a ascuns adevărul”.

— Dar de ce vă tulburaţi aşa, fraţilor? O Administraţie profund iubitoare de adevăr, care nu şi-ar minţi cetăţenii nici s-o pici cu ceară - putea oare să tolereze minciunica mea fricoasă? Peste poate!... Bine mi-ai făcut, Administraţie! Mulţumiri. Căci orice şut în fund e un pas înainte!

Cei trei prieteni de care se despărţea îşi întoarseră privirile către exterior, cu pudoarea adulţilor surprinşi în flagrant delict de emoţie intensă. Bernie avea tristeţea bine temperată, totuşi nu toată atenţia lui se cheltuia pe solicitările traficului; poate că tehnicianul statisticii căuta în sine un cuvânt de adio semnificativ şi înţelegea că nu-l va găsi în timp util. Hazel, suferind de melancolie ca de lingoare, aştepta ţărmul unei resemnări sobre şi, fiindcă o lacrimă o împiedica să-l vadă, nu-şi mai dorea decât să treacă timpul, iar ea, în această trecere, să uite şi să fie uitată. Mai colţos, Colin se enerva cu pauze. În atâţarea lui intermitentă, reacţia românului la expulzare făcea contact cu uimiri mai vechi; formula “haz de necaz” rămânea, ca realitate psihică, cvasi intraductibilă în engleză, cam tot aşa cum, peste ingredientele analizabile unul câte unul, grătarul acela pregătit cândva de Emery în faţa căsuţei-cabană, pe malul Hudsonului, avusese un gust incomparabil. Reţeta tradiţională, nişte mangal, vânturare, poate o vrajă, ca la el acasă. “Poftă bună, copii...”

— Ia spune-ne, Bernie, tu nu crezi că afurisita asta de expulzare alungă peste ocean un martor incomod al afacerii Singleton? Donowan Wade, ori cine ştie ce altă mărime secretoasă, o fi dat ordine să se ia la prelucrat dosarul de imigrant al lui Emery, şi orice pretext de-acolo să-i dea un brânci afară!

Bernie se uită la Fletcher prin oglinda retrovizoare. Clătinarea capului era mai mult decât negaţie...

Ciudă.

— Nici pomeneală. Interesul autorităţii era - dimpotrivă - şi este încă să fim, în permanenţă, toţi patru, sub ochii ei. La locul nostru şi cuminţi. Aici! Emery e dat afară din prostia unui serviciu cu ochelari de cal. Nu ştie dreapta ce face stânga. Evident, cineva o să fie sancţionat, dar va fi post-festum.

— Dacă erai convins de asta, de ce nu i-ai dat lui Emery argumentul cu care să se apere? se indignă ziaristul.

Mircea Răzvan Întorsureanu tocmai fluiera, uşor sub ton, Yankee Doodle şi saluta amical, cu palma, ba pe omul-sandwich dintre panourile publicitare ale unui nou detergent, ba pe birjarul cu joben de pe capra unei trăsuri turistice.

— I l-am dat, Colin, fii convins. N-a vrut să-l ia! Zice c-a văzut destul America şi că acum e interesat de Australia. Eu, adăugă Bernie Merwin, m-aş fi mutat cu slujba, din New-York la Newark, într-o companie civilă, ca statistician. N-am fost lăsat. Mă rog, mi s-a cerut să rămân la FBI.

— Dar te-au promovat, nu mai eşti subofiţer, ai steluţe noi, ce te plângi? Iar pe Hazel au rugat-o să rămână funcţionară ONU. Carieră în staţionare, nimic nu bate la ochi. Pe când eu... Eu am pierdut ultima şi cea mai sigură ocazie, să obţin un premiu Pullitzer, din cauza tăcerii patriotice în afacerea Singleton. Nu încercaţi să mă consolaţi, sunt inconsolabil. A propos, Emery, ţi-ai luat rămas bun de la omul nostru?

— Luat. Totuşi, se pare că vine şi el la aeroport. Ca variaţie de decor, zicea. Mircea Răzvan Întorsureanu se gândi dacă să împovăreze, ori nu, cugetul celor de care se despărţea, prin nişte observaţii legate de îmbătrânirea accelerată a omului retras la cerere din înalta funcţie. Renunţă, din bun simţ. Se mulţumi să adauge cu jumătate de gură:

— Să nu-l lăsaţi singur pe QDS, zău, că vă faceţi păcat... Afară de copil, nu mai are pe nimeni.

Hazel şi Bernie nu se priviră, iar curentul dintre ei fu prea slab ca să dea scânteie. Însă Colin Fletcher se însufleţi şi se aşternu pe vorbă.

— S-a pus stopul... Cât stăm pe roşu, vreau să vă spun, ca să mai prindă şi Emery poanta, de ce ţin să-mi fac vânt, cât de iute, peste balta atlantică,

în frumosul Regat Unit al Marii Britanii. Am de gând să scriu o carte despre vlăstarele cu sânge albastru care, din spleen european altoit pe bravadă juvenilă de racketeers, fură limuzine de lux, le fâţâie fără noimă, apoi le abandonează, dar numai după ce le distrug bine. Fiecare se distrează cum poate... Aţi auzit de banda verilor Adams? Domnul Singleton a citit o notiţă despre poznele acelor veri, de origine scoţiană. În sediul CIA, chiar în ziua când voi l-aţi scos din camera lui cubică... Era pentru domnia sa morala unei fabule. Asta e ceea ce l-a cam dat gata, o ştiu din discuţiile mele ulterioare cu dânsul. Căci, vreme de o lună, după demisie, l-am vizitat zilnic, cum ştiţi.

Colin Fletcher nu luă seama la faptul că, la culoarea verde, maşina condusă de Bernie trebuia s-o ia din loc. Până la aeroport mai era drum. Ar fi fost păcat ca Întorsureanu să plece în lume cu o învăţătură mai puţin.

— Doamnă şi domnilor, noi, ocupanţii acestui Ford matusalemic, suntem Patru. Tot patru erau acei youngsteri-gangsteri. Şeful, Roger Adams, 20 de ani, era fiul lui Sir Vincent Adams, membru al Camerei Lorzilor şi nepotul lui Reginald Adams, fost guvernator la Hong-Kong şi premiat autor de studii heraldice scoţiene. Ceilalţi trei membri ai trupei de nobili briganzi erau Bruce, Angus şi Ingulf, de l8,l6 şi l5 ani, fiii unui viconte din ultima ramură Fitzroy, a căror mamă era născută Velvet Adams. Ei bine, această Velvet ar fi fost gata să se mărite, prin 1969-70, cu Scott Mc. Carson, american de origine scoţiană. Şi dacă nu i-a devenit nevastă n-a fost că nu-l iubea, ori pentru că nu era nimic de capul lui. Dar, vedeţi dumneavoastră, provenea dintr-o familie care se ţinea de rele. Şi s-a aflat la vreme. Şi moralitatea lumii bune s-a opus. Iar legătura dintre moralitatea lumii şi morala fabulei amare a făcut-o, tot restul vieţii lui, Gustave K. Throwstone, Marele Invizibil. A, un ultim apropo: K venea de la Kenneth. Un postum omagiu iubitului frate numărul 3, tatăl fetiţei care şi-a pierdut minţile. Nu mă miră că Singleton o vizitează la ospiciu, chiar dacă ea nu-l mai cunoaşte. Ori poate de aceea.

Bernie tuşi:

— Ai de gând să încalci interdicția, Colin? Fletcher se minună:

— Interdicție?! Fii serios. Ce, a scrie despre depravarea junilor amorali din familiile britanice Adams şi Fitzroy are cea mai slabă legătură cu istoria recentă a secretarului general ONU? Visezi, omule! Fac o documentare aşa, de amorul artei...

La aeroport, Singleton aştepta. Soţii Merwin-Zimmermann luară hotărârea să-l îmbrăţişeze rapid pe Emery şi să plece. Fostul demnitar, împreună cu ziaristul, aveau să stea până când Boeing-ul îşi va desprinde roţile de pistă.

Hazel îşi simţi obrazul ud de lacrimi, când şi-l lipi de faţa prietenului expulzat.

— Te întorci la... în oraşul acela, unde te-ai născut, şi despre care ne povesteai că există o zicală...?

— A, nu chiar, râse românul. “Azi aici, mâine-n Focşani”. Ai o memorie prodigioasă, dragă amică, totuşi Focşanii sunt greu de ţinut minte. Vorba e adevărată, dar eu trec prin Bucureşti, să văd ce mai fac muzele şi, eventual, muzeele. Pe urmă, plec iar. La Brisbane.

— Ce să faci acolo? Te stabileşti în Australia?!

— Eu? Doamne fereşte! Dar, ca om civilizat, nu se poate să nu dau curs invitaţiilor cu care m-a tot bombardat colegul meu de Statuia Libertăţii, Sid Shepherd. V-am arătat invitaţiile primite de la omul acela, nu?

— Oh, Emery! Dacă n-ai de gând să lucrezi şi să te stabileşti acolo, crezi că merită osteneala de a te duce până la capătul lumii? Nu văd rostul.

Mircea Răzvan nu ştia dacă în ţara cangurilor cineva o să-i spună Emery. Surâse, puţin absent, uriaşei păsării argintii care îi păstra un scaun din cele 340, plus douăsprezece rezervate membrilor echipajului.

— Rostul? Era un secret, Miss Hazel, dar, cedând insistenţelor, ţi-l dezvălui. Eu întotdeauna am crezut că, de dragul biografiei, este bine ca omul să colecţioneze o droaie de locuri.

— Locuri? Pentru ce?

— E destul de simplu. Ca să aibă de unde veni acasă.

SFÂRȘIT

ianuarie 1997-martie 1998

* *Libertatea luminând lumea*

* *Serata de bun-rămas*

* *Dar şi dăruire*

** *Dania netrîmbiţată*

* *Milostenia însăşi*

** *Marele invizibil*

* *Lumea vie şi curată (lat)*

** Diminutiv pentru Alonzo*

** Neîncadrat în vreo redacţie (engl.)*

** Este chiar semnificaţia numelui*

** Adevărata şampanie franţuzeasca înbuteliată,*
de prima calitate

** Căpetenii de clanuri*
*** Scoţieni din zona muntoasă*

** Zis-am şi mântuitu-mi-am sufletul (lezechiel, III, 19)*

** Plictisul Marei Britanii*
30 limuzine furate & distruse de
4 feciorași cu sânge albastru

ION BUCHERU
născut în 1934
la Tâncăbeşti-Ilfov

A absolvit liceul „Mihai Viteazul” şi apoi Facultatea de Filosofie şi Ziaristică a Universităţii din Bucureşti.
Ziarist, om de televiziune (realizator de emisiuni şi conducător de posturi şi redacţii TV), producător de film (46 de lung-metraje artistice, ca director al Casei de Filme Unu), romancier, dramaturg şi scenarist, a condus publicaţii centrale, a predat cursuri de televiziune în învăţământul superior, a publicat 15 volume de teatru, proză şi eseistică, i-au fost puse în scenă piese în teatre, la teatrul TV şi teatrul radiofonic.
S-au făcut filme (ficţiune şi documentare) după scenariile sale.
Este membru al Uniunii Cineaştilor din România.

”Ion Bucheru are replică şi stil, fraza lui bate sprinten din aripi şi prinde ideea, dialogurile se lansează în comentarii de vădit interes civic, cu ecouri filozofice, estetice, morale. E un polemist şi un moralist, experienţa l-a înzestrat cu numeroase teme de meditaţie asupra cărora are ceva de spus, un punct de vedere de afirmat”.

C. PARASCHIVESCU, Teatrul, nr. 2 din 1985

Naraţiunea este rând pe rând ironică („Toate sistemele politice bazate pe principiul *jumătate plus unu* pornesc de la intuiţia Lăpuşneanului, care i-a şi oferit majorităţii revoltate capul sus-numitului

Moţoc, în schimbul liniştii personale”), pasională („unele dintre ciudăţeniile smolite carpato-danubiano-pontice au luat avânt periculos odată cu câştigarea mult doritei şi atât de necesarei libere circulaţii a oamenilor, a ideilor, serviciilor şi capitalurilor”), concluzivă („Când a apus comunismul, Răsăritul s-a mutat la Apus, dar iată că, după un sfert de secol, constatăm cu surprindere cum dinspre Apusul devenit Răsărit ne vin şi pete de întuneric”).

ION MARIN - ultima-ora.ro

Am aşternut pe hârtie primul cuvânt al primei piese după trei decenii de gazetărie, pentru ca - după nici un an și jumătate - să o termin pe-a doua, dintr-o suflare. Plămada lor de gânduri, sentimente, întrebări şi răspunsuri mi se pare, acum, la fel de veche şi de familiară ca amintirile despre paşii dintâi în viaţa de redacţie. Dar dacă aşa stau lucrurile, de ce de-abia acum şi de ce tocmai acum? Poate pentru că ziaristica a însemnat, în ceea ce mă priveşte, întâlnirea (fericită) a mandatului cu vocaţia de a căuta şi promova valoarea şi valorile. Valoarea altora.

AUTORUL

(din prefața primei ediții a pieselor, apărută în colecția „Rampa”

De același autor:

Colocviu cu studenţia

eseuri, în colaborare cu Igor Şerbu

(Editura Politică, 1963)

Faţa nevăzută a lum(n)ii

teatru (Editura „Eminescu”, colecţia „Rampa”, 1983)

Revanşă târzie

roman (Editura „Sport-turism”, colecţia „Cartea de vacanţă”, 1984)

Frumosul cotidian

teatru (Editura „Cartea românească”, 1984)

Cartea cu audienţe

proză scurtă (editată în regie proprie, 1992)

Afacerea Beautiful College

roman, în colaborare cu Ştefan Iureş

(Editura „Cartea românească”, 1993)

Pe asta o ştiaţi?

culegere de glume şi anecdote din „epoca de aur”

(Editura „Coresi”, 1995)

Veninul victoriei

roman (Editura „Odeon”, 1995)

Fenomenul Televiziune

tratat de specialitate

(Editura „România de mâine”, 1997)

Imperiul

roman, în colaborare cu Ştefan Iureş

(Editura „General partner”, 1999)

O piesă: **Circul**

şi un scenariu: **Balada lui Alimoş**

(Editura „Sempre”, 2003)

Tatăl băiatului altuia

roman (Editura „SemnE”, 2006)

Spinii trandafirului

scrişi de Ion Bucheru, desenaţi de Albert Poch

Limbajul imaginii filmate

scenariu şi comentariu pentru un

film serial ştiinţifico-didactic, în colaborare cu Marina Roman

(Editura „Norma”, 2010)

Limbajul imaginii filmate

scenariul şi comentariul filmului serial

ştiinţifico-didactic, în colaborare cu Marina Roman

regia: Dumitru Cucu

(Editura „România de mâine”, 2013)

Videobook distins cu Menţiune specială în cadrul Galei UCIN 2013

Audienţe cu ciudaţi

roman (Editura „SemnE”, 2013)

Muzeul Ciudățeniilor Carpato-Danubiano-Pontice

roman de semificţiune (Editura „SemnE”, 2015)

A meritat?

roman (Editura „SemnE”, 2015)

Un oaspete la cină

scenariul filmului de ficțiune cu același titlu, realizat

la Casa de Filme Unu, în regia lui Mihai Constantinescu, 1986

În curând:

romanul **Gorunii**

Table of Contents